

NAŠE VYSOKÉ POVOLÁNÍ

Ellen G. Whiteová

Obsah

1. ledna.....6	18. února.....54	7. dubna.....102	25. května.....150
2. ledna.....7	19. února.....55	8. dubna.....103	26. května.....151
3. ledna.....8	20. února.....56	9. dubna.....104	27. května.....152
4. ledna.....9	21. února.....57	10. dubna.....105	28. května.....153
5. ledna.....10	22. února.....58	11. dubna.....106	29. května.....154
6. ledna.....11	23. února.....59	12. dubna.....107	30. května.....155
7. ledna.....12	24. února.....60	13. dubna.....108	31. května.....156
8. ledna.....13	25. února.....61	14. dubna.....109	1. června.....157
9. ledna.....14	26. února.....62	15. dubna.....110	2. června.....158
10. ledna.....15	27. února.....63	16. dubna.....111	3. června.....159
11. ledna.....16	28. února.....64	17. dubna.....112	4. června.....160
12. ledna.....17	1. března.....65	18. dubna.....113	5. června.....161
13. ledna.....18	2. března.....66	19. dubna.....114	6. června.....162
14. ledna.....19	3. března.....67	20. dubna.....115	7. června.....163
15. ledna.....20	4. března.....68	21. dubna.....116	8. června.....164
16. ledna.....21	5. března.....69	22. dubna.....117	9. června.....165
17. ledna.....22	6. března.....70	23. dubna.....118	10. června.....166
18. ledna.....23	7. března.....71	24. dubna.....119	11. června.....167
19. ledna.....24	8. března.....72	25. dubna.....120	12. června.....168
20. ledna.....25	9. března.....73	26. dubna.....121	13. června.....169
21. ledna.....26	10. března.....74	27. dubna.....122	14. června.....170
22. ledna.....27	11. března.....75	28. dubna.....123	15. června.....171
23. ledna.....28	12. března.....76	29. dubna.....124	16. června.....172
24. ledna.....29	13. března.....77	30. dubna.....125	17. června.....173
25. ledna.....30	14. března.....78	1. května.....126	18. června.....174
26. ledna.....31	15. března.....79	2. května.....127	19. června.....175
27. ledna.....32	16. března.....80	3. května.....128	20. června.....176
28. ledna.....33	17. března.....81	4. května.....129	21. června.....177
29. ledna.....34	18. března.....82	5. května.....130	22. června.....178
30. ledna.....35	19. března.....83	6. května.....131	23. června.....179
31. ledna.....36	20. března.....84	7. května.....132	24. června.....180
1. února.....37	21. března.....85	8. května.....133	25. června.....181
2. února.....38	22. března.....86	9. května.....134	26. června.....182
3. února.....39	23. března.....87	10. května.....135	27. června.....183
4. února.....40	24. března.....88	11. května.....136	28. června.....184
5. února.....41	25. března.....89	12. května.....137	29. června.....185
6. února.....42	26. března.....90	13. května.....138	30. června.....186
7. února.....43	27. března.....91	14. května.....139	1. července.....187
8. února.....44	28. března.....92	15. května.....140	2. července.....188
9. února.....45	29. března.....93	16. května.....141	3. července.....189
10. února.....46	30. března.....94	17. května.....142	4. července.....190
11. února.....47	31. března.....95	18. května.....143	5. července.....191
12. února.....48	1. dubna.....96	19. května.....144	6. července.....192
13. února.....49	2. dubna.....97	20. května.....145	7. července.....193
14. února.....50	3. dubna.....98	21. května.....146	8. července.....194
15. února.....51	4. dubna.....99	22. května.....147	9. července.....195
16. února.....52	5. dubna.....100	23. května.....148	10. července.....196
17. února.....53	6. dubna.....101	24. května.....149	11. července.....197

12. července.....	198	25. srpna.....	242	8. října.....	286	21. listopadu.....	330
13. července.....	199	26. srpna.....	243	9. října.....	287	22. listopadu.....	331
14. července.....	200	27. srpna.....	244	10. října.....	288	23. listopadu.....	332
15. července.....	201	28. srpna.....	245	11. října.....	289	24. listopadu.....	333
16. července.....	202	29. srpna.....	246	12. října.....	290	25. listopadu.....	334
17. července.....	203	30. srpna.....	247	13. října.....	291	26. listopadu.....	335
18. července.....	204	31. srpna.....	248	14. října.....	292	27. listopadu.....	336
19. července.....	205	1. září.....	249	15. října.....	293	28. listopadu.....	337
20. července.....	206	2. září.....	250	16. října.....	294	29. listopadu.....	338
21. července.....	207	3. září.....	251	17. října.....	295	30. listopadu.....	339
22. července.....	208	4. září.....	252	18. října.....	296	1. prosince.....	340
23. července.....	209	5. září.....	253	19. října.....	297	2. prosince.....	341
24. července.....	210	6. září.....	254	20. října.....	298	3. prosince.....	342
25. července.....	211	7. září.....	255	21. října.....	299	4. prosince.....	343
26. července.....	212	8. září.....	256	22. října.....	300	5. prosince.....	344
27. července.....	213	9. září.....	257	23. října.....	301	6. prosince.....	345
28. července.....	214	10. září.....	258	24. října.....	302	7. prosince.....	346
29. července.....	215	11. září.....	259	25. října.....	303	8. prosince.....	347
30. července.....	216	12. září.....	260	26. října.....	304	9. prosince.....	348
31. července.....	217	13. září.....	261	27. října.....	305	10. prosince.....	349
1. srpna.....	218	14. září.....	262	28. října.....	306	11. prosince.....	350
2. srpna.....	219	15. září.....	263	29. října.....	307	12. prosince.....	351
3. srpna.....	220	16. září.....	264	30. října.....	308	13. prosince.....	352
4. srpna.....	221	17. září.....	265	31. října.....	309	14. prosince.....	353
5. srpna.....	222	18. září.....	266	1. listopadu.....	310	15. prosince.....	354
6. srpna.....	223	19. září.....	267	2. listopadu.....	311	16. prosince.....	355
7. srpna.....	224	20. září.....	268	3. listopadu.....	312	17. prosince.....	356
8. srpna.....	225	21. září.....	269	4. listopadu.....	313	18. prosince.....	357
9. srpna.....	226	22. září.....	270	5. listopadu.....	314	19. prosince.....	358
10. srpna.....	227	23. září.....	271	6. listopadu.....	315	20. prosince.....	359
11. srpna.....	228	24. září.....	272	7. listopadu.....	316	21. prosince.....	360
12. srpna.....	229	25. září.....	273	8. listopadu.....	317	22. prosince.....	361
13. srpna.....	230	26. září.....	274	9. listopadu.....	318	23. prosince.....	362
14. srpna.....	231	27. září.....	275	10. listopadu.....	319	24. prosince.....	363
15. srpna.....	232	28. září.....	276	11. listopadu.....	320	25. prosince.....	364
16. srpna.....	233	29. září.....	277	12. listopadu.....	321	26. prosince.....	365
17. srpna.....	234	30. září.....	278	13. listopadu.....	322	27. prosince.....	366
18. srpna.....	235	1. října.....	279	14. listopadu.....	323	28. prosince.....	367
19. srpna.....	236	2. října.....	280	15. listopadu.....	324	29. prosince.....	368
20. srpna.....	237	3. října.....	281	16. listopadu.....	325	30. prosince.....	369
21. srpna.....	238	4. října.....	282	17. listopadu.....	326	31. prosince.....	370
22. srpna.....	239	5. října.....	283	18. listopadu.....	327		
23. srpna.....	240	6. října.....	284	19. listopadu.....	328		
24. srpna.....	241	7. října.....	285	20. listopadu.....	329		

(PO ÚPRAVÁCH BEZ KONTROLY)
Název anglického originálu: *OUR HIGH CALLING (1961) – OHC*

Předmluva

Když Ellen G. Whiteová po sedmdesáti plodných letech křesťanské služby odložila pero, zanechala nám bohaté dědictví v podobě vždy aktuálních rad, brilantních, s božským vnuknutím sestavených návodů k jednání a naléhavých varování, dotýkaje se téměř každého stádia praktické křesťanské zkušenosti. Naše vysoké povolání je sestaveno jako výběr z této obrovské pokladnice článků Ellen G. Whiteové, které se týden co týden objevovaly v církevních časopisech, jejich přednáškách, rukopisech a dopisech s radami pro jednotlivé lidi, z nichž velkou část tvořili mladí Adventisté sedmého dne. *OHC 6.1*

Je zřejmé, že paní Whiteová měla v úmyslu použít tato poselství k vydání knih, protože v úvaze napsané v roce 1905 uvádí: „Snažím se s pomocí Boží psát dopisy, které budou znamenat pomoc nejen pro ty, kterým jsou adresovány, ale i pro mnoho dalších, kteří je potřebují.“ Ačkoli byly napsány před mnoha lety, dnes tyto rady promlouvají k našim srdcím, aby nám dodaly odvahu, vedly nás a inspirovaly v našem vítězném praktickém každodenním křesťanském životě a k svědectví o Bohu, a to zejména ve světle bezprostřední blízkosti návratu našeho Pána. *OHC 6.2*

Aby bylo možno text pro každý den vtěsnat do jediné strany, bylo někdy nutno provést určitá vynechání, aby se text dostal na potřebnou délku. Všechna vynechání jsou vyznačena obvyklým způsobem. V mnoha případech byl materiál na jedné straně vybrán z více zdrojů. Velká péče pak byla věnována tomu, aby nedocházelo ke zkreslování významu a význam, který z textu vyplývá, jasně vyjadřuje záměr autora. U každé citace je uveden odkaz na literaturu, a to ať jde o článek, brožuru, rukopis či knihu. *OHC 6.3*

Naše vysoké povolání, které přináší zbožné texty pro každý den uvedené příslušnou pasáží Bible, bylo zpracováno jako obohacení podkladů pro ranní zbožné rozjímání a vychází najednou v několika jazycích. Naším upřímným přáním je, aby tato kniha složená z poselství inspirovaných Duchem svatým byla ceněna stejně jako tomu bylo v minulosti u ostatních podobných publikací a aby byla prostředkem pobízejícím všechny čtenáře k tomu, aby běželi k cíli, „*k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši*“ (Fp 3,14). *OHC 6.4*

Správní rada pozůstalosti EGW
Washington, D. C.

1. ledna

Šťastný nový rok!

„Naučiž nás počítati dnů našich, abychom uvodili moudrost v srdce.“ (Ž 90,12) OHC 7.1

Další rok našeho života je již minulostí. Před námi se otevírá nový rok. Jaký bude jeho odkaz? Co vepíšeme na jeho neposkvrněné stránky? O tom rozhodne způsob, jakým strávíme jeho každý jednotlivý den. ... OHC 7.2

Vstupme do tohoto nového roku se srdcem očištěným od skvrn sobectví a pýchy. Vzdejme se všech hříšných požitků a usilujme o to, abychom se stali věrnými a vytrvalými žáky Kristovy školy. Nový rok před námi otevírá své neposkvrněné stránky. Co na ně napíšeme? ... OHC 7.3

Snažte se tento rok začít se správnými cíli a ničím nezkalenými záměry jako bytosti, které jsou zodpovědné Bohu. Mějte vždy na paměti, že vaše skutky jsou každý den zaznamenávány perem anděla, který je zapisuje. Setkáte se s nimi znovu až nastane den posledního soudu a knihy budou otevřeny. ... OHC 7.4

Připoutáme-li se k Bohu, zdroji pokoje, světla a pravdy, jeho duch bude skrze nás procházet, aby obšťastňoval a posiloval všechny kolem nás. Tento rok může být v našem životě poslední. Neměli bychom do něj vstoupit s důkladným rozmyslem? Nemělo by se naše chování k ostatním vyznačovat upřímností, úctou a shovívavostí? OHC 7.5

Netajme nic před Tím, který za nás dal svůj vzácný život. ... Věnujme Bohu schopnosti, které nám svěřil a především mu dejme sebe sama jako dobrovolnou oběť. – ST Jan. 7, 1889 OHC 7.6

Nechť se počátek tohoto roku stane časem, který nebude nikdy zapomenut – časem, kdy Pán Ježíš přijde mezi nás a řekne: *„Pokoj vám.“* (J 20,19) Bratři a sestry, přeji Vám všem šťastný Nový rok. OHC 7.7

*„Žijeme ve skutečích, ne letech;
v myšlenkách, ne dechu;
V pocitech, ne v číslech na stupnici.
Čas bychom měli měřit tlukotem srdce.
Nejvíce žije ten, kdo nejvíce přemýšlí,
má nejušlechtilejší záměry a nejlépe jedná.“ –
RH Jan. 3, 1882 OHC 7.7*

Kterou cestou?

„Vcházejte těsnou branou; nebo prostorná brána a široká cesta jest, kteráž vede k zahynutí; a mnoho jest těch, kteříž vcházejí skrze ni. Nebo těsná jest brána a úzká cesta, kteráž vede k životu, a málo jest nalézajících ji.“ (Mt 7,13.14) OHC 8.1

Před Vámi jsou dvě cesty – široká dráha oddávání se požitkům a úzká stezka sebeobětování. Na první cestu si můžete vzít sobectví, pýchu, zálibu ve světských radovánkách, ale ti, kdož se ubírají po úzké cestě, musejí odložit všechna břemena a zanechat hříchu, který tak snadno přichází. Kterou cestu jste si vybrali – tu, která vede k věčnému ztracení nebo tu, která vede k věčné blaženosti a nesmrtelnosti? – YI Feb. 13, 1902 OHC 8.2

Dějiny světa nepoznaly nikdy závažnější dobu než je ta, v níž nyní žijeme. To, co očekáváme od věčnosti, je nyní v sázce. Měli bychom všechny smysly zaměřit na to, abychom se přesvědčili o svém povolání a vyvolení. Neodvažujme se to, co očekáváme od věčnosti, ohrožovat na základě pouhých nadějí. Musíme se k tomu postavit opravdově. Co jsme, co děláme, jak máme jednat v budoucnu; to vše jsou otázky nevypověditelného okamžiku, a my si nemůžeme dovolit být lhostejní, neteční a bez zájmu. Nadešel čas, aby si každý z nás položil otázku: „Co pro mne znamená věčnost?“ Ubírají se naše kroky stezkou, která vede do nebe nebo širokou dráhou vedoucí k věčnému ztracení? OHC 8.3

Ti, kteří jsou úspěšní v křesťanském životě, pokládají *„všecky věci škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše“* (Fp 3,8). Pouze ti, kdo zůstávají věrni Kristu, mohou vědět co je pravý život a uvědomují si hodnotu pravé víry. Přinesli svůj talent, prostředky a schopnosti na oltář víry, usilující pouze o poznání a vykonávání vůle Toho, který zemřel proto, aby je vykoupil. Vědí, že cesta, kterou se musejí dát, je úzká a těsná a že se budou muset při odolávání svodům snadnější cesty, která vede k záhubě, utkat s mnoha překážkami a pokušeními. Rozeznávají ale šlépěje Ježíše a běží k cíli, k odplatě svrchovaného povolání Božího v jejich Pána a Spasitele. Vybírají si vznešenou cestu, která ve do nebe. – RH May 26, 1891 OHC 8.4

Zahrnutí Božím milosrdenstvím

„Mnohé bolesti jsou bezbožníka, ale toho jenž naději skládá v Hospodinu, milosrdenství obklíčí.“ (Ž 32,10) OHC 9.1

Často si myslíme, že před těmi, kdo slouží Bohu, stojí více zkoušek než před nevěřícími a že cesta, která je jim určena, je hrbolatá. ... Ale užívá si hříšník svých světských radostí a požitků, aniž by je měl něčím zkaleny? Kdepak. Jsou doby, kdy se hříšník bojí a strádá. Obává se Boha, leč nemiluje ho. OHC 9.2

Žijí hříšní lidé bez zklamání, vnitřních zmatků, porážek, nedostatku a nesnází? Mnozí z nich trpí vleklou chorobou, a nemají nikoho silného a mocného, o koho by se opřeli, žádné posilující milosrdenství vyšší síly, které by jim dodalo sil v jejich slabosti. Spoléhají se na svou vlastní sílu. Při pohledu do budoucnosti se jim nedostává žádné útěchy, naopak jsou zmítáni mučivou nejistotou. A tak umírají a zavírají oči nenacházejíce potěšení v očekávání dne vzkříšení, neboť nemají žádnou povzbuzující naději, že budou tohoto velkého vzkříšení účastni. ... OHC 9.3

Křesťan je vystaven nemocem, zklamání, nedostatku, potupě a nesnázím. Přesto uprostřed toho všeho miluje Boha, volí cestu vykonávání jeho vůle a ničeho si neváží tak jako jeho souhlasu. Ve složitých zkouškách a střídajících se epizodách vezdejšího života si uvědomuje, že je zde ten, který o tom všem ví, ten, kdo pozorně poslouchá prosby trpících a zoufalých, ten, kdo má soucit s každým, kdo se rmoutí a může ulevit mučivé sklíčenosti každého srdce. ... OHC 9.4

Uprostřed všeho soužení má Křesťan mocnou útěchu. A jestliže ho Bůh nechá před smrtí trpět dlouhou vyčerpávající chorobou, může to vše snášet s blažeností v mysli. ... Na budoucnost hledí s dokonalým zadostiučiněním. Krátký odpočinek v hrobě a pak Dárce života rozbije okovy smrti, osvobodí zajatce a z jeho lože pokrytého prachem ho přivede k nesmrtelnosti, aby již nikdy nepoznal bolest, utrpení či smrt. Och, jakou naději má Křesťan! Ať je tato naděje také mou nadějí. Nechť je i Tvou. 5 OHC 9.5

Dary, které nás mají potěšit

„Ó jak veliká jest dobrotivost tvá, kterouž jsi odložil těm, jenž se bojí tebe, a kterouž jsi činíval doufajícím v tebe před syny lidskými.“ (Ž 31,20) OHC 10.1

Bůh rozsévá své dary po celé naší cestě, aby nám ji ulehčil a dovedl naše srdce k tomu, abychom ho milovali a velebili a chce, abychom čerpali vodu ze studně spasení, kterou můžeme osvěžit svá srdce. Můžeme zpívat písně Sionu, můžeme těšit svá srdce a můžeme těšit i srdce ostatních; naděje může být posílena, tma změněna ve světlo. Pán nás neponechal napospas v temném světě jako poutníky a cizince hledající lepší rajskou zemi, protože nám dal své vznešené sliby, že ulehčí všem našim břemenům. Naše pout' je lemována květy naděje, které se rozvírají všude kolem vydávající opojnou vůni.⁶ OHC 10.2

O kolik darů přicházíme, protože si nevšímáme a přehlížíme ty, kterých se nám dostává každý den, toužíce po tom, co nemáme. Prosté dary nebes, kterými je naše cesta hustě poseta, jsou opomíjeny a podceňovány. Můžeme se učit z obyčejných Božích věcí v přírodě. Květiny na tmavých a zastřčených místech reagují na všechny paprsky světla, které na ně mohou dopadnout a nastavují jim své listy. Pták v kleci ve svém vězení, ve svém obydlí, kam slunce nedosáhne, zpívá jako v prosluněném královském příbytku. Bůh pozná, zda Jeho dary použijeme moudře a pro svou spásu a nikdy nám je nedá k tomu, abychom je zneužívali. Bůh miluje vděčná srdce věřící bezvýhradně v Jeho slova a odnášející si z nich útěchu, povzbuzení a naději. Bude nám odhalovat stále větší hloubku své lásky.⁷ OHC 10.3

Kdybychom velebili Boží jméno tak, jak bychom měli, v mnoha srdcích by vzplál oheň lásky. ... V našich srdcích a na našich rtech by měla být stále boží chvála. To je ten nejlepší způsob jak odolat pokušení oddávat se prázdné povrchní zábavě.⁸ OHC 10.4

Kristus nám dává možnost vzhlížet vzhůru a být mu vděční, že tam je nebe. ... Pevnou vírou se chopme vznešených Božích slibů a budme mu vděční v každé době.⁹ OHC 10.5

Nebezpečí, kterým je třeba se vyhýbat

„Vím, Hospodine, že není v moci člověka cesta jeho, aniž jest v moci muže toho, kterýž chodí, aby spravoval svůj krok.“ (Jr 10,23) OHC 11.1

Stezka přes Rytířský kaňon, pro nezkušeného poutníka vždy velmi nebezpečná, je v době dešťů často neprostupná. V této části cesty jsme byli velmi vděční svým vůdcům. Neodvažovala jsem se pohlédnout napravo ani nalevo, abych si prohlédla krajinu, ale pevně držíce otěže jsem vedla svého koně úzkou stezkou za našimi vůdci. Neopatrnost by se zde mohla stát osudnou. Kdyby náš kůň vybočil ze správné cesty, zřítíli bychom se ze strmého srázu do průrvy pod námi. OHC 11.2

Když jsme tak jeli v naprostém mlčení a málem ani nedýchali, nemohla jsem nemyslet na to, jak mocně tato nebezpečná jízda připomíná křesťanskou zkušenost. Naše životní cesta se vine mezi každodenními nebezpečími. Musíme pozorně sledovat každý svůj krok a být si jisti, že následujeme svého Velkého Vůdce. Na všech stranách vidíme pochybovačnost, nedostatek víry, nezřízený život a zločin. Bylo by velmi snadnou věcí uvolnit otěže sebeovládání a zřítit se přes strmý sráz do jisté záhuby. ... OHC 11.3

Nekonečná Boží láska vytyčila cestu, po níž mohou vyvolení dojít ze země do nebe. Touto cestou je Syn Boží. Šlápěje nás chybujících vede anděl Páně. Na pouti každého člověka je spuštěn nebeský žebřík vedoucí jej z cesty, která vede k poštilosti a neřesti. Než může člověk vykročit kupředu ke hříšnému životu, musí zavrhnout a pošlapat ukřižovaného Vykupitele. Hlas našeho nebeského Otce nás volá: „Pojďte ke mně.“ Prostí lidé víry jsou na cestě k blaženosti vedeni a chráněni. Leč Ten, jehož moudrost je nekonečná, nenutí nikoho přijmout nejvzácnější nebeský dar, nenutí nikoho dávat se na cestu, která byla vytyčena za tak obrovskou cenu. Každému je dovoleno vybrat si pro sebe úzkou a strmou zářící cestu vedoucí do nebes nebo širší a snadnější cestu končící v záhubě.¹⁰ OHC 11.4

Most postavený z lásky

„V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět' slitování za hříchy naše.“ (1 J 4,10) OHC 12.1

Boží láska ke světu se nemohla projevit pouze tím, že na něj sešle svého Syna. A tak protože miloval svět, seslal na něj svého Syna tak, aby božství oděné člověčenstvím mohlo lidstvo ovlivnit a zůstat přitom božstvím. Přestože hřích vytvořil propast mezi člověkem a Bohem, Jeho dobrota umožnila postavit most přes tuto propast. A jaký materiál Pán použil? Část sebe sama. Jas slávy našeho Otce přišel do světa poznamenaného a zmitaného zlým osudem a Ježíš svým božským charakterem, svým vlastním božským tělem tuto propast přemostil. ... Nebeská brána se otevřela a náš zkažený svět byl zaplaven léčivými přívaly nebeského milosrdenství. ... OHC 12.2

Kdyby nám Bůh dal méně, nemohli bychom být spaseni. Náš svět ale obdaroval tak hojně, že se nedá říci, že by nás mohl milovat více. Jak pošetilý je potom názor, že po vyčerpání první zkoušky má přijít druhá. Bůh již vyčerpал svou blahovůli... tím, že lidstvu věnoval celá nebesa v jednom velkém daru. Pouze chápající hodnotu této oběti můžeme pochopit nekonečno. Ach, ta šíře, výška a hloubka Boží lásky! Kdo ze smrtelníků ji dokáže pochopit? ... OHC 12.3

Bůh žádá všechny city člověka, celé jeho srdce, celou duši a sílu. Požaduje vše, co člověku patří, protože nás zahrnul celým nebeským bohatstvím tím, že nám dal sebe celého najednou a neponechal si přitom nic většího, co by mohl učinit. ... OHC 12.4

Když začínám psát o tomto tématu, pokračuji dál a dál a zkouším se dostat více do hloubky, ale nedaří se mi to. Až se dostaneme na nebesa, sám Ježíš nás oděné v rouchách zbílených v krvi Beránkově povede k Otci. *„Protož jsou před trůnem Božím, a slouží jemu dnem i nocí v chrámě jeho; a ten, kterýž sedí na trůnu, zastěňovati je bude.“ (Zj 7,15) 11 OHC 12.5*

Jediný nezměrný Boží dar

„Díka pak Bohu z nevymluvného daru jeho.“ (2 K 9,15) OHC 13.1

Na ty, kdož ve víře přijímají Krista, budou nebesa pohlížet jako na vzácné perly, za které obchodník zaplatí nekonečnou cenu a lidé, kteří nalézají Krista, si uvědomí, že našli nebeský poklad. Budou dychtit po tom, aby prodali vše, co mají, aby si mohli koupit pole, na němž se tento poklad nachází. Protože přemítají o Boží lásce, protože se jejich chápání otevírají možnosti spasení, protože jim je srozumitelnější tajemství Kristovy blahosklonnosti a protože poznávají oběť, kterou pro ně učinil, nenacházejí nic, co by pro ně bylo natolik drahé, že by se toho pro něj nevzdali. Čím více uvažují nad Boží láskou tím širší se stávají její rozměry a jas Boží slávy se stává příliš silný pro zrak smrtelníka. *OHC 13.2*

Nebeský Otec shromáždil všechna bohatství Vesmíru a obětoval je, aby získal ztracenou perlu, kterou je lidstvo. Pán Bůh dal všechny své božské prostředky do rukou Krista, aby hříšný lidský rod mohl být zahrnut těmi nejbohatšími nebeskými dary. Bůh nemohl vyjádřit větší lásku než jakou vyjádřil tím, že tomuto světu dal svého Syna. Tento dar dal lidstvu proto, aby ho přesvědčil, že udělal vše, co mohl udělat, že si neponechal nic stranou a že jediným nezměrným darem věnoval celá nebesa. Vездеjší i věčné štěstí člověka spočívá v přijímání Boží lásky a v dodržování Božích přikázání. *OHC 13.3*

Ježíš je náš vykupitel. On je Svět, který byl námi obydlen. On je studnou, ve které se můžeme omýt a očistit od veškeré nečistoty. On je tou drahocennou obětí, která byla učiněna pro spásu lidstva. Celý Vesmír, hříšný i nehříšný svět ani říše zla nemůže říci, že Bůh mohl udělat pro spásu člověka více než udělal. Jeho dar nemůže být nikdy překonán a Bůh nemůže nikdy projevit větší hloubku lásky. Vrcholem je přitom ukřižování Ježíše Krista. ... Hospodin si své následovníky získává odhalováním své otcovské povahy. *12 OHC 13.4*

Voláni jsou všichni mladí!

„Nebo ty jsi má naděje, Pane; Hospodine, v tebeť doufám od své mladosti.“ (Ž 71,5) OHC 14.1

Ježíš volá ke každému pochybovači: *„Dej mi, synu můj, srdce své.“* (Př 23,26) ... Mladí nemohou být šťastní bez lásky ke Kristu. Připraven slitovat se, Ježíš láskyplně čeká, aby uslyšel vyznání chybujících a přijal jejich pokání. Trpělivě čeká na jakýkoli náznak naší vděčnosti, tak jako matka čeká na děkující úsměv svého milovaného dítěte. Vznešený Bůh nás učí nazývat ho Otcem. Chce nás naučit chápat jak vroucně a láskyplně po nás touží jeho srdce uprostřed našeho pokušení a zkoušek. ... OHC 14.2

Mladí lidé by měli vyrůstat v Boží milosti a znalosti pravdy. Stvořitel všeho, jehož je všechno bohatství moudrosti, se uvolil vést je v jejich mládí. Ten, který kvůli nim ovládl všechny síly zla, žádá jejich věrnost. Nemůže existovat dokonalejší poznání než správné poznání Jeho, které znamená život v pokoji, nemůže být čistšího a hlubšího citu než je láska našeho Spasitele. ... OHC 14.3

Všude kolem číhají pokušení, aby na svou cestu svedla kroky nerozvážných. Bezbožná a zkažená mládež se snaží svést ostatní na zapovězené cesty. Tito mladí patří mezi nejúspěšnější pomahače ďábla. ... Milovníci světských radovánek často předstírají přátelství a pokoušejí se zavádět své zvyky a způsoby. Necht' každý opravdový stoupenec Ježíše stojí připraven odolat těmto svodům. ... OHC 14.4

Ďábel útočí na naše slabá místa, ale my nemusíme být přemoženi. Tento útok může být silný a dlouhý, ale Bůh nám slíbil pomoc a s pomocí jeho morální síly můžeme zvítězit. ... Boží přikázání a sliby v jeho slovu Vás vyzbrojí silou, kterou se nepříteli ubráníte. ... Ďábel bude poražen a jeho plány budou zmařeny, když pro sebe ve vašich srdcích obsazených láskou k Bohu nenalezne místo. Nejoprávněnější neustávající modlitby svěřující se s našimi lidskými slabostmi Všemohoucímu nám přinesou vítězství. 13 OHC 14.5

Vyberte si mne

„Pakli se vám zdá zle sloužiti Hospodinu, vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili; ... jáť pak a dům můj sloužiti budeme Hospodinu.“ (Joz 24,15) OHC 15.1

V našem světě jsou dva druhy lidí. Do jedné patří ti, kdož hledí k ukřižovanému Spasiteli, který vstal z mrtvých. Druhou tvoří ti, kteří se odvracejí od kříže a rozhodli se nechat se vést satanovým vlivem. Tito se intenzivně zabývají kladením překážek před Boží lid, aby přivodili jeho selhání a obrat z úzké stezky víry na širokou dráhu bezbožnosti a záhuby. ... OHC 15.2

Mnozí volí hříšný život, protože ďábel jej ukazuje ve světle, v němž se těm, kteří nejsou na stráži před jeho úskoky, zdá lákavý. Ďábel působí rafinovaně využívaje neposvěcených lidí, kteří předstírají, že jsou dětmi Božími. Nepřítel se snaží tak či onak oklamat a nalákat všechny, i samotné vyvolené. Pouze když budeme součástí božské přirozenosti, budeme moci uniknout zhoubným vlivům nepřítele našich duší, které na nás tlačí. OHC 15.3

Jelikož satan usiluje o prolomení bariér k naší duši tím, že nás svádí, abychom propadli hříchu, musíme si pevnou vírou udržet své spojení s Bohem a mít důvěru v jeho moc, která nám umožní překonat každou naši slabost. Musíme se vystříhat zla a usilovně hledat spravedlnost, pokoru a Ducha svatého. ... OHC 15.4

Nadešel čas, aby se každý z nás rozhodl, na které je straně. Pomahači ďábla působí na každou mysl, která se jimi nechá ovlivňovat. Jsou zde ale také síly nebeské, které čekají na to, aby mohly seslat zářivé paprsky Boží slávy na všechny, kteří jsou ochotni ho přijmout.¹⁴ OHC 15.5

Volba, zda budeme řazeni mezi Kristovy služebníky nebo služebníky ďábla, je pouze na nás. Svým každodenním chováním ukazujeme, či službu jsme si vybrali. ... OHC 15.6

Milí mladí čtenáři, co jste si vybrali Vy? Jaké skutky jsou zaznamenány v deníku vašeho života?¹⁵ OHC 15.7

Spolehlivý vůdce

„Tedy Ježíš opět jim mluvil, řka: Já jsem světlo světa. Kdož mne následuje, nebude choditi v temnostech, ale bude míti světlo života.“ (J 8,12) OHC 16.1

Všichni, kdož se ubírají po cestě do nebe, potřebují spolehlivého vůdce. Nesmíme se řídit svou omezenou lidskou moudrostí, protože se nám dostává možnosti poslouchat Kristův hlas mluvící k nám na naší životní pouti a jeho slova jsou vždy slovy nejvyšší moudrosti. OHC 16.2

Đábel velmi usilovně ukládá o svedení lidských duší k morálnímu úpadku. Přišel s velkou silou vědouce, že na své dílo má jen nedlouhý čas. Naše jediná jistota spočívá v důsledném následování Krista, v cestě vedené jeho moudrostí a v jednání podle jeho pravdy. Působení satana nedokážeme vždy ihned odhalit; nevíme, kde chystá své léčky. Ježíš ale lstivé triky nepřítele vidí a dokáže naše kročeje udržet na bezpečné cestě. ... „*Já jsem ta cesta, i pravda, i život,*“ (J 14,6) vyjevuje Ježíš.16 OHC 16.3

K čemu by byla cesta přímá a jistá ve svém směru k věčné blaženosti, kdyby na ni nesvítilo žádné světlo pravdy, které poutník potřebuje? K čemu by byla pravda osvětlující tuto cestu, kdyby v lidech, kteří jdou po této trase poutníků ze země do nebe, nebyl žádný život? Majíce na mysli prohlášení Kristovo: „*Já jsem ta cesta, i pravda, i život,*“ všichni, kdož věří v tohoto Vůdce, mohou jít směle vstříc nebesům s jistotou, že jsou na cestě vytyčené Jeho Slovem.17 OHC 16.4

Ježíš Kristus, jeho povaha a působení je středobodem veškeré pravdy a celou ji obepíná. On je tím pojítkem obsahujícím všechny drahokamy křesťanské nauky. V něm se nalézá celé bohatství pravdy.18 OHC 16.5

Ti, kteří putují ve víře a poslušnosti, vědí co je pravda. ... Abychom poznali pravdu, musíme být ochotni poslouchat. Ti, kteří mají zalíbení ve světských radovánkách, nejsou ochotni vzdát se svých záměrů ve prospěch záměrů Ježíše. Jdou ve tmě nevědouce kam míří. OHC 16.6

Vzácné světlo pravdy ozáří cestu každého, kdo jej hledá.19 OHC 16.7

Děti nebeského Vládce

„Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Protoť svět nezná nás, že jeho nezná.“ (1 J 3,1) OHC 17.1

Ať si nikdo nemyslí, že odchází do ústraní, protože se stává dítětem Božím. Tím, kdo odešel do ústraní, byl jednorozený Boží Syn. ... Vzdal se svého lesku, svého majestátu a svrchované moci, oděl své božství člověčenstvím, aby mohlo ovlivnit lidstvo a zůstat přitom božstvím, sestoupil na tuto zemi a položil za nás život na kříži. ... OHC 17.2

Ježíš učinil svrchovanou oběť. Dal za nás svůj život. Vzal na sebe, na svou Božskou duši, důsledek porušování Božího zákona. Odložil svou královskou korunu a uvolil se k odchodu dolů, krok za krokem, až na úroveň hříšného lidstva. Nechal se pověsit na kříži a zemřel za nás, abychom mohli mít věčný život. ... Zdá se to, čím vším musel projít, abychom mohli být zváni dětmi Božími, snad málo? Zdá se to Vám to málo k tomu, abyste se stali členy Boží rodiny, dětmi nebeského vládce, lidmi, jimž je určeno nesmrtelné dědictví?²⁰ OHC 17.3

Boží dobrota je tak nekonečná, že skrze Ježíše Krista má s námi nejen soucit, ale také nám odpouští, dává rozhřešení a spravedlnost a ještě nás pozvedává a dává nám vznešenost tím, že nás přijímá za své děti. Stáváme se členy Jeho rodiny, dětmi nebeského vládce, který vyzvedává lidi z jejich ponížení a přináší jim svou spravedlnost. ... Nazývá je svými drahokamy a považuje je za svůj vzácný poklad. Získal je odměnou za své milosrdenství a sílu a za svou nebeskou velikost a štědrost. Lidé proto nepatří sami sobě, ale byli za značnou cenu vykoupeni a skrze nesmírnou oběť Ježíše Krista přivedeni do jeho blízkosti a k nejsvětějšímu spojení s ním. Jsou zváni jeho dědictvím, jeho dětmi; jsou součástí jeho těla, jeho masa a kostí. Ano, jsou s Hospodinem spojeni nejniternějším vztahem.²¹ OHC 17.4

Já jsem v každém z vás

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16) OHC 18.1

Měli bychom se zamýšlet nad vztahem lásky Pána Ježíše, jeho poslání a působení k nám samotným. Měli bychom si říci: Ježíš mne tak miloval, že dal svůj život, aby mne spasil. Nebeský Otec mne miluje, protože *„tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný“* (J 3,16). Je třeba, abychom poznali, za jakých podmínek Ježíš slibuje dar věčného života. Já říkám, že to záleží na naší víře.²² OHC 18.2

Obětování Bohu drahého vlastního Syna dává Božím slibům jistotu.²³ OHC 18.3

Kolik lidí může říci: „Zachraňuje mne?“ Víím, že Bůh chce, abych byla spasena. V jeho očích jsem cennost a proto víím, že mé myšlenky, má slova a mé činy, to vše prochází Jeho hodnocením. Vše, co je spojeno s vykoupením za Kristovu krev, je v jeho očích cenné. Za cenu, která byla zaplacená za naše vykoupení, jsme povinni věnovat Kristu všechny své city. Měli bychom Bohu dát vše, co máme, avšak máme si při tom, když se mu dáváme celí, myslet, že je to pro nás velká ztráta? Ne, neboť tím, že mu dáváme své schopnosti, zdvojnásobujeme je. Každý Jeho dar, který mu vrátíme, dostává jeho požehnání, aby se zvýšil jeho účinek na Boží dílo. Kdekoli jste, musíte si uvědomit, že patříte Kristu.²⁴ OHC 18.4

Kristův dar světu nelze spočítat a žádná síla nemůže s Bohem soupeřit, protože není takového daru, který by snesl srovnání s hodnotou nejvzácnějšího nebeského pokladu. Velikost tohoto daru spočívá v tom, že člověku přinesl možnost vzdávání díky a modlitby, která trvá celý život a celou věčnost. Věnovav své všechno v Kristu Ježíši, Bůh žádá srdce, duši a schopnosti člověka. Hledíce na poklad, který nám Bůh dal absolutním a bezvýhradným darem v podobě Krista, můžeme zvolat: *„V tomť jest láska!“*²⁵ OHC 18.5

Mohutné proudy Boží milosti

„Mocent' jest pak Bůh všelikou milost rozhojnit v vás, abyste ve všem všudy všeliký dostatek majíce, hojně byli ke všelikému skutku dobrému.“ (2 K 9,8) OHC 19.1

Není to úžasné, že můžeme přijímat mohutné proudy Boží milosti a žít v souladu s Bohem? Co s námi ubohými a slabými může Bůh zamýšlet? Co s námi může udělat? Vše, jestliže budeme ochotni všeho se zříci. Bůh miluje všechny mladé. Ví vše o vašich zkouškách. Ví, že musíte bojovat proti silám temnoty, které usilují o získání vlády nad lidskou duší.²⁶ OHC 19.2

Bůh se svými dětmi zamýšlí to, aby „vyrostli v plnost postavy mužů a žen v Kristu“. Aby se tak stalo, musíme správně používat všechny schopnosti naší mysli, duše a těla. Nemůžeme si dovo-
lit mrhat svými duševními a fyzickými silami. ... OHC 19.3

Ďábel sešikoval všechny voje temnot k boji proti nebeským silám a my si nemůžeme dovolit být lhostejní k jeho výpadům. Satan přichází v mnoha podobách a my si musíme udržet ničím nezkalený duchovní náhled na svět, abychom dokázali rozpoznávat, kdy usiluje o naše duše. Bůh volá ty, na něž svítí světlo pravdy, aby zaujali své místo v jeho šiku. Volá na ně, aby prokázali svou od-
danost a putovali světlem, jež jim dává.²⁷ OHC 19.4

Pán si přeje, abyste chápali místo, které zaujímáte jako synové a dcery Nejvyššího, děti vládce nebes. Přeje si, aby s ním byl těsně spojen celý váš život. ... Střežte se všeho povrchního. Nevěřte tomu, že se musíte oddávat hned tu a hned zase tam každé rozkoši. Rozhodněte se, že budete na straně Hospodina. ... OHC 19.5

Chyťte se pevně ramene nabízeného Bohem. ... Přizpůsobte své zvyky a přitáhněte si uzdu. Řekněte si: „Miluji Pána a k naplňování jeho vůle jsem rozhodnut použít veškeré své schopnosti.“
... OHC 19.6

Pokud stojíte pod krví potřísněnou korouhví knížete Emanuela budete svědomitě pracovat v jeho službě, nemusíte nikdy podlehnout pokušení, neboť On bude stát po vašem boku, a dokáže vás ochránit od všech selhání.²⁸ OHC 19.7

Pohled'te a žijte

„A jakož Mojžíš povýšil hada na poušti, takt' musí povýšen býti Syn člověka, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,14.15) OHC 20.1

Stejně ponaučení, jaké Ježíš přikázal Mojžíšovi dát na poušti dětem Izraele, platí pro všechny duše trpící pod nakažlivou skvrnou hříchu. Promlouvaje z oblak Ježíš Mojžíšovi přikázal, aby učinil měděného hada, vyvýšil jej a pak vyzval všechny, kteří byli uštknuti ohnivými hady, aby k němu vzhledli a žili. Co kdyby místo toho, aby se dívali jak je Kristus vede, řekli: „Nevěřím, že mi to, abych se podíval, udělá byt' jen trochu dobře. Jsem příliš hodně zasažen zubem jedovatého hada.“ Cíl, kterého mělo být dosaženo, byla víra, bezvýhradná a slepá víra bez zdržování se zkoumáním důvodu nebo podstaty věci. Kristova slova zněla: „Pohled'te se a žijte.“ ... OHC 20.2

Potřebujeme jasný obraz o tom, čím je pro nás Ježíš. Potřebujeme vyhraněný pohled na jeho vítězství pro nás získaná. *„Obloupiv knížatstva i moci, vedl je na odivu zjevně.“ (Ko 2,15)* Rozbil okovy svého hrobu a vzal si znovu svůj život, který za nás položil. Zanechal zajetí zajetím, vystoupil na nebesa a obdržel dary pro lidstvo. Všechno utrpení podstoupil pro nás. ... Bude našim pomocníkem a útočištěm v každé těžké době. V naší křesťanské zkušenosti by měl vyvstat jako opravdový všestranný Spasitel. OHC 20.3

Jen se dívejte a žijte. Dopouštíme se hanobení Boha, když nemíříme kupředu z temného dna pochybností do horních pater naděje a víry. Když Světlo svítí celým svým jasnem, chytme se Krista za jeho mocnou ruku podávanou prostřednictvím víry. Nepěstujte dále své pochyby jejich rozšiřováním a vpravováním do cizích myslí stává se tak pomocníky satana rozsévajícími sémě pochybnosti. Mluvte o víře, žijte ve víře, pěstujte lásku k Bohu; dokažte světu, že ve vás je celý Ježíš. Velebte jeho svaté jméno. Vyprávějte o jeho dobrotě, mluvte o jeho milosrdenství a síle.²⁹ OHC 20.4

Vyšší úroveň

„Zloděj nepřichází, než aby kradl, mordoval a hubil; já jsem přišel, aby život měly, a hojně měly.“ (J 10,10) OHC 21.1

Jaká hloubka se skrývá ve slovech „*Já jsem světlo světa.*“ (J 8,12) „*Já jsem ten chléb života.*“ (J 6,35) „*Já jsem ta cesta, i pravda, i život.*“ (J 14,6) „*Já jsem ten dobrý pastýř.*“ (J 10,14) „*Já jsem přišel, aby život měly, a hojně měly.*“ (J 10,10) Ano, tento život musíme mít, a musíme jej mít hojně. Bůh vdechne život každé duši, která sama umírá, ale žije pro Krista. Je ale nutné zvyknout si na naprosté sebeodříkání. Dokud k tomu nedojde, táhneme sebou zlo, které ničí naše štěstí. Ale když odříkáním umrtvíme své vášně, žije v nás Ježíš a Duch svatý provází naše činy. OHC 21.2

Chtěla bych, abychom dokázali být takoví, jakými nás chce učinit Bůh – celým světlem v Hospodinu. Potřebujeme dosáhnout vyšší úrovně, ale nemůžeme tak nikdy učinit, dokud na oltář nepoložíme sebe sama, dokud se nenecháme řídit Duchem svatým utvářejícím nás ke svému božskému obrazu. ... OHC 21.3

Každý den se musíme věnovat službě Bohu a přistupovat k němu s vírou. ... Je třeba, abychom Boha přijímali s pokorou. Jsme to my sami, odkud musíme začít. Zaměřte se důsledně na své srdce a vyhledejte, co v něm brání tomu, aby do něj mohl vstoupit Duch Boží. Musíme přijmout Ducha Svatého. Pak budeme mít sílu žít s Bohem. OHC 21.4

Pouhé schvalování pravdy je málo. Každý den musíme žít v pravdě. Musíme se obklopit Bohem a všeho se pro něj vzdát. Poslouchat věčné a nesporné pravdy světa je málo. Musíme si položit otázku: „Přebývá Ježíš ve víře v mém srdci?“ Jedině On nám může ukázat naši základní životní potřebu a odhalit vznešenost a nádheru pravdy. Na oltáři sebeobětování, na tomto místě určeném k setkání duše s Bohem dostáváme z Boží ruky nebeskou pochodeň, která proniká do našeho srdce a odhaluje jeho velkou potřebu Krista Ježíše.³⁰ OHC 21.5

Silní v Pánu

„Hospodin světlo mé a spasení mé, kohož se budu báti? Hospodin síla života mého, kohož se budu strašiti? ... Protož byť i stany své proti mně rozbili, nebude se lekati srdce mé; byť se pozdvihla proti mně i válka, na toť se já spouštím.“ (Ž 27,1.3) OHC 22.1

Jdeme přes nepřátelskou zemi. Nepřátelé jsou na všech stranách a brání našemu postupu vpřed. Nenávidí Boha a všechny, jež ho následují a nesou v srdci jeho jméno. Ale naši nepřátelé jsou také nepřáteli našeho Pána, a i když jsou silní a lstiví, náš Spasitel, který nás vede, je dokáže porazit. Tak jako slunce rozptyluje mraky ze své cesty, slunce pravdy odstraní překážky našeho postupu kupředu. Svá srdce můžeme potěšit pohledem na věci běžně neviděné, které nás posílí a povzbudí na naší pouti. ... OHC 22.2

Budeme-li se Boha držet pevnou vírou říkající s Jákobem: *„Nepustím tě.“* (Gn 32,26); budeme-li prosit: *„Nezamítej mne od tváře své, a Ducha svatého svého neodjíměj ode mne,“* (Ž 51,13), bude nám slíbeno: *„Nikdy tě neopustím, nikdy od tebe neodejdu.“* ... OHC 22.3

Dozvěděli jsme se o díle ušlechtilého vladaře, jež nesl obraz svého otce vždy blízko svého srdce a v důležitých dobách, kdy hrozilo nebezpečí, že bude zapomenut, vždy vytáhl jeho obraz, podíval se na něj a řekl: *„Nepřísluší mi činit nic, co není hodno tak vznešeného otce.“* Bůh nás jako věřící žádá, abychom od něj nikdy, nikdy ani na chvíli neodvrátili svůj zrak. Přijal nás za své děti a my musíme pečlivě dbát na to, abychom si zachovali jeho obraz a nečinili nic, co zmenší nebo zneváží naše svaté povolání, protože patříme do Boží rodiny. Bůh z nás učinil nádobu ke cti, připravenou k jakýmkoli dobrým skutkům. *„Lid, kterýž nastrojím sobě, chválu mou vypravovati bude.“* (Iz 43,21) Boží lid je zván korunou, diadémem. Dábel dychtí zmocnit se Hospodinova pokladu, ale náš Pán jej zajistil tak, aby jej nemohl ukořistit. *„Nadto budeš korunou ozdobnou v ruce Hospodinově, a korunou královskou v ruce Boha svého.“* (Iz 62,3) Máme-li neochvějnou víru v Boha, jsme zajištěni, dokonale zajištěni před prohnáním nepřítelů.³¹ OHC 22.4

Andělé na stráži nad námi

23.1 „*Nebo andělům svým přikázal o tobě, aby tě ostržovali na všech cestách tvých.*“ (Ž 91,11) *OHC*

Kéž bychom si všichni dokázali uvědomit blízkost nebes! Pokud ji pozemské děti nevidí, jsou zde jejich průvodci – andělé světla, neboť tito nebeští poslové byli vysláni, aby pečovali o ty, kdož budou čekat na spasení. Tichý svědek střeží každou živou duši a snaží se ji získat a přivést ke Kristu. Andělé nikdy neponechají zkoušeného člověka napospas nepříteli, který by lidské duše přivedl do záhuby, kdyby mu to bylo dovoleno. Dokud existuje naděje, dokud se lidé odpíráním Ducha svatého nepřivedou k věčné záhubě, jsou nad nimi na stráži nebeské síly.³² *OHC 23.2*

Kéž by každý dokázal vidět našeho vzácného Spasitele takového, jaký vskutku je – Spasitel. Ať jeho ruka rozhrne závoj, který skrývá jeho slávu před našima očima a ukáže ho na jeho vznešeném a svatém místě. Co vidíme? Našeho Spasitele ne v mlčení a nečinnosti, ale obklopeného nebeskými mocnostmi, cherubíny, serafíny, desetkrát deseti tisíci andělů. Všechny tyto nebeské bytosti mají nade všechny ostatní jeden cíl, na který se upínají, a to Jeho Církev ve hříšném světě. ... Slouží Kristu z jeho pověření, aby až do samého konce ochránili všechny, kdo k němu vzhlížejí a věří v něho.³³ *OHC 23.3*

Nebeští andělé jsou pověřeni, aby střežili ovečky Ježíšova stáda. Vždy, když se satan svými zákeřnými nástrahami snaží oklamat vyvolené, tito andělé uvedou v chod síly, které pokoušené duše ochrání. Tyto duše však přitom musí dbát Slova Hospodinova, uvědomit si své nebezpečí a říci si: „Ne, nepodlehnu těmto ďábovým pletichám. Mám svého staršího Bratra na nebeském trůnu a ten mi ukázal, že má o mě ten nejupřímnější zájem. Nezarmoutím jeho milující srdce.“³⁴ *OHC 23.4*

Žijíce mezi těmito silami stojícími proti sobě můžeme vírou a modlitbou přivolat na svou stranu družinu andělů Páně, kteří nás budou střežit před všemi zhoubnými vlivy.³⁵ *OHC 23.5*

Sliby těm, kdo jsou poslušní

„Protož nyní, jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všechny lidi, ačkoli má jest všechna země.“ (Ex 19,5) OHC 24.1

Tento slib byl dán nejen Izraeli, ale všem, kdo jsou poslušní Božího Slova. Ti, kteří žijí uprostřed nebezpečí dnešních dní, si snad uvědomí, že tak jako je pravda hned na počátku jejich křesťanské zkušenosti spojila se Spasitelem, tak On, který je autorem a završitelem jejich víry, dokončí dílo, které pro ně začal. Bůh je spolehlivá opora a vyzývá nás ke společenství s jeho Synem. Spolupracující s Bohem na díle, které jim určil, získávají lidé na své cestě vpřed stále větší sílu. Těm, kteří žijí v prosté víře nikdy nepochybujíce, že budou Bohem utvrzeni v Kristu, Hospodin říká tak jako lidu starého Izraele: *„Nebo ty svatý jsi Hospodinu Bohu svému, tebe vyvolil Hospodin Bůh tvůj, abys jemu byl lidem zvláštním, mimo všechny národy, kteříž jsou na zemi.“ (Dt 7,6)*

OHC 24.2

Bůh tedy může a chce vést všechny, kteří se vést nechají. Přeje si dát každému ponaučení o neměnné pravdě, neochvějně víře a pokoře prosté jakýchkoli pochyb. Říká každému: „Já jsem Hospodin Bůh tvůj. Pojď se mnou, a já tvou pouť naplním světlem.“ ... *OHC 24.3*

Bůh ovšem vyžaduje poslušnost svých příkazů. Jediná cesta, kterou lidé mohou dojít ke štěstí, je být poslušní zákonů Božího království. *OHC 24.4*

Život se svými výhodami a přednostmi je Boží dar. Pamatujme, že vše, co máme, pochází od Boha a musí mu být plně a ze svobodné vůle věnováno. Pavel prohlásil: *„Nýbrž i všechny věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše Pána svého, pro něž jsem to všechno ztratil, a mám to jako za lejna, abych Krista získal, a v něm nalezen byl nemajíc své spravedlnosti, kteráž jest z zákona, ale tu, kteráž jest z víry Kristovy.“ (Fp 3,8.9)* Pokud máme být jednotní s Kristem v Bohu, musíme obětovat své myšlenky i svou vůli. Vše, co máme a co jsme, musí být položeno k Ježíšovým nohám.³⁶ *OHC 24.5*

Naše jediná jistota a bezpečí

25.1 „*Strašlivý člověk klade sobě osídlo, ale kdo doufá v Hospodina, bývá povýšen.*“ (Př 29,25) OHC

Bezpečí Vám přinese pouze víra v Boha. Musíme bojovat s bdělým nepřítelem. ... Viděl [Ježíš], že člověk tohoto mocného nepřítele nemůže přemoci vlastní silou, proto sám sestoupil z nebeských výšin a podstoupil za člověka zkoušku, v níž Adam neobstál. ... Ježíš přemohl satana a dal člověku možnost, aby vítězil sám jeho jménem. Toto vítězství je ale možno získat pouze ve jménu Krista, díky jeho milosrdenství. Když na vás doléhá tíha, když jste svíráni pokušením, když vaše přirozené city a touhy hlasitě volají po vítězství, pak upřímná, vroucí a naléhavá modlitba ke Kristu přivádí Ježíše na vaši stranu, aby vám pomohl. V jeho jménu vítězíte a ďábel je překonán. ... OHC 25.2

Apeluji na vás, věřte bezvýhradně Bohu. „*Zepřete se d'áblu, i utečte' od vás. Přiblížte se k Bohu, a přiblížit se k Vám.*“ (Jk 4,7.8) Křesťanský život je životem plným odříkání, sporů a boje. Je to neustávající bitva a pochod. Každý projev poslušnosti vůči Kristu, každé vítězství získané nad sebou samotným je krokem na pochodu ke slávě a konečnému vítězství. Vyberte si Krista za svého Vůdce a on vás povede bezpečně kupředu. Cesta může být hrbolatá a trnitá a stoupání vzhůru příkré a žádající si velkou námahu. Budete možná muset přidat, když budete unaveni, když budete toužit po odpočinku. Budete možná muset více bojovat, když budete umdlévat a více doufat, když budete ztrácet naději, ale s Ježíšem jako svým Vůdcem nemůžete sejít z cesty k nesmrtelnému životu. Nemůže se vám stát, že byste nedosáhli na své vznešené místo na nebi vedle svého Vůdce, jehož vlastní nohy prošlapávají zarostlou stezku před vámi, připravující cestu pro vaše kroky. Necháte-li se vést pýchou a sobeckými cíli, bude se vám to zprvu zdát příjemné, ale na konci je bolest a žal. Můžete se nechat vést sobectvím, které vám bude slibovat hodně, ale nakonec váš život zkazí a dá mu hořkou příchut'. Nechat se vést Kristem znamená jistotu a bezpečí. Nedopustí, aby vám síly temnot zkřivily jediný vlas na hlavě. Věřte ve svého Vykupitele a budete zajištěni.³⁷ OHC 25.3

Světlo nebo stín?

„Běda těm, kteříž říkají zlému dobré a dobrému zlé, kladouce tmou za světlo, a světlo za tmou, pokládajíce hořké za sladké, a sladké za hořké.“ (Iz 5,20) OHC 26.1

Bůh je světlo, a není v něm žádného stínu. Kdyby nebylo světlo, nebyl by stín. Ale i když stín přichází se sluncem, slunce jej nevytváří. To, co způsobuje stín, je nějaká překážka v cestě slunečních paprsků. Temnota tedy nevychází od Boha, ale je důsledkem něčeho, co se vetřelo mezi něho a duši. ... Přehlížení světla, které nám dal Bůh, přináší jednoznačný výsledek. Vytváří stín a temnotu dělá ještě temnější, protože na ni nedopadne světlo, které bylo vysláno. ... Když se člověk odtáhne od světla a pravdy a podlehne klamavým trikům ďábla, sám kolem sebe zatáhne clonu nevíry, takže světlo nelze rozeznat od tmy. Více světla a pravdy by se u něj setkal jen s nepochopením. Čím více pravdy tím větší bude nezájem. To pak vede oklamanou duši k tomu, že temnotu nazývá světlem a pravdu bludem.³⁸ OHC 26.2

Ďábel neustále pracuje na tom, aby lidstvo přivedl k popírání světla pravdy, což znamená sejít z přímé cesty tam, kde on určuje směr a kde světlo není nic než tma a tma je světlo. ... Je velmi nebezpečné otevřít srdce nevěře, neboť ta z něj odvádí pryč Ducha Božího a dovnitř vcházejí satanovy svody. ... Musíme... zabránit pochybnostem a nevěře v přístupu do naší mysli hned zpočátku.³⁹ OHC 26.3

„Cožkoli rozsíval by člověk, toť bude i žiti.“ (Ga 6,7) Bůh nezapomene žádného člověka. Každý, kdo spěje k záhubě, spěje tam sám. Když člověk v sobě dusí varování svého svědomí, zasívá semena nevíry a ta přinášejí jistou sklizeň. ... OHC 26.4

„Aniž povolili radě mé, ale pohrdali všelikým domlouváním svým. Protož jísti budou ovoce skutků svých, a radami svými nasyceni budou. Nebo pokoj hloupých zmorduje je, a štěstí bláznů zahubí je. Ale kdož mne poslouchá, bydliti bude bezpečně, pokoj máje před strachem zlých věcí.“ (Př 1,30-33.40) OHC 26.5

Naděje pro zoufalé

„Opusť bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, i slitujeť se nad ním, a k Bohu našemu, nebt' jest hojný k odpuštění. Nejsout' zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin.“ (Iz 55,7.8) OHC 27.1

Možná si myslíte, že vaše chyby a prohřešky byly tak závažné, že Pán nevyslyší vaše modlitby, nepožehná vám a nespasí vás. ... Čím blíže se dostanete k Ježíši, tím více chybující se sami sobě budete zdát, neboť váš zrak bude jasnější a své nedostatky uvidíte v hlubokém a zřetelném kontrastu k jeho dokonalosti. Ale nenechte se tím odradit. Je to důkaz, že ďáblový klamné triky ztratily svou moc, že životodárný vliv Božího Ducha vás probouzí a zbavujete se svého nezájmu a lhostejnosti. OHC 27.2

V srdci, které nevidí a neuvědomuje si svou hříšnost, nemůže být opravdová hluboká láska k Ježíši. Duše, jež je změněna Jeho laskavostí, obdivuje jeho Božskou povahu, leč pokud nevidíme svou mravní pokleslost, je to neklamný důkaz, že jsme neuzřeli nádheru a vznešenost Krista. Čím méně budeme nacházet toho, čeho bychom si mohli vážit sami u sebe, tím více budeme těchto věcí nacházet na nekonečné čistotě a kráse našeho Spasitele. Pohled na naši vlastní hříšnost nás vede k Bohu, jenž může odpustit. ... OHC 27.3

Bůh s námi nejedná tak, jak jedná smrtelník se smrtelníkem. Jeho myšlenky, to je soucit, láska a nejhleduplnější slitování. „Je hojný k odpuštění.“ Říká: „Jako černou skvrnu vymazal jsem tvé prohřešky.“ ... OHC 27.4

Pohlédněte vzhůru vy, kdož jste sužováni, pokoušeni, zbavováni odvahy, vzhlédněte vzhůru. ... Toliko vzhůru je bezpečné pohlížet, dívat se dolů je osudné. Díváte-li se dolů, země pod vámi se kymácí a houpá; nic není jisté. Ale nebesa nad vámi jsou klidná a stálá a každý, kdo na ně chce vstoupit, má Boží oporu. Ruka Všemohoucího sahá přes klenbu nebes, aby svým pevným sevřením uchopila vaši ruku. Mocný Spasitel je blízko, aby požehnal, pozvedl a povzbudil i ty nejvíce chybující a nejhříšnější, pokud k němu budou vzhlízet s vírou. Každý hříšník ale musí vzhlédnout vzhůru.⁴¹ OHC 27.5

Vždy v Boží mysli

„Všelikou péči svou uvrhnouce na něj. Nebo on má péči o vás.“ (1 Pt 5,7) OHC 28.1

Aby prohloubil naše chápání Boží dobroty, Ježíš nás vyzývá, abychom hleděli na milosrdenství pocházející z jeho rukou. *„Hleďte na ptactvo nebeské, žeť nesejí ani žnou, ani shromažďují do stodol, ale Otec váš nebeský živí je. I zdaliž vy jich mnohem nepřevyšujete?“ (Mt 6,26) OHC 28.2*

I když lidé vážně hřešili, nejsou zatraceni. Ruka, která podpírá svět, podpírá a dodává síly i nejslabším Jeho dětem. Veliký Mistr, jehož schopnosti jsou nekonečně vysoko nad schopnostmi jakékoli lidské bytosti a jenž dává polnímu kvítí jeho jemné a překrásné barvy, pečuje o všechna ptáčka nad ním poletující. Nikdo nespadne na zem bez jeho varování. ... OHC 28.3

Jestliže květině se dostává krásy, která předčí slávu Šalamounovu, jaký rozměr může mít cena, kterou Bůh přikládá svému dědictví, které nabyt? Kristus nás upozorňuje na péči věnovanou věcem, které denně vadnou, aby nám ukázal, kolik lásky musí mít Bůh k bytostem stvořeným k jeho vlastnímu obrazu. ... Otevírá před námi knihu prozřetelnosti a vyzývá nás, abychom hleděli na jména v ní zapsaná. V této knize má každý lidský tvor svou stránku, na níž jsou zapsány události jeho života. Tato jména nevymizí z Boží mysli na jediný okamžik. Vskutku nádherná je Boží láska a péče o bytosti, které stvořil. ... OHC 28.4

Aby mohl spasit duše lidských tvorů spějících ke zkáze, věnoval Bůh dar takové velikosti, že nemůže být nikdy řečeno, že mohl dát lidskému rodu něco většího. Jeho dar nelze spočítat. To vše Bůh učinil proto, aby člověk mohl být proniknut Boží láskou a dobrotou. Chce tím hříšníky ujistit, že i ty největší hříchy mohou být prominuty, jestliže provinilec hledá odpuštění a nechává sebe sama, své tělo, duši a své schopnosti změnit Boží milostí k Jeho obrazu. OHC 28.5

Bůh zahrnul lidstvo celým nebeským pokladem a za to očekává a žádá všechny naše city.⁴²
OHC 28.6

Být jako Ježíš

„Nebo zemřeli jste, a život Váš skryt jest s Kristem v Bohu.“ (Ko 3,3) OHC 29.1

Ježíš chce, abyste byli šťastni, ale Vy nemůžete být šťastni svým vlastním způsobem, řídíce se podněty vlastního srdce. ... Všechny naše představy a naše názory jsou ovlivněny lidskými slabostmi a my se jim nesmíme podrobovat a podléhat jim. Svě vlastní já musíme obětovat. Ne tu a tam, ale každý den a vše v nás, ať hmotné či nehmotné, musí být podřízeno Boží vůli. Cílem našeho života musí být Boží sláva a zdokonalování vlastní povahy a chování v duchu víry. Kristovi následovníci musejí napodobovat jeho povahu. ... Zásada zní „jako Ježíš“, ne jako váš otec nebo matka, leč jako Ježíš Kristus – skryti v Kristu, oděni jeho spravedlností, prostoupeni jeho duchem. Všem svým lidským slabostem, které jsme zdělili nebo získali svým požitkářstvím či špatnou výchovou, musíme rozhodně odolávat a překonávat je. Všechny takové věci, jako zalíbení ve vyvyšování se a pýcha, ty je nutno obětovat. ... OHC 29.2

Ježíš je náš Vůdce; v něm a skrze něj musíme vítězit. ... Boží milost čeká až o ni požádáte. Bůh vás zahrne milosrdenstvím a dá Vám sílu, protože když ho o to žádáte, potřebujete to. ... Kristova církev spoutává a krotí každou nečistou vášeň, podněcuje k činorodosti, sebekázi a pílí, a to i ve věcech obyčejného každodenního života. Vede nás k šetrnosti, ohleduplnosti a sebeodříkání a trpělivému snášení strádání a nedostatku. Duch Ježíše Krista se projeví v povaze člověka a rozvine v něm ušlechtilé vlastnosti a rysy. *„Dosti máš na mé milosti“* (2 K 12,9), říká Ježíš.⁴³ OHC 29.3

Jak hodně Bůh učinil, aby nám umožnil osvobodit se v Kristu, vysvobodit se z otroctví zlovyků a sklonů k nepravostem. Milí mladí přátelé, snažte se ze všech sil osvobodit se v Kristu. Ukazujete na různé lidi tvrdící o sobě, že jsou věřící a říkáte: „Nemáme v ně důvěru. Pokud je jejich život příkladem křesťanství, nechceme takový život.“ Nedívejte se na lidi kolem sebe. Podívejte se místo toho na jediný dokonalý vzor – na člověka Ježíše Krista. Hledíce k němu budete změněni k obrazu jeho.⁴⁴ OHC 29.4

Zůstávejte blízko Ježíše

„A však vždycky jsem byl s tebou, nebo jsi mne ujal za mou pravici. Podle rady své ved' mne, a potom v slávu přijmeš mne.“ (Ž 73,23.24) OHC 30.1

Vždy než se ponoříte do nějaké důležité práce, pomyslete na to, že Ježíš je váš rádce a že máte tu vyjímečnou možnost věnovat mu všechno své úsilí. ... Nenechávejte Ježíše v pozadí, nikdy nezmiňujte jeho jméno, nikdy k Ježíši, který je po vašem boku, aby byl vaším rádcem, neupínejte pozornost svých přátel. Nepovažovali by vás přátelé, kteří jsou po vašem boku, za nezdvořilé, kdyby byli s vámi a vy byste s nimi nebo o nich nikdy nemluvili? ... OHC 30.2

Mnozí si stěžují, že Ježíš je daleko. Kdo ho dal daleko? Nebyly to vaše vlastní činy, které vás od Ježíše oddělily? On vás neopustil, to vy jste ho opustili pro své jiné lásky. ... Právě tehdy, když scházíte z Jeho cesty, když jste přitahováni hlasem pokušitele a upínáte své city k nějaké malicherné věci, dostáváte se do nebezpečí ztráty svého pokoje, své víry a důvěry v Boha. ... Právě tehdy vám ďábel předkládá myšlenku, že vás Ježíš opustil, ale není to tak, že vy jste opustili jeho? ... Nedovolme, aby se Jeho jméno vytrácelo z našich rtů a jeho láska a památka vymírala z našich srdcí. OHC 30.3

„Ale,“ řekne chladný formální vyznavač víry: „to Krista až příliš přibližuje lidské bytosti.“ Boží Slovo nás ale k těmto myšlenkám opravňuje. Právě nedostatek tohoto praktického vyhraněného chápání Krista brání mnoha lidem v opravdovém poznání našeho Pána a Spasitele. Právě z tohoto důvodu mají mnozí obavy, pochybují a nosí smutek v duši. Jejich pohled na Krista a cestu ke spasení je povrchní, chmurný a zmatený. Kdyby měli Hospodina tak jako David vždy před sebou, ... stály by jejich nohy na pevném podkladu. Hled'te k Ježíši, který byl pro vás ukřižován. Hled'te k Ježíši zarmoucenému vašimi hříchy a když se modlíte, kajte se a vroucně si přejte vidět ho jako svého Spasitele odpouštějícího hříchy, připraveného vám požehnat a slyšet projev vaší vděčnosti. Zůstávejte blízko po jeho boku.⁴⁵ OHC 30.4

Bible je světlo na mé cestě

„Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.“ (Ž 119,105)

*„Nejobdivuhodnější kniha! Zářící svíce Hospodínova! Šťastná hvězda věčnosti! Jediné světlo
Pod kterým může plout koráb lidstva Mořem
života a bezpečně zakotvit u břehů ráje.“ OHC 31.1*

Proč by tato kniha, tento drahocenný poklad, neměla být obdivována a ceněna jako nejlepší přítel? Je to naše mapa na cestu rozbouřeným mořem života. Je to náš průvodce ukazující nám cestu k našemu místu na věčnosti a vlastnosti, které musíme mít, abychom na něm mohli prodlévat. Neexistuje jiná kniha, jejíž studium pozvedne a posílí lidskou mysl tak jako studium Bible. Mysl zde nalezne věci té nejvznešenější povahy, které probudí její sílu. Neexistuje nic, co by naše schopnosti mohlo obdařit takovou energií jako jejich spojení s ohromujícími pravdami, které zde byly vyjeveny. Snaha uchopit a posoudit tyto velké myšlenky rozšiřuje obzory chápání naší mysli. Můžeme se ponořit hluboko do této studnice pravdy a odnést si vzácné poklady, kterými obohatíme svou duši. Zde se můžeme naučit, jak opravdově žít a jak v pokoji zemřít. OHC 31.2

Důvěrná znalost Písma svatého posiluje naše schopnosti rozeznávat dobro od zla a naši duši proti útokům ďábla. Bible je meč Ducha svatého, který je v boji se satanem vždy vítězný. Je to jediný správný průvodce ve věcech víry a praktického života. Důvodem, proč ďábel má tak velkou moc nad myslí a srdcem lidí je to, že se neřídí Božím Slovem a jejich jednání nebylo podrobeno opravdové zkoušce. Bible nám ukáže jakou cestu musíme nastoupit, abychom se stali dědici slávy.⁴⁶ OHC 31.3

Pokud je srdce otevřeno vstupu Jeho Slova, duše je prosvícena světlem z Božího trůnu. Toto s láskou v srdci chované Slovo vydá věřícímu neocenitelné bohatství vědění. Jeho povznášející zásady trvale poznamenají lidskou povahu mravní neporušeností, poctivostí, střídmostí a čestností.⁴⁷ OHC 31.4

Pravda v srdci

„Cestu pravou jsem vyvolil, soudy tvé sobě předkládám.“ (Ž 119,30) OHC 32.1

Věc víry si žádá lidi, kteří budou stát bez zakolísání na tribuně pravdy a budou pevně držet vzhůru její prapor, aby každý viděl na čí straně stojí. Jejich místo musí být jasně vymezeno. Jejich srdce musí být čisté a bohabojné, prosté jakéhokoli předstírání nebo klamu.⁴⁸ OHC 32.2

Pravda si musí najít své místo v našem srdci. Pak bude mocí Ducha svatého působit svým vlivem na vše, co činíte a říkáte. Můžeme zkusit odvrátit svůj zrak od pravdy? Ne, ani na okamžik. Musíme ji chovat v posvátné úctě. Její zásady musíme brát v potaz při veškerém svém jednání. Musí být našim rádcem ve všech těžkostech, vůdcem ve všech záležitostech našeho života, opravdovým pomocníkem vždy, když ji potřebujeme. Na veřejnosti, v soukromí, tam, kde lidský zrak nedohlédne, kde jen Boží sluch dosáhne, všude tam by nás měla pravda ovládat, řídit naše myšlenky a podněcující naše slova a činy.⁴⁹ OHC 32.3

Můžete světu ukázat, že pravda, kterou vyznáváte, povznáší a zušlechťuje vaši povahu, vede k přičinlivosti a skromnosti a vylučuje lakotu, chytračení a všechny druhy nepoctivosti. Když budete ve svých slovech projevovat trpělivost a shovívavost, můžete každý den kázat o síle pravdy a účinně tak sloužit věci víry. Ať nemůže nikdo říci, že pravda, kterou vyznáváte, Vás neodlišuje od okolního světa. ... Nedávejte nikomu ani tu nejmenší příležitost mluvit o vaší víře ve zlém, protože se svou pravdou vystupujete nepřesvědčivě.⁵⁰ OHC 32.4

Když bude pravda, která je v Ježíši, utvářet váš charakter, bude na ni nahlíženo jako na skutečnou nefalšovanou pravdu. S tím, jak nad ní uvažuje opravdový věřící, je tato pravda stále průzračnější a září svou neopakovatelnou krásou. S tím, jak k ní vzhlížíme, roste její význam a ona září svou přirozenou nádherou rozjasňující a oživující naši mysl a přitom v nás potlačuje naše sobectví, naši nekřesťanskou neotesanost charakteru. Pozvedne naše cíle a umožní nám dosáhnout stav dokonalého smíření s Bohem.⁵¹ OHC 32.5

Potěšení z pravdy

„Vyuč mne, Hospodine, cestě své, abych chodil v pravdě tvé; ustav srdce mé v bázni jména svého.“ (Ž 86,11) OHC 33.1

Řekněte si z celého srdce: „Budu chodit v pravdě tvé.“ Každé předsevzetí učiněné v obavě před Bohem dává sílu odhodlání a víře. Povzbuzuje nás a dodává nám potřebnou pokoru, posiluje nás a utvrzuje v našem přesvědčení. „Budu chodit v pravdě tvé.“ Pravda si zaslouží naši důvěru přinejmenším proto, protože svět je zaplaven výmysly. To, že všude kolem jsou lži a faleš, pouze dokazuje, že někde musí být pravda, ryzí a nefalšovaná pravda. ... OHC 33.2

Nestačí, abychom pravdě jen naslouchali. Bůh od nás žádá poslušnost. *„Blahoslavení, kteříž slyší slovo Boží, a ostříhají jeho.“ (L 11,28) „Znáte-li tyto věci, blahoslavení jste, budete-li je činiti.“ (J 13,17) OHC 33.3*

Můžeme chodit a těšit se z pravdy. Pravda pro nás nemusí představovat otěže, které by nás svazovaly, ale útěchu, posla radostných zpráv povzbuzujícího naše srdce a způsobujícího, že ve svých srdcích budeme velebit Boha. Skrze trpělivost, vytrvalost a útěchu, kterou nám dodává Písmo svaté, máme naději. Křesťanská naděje není ponurá a bezútěšná. Ó ne. Nezavírá nás do vězení pochybností a obav. Pravda ty, kdož skrze ní milují a je jim požehnáno, osvobozuje. Tito lidé chodí v nádherné svobodě synů Božích.⁵² OHC 33.4

My, kteří tvrdíme, že věříme v pravdu, bychom měli její plody odhalovat ve svých slovech a své povaze. Měli bychom co nehlouběji poznat Ježíše Krista, co nehlouběji chápat jeho lásku k Bohu a našim bližním, aby nám nebeské světlo svítilo na náš každodenní život. Pravda musí dosáhnout do nejvnitřnějších hlubin duše, odstranit odsud vše neodpovídající duchu Krista a vzniklé volné místo musí být zaplněno prvky Jeho vznešené ryzí a neposkvrněné povahy, aby všechny úde-ry našeho srdce mohly být jako květy prodechnuté vůní dodávající životu správnou příchut'.⁵³ OHC 33.5

To, co ze smrtelníka dělá člověka Božího, je pravda chovaná v jeho duši.⁵⁴ OHC 33.6

Pravda jako vzácný poklad

„Pravdy nabud', a neprodávej ji, též moudrosti, umění a rozumnosti.“ (Př 23,23) OHC 34.1

Pravda je vzácná; pravda přinesla důležité změny do našeho života a významně změnila naši povahu, protože má určující vliv na naše slova, chování, myšlenky a zkušenosti.⁵⁵ OHC 34.2

Víra v Ježíše Krista lidskou povahu vždy povznáší. Když nachází omezeného, hrubého a neotesaného člověka, vyjadřujícího se drsně a neslušně, sobeckého a hledícího pouze na sebe, pravda, kterou vnese do jeho srdce, začne projevovat svůj očištný kultivující účinek. V našem projevu, oblékání, ve všech našich zvycích je pak vidět zlepšení a věci, které přinášejí Bohu potěšení. Celý svět pak může vidět vliv této pravdy na průběh naší přeměny. OHC 34.3

Pravda oduševňuje chování a posvěcuje úsudek. Povznáší a zušlechťuje charakter a tiše a nepřetržitě dělá svou osvobozující práci dokud celá bytost není očištěna a učiněna nádobou ke cti vedenou Duchem svatým, aby byl vyznavač pravdy připraven na společnost neposkvrněných svatých andělů. ... OHC 34.4

Spasení, jež bylo lidem nabídnuto za cenu tak nesmírné oběti, by mělo být každým věřícím považováno za nejvzácnější dar. Věc takové hodnoty by měla být vždy vysoce ceněna a neměla by být znevažována a považována za obyčejnou vlivem hrubosti a neotesanosti, která zůstává v těch, kteří přijímají pravdu.⁵⁶ OHC 34.5

Pravda, která je v Ježíši, není chladná, neživá a formální. ... Pravda je plná vřelosti, je přeplněna důkazy o přítomnosti Ježíše. ... OHC 34.6

Máme pro svět poselství, které mu musíme přinést a které sebou nese kříž. Pravdy jsou nepříjemné, protože vyžadují sebeodříkání a sebeobětování. Proto je svrchovaně důležité, aby ti, kdož přinášejí pravdu, ji svědomitě prosazovali a každým slovem a činem prokazovali, že jsou vedeni Kristovou láskou. Pravda je ... vždy nádherná a ti, kdož žijí podle pravdy, která je v Ježíši, by se měli učit jak pravdu podávat tak, aby se její nádhra objevovala v celé své bohatosti.⁵⁷ OHC 34.7

Važte si pravdy nade vše, nezaprodějte ji za nic na světě.⁵⁸ OHC 34.8

Nedostižná Bible

„Výmluvnosti Hospodinovy jsou výmluvnosti čisté, jako stříbro v hliněné peci přehnané a sedmkrát zprubované.“ (Ž 12,7) OHC 35.1

Není knihy, který by se mohla rovnat s Bibli; Bible je nedostižná. Znalost a přijetí jejího učení dodává mysli sílu a elán. Pochopení jejího učení vyžaduje proniknout do podstaty Boží vůle, jež nemá hranic. Boží Slovo učí lidi jak se stát syny a dcerami Božími. Žádná jiná kniha, žádné jiné učení se mu nemůže vyrovnat. Zásady, které vštěpuje, například o moci a povaze svého Tvůrce, mají neomezenou platnost. Je z ní možno získat nejvyšší vzdělání, jakého může smrtelník dosáhnout.⁵⁹ OHC 35.2

Je pro nás nebezpečné odvracet se od Písma svatého a číst jeho posvěcené stránky jen čas od času. ... Mějte svou mysl stále upřenu vzhůru ke vznešenému úkolu, který byl před ní postaven a studujte Bibli s odhodláním a zájmem, abyste dokázali pochopit Boží pravdu. Ti, kdož tak činí, s překvapením zjišťují, kam až může mysl dospět.⁶⁰ OHC 35.3

Duchovní obzor všech, kteří studují Boží Slovo, se rozšíří. Je psáno tak, aby jeho studium nerosovatelně více než jakékoli jiné studium zvyšovalo schopnosti chápání a všechny vlohy obdařovalo novou silou. Přivádí mysl do styku se všeobecnými povznášejícími zásadami pravdy. Uvádí nebesa do důvěrného spojení s lidskou myslí, přinášejíce jí moudrost, vědění a chápání. OHC 35.4

Když se zabýváme banálními věcmi a čteme přízemní výtvary bezduchých autorů, naše mysl upadá a zakrňuje. ... Chápání se nevědomky přizpůsobuje věcem, kterými se zabývá a při uvažování nad těmito omezenými věcmi se oslabuje, jeho schopnosti se scvrkávají a po určité době ztrácí schopnost rozšiřovat se a vyvíjet. ... OHC 35.5

Pravým vzděláním jsou všechny poznatky získané v tomto životě znamenajícím zkoušku, které nám umožní vytříbit si povahu, jež nás vybaví k tomu, abychom mohli být pomocníky svatých v Božím světle. Přinese nám samotným i ostatním v tomto životě požehnání a zajistí nám budoucí ne-smrtelný život se všemi jeho nepomíjejícími bohatstvími.⁶¹ OHC 35.6

Bezpečný lék pro duši

„Kterýž odpouští tobě všechny nepravosti, kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé.“ (Ž 103,3) OHC 36.1

Ježíš nám dal své Slovo, aby nám poskytl lék na všechny nemoci ducha. Boží slovo je zkouškou lidského charakteru. Určuje nemoc a předepisuje lék. Jeho slovo obsahuje předpis na každou potíž ducha. Jasně srozumitelné Boží pokyny mají uzdravující vliv na mysl člověka a celé jeho tělo. Pokud jsou přijímány ve víře, jeho léky nikdy neselhávají.⁶² OHC 36.2

Sliby obsažené v Božím Slovu jsou určeny i pro toho nejnevýznamnějšího a nejponíženějšího, který nebude nikdy poslán pryč s prázdnou. Bůh prohlašuje: *„Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá.“* (Jk 1,5) Člověku, jenž žije podle každého Božího slova, se rozšíří jeho duchovní obzor a zlepší se jeho morální vlastnosti. Získá jasnější náhled na život než jaký projevoval dokud neotevřel své srdce Božímu Slovu. Spojený vírou se Zdrojem moudrosti a vědění schopnosti lidské mysli rostou a rozšiřují se. Dokud jsou síly lidské mysli pod vlivem ďábla, člověk je celkově znetvořen. Ale když do jeho srdce vstoupí síla pravdy, ovlivní celou jeho bytost.⁶³ OHC 36.3

Hospodin se vyjádřil ve svém svatém Slově. Jeho požehnané stránky jsou plné rad pro život v souladu s pravdou. Je to dokonalý návod pro naše chování. Jsou zde uvedeny pokyny a rady a formulovány zásady, které platí pro každou životní situaci, třebaže každý konkrétní případ zde nemusí být popsán. Nezůstalo zde neodhaleno nic, co by bylo podstatné pro víru a správné zásady praktického života. Je zde srozumitelně podán každý úkol, který od nás Bůh požaduje. ... Nikdo, kdo pokorně a svědomitě používá Bibli jako svého průvodce a rádce, nesejde ze správné cesty.⁶⁴ OHC 36.4

Můžete se spolehnout na to, že pokud budete studovat Slovo Boží s upřímným přáním nalézt pomoc, Hospodin prozáří vaši duši svým světlem. Vaše činy budou mít Boží souhlas a váš vliv bude životu dodávat správnou příchut'.⁶⁵ OHC 36.5

Naplnit mysl pravdou

„Mimo to, nevidím-li čeho, ty vyuč mne; jestliže jsem nepravost páchal, neučiním toho víc.“
(Jb 34,32) OHC 37.1

Vezměte si Bibli a obraťte se ke svému nebeskému Otci se slovy: „Osviť mne; nauč mne, co je pravda.“ Pán vyslyší vaši modlitbu a Duch svatý vtiskne pravdu do vaší duše. Při podrobném pročítání Písma svatého se vaše víra upevní. Je nesmírně důležité, abyste Písmo svaté neustále pročítali a naplňovali svou mysl Božím Slovem, protože se může stát, že budete vyděleni z křesťanského společenství a ocitnete se tam, kde nebudete mít možnost setkávat se s dětmi Božími. Poklady Božího Slova musíte mít ukryty ve svém srdci, abyste v případě, že vás vyzvou protivníci, mohli vše převést na poučení vyplývající z Písma svatého. ... OHC 37.2

Žijeme v posledních dnech této země, kdy je přijímán omyl nejklamnější povahy a je mu věřeno, přičemž pravda je přehlížena. Mnozí jsou taženi do temnoty a nevíry, když neustále hledají chyby na Bibli, přicházejí s různými výmysly, domněnkami odporujícími Bibli a prázdnými úvahami. Úkolem každého je ale snažit se o důkladné poznání Písma Svatého.⁶⁶ OHC 37.3

Pravda je účinná pouze tehdy, je-li naplňována v praktickém životě. Jestliže Slovo Boží odsuzuje některý zvyk, kterému se oddáváte, pocit, který v sobě udržujete, vlastnost, kterou projevujete, neodvracejte se od Božího Slova, ale odvráťte se od špatnosti ve vašich skutečích a nechte Ježíše očistit a posvětit svá srdce. Vyznejte se ze svých hříchů a vzdejte se jich.⁶⁷ OHC 37.4

Nepočínejte si tak, abyste pravdu pouze schvalovali, a přitom nejedna-li podle slov Ježíše. Pravdu je nutno vztahovat na sebe a ona musí lidi, kteří ji přijímají, přivést ke Skále, aby na ni mohli upadnout a přitom se mohla rozbít vnější skořápka jejich povahy. Pak Ježíš může jejich povahu přetvořit a uzpůsobit ji ke svému vlastnímu božskému obrazu. Když budeme naslouchat Jeho hlasu, bude v našich srdcích vládnout pokoj. Hlasité požadavky vlastního já, jeho chtivost a neoprávněné nároky musejí být odvrženy, musíme se odít do pokory a zaujmout své místo jako žáci Kristovy školy.⁶⁸ OHC 37.5

At' nás vede Ježíš

„Dí jemu Ježíš: Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14,6) OHC 38.1

Kéž bychom my poutníci v této cizí zemi... mohli plně pochopit Krista – cestu, pravdu a život. Ježíš říká: *„Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.“* Cesta, kterou vytyčil, je tak zřejmá a jasná, že ani ten největší hříšník plný viny ji nemusí minout. Každý chvějící se hledač pravdy může najít správnou cestu a jít v čistém a svatém světle vpřed, neboť v čele je Ježíš. *OHC 38.2*

I když je tato svatá stezka tak úzká, tak posvátná, že na ni nemůže být strpěn hřích, přístup na ni byl umožněn všem a žádná malomyslná, pochybující a chvějící se duše nemůže říci: „Bůh je ke mně lhostejný.“ Každá duše je v jeho očích vzácná. ... Když ďábel triumfoval jako vládce světa, když se světem pyšnil jako svým královstvím, když jsme všichni byli zkaženi a zohyžděni hříchem, Bůh seslal z nebes svého posla, přímo svého jednorozeného Syna, aby před všemi obyvateli světa prohlásil: „Přináším výkupné. Všem spějícím k záhubě přináším způsob jak uniknout. Přináším vám osvobozovací listinu stvrzenou Pánem nebes a země.“ ... *OHC 38.3*

Když nepřijímáte toto právo, které pro vás bylo vykoupeno, není to proto, že by na něm byl nějaký nedostatek. Když se neradujete z promíjející lásky, není to proto, že by láska našeho Otce společně s jeho milosrdenstvím a slitováním nebyla dostatečně velká nebo proto, že by nebyla určena všem. ... Když budete ztraceni, bude to proto, že jste nepřišli ke Kristu, abyste mohli mít věčný život. *OHC 38.4*

Bůh čeká, aby mohl všechny, kdož věří v jeho lásku a chtějí přijmout jeho spásu, zahrnout svým darem odpuštění hříchů a prominutí nepravostí a dát jim spravedlnost. Kristus je připraven říci kajícímu se hříšníkovi: *„...Pohled, přenesl jsem s tebe nepravost tvou. ...“ (Za 3,4)* Ježíš je pojítko mezi Bohem a člověkem. Krev Ježíše Krista je výmluvná prosba hovořící za hříšníky. *1 OHC 38.5*

Člověk dražší nad zlato

„Způsobím to, že dražší bude člověk nad zlato čisté, člověk pravím, nad zlato z Ofir.“ (Iz 13,12) OHC 39.1

Málokdo si uvědomuje hodnotu člověka a radost jakou by člověk činil Bohu, kdyby v sobě pěstoval mravní neporušenost, ušlechtilost a neposkvrněnost charakteru. ... Krátký úsek času vymezený člověku na tomto světě je nesmírně vzácný. Nyní, kdy probíhá naše zkouška, Bůh nabízí svou sílu na pomoc slabému smrtelnému člověku. ... Ti, kteří Boha opravdu milují, to chtějí využít, aby posílili své schopnosti, které od něj dostali, aby mohli být oporou ostatním. Nebeská brána jim zůstane široce otevřena a z úst nebeského vládce k jejich uším jako rajska hudba dolehne chvalořečení: *„Podřez požehnání Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.“ (Mt 25,34) OHC 39.2*

Takto bude spasený člověk přivítán v nebi na místě, které pro něho Ježíš připravuje. Jeho spoléčníky zde nebudou nízcí smrtelníci – lháři, modloslužebníci, nečistí nebo nevěřící, ale bude se stýkat s těmi, kteří zvítězili nad ďáblem a jeho triky a s Boží pomocí si osvojili ty nejlepší vlastnosti. Každý hříšný sklon, každá nedokonalost, která na ně zde působila, byla odstraněna krví Kristovou. Je na ně přenesena vznešenost a záře jeho slávy, daleko převyšující záři slunce v zenitu nad oblohou. Jsou prosvíceni jeho morální ušlechtilostí, dokonalostí jeho vlastností, hodnotou převyšující tuto vnější krásu. Nacházejí se kolem velkého bílého trůnu sdílejíce s anděly jejich důstojnost a výsady. OHC 39.3

„Čeho oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteříž jej milují.“ (1 K 2,9) Co by měl ve světle slavného dědictví, které může být jeho, člověk dát za spásu své duše? Může být sice chudý, v sobě má ale důstojnost a bohatství, kterým by ho svět nemohl nikdy zahrnout. Duše osvobozena a očištěna od hříchu, věnující všechny své ušlechtilé vlastnosti službě Bohu, má hodnotu, která převyší vše.² OHC 39.4

Nepatřím sám sobě

„Za mzdu koupeni jste, nebud'tež služebníci lidští.“ (1 K 7,23) OHC 40.1

Jak samozřejmé je považovat se za výhradního majitele sebe sama. Boží Slovo ale říká: *„Nejste sami svoji. Nebo koupeni jste za mzdu.“ (1 K 6,19.20) ...* Ve vztahu ke svým bližním jsme majiteli svých duševních a fyzických schopností. Ve vztahu k Bohu jsme vypůjčovatelé a správci jeho milosti. *OHC 40.2*

Čas je nutno využívat uvážlivě, svědomitě a pod vlivem posvěcení Ducha svatého. Měli bychom pochopit jaké počínání s majetkem a duševními a fyzickými schopnostmi je správné a jaké je špatné. Skutečným vlastníkem všech schopností člověka je Bůh, neboť on mu je svěřil. Svou moudrostí určuje meze, v nichž může člověk každý Boží dar využívat a požehná správnému používání všech schopností, uplatňovaných k šíření slávy jeho jména. Řečnické nadání, dobrá paměť a ostatní vlohy by měly sloužit k šíření Boží slávy, k posilování jeho království. To platí pro všechny.³ *OHC 40.3*

Mladí lidé musejí být vychováni v sebeúctě, protože „za mzdu koupeni jsou“.⁴ *OHC 40.4*

Ježíš oděl své božství člověčenstvím, zaplatil za lidstvo výkupné a přeje si, aby si lidé vážili života poskytnutého jim za tuto nesmírnou cenu.⁵ *OHC 40.5*

Dostává se vám možnosti řídit se Slovem Božím jako skutečně přeměněná a na víru obrácená duše a sloužit Bohu jako duše svobodná a v nebi zrozená, abyste tak podali důkaz, že jste hodni svaté důvěry, kterou vám dal Bůh tím, že seslal svého jednorozeného Syna, aby pro vás zemřel. Budete-li věřit v Krista jako svého spasitele, dostanete požehnání a všechny duševní schopnosti potřebné k tříbení své povahy Křesťana. Prokažte, že si ceníte oběti, která byla pro vás učiněna a považujete ji za tak ušlechtilou, že nemůžete znectit své náboženské vyznání tím, že budete ovlivňováni a utvářeni světskými pravidly.⁶ *OHC 40.6*

Vykoupení Kristovou krví

„Vědouce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupení jste z marného svého obcování toho, od otců vydaného, ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista.“ (1 Pt 1,18.19) OHC 41.1

Musíte si uvědomit, že nepatříte jen sami sobě a nemůžete si se sebou dělat, co se Vám zlíbí. Jste majetkem Hospodina. Ježíš vás vykoupil za cenu své vlastní krve. Vaše bytost musí být Pánu zasvěcena jako nádoba ke cti. Je to Kristovo vlastnictví, které vykoupil. Proto si chraňte všechny své schopnosti, všechny smysly jako nástroje k šíření jeho spravedlnosti. Dábel touží získat sílu vaší duše a vaší vůle, ta ale patří Ježíši. Uvažujte vždy takto: „Nejsem sám svůj. Musím pečlivě a bohabojně opatrovat každou část Kristova vlastnictví, které vykoupil.“ ... OHC 41.2

Dábel vás může zkoušet zapráhnout do svého postroje jako bezmocnou duši. Vy ale vítězně volejte, že Kristus z vás učinil svobodného člověka. Netupte Boha ani jediným projevem neschopnosti plně a slavně zvítězit skrze Ježíše Krista, který zemřel, aby vás spasil a učinil vás svobodnými. Vítězte, ano, vítězte. Klad'te svou vůli vždy na stranu Boží vůle. Udržujte si naději a buďte odvážní. Věřte a vystupujte proti satanovi. Hledíce ke Kristu, který je tvůrcem a dovršitelem vaší víry, řekněte: „Ježíši, můj Spasiteli, jsem slabý. Bez tvé vzácné pomoci nedokážu nic. Kladu osud své bezmocné duše do tvých rukou.“ Pak zaměřte svou obrazotvornost na myšlenku, že jste v blízkosti Ježíše jdoucího s Bohem, že váš život je „skryt s Kristem v Bohu.“ ... Potom již nebudete nahrávat satanovi tím, že si budete připadat slabí a bezmocní. Budete trvale povzneseni do posvátných výšin. Budete přijímat Ducha svatého jako utěšitele, jako toho, kdo posvěcuje. ... Bude ve Vás vládnout tiché a klidné smíření s Bohem. Řeknete si: „Ježíš žije, a protože žije On, budu žít i já. Pro mne zvítězil nad d'áblem a já d'áblu nepodlehnu byt' jen jedinkrát. Nezostudím svého Pána a Vůdce, ale budu triumfovat v jeho svatém jménu a skončím jako něco více než obyčejný vítěz.“⁷ OHC 41.3

Bůh žádá své vlastnictví

„Ale nyní takto praví Hospodin stvořitel tvůj, ó Jákobe, a učinitel tvůj, ó Izraeli: Neboj se, nebo vykoupil jsem tě, a povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty.“ (Iz 43,1) OHC 42.1

Každý muž a žena dostali peníze z výkupného zaplaceného Ježíšem Kristem. *„Nejste sami svoji. Nebo koupení jste za mzdu“* – dokonce za drahocennou krev Syna Božího Ježíše Krista.⁸ OHC 42.2

Ať sebe Kristu odevzdáme či ne, jsme jeho. Nepatříme sami sobě. Bylo za nás zapláceno výkupné. Patříme Hospodinu, protože nás stvořil a jsme jeho také proto, že nás vykoupil. Nemáme proto právo myslet si, že si můžeme dělat, co se nám zlíbí. Vše, čím vládneme, patří Hospodinu. Sám nemáme právo na nic, dokonce ani na vlastní existenci. Všechny naše peníze, čas a schopnosti patří Bohu a jsou nám jím zapůjčeny, abychom mohli vykonat dílo, které nám určil. Dal nám úkol: *„Kupčtež, dokudž nepřijdu.“* (L 19,13) ⁹ OHC 42.3

Nezvykejte si sloužit jen sobě a být lhostejní k tomu, co po vás žádá Bůh. Jste jeho vlastnictví. ... Ježíš vás vykoupil za nesmírnou cenu. Vaše myšlenky by měly zůstat čisté, neboť patří Bohu. Dejte mu je. Můžeme si činit nárok na něco od Boha? Ne, a ani mu nemůžeme dát nic, co by nebylo jeho. Můžeme si dovolit ponechat si něco, co je jen jeho? Neokrádejte Boha a nedávejte světu do zástavy jeho čas, sílu a schopnosti. Bůh žádá vaše city. Dejte mu je, protože mu patří. Žádá váš čas, okamžik za okamžikem. Dejte mu jej, protože mu patří. Žádá vaši mysl. Dejte mu ji, protože mu patří. ... OHC 42.4

Hospodin žádá své vlastnictví. Když Bohu dáváme duši a tělo, když žádostivost udržujeme pod kontrolou svědomí, které prohlédlo, když zápasíme s každým chtíčem a dokazujeme, že všechny naše smysly jsou určeny ke službě Bohu a považujeme je za Boží vlastnictví, když všechna hnutí naší mysli jsou v souladu s city Hospodina a upínají se ke věcem, „které jsou nad námi, kde Ježíš sedí po pravici Páně“ – pak jsme Hospodinu dali to, co mu patří. Ó Bože, *„od tebeť jest zajisté všecko, a i to z ruky tvé dali jsme tobě“* (1 Pa 29,14). ¹⁰ OHC 42.5

Pečujte o Boží vlastnictví

„Kterýž vydal sebe samého za hříchy naše, aby nás vytrhl z tohoto přítomného věku zlého, podle vůle Boha a Otce našeho.“ (Ga 1,4) OHC 43.1

Cena za Vás byla vysoká. *„Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.“* (1 K 6,20) To, co možná považujete za své vlastní, patří Bohu. Pečujte o jeho vlastnictví. Vykoupil Vás za nesmírnou cenu. Vaše mysl patří jemu. Co dává člověku právo zneužívat tělo patřící ne jemu, ale Ježíši Kristu? Jaké uspokojení může člověk nacházet v postupném oslabování schopností těla a ducha sobeckým oddáváním se různým požitkům? OHC 43.2

Bůh dal každé lidské bytosti mozek a přeje si, aby byl používán k šíření jeho slávy. Mozkem je člověku umožněno účastnit se Božího úsilí o spásu bližních spějících k záhubě. Kapacita našeho mozku a naše myšlenkové schopnosti ale nejsou nikterak velké. Všechny schopnosti svého ducha a těla – lidské bytosti, kterou Ježíš vykoupil – musíme rozvíjet a cvičit, abychom je mohli co nejlépe používat. Musíme dělat co je v našich silách, abychom tyto schopnosti zdokonalovali, neboť Bůh je potěšen, když vidí jak mu v nás rostou stále schopnější pomocníci. ... OHC 43.3

Ve Druhé knize Mojžíšově čteme, že v době, kdy Ježíš nařídil lidu izraelskému vystavět chrám na poušti, dal některým lidem zvláštní schopnosti, talent a zručnost a pak je nechal pracovat. S námi bude zacházet stejně. ... A i když možná začneme velmi skromně, požehná nám a naše schopnosti znásobí jako odměnu za naši víru.¹¹ OHC 43.4

Ježíš pro vás zemřel a vy musíte žít pro Boha. Nechtě jsou vaše myšlenkové schopnosti, vytříbené a vybroušené, zasvěceny Bohu. Bůh požaduje zasvěcení celé bytosti. Duch stejně jako celé tělo musí být zušlechtěn a pozvednut. Bůh žádá mysl, tělo i duši.¹² OHC 43.5

V silách těch, kdo slouží Ježíši, není dát mu více než co mu patří. Ježíš vykoupil každého člověka za nesmírnou cenu a my jsme jeho vlastnictvím jak v tomto čase tak na věčnosti.¹³ OHC 43.6

Zvolte si Boha za svého rádce

„Kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevu, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinlostí uzdraveni jste.“ (1 Pt 2,24) OHC 44.1

Kristus vzal naše hříchy na svém těle na kříž. ... Jaký by to musel být hřích, aby jej smrtelník nemohl odčinit? Jaká by musela být jeho kletba, kdyby ji mohl zničit pouze Bůh? Kristův kříž každému člověku dokazuje, že trestem za hřích je smrt. ... Och, musí uhrančivá síla, která svírá lidské city, zatvrzující je proti vlivu Ducha svatého, mít svou vládu? Naléhám na vás jako Kristův vyslanec, ... abyste si důsledně získávali Boží milost. Potřebujete ji každý den, abyste v životě neudělali žádnou chybu. ... OHC 44.2

Možná si myslíte, že vám přináleží řídit sama sebe, určovat si plány a dle vlastního uvážení je plnit. Takové počínání ovšem není pro vás nebo kohokoli jiného bezpečné. Mluvím o věcech, které znám. Zvolte si Boha za svého rádce. Vyhledávejte jeho rady. Nebude to hledání zbytečné. ... Apeľuji na vás, abyste tuto vzácnou dobu zkoušky nenechali uplynout bez zušlechtění své duše. V žádném případě nedopust'ete, aby vaše duševní schopnosti zakrňovaly. ... OHC 44.3

Nebe se svým přitažlivým kouzlem je před vámi v podobě podmínky ke věčné slávě, kterou můžete ztratit nebo získat. Jak se rozhodnete? Svědectví o volbě, kterou jste provedli, bude vydáno vašim životem a vašimi vlastnostmi. Dělán si velké starosti, když vidím tolik lidí lhostejných k otázkám s takovou důležitostí a významem. Jsou neustále zaměstnáni věcmi nicotného významu a jediná důležitá věc jejich mysli uniká. Nemají čas se modlit, nemají čas přemítat, nemají čas pročítat Písmo svaté. Jsou neustále příliš zaměstnáni na to, aby se mohli připravit na budoucí život. Nemohou věnovat čas zlepšování své křesťanské povahy a svou přičinlivostí si zasloužit cestu do nebe. OHC 44.4

Máte-li mít život věčný, musíte se svědomitě snažit a pracovat až do konce. ... Šířte Boží slávu tím, že si vyberete jeho cestu, jeho vůli. On bude vašim moudrým rádcem a věrným a spolehlivým přítelem.¹⁴ OHC 44.5

Provaz spuštěný z nebe

„A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.“ (Fp 2,8) OHC 45.1

Zkuste změřit provaz spuštěný z nebe, aby člověka vytáhl nahoru, pokud to dokážete. Jediná náповěda k délce tohoto pouta s nebem, která Vám může být nabídnuta, je obrátit vaši pozornost na Kalvárii.¹⁵ OHC 45.2

Hříšní lidé by nemohli mít domov v Božím ráji bez Beránka Božího *„zabitého před ustanovením světa“*. Je pak možné nevyzvedávat Kristovo utrpení? ... OHC 45.3

Andělská dokonalost selhala v nebi. Lidská dokonalost selhala v Ráji. Všichni, kdo hledají jistotu na zemi či v nebi, musejí vzhlížet k Beránkovi Božímu. Připravená spása, v níž se projevuje Boží spravedlnost a láska, poskytuje věčnou záštitu proti selhávání těch, kteří se pohybují ve zbožné společnosti a kteří budou vykoupeni krví Beránka. Naše jediná naděje je bezvýhradná víra v krev toho, kdo může spasit všechny, kdož skrze něj jdou k Bohu. Kristova smrt na kříži je naší jedinou nadějí naездеjším světě a bude to téma našich úvah ve světě, který přijde po něm. My ale nechápeme cenu našeho vykoupení! Pokud by tomu tak bylo, měli bychom ji na svých rtech více. Boží dar v podobě jeho milovaného Syna byl výrazem lásky, jejíž rozměry jsou lidskými smysly těžko pochopitelné. Bylo to to největší, co mohl Bůh učinit, aby zachoval ducha svého zákona a přitom spasil hříšníky.¹⁶ OHC 45.4

Ježíš umístil kříž do světla přicházejícího z nebes, aby jej lidské oko mohlo zachytit. Kříž je přímo v záři tváří, které nás pozorují z nebe, aby člověk, který vzhlíží ke kříži, viděl a poznal Boha a Ježíše Krista, kterého Bůh seslal na tento svět. Proto hledíme-li ke kříži, náš pohled zachycuje také Boha a rozeznáváme jeho odpor ke hříchu. Ale když na kříži spatřujeme Boží odpor ke hříchu, vidíme také jeho lásku ke hříšníkům, která je silnější než smrt. Kříž je pro svět nezvratný důkaz, že Bůh je pravda, světlo a láska.¹⁷ OHC 45.5

Střed mé naděje

„Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jedině v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu.“ (Ga 6,14) OHC 46.1

Sejměte kříž z křesťana, a je to jako byste zastřeli slunce, které dává dni světlo a v noci sundali z nebeské klenby měsíc a hvězdy. Kristův kříž nás přivádí do blízkosti Boha, usmiřující člověka s Bohem a Boha s člověkem. Náš Otec se dívá na kříž, na utrpení, které nechal podstoupit svého Syna, aby lidstvo zachránil před beznadějnou marností a přivábil jej k sobě. Dívá se na něj s milosrdným soucitem otcovské lásky. Lidstvo již kříž téměř ztratilo z dohledu, ale bez kříže nemůže dojít ke spojení s naším Otcem, ke spojení s Beránkem uprostřed nebeského trůnu, k vřelému přijetí bloudícího, který se chce vrátit na ztracenou cestu spravedlnosti a pravdy, neexistuje naděje pro hříšníka v den posledního soudu. Bez kříže není čím překonat sílu našeho mocného nepřítele. Veškerá naděje lidstva je spojena s křížem.¹⁸ OHC 46.2

Když hříšník dospěje ke kříži a vzhledne k tomu, který zemřel, aby ho spasil, může se z celého srdce radovat, neboť jeho hříchy jsou odpuštěny. Padnouce na kolena před křížem dospěl na nejvyšší místo, kam se člověk může dostat. Světlo Boží slávy se rozjasní ve tváři Ježíše Krista a jsou vyslovena slova odpuštění: „Žijte, ó vy provinilí hříšníci, žijte. Vaše pokání je přijato, neboť jsem opatřil výkupné.“ OHC 46.3

Skrze kříž se dovídáme, že náš nebeský Otec nás miluje nekonečnou a věčně trvajícím láskou a přitahuje nás k sobě s ještě větším pochopením než má matka pro vrtošivé dítě. Můžeme se divit, že Pavel říká: *„Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jedině v kříži Pána našeho Jezukrista.“* Dostává se nám možnosti radostně jásat ve světle kříže, dát se cele tomu, který se dal pro nás. Můžeme proto se světlem lásky, které svítí z Jeho tváře na naši, jít kupředu, aby se od nás odráželo na ty, kdož se nacházejí v temnotě.¹⁹ OHC 46.4

Účinek Kristovy krve

„Nebo sama krev na duši očišťuje.“ (Lv 17,11) OHC 47.1

Ježíš byl Beránek Boží zabítý před ustanovením světa. Pro mnoho lidí bylo a je záhadou, proč si Boží vůle žádala tolik obětí, proč tak hodně krvavých obětí bylo kladeno na oltář. Ale velká pravda, která musela být lidem zvěstována a vštěpována do jejich myslí a srdcí, zněla: *„Bez krve vylití nebývá odpuštění vin.“* (Žd 9,22) V každé krvavé oběti byl ztělesněn *„Beránek Boží, který snímá hřích světa“* (J 1,29). OHC 47.2

Ježíš byl původcem židovského způsobu uctívání božské síly, kde duchovní a náboženské otázky byly nastíněny pomocí znamení a symbolů. ... Dnes žijeme v době, kdy znamení a symboly našly svůj předobraz v Kristově oběti za hříchy světa, žijeme ve dnech, kdy se zesiluje světlo pravdy, a přesto přese všechno – jak málo lidem tato nádherná a nanejvýš důležitá pravda, že Ježíš se obětoval pro všechny, přináší užitek! To, co spravedlnost žádala, Ježíš poskytl svou obětí a *„kterakž my utečeme, takového zanedbávající spasení“* (Žd 2,3)? Těm, kdo odmítnou dar života, nebude prominuto.²⁰ OHC 47.3

Naše díky patří Bohu, jenž za nás prolil svou krev a žije, aby obhájil smysl této oběti, aby se přimluvil za každou duši, která ho přijme. *„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“* (1 J 1,9) Krev Ježíše Krista z nás smývá všechny hříchy. Je něčím více než krev Ábelova, neboť Ježíš žije navěky, aby za nás orodoval. Musíme mít před sebou stále účinek jeho krve. Tato očištná, život zachovávající krev, na níž přináší nárok pevná víra, je naší nadějí. Musíme si stále uvědomovat její neocenitelnou hodnotu, neboť pro nás znamená zastání pouze, pokud se jejího účinku chápeme pomocí víry, zachovává si čisté svědomí jsa smíření s Bohem. OHC 47.4

Tato krev přináší odpuštění a je neoddělitelně spjata se vzkříšením a životem našeho Vykupitele majíce podobu nekonečného proudu pramenícího z Božího trůnu, podobu řeky života.²¹ OHC 47.5

Ježíšovo lidství jako zlatý řetěz

„Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu.“ (Žd 4,15) OHC 48.1

Věřící člověk vítězí a je poslušen stejně jako Ježíš. Ve svých úsudcích se ale dopouštíme mnoha chyb kvůli mylným názorům na lidskou povahu našeho Pána. Když jeho lidské povaze přisuzujeme moc, kterou člověk v boji s ďáblem nemůže mít, poškozujeme celistvost jeho lidství – zpochybňujeme jeho milost a sílu, kterou dodává všem, kteří ho přijímají ve víře. OHC 48.2

Po člověku je žádána stejná poslušnost jako byla poslušnost Krista ke svému Otci. Člověk nemůže přemoci ďáblovo pokušení bez spojení své snahy s božskou silou stejně jako dokázal Boží sílu využít Ježíš Kristus, který na náš svět nepřišel, aby ukázal poslušnost menšího Boha většímu, ale jako člověk, který je poslušen svatého Zákona Božího a právě v tom je nám příkladem. Pán Ježíš přišel na náš svět proto, aby nám vyjevil ne to, co může učinit Bůh, ale to, co může učinit člověk skrze víru v Boží schopnost pomoci mu v každé nouzi. Člověk musí být skrze víru součástí božské povahy a odolávat všem pokušením, kterými je pronásledován. OHC 48.3

Hospodin žádá, aby mu každý Adamův syn a dcera skrze víru v Ježíše Krista sloužil svými lidskými vlastnostmi. Pán Ježíš přemostil propast, kterou vytvořil hřích. Spojil zemi s nebem a smrtelného člověka s nesmrtelným Bohem. Ježíš, spasitel světa mohl Boží přikázání naplňovat pouze tak, jak je může naplňovat lidstvo.²² OHC 48.4

Není na nás, abychom sloužili Bohu jako bychom nebyli lidmi, ale přísluší nám, abychom mu sloužili v podobě, kterou máme a která byla spasena jeho Synem. Skrze Kristovu spravedlnost budeme před Bohem stát omilostněni jako bychom nikdy nezhřešili.²³ OHC 48.5

Lidskost Božího Syna je pro nás vším. Je to zlatý řetěz, který nás váže ke Kristu a skrze něho k Bohu.²⁴ OHC 48.6

Náš přímlovce u Otce

„Synáčkové moji, totoť vám piši, abyste nehřešili. Paklit' by kdo zhřešil, přímlovci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.“ (1 J 2,1) OHC 49.1

Jak opatrný je Pán Ježíš, aby duši ochránil před vším, pro co by mohla ztrácet naději. Jak ji chrání před ďáblými nelítostnými útoky. Když se necháme zlákat nejrůznějšími pokušeními nebo přemoci hříchem, Pán se od nás neodvrátí a nenechá nás záhubě. Kdepak, takový náš Spasitel není. ... Ježíš byl pokoušen ve všech směrech stejně jako my a proto ví jak pokoušeným pomoci. Náš ukřižovaný Pán nás obhájí před Otcem na nebeském trůnu. Skrze jeho smírnou oběť můžeme prosit o odpuštění, spravedlnost a posvěcení. Beránek Boží je naší jedinou nadějí. Naše víra k němu vzhlíží a upíná se k němu jako k tomu, který nás může dokonale spasit a vše, co vychází z této zcela dostatečné oběti, je Otcem přijímáno.²⁵ OHC 49.2

Selháváte-li a jste sváděni ke hříchu, nepodléhejte dojmu, že nemůžete prosit o odpuštění, ... ale tím vroucněji se upínejte k Bohu.²⁶ OHC 49.3

Kristova krev účinně hájí ty, kteří se dostali na scestí, kteří jsou neposlušní, ty, kteří hřeší proti velkému světlu a lásce. Ďábel stojí po naší pravici jako náš žalobce a Ježíš, nás obhájce stojí po pravici Boží, aby se za nás přimlouval. Ježíš nikdy neprohrál „případ“, který mu byl svěřen. Svému obhájci můžeme věřit, neboť nás hájí svými dokonalými skutky. ... Přimlouvá se za ty nejubožejší, nejvíce utlačované a trpící, za ty nejvíce sužované a zkoušené. S pozvednutýma rukama říká: „*Aj, na dlaních vyryl jsem tě.*“ (Iz 49,16) ²⁷ OHC 49.4

Přála bych si, aby i do těch nejodlehlejších koutů světa zněla moje radostná zvěst: „Pokud kdokoli z nás zhřeší, máme u Otce svého přímlovce, spravedlivého Ježíše Krista.“ Ó převzácné vykoupení! Jak všeobsáhlá je tato velká pravda, že Bůh nám kvůli jemu drahému Ježíši Kristu odpustí ihned, když ho o to, plně přesvědčení, že tak může učinit, v pevné víře požádáme.²⁸ OHC 49.5

Pojítka mezi Bohem a člověkem

„A protože i dokonale spasiti může ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.“ (Žd 7,25) OHC 50.1

Ježíš je pojítkem mezi Bohem a člověkem. Slíbil, že se za nás bude svým jménem osobně přimlouvat. Na stranu pokorného prosebníka klade celou váhu své spravedlnosti. Ježíš prosí za člověka a člověk, potřebující Boží pomoc, prosí za sebe před Bohem spoléhaje na účinek přímlyvy toho, který za svět položil svůj život. Když před Bohem vyznáváme svůj obdiv k ušlechtilosti Ježíše, naše prosby získávají zvláštní kouzlo. Och, kdo dokáže dostatečně ocenit toto nádherné milosrdenství a lásku! Když k Bohu přistupujeme skrze váhu Kristovy spravedlnosti, Bůh nás odívá do svého kněžského roucha a přijímá nás do své blízkosti, objímaje nás svou lidskou rukou, zatímco jeho božská ruka spočívá na jeho nebeském trůnu. Svou ušlechtilost klade jako sladké kadidlo do kadidelnice v našich rukou, aby nám dodal sílu v našich prosbách. Slibuje, že bude naslouchat našim prosebným modlitbám a vyslyší je.²⁹ OHC 50.2

Každý kdo se osvobodí z otroctví a služby ďáblovi a postaví se pod kreví potřísněnou korouhev Spasitele, bude zaštitěn Kristovou přímlyvou. Kristus jako náš prostředník po pravici Páně na nás nikdy nezapomíná, neboť to, aby se nás stále zastával svými přímlyvami, je stejně nezbytné, jako bylo nezbytné to, že nás vykoupil svou krví. Kdyby jen na chvíli polevil ve své péči o nás, ďábel je připraven se nás ihned zmocnit.³⁰ OHC 50.3

Když prosby upřímných a kajících stoupají k nebi, Ježíš říká Otcí: „Já převezmu jejich hříchy. Necht' před tebou stojí nevinní.“ Snímaje z nich jejich hříchy, naplňuje jejich srdce nádherným světlem pravdy a lásky.³¹ OHC 50.4

Naše potřeba Kristovy přímlyvy je trvalá. Každý den, ráno či večer, věřící duše cítí potřebu posílat Bohu své modlitby, které budou opětovány milosrdenstvím a výrazem pokoje a radosti. *„Protož skrze něho obětujeme Bohu oběť chvály vždycky.“ (Žd 13,15) 32* OHC 50.5

Očištění kristovou spravedlností

„Nebo toho, kterýž hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm.“ (2 K 5,21) OHC 51.1

Odpuštění a rozhřešení je jedno a totéž. Skrze víru věřící přechází od vzpurného postoje dítěte hříchu a ďábla k postoji věrného služebníka Ježíše Krista, avšak ne pro vrozené dobro, ale protože ho Ježíš přijal za své dítě. Hříšník dostává odpuštění za své hříchy, neboť tyto hříchy nese na svých bedrech Ježíš. Pán říká svému nebeskému Otcí: „Je to mé dítě. Zbavuji ho jeho odsouzení k záhubě a dávám mu život věčný, protože jsem zaujal jeho místo a trpěl pro jeho hříchy. Je to můj milovaný syn.“ Takto člověk, kterému bylo odpuštěno, stojí před Bohem očištěn, oděn v nádherném rouchu Kristovy spravedlnosti. ... OHC 51.2

Otec má nezadatelné právo odpouštět naše prohřešky a hříchy, neboť Ježíš na sebe vzal svou vinu a zachránil nás, dávaje nám svou spravedlnost. Jeho oběť plně vyhovuje všem požadavkům spravedlnosti.³³ OHC 51.3

Mnozí si myslí, že jejich povahové nedostatky jim neumožňují dosáhnout úroveň, kterou Ježíš určil. Avšak vše, co takoví lidé musejí udělat, je na každém kroku se pokrčit pod mocnou Boží rukou. Ježíš nehodnotí člověka podle množství práce, kterou vykonává, ale podle toho v jakém duchu ji vykonává. OHC 51.4

Když vidí, jak lidé zvedají svá břemena a snaží se je nést s pokorou v mysli, s nedůvěrou ve své vlastní já, s vědomím vlastní slabosti a s důvěrou v Něho, dodává jejich snažení svou dokonalost a sebedůvěru a to je Bohem přijímáno. Jsme přijímáni tím nejmilejším. Hříšnickovy nedostatky jsou zakrývány dokonalostí a bezchybností našeho spravedlivého Pána. Na ty, kdož se s upřímnou vůlí a s kajícím srdcem pokorně snaží žít podle jeho přikázání, Otec pohlíží se soucitnou něžnou láskou, pokládá je za poslušné děti a je jim udělována Kristova spravedlnost.³⁴ OHC 51.5

Víra, která ospravedlňuje

„Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista.“ (Ř 5,1) OHC 52.1

Ospravedlnění vírou je pro mnohé zahaleno tajemstvím. Hříšník je ospravedlněn Bohem, když se kaje ze svých hříchů. Vidí Krista na kříži. ... Vzhlíží k jeho smírné oběti jako ke své jediné naději s kajícností před Bohem, protože byly porušeny zákony jeho vlády a s vírou v Ježíše Krista, našeho Pána jako v toho, jenž může hříšníka zachránit a očistit od všech prohřešků. OHC 52.2

Ježíš začal být naším prostředníkem se vznikem lidské viny, utrpení a neštěstí, když člověk začal hřešit. Boží zákon nemusel být zrušen, aby člověk byl spasen a přiveden k jednotě s Bohem. To Ježíš na sebe vzal úlohu ručitele a osvoboditele tím, že na sebe vzal hřích za člověka, aby člověk skrze něho a v něm, jenž byl pro svého Otce jediný, mohl dostat Boží spravedlnost. Hříšníci mohou být ospravedlněni Bohem pouze, když jim odpustí jejich hříchy, promine trest, který zasluhují a pohlíží na ně jakoby byli bez viny a nezhřešili, přijímaje nad nimi svou božskou záštitu a jednáje s nimi jakoby byli spravedliví. Jsou ospravedlňováni pouze skrze spravedlnost udělenou Kristem. Bůh Otec přijímá svého Syna a prostřednictvím jeho smírné oběti přijímá hříšníka. ... OHC 52.3

Existuje mnoho lidí, kteří věří v evangelium a Ježíše Krista jako Vykupitele světa, ale tato víra je nevykupuje. ... Nekají se a nemají víru, která se chápe Ježíše jako hříchy odpouštějícího Spasitele, jejich víra nevede až k pokání. ... OHC 52.4

Víra, jež ospravedlňuje, vždy přináší nejprve upřímné pokání a pak dobré výsledky, které jsou jejím plodem. Není osvobozující víra, která by nepřinášela své ovoce. Bůh dal našemu světu svého Syna, aby se stal obětí za všechny hříšníky. Jakmile hříšník začne opravdově věřit ve smysl této drahocenné smírné oběti berouce Krista za svého spasitele, je ospravedlněn před Bohem, neboť je mu odpuštěno.³⁵ OHC 52.5

Přijímání tím nejmilejším

„K chvále slávy milosti své, kterouž vzácné nás učinil v tom nejmilejším.“ (Ef 1,6) OHC 53.1

Otec prokázal svému Synu veškeré pocty a posadil jej po své pravici, vysoko nade všechna knížectví a mocnosti. S velkou radostí a potěšením přijal Ukřižovaného a ověnil jej slávou a ctí. A všechnu čest, kterou prokázal svému Synu, když přijal velké zadostiučinění, prokazuje také svému lidu. Ti, kdož spojili svůj život s láskou ke Kristu, jsou přijímáni tím nejmilejším. Trpěli s Kristem při jeho nejhlubším ponížení a jeho sláva se jich dotýká, neboť jsou prostřednictvím něho přijímáni Bohem. Bůh je miluje tak jako miluje svého Syna. Ježíš, náš Spasitel stojí mezi Bohem a věřícím odhalující svým vyvoleným Boží slávu a zakrývající jejich nedostatky a prohřešky rouchem své vlastní neposkvrněné spravedlnosti.³⁶ OHC 53.2

„Libost má Hospodin v těch, kteříž se ho bojí, a kteříž doufají v milosrdenství jeho.“ (Ž 147,11) V očích Hospodina se ale naše hodnota zračí pouze skrze hodnotu oběti za nás učiněné. Důvodem, proč nás Bůh pokládá za drahocenné je spravedlnost, kterou nám udělil Ježíš. Kvůli něj odpouští těm, kteří se ho bojí. Nevidí v nich nízkost hříšníků; rozeznává v nich podobu svého Syna, v něhož věří. Pouze takto může Bůh nacházet v někom z nás zalíbení. „Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho.“ (J 1,12) OHC 53.3

Čím více Hospodin rozeznává mezi svým lidem podobu svého milovaného Syna tím větší je jeho spokojenost a zalíbení v těchto lidech. Sám Bůh a celá nebesa se radují a zpívají, protože Ježíš pro tyto lidi nezemřel zbytečně. Věřící hříšník je prohlášen za nevinného, přičemž vina je přisouzena Ježíši Kristu. Kristova spravedlnost je dána ve prospěch viníka neboli dlužníka a u jeho jména na závěrečném účtu je napsáno: „Odpuštěno. Věčný život.“³⁷ OHC 53.4

Náš Vykupitel je zkušný kámen

„Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušný, úhelný drahý, základ pevný; kdo věří, nebudeť kvapiti.“ (Iz 28,16) OHC 54.1

Náš Vykupitel je „zkušný kámen.“ Byl proveden pokus, byla vykonána velká zkouška, a to s naprostým úspěchem. V Ježíši je beze zbytku naplněn úmysl Boha zachránit ztracený svět. Nikdy nebyl „základní kámen“ podroben tak obtížné zkoušce jako tento „zkušný kámen“. Pán Bůh věděl co tento základní kámen může vydržet. Mohly na něj být navrženy hříchy celého světa. Měli se ukázat Hospodinovi vyvolení, nebeské brány se měly otevřít pro všechny, kteří věřili a Jeho nevýslovná sláva měla přejít na ty, kdož obstáli. OHC 54.2

„Zkušný kámen“ je Ježíš zkušný zatvrzelostí člověka. Ty, ó náš Spasiteli, jsi převzal naše břímě, ty jsi nám dal pokoj a spočinutí, ty jsi byl zkoušen, ty ses osvědčil věřícím, kteří svěřili své utrpení tvému soucitu, svůj zármutek tvé lásce, své rány tvé léčbě, svou slabost tvé síle, svou prázdnotu tvé plnosti a nikdy, nikdy nebyla byt' jen jediná duše zklamána. Kriste, můj zkušný kámeni, k tobě budu směřovat, a to v každé chvíli. Ve tvé přítomnosti jsem povznesen nad bolest. „... v sevření srdce svého k tobě volám, na skálu nade mne vyšší uveď mne.“ (Ž 61,2) OHC 54.3

Máme výsadu užívat výhod vzácného společenství s Bohem. Jak vzácná je pro věřícího Jeho vykupitelská krev, jak vzácná je Jeho spravedlnost. „Vám tedy věřícím jest poctivost.“ (1 Pt 2,7) OHC 54.4

Když se zamýšlím nad touto studnicí nekonečné síly, z níž můžeme čerpat, je mi smutno z toho, že tolik lidí ztrácí potěšení, které by mohli mít z Jeho dobroty. Coby synové a dcery Boží bychom měli svým životem směřovat do svatyně v Hospodinově srdci. „Aj, již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácí Boží. Vzdělání na základ apoštolský a prorocký, kdež jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus.“ (Ef 2,19.20) To je naše výsada.³⁸ OHC 54.5

Ježíš náš nejlepší Přítel

„Ten, kdož má přátele, má se míti přátelsky, poněvadž přítel bývá vlastnější než bratr.“ (Př 18,24) OHC 55.1

Jak málo je těch, kdož stále vzhlížejí k Neviditelnému Hostu uvědomující si, že je po jejich pravici! Jak hodně je těch, kdož pomíjejí jeho přítomnost! Kdybychom se k ostatním chovali tak, jak se chováme k Ježíši, za jakou nezdvořilost by to bylo považováno! OHC 55.2

Předpokládejme, že bychom byli s přítelem a potkali bychom známého, kterému bychom věnovali veškerou svou pozornost a svého přítele si nevšimli. Jaký názor by měli lidé na naši věrnost tomuto příteli, na stupeň úcty, kterou k němu chováme? A přesto právě tak se chováme k Ježíši. Zapomínáme, že je náš společník. Zaplétáme se do hovoru a vůbec nezmiňujeme jeho jméno. ... Mluvíme o světských záležitostech a tam, kde to neraní naši duši, kde jde o podstatné věci, tam sice Ježíše neurážíme, činíme tak ale, když se o něm ve styku se svými přáteli a známými vůbec nezmiňujeme. On je náš nejlepší přítel a my bychom měli vyhledávat příležitosti mluvit o něm. ... Měli bychom ho mít stále na mysli. Naše mluva by měla být taková, abychom Boha nikdy neurazili.³⁹

OHC 55.3

Vím, že v mnoha srdcích vyvstává otázka: „Kde Ježíše najdu?“ Je mnoho lidí, jež cítí potřebu jeho přítomnosti, jeho lásky a jeho světla, ale nevědí, kde toho, po němž touží jejich srdce, hledat. Avšak Ježíš se neschovává, každý jej může nalézt. Ježíš říká: *„Aj, stojím u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvéře, vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.“* (Zj 3,20) Ježíš nás vybízí, abychom uznali jeho přítomnost. Měli bychom otevřít svá srdce a nechat ho vejít dovnitř. On se však o srdce nebude dělit. Když by srdce mělo být dáno do služby mamonu, když by jeho komory měly být vyplněny sobectvím a pýchou, nebude v něm místo pro nebeského Hosta a ten se v nás nezabydlí dokud chrám naší duše nebude uvolněn a vyčištěn. Člověk nemusí ve svém křesťanském životě selhávat. Ježíš je připraven poskytnout nám obrovskou pomoc a celá nebesa mají zájem o naši spásu.⁴⁰ OHC 55.4

Ježíš je vždy nablízku

*„Ale ihned Ježíš promluvil k nim, řka: **Doufejtež, jáť jsem, nebojte se.**“ (Mt 14,27) OHC 56.1*

Vzpomínám na učedníky Kristovy v té hrozně bouři, na loď zmítanou silnou vichřicí. Ztratili už naději a vzdali své úsilí o záchranu a zatímco nenasytné vlny si už vyprávějí se smrtí, uprostřed vichřice se objevuje matná postava kráčející po rozbouřené zpěněné vodě. ... Uprostřed burácející bouře se ozývá hlas: *„**Doufejtež, jáť jsem, nebojte se.**“* OHC 56.2

Ach, kolik lidí v této době plné nebezpečí je na těžké cestě po rozbouřeném moři! Zdá se, že měsíc a hvězdy jsou schovány za bouřkovými mraky a v zoufalství a malomyslnosti mnozí říkají: „Nemá to smysl, naše úsilí nikam nevede. Budeme zahubeni. Zabrali jsme za vesla, ale bezvýsledně.“ ... Při takovýchto bouřích a útrapách je nám Ježíš nablízku, tak jako svým následovníkům, se kterými zmítala vichřice na Moři galilejském. Musíme mít pevnou, neochvějnou a nezlomnou víru v Boha. ... Musíme si vytvořit osobní zkušenost jak se Boha pevně držet. Ježíš je přítomen na našem plavidle. Věřte, že Ježíš je náš kapitán, že se postará nejen o nás, ale i o naši loď.

... OHC 56.3

Tehdejší noc v této lodi byla pro Kristovy učedníky školou, kde měli získat své vzdělání a přípravu pro velké dílo, které mělo být později naplňováno. Těžká doba zkoušky přijde na každého jako součást Jeho působení, kterým nás připravuje na vznešenější úkoly, na Jemu oddanou a Jím posvěcenou práci. Bouře nebyla na učedníky poslána proto, aby způsobila jejich ztroskotání, ale aby je vyzkoušela a prověřila, a to každého zvlášť. ... OHC 56.4

Čas naší přípravy se brzy naplní. Nesmíme ztrácet čas blouděním mezi mraky pochybností a nejistoty. ... Můžeme stát těsně po boku Ježíše. Nezameškejme ani jednu praktickou lekci, neztratíme dar ni jediného praktického poučení. ... OHC 56.5

Ať je naše situace v životě a v práci jakákoli, máme spolehlivého Vůdce. Ať je náš stav jakýkoli, Ježíš je náš rádce. Ať jsme sebevíce osamělí, on je náš přítel, na kterého se můžeme vždy spolehnout.⁴¹ OHC 56.6

Náš velký Vzor

„A protož, bratří svatí, povolání nebeského účastníci, spatřujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Krista Ježíše.“ (Žd 3,1) OHC 57.1

Předkládám Vám velký vzor. ... Ježíš se s pokušeními satana setkal a odolával jim tak skutečně, jako kterýkoli z lidských potomků. V tomto ohledu byl ideálním vzorem pro člověka. Podřídil se lidskosti, aby poznal veškerá pokušení, kterými je člověk obklopen. Vzal na sebe všechny ne-duhy a nesl utrpení Adamových potomků. OHC 57.2

„Ve všem připodobněn býti měl bratřím.“ (Žd 2,17) Cítil radost i žal stejně jako oni. Jeho tělo podléhalo únavě tak jako je tomu u Vás. Jeho mysl, stejně jako Vaše, bývala vyčerpaná a zmatená. Stejná strádání jako zakoušíte Vy, zakoušel i on. Pokoušel ho Ďábel. Trápili ho nepřátelé. Vládcí mohli mučit jeho tělo, vojáci ho mohli ukřižovat, a nám nemohou učinit více. Ježíš byl vystaven strádání, konfliktům a pokušení – stejně jako člověk. Svým utrpením nám přinesl spásu. Dokázal nést své břímě lépe než my, jelikož jej nesl bez stesků, bez netrpělivosti, bez pochybností, bez reptání. To ovšem není důkaz, že by to vše necítil méně než kdokoli z trpících potomků Adamových. ... OHC 57.3

Období jeho dětství a mládí je doba, kdy žil dosti v ústraní, ale tato doba byla velmi důležitá. Tehdy si vybudoval základ pro pevné zdraví svého těla a sílu svého ducha. *„Dítě rostlo a posilovalo se v duchu.“ (L 1,80)* Ne jako člověk sehnutý pod tíhou věku je nám ukazován Ježíš procházející kopci Judee. Byl v plné síle své dospělosti. I Ježíš byl kdysi ve Vašem věku. (Tento výňatek je z dopisu mladému muži.) Ježíš prošel Vaší situací, Vaším uvažováním. V tomto závažném období Vás nemůže přehlédnout. Vidí, co Vás ohrožuje. Zná vaše pokušení. Vybízí Vás, abyste následoval jeho příkladu.⁴² OHC 57.4

Odras Kristova obrazu

*„My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění
býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.“ (2 K 3,18) OHC 58.1*

Vzhlížení ke Kristu, přemýšlení o jeho kladných vlastnostech, milosrdnosti a čistotě vytvoří v duši bezvýhradný odpor vůči všemu hříšnému a silnou touhu a žíznivost po spravedlnosti. Čím zřetelněji rozpoznáváme Ježíše tím jasněji vidíme chyby své vlastní povahy. Vyznejte se tedy z těchto věcí Ježíši a s upřímnou kajícíností v duši se jich s pomocí Božské síly v podobě Ducha svatého snažte zbavit.⁴³ OHC 58.2

Tím, kdo mění naši povahu k obrazu Kristovu, je Duch svatý, Utěšitel, o němž Ježíš řekl, že jej sešle na náš svět a jelikož se tak stalo, jako v zrcadle se v nás odráží sláva Hospodinova. Takto se tedy povaha toho, jenž vzhlíží ke Kristu, zrcadlí jako Kristova povaha a ten, kdo se na něj podívá, vidí ze zrcadla zářit Jeho povahu. Den ode dne se pak pro nás nepostřehnutelným způsobem měníme a naše způsoby a vůle přechází ve způsoby a vůli Kristovu, v nádheru jeho vlastností. Takto žijeme a vyrůstáme v Ježíši a mimovolně odrážíme jeho obraz.⁴⁴ OHC 58.3

Ježíšův život nemůžeme napodobit tak, když od něj odvracíme svůj pohled, ale pouze když o něm budeme hovořit, přemýšlet o jeho dokonalosti, hledat cesty k oduševnění svého chování a vytríbení svých vlastností a pomocí víry a lásky a s vynaložením soustředěného a neutuchajícího úsilí se snažit přiblížit se tomuto dokonalému vzoru. Budeme-li znát Ježíše – jeho slova, zvyky a učení – budou nám propůjčeny klady jeho povahy, které jsme tak důkladně studovali a budeme prostoupeni duchem, kterého jsme tolik obdivovali. Ježíš se pro nás stane „nejznamenitějším mezi“, někým „nevýslovně krásným“.⁴⁵ OHC 58.4

Když se duše dostane do blízkosti Velkého Tvůrce světla a pravdy, má to na ni vliv, který odhalí její skutečnou tvář před Bohem. Vlastní já pak odumře, pýcha bude zatlačena do pozadí a do duše bude hlouběji vryt Ježíšův obraz.⁴⁶ OHC 58.5

Milujeme Ježíše

„Takovéhoť zajisté nám slušelo míti nejvyššího kněze, svatého, nevinného, nepoškvrněného, odděleného od hříšníků, a kterýž by vyšší nad nebesa učiněn byl.“ (Žd 7,26) OHC 59.1

Ježíšova povaha zahrnující vše čisté, opravdové, krásné a vše, co je považováno za dobré, byla ve své vznešenosti bezpříkladná. Není známo, že by někdy navštívil nějaký společenský večírek nebo taneční sál, a přesto byl zosobněním zdvořilosti a uhlazeného chování. Ježíš nebyl nezkušený; svými vyvinutými duševními schopnostmi se odlišoval již na úsvitu svého života. Jeho mládí neplynulo v lenosti nebo smyslných rozkoších a nevázanosti, ani nebylo promrháno věcmi bez jakéhokoli užitku. Ani jediná hodina od jeho dětství až po dospělost nebyla promarněna, ani jediná neuplynula bez užitku. ... OHC 59.2

Ježíš byl beze hříchů a neměl obavy z jejich důsledků. S touto výjimkou byla jeho situace stejná jako vaše. Nikdy jste nemohli mít takové potíže, které kdysi na něho nedopadly stejnou vahou, takové utrpení, které kdysi jeho srdce nezakusilo. Jeho city byly zraňovány bez povšimnutí a bez zájmu jeho předstíraných přátel, stejně jako vaše. Je vaše cesta trnitá? Ježíšova cesta byla desateronásobně trnitější. Jste zoufalí? I on byl zoufalý. Jak skvěle se Ježíš hodí jako příklad! ... OHC 59.3

Písmo svaté o něm říká: „*A Ježíš prospíval moudrostí, a věkem, a milostí, u Boha i lidí.*“ (L 2,52) S přibývajícím věkem přibývaly jeho znalosti a zkušenosti. Žil střídmě; nemarnil svůj drahocenný čas světskými radovánkami. Měl zdravé silné tělo a zdravého pevného ducha. Mohl zlepšovat a rozvíjet své fyzické a duševní schopnosti stejně jako vy a všichni ostatní mladí lidé. Poznával Boží svět tak, jak byste jej měli poznávat i vy. OHC 59.4

Vezměte si Ježíše za svůj vzor. Napodobujte jeho život. Zamilujte si jeho povahu. Jděte jeho cestou. Když se otevřete posilujícímu vlivu nebeských sil, jež jsou samou svou podstatou velkolepé a nádherné, rozvíjení vašich duševních schopností dostane nový motiv a vaše myšlenky nový rozměr.⁴⁷ OHC 59.5

Sláva patří Bohu

„Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, těm, kteříž spolu s námi zároveň drahé dosáhli víry, pro spravedlnost Boha našeho a spasitele Jezukrista.“ (2 Pt 1,1) OHC 60.1

Jak nádherné téma k rozjímání je spravedlnost Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista! Přemítání o Ježíši a jeho spravedlnosti neponechává žádný prostor pro licoměrnost a pro vyvyšování sama sebe. V této oblasti neexistuje žádná prodleva. V každé etapě poznávání Krista dochází ke stálému vývoji vpřed. ... OHC 60.2

Měli bychom se chlubit znalostí Boha. Prorok říká: *„Takto praví Hospodin: Nechlub se moudrý v moudrosti své, ani se chlub silný v síle své, aniž se chlub bohatý v bohatství svém, ale v tom nechť se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Hospodin, kterýž činím milosrdenství, soud i spravedlnost na zemi.“ (Jr 9,23.24) ... OHC 60.3*

Byli jsme povoláni k tomu, abychom poznávali Ježíše, to znamená dokonalost a ctnost. Právě poznání dokonalosti Boží povahy, která nám byla ukázána v Ježíši Kristu, je tím, co nám otevírá cestu ke společenství s Bohem. ... Sotva může lidská mysl pojmout šíři, hloubku a výši duševních schopností, kterých lze dosáhnout poznáním Boží povahy.⁴⁸ OHC 60.4

Velmi si přeji, aby se má slova dostala k těm mladým lidem, kteří jsou až příliš spokojeni se svými nízkými cíli. Kéž by Hospodin mohl zapůsobit na jejich mysl, aby si uvědomili, jak je dokonalý! Kéž by mohli poznat víru, která je živena láskou a očisťuje duši! Žijeme v době plné nebezpečí. Jedině Ježíš nám může pomoci a přinést nám vítězství. Ježíš pro nás musí být vším, musí přebývat v našich srdcích, jeho život námi musí procházet tak jako krev prochází našimi žilami. Jeho duch musí být silou, která nám umožní působit na ostatní, aby se stali jeho následovníky.⁴⁹ OHC 60.5

Jaký příklon na stranu pravdy by to znamenalo, kdyby si naše mládež vzala tyto zásady za své a žila podle nich!⁵⁰ OHC 60.6

Nejvyšší uplatnění našich schopností

„Totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“ (J 17,3) OHC 61.1

Pochopit Boha a dokázat se radovat ze společenství s ním, je nejvyšší a nejdokonalejší způsob uplatnění lidských schopností. Lze toho dosáhnout pouze, budou-li naše vlastnosti posvěceny a zušlechtěny Ježíšovou milostí. ... V Ježíši byla záře slávy jeho Otce, přesný obraz jeho Božské osoby. Náš Spasitel řekl: *„Kdož vidí mne, vidí Otce.“* (J 14,9) Místo pro život naší duše je v Kristu. V projevech citů našeho srdce k němu, ve vroucí touze po jeho vznešené milosti a ve svém horlivém poznávání jeho dokonalosti nacházíme život. Ve společenství s ním jíme chléb života. OHC 61.2

Když dovolíme, aby naši pozornost upoutávaly věci nicotného významu a zapomínající přitom na Krista a odvracející se od něho si hledáme jinou společnost, uvádíme své kroky na cestu, která vede pryč od Boha a pryč z nebes. Ježíš musí být ústředním bodem naší mysli. Pak budeme žít v něm, pak v nás bude jeho duch. ... OHC 61.3

Co vytváří nebeskou nádheru? V čem je štěstí vykoupených lidí? Za vším stojí Ježíš. Tito lidé budou ve vytržení hledět na Beránka Božího. Tomu, kterého zde milovali a uctívali, budou vděčně zpívat písně chvály a hlubokého obdivu. Tyto písně se naučili a začali zpívat na zemi. Při tom jak se utvářela jejich povaha hodná nebes, se naučili vkládat svou důvěru v Ježíše. Jejich srdce byla naladěna na strunu jeho vůle zde na zemi. Jejich štěstí, které jim Ježíš přinese, bude přímo úměrné lásce a důvěře, kterou k němu zde chovali.⁵¹ OHC 61.4

Bůh musí být navždy v našich myšlenkách. Musíme s ním rozprávět, když jdeme po cestě i když jsou naše ruce zaměstnány prací. Při všech příležitostech a ve všech životních situacích si musíme klást otázku: „Co by mi přikázal udělat Hospodin? Jak bych měl potěšit Toho, který za mne dal jako výkupné svůj život?“ Tak můžeme jít s Bohem stejně jako starý Enoch a obdržet stejné svědectví, jaké bylo vydáno o něm.⁵² OHC 61.5

Snažte se více poznávat Hospodina

„Tak abychom znájíce Hospodina, více poznávati se snažovali; nebo jako jitřní svitání jest vycházení jeho, a přijde nám jako déšť jarní a podzimní na zemi.“ (Oz 6,3) OHC 62.1

Možná si myslíme, že jsme něco z pravdy a Bible pochopili, ale odhalení celé pravdy je vysoko nade vším, co mohou pojmout naše omezené představy. Vede nás Ježíš. Až budeme připraveni na setkání s ním a nebeskou branou vstoupíme do města Božího, povede nás k živým vodám a celou dobu nás bude učit a rozprávět s námi o věcech, které by nám odhalil již na zemi, kdybychom je byli schopni unést. My ale nejedeme dost rychle. Děláme příliš mnoho kroků zpět. Nepostupuje přímo k nebi a proto světlo, jehož paprsky by nám slavně svítily, k nám nemůže dosáhnout, protože na ně nejsme připraveni. Jdeme tak, že uděláme krok k nebi, ale hned uděláme krok zpět k tomuto světu, ke světským radovánkám, pak zase uděláme krok k nebi, ale ihned následuje krok zpět a tak dále.

OHC 62.2

Pokud se budete snažit Hospodina více poznat, pochopíte, že jeho odhalování v pravém světle je jako příchod dne. Ranní světlo na nás nejprve dopadá jen matnými paprsky a pak jeho záře stále nabírá na síle až se den ujme vlády v celé své velkoleposti a kráse. ... Kdyby na nás Boží sláva zářila ihned tak, jak ji chce nechat zářit Bůh, nesnesli bychom to. ... To je právě ten důvod, proč Ježíš přišel v lidské podobě. Kdyby přišel v celé své slávě, neunesli bychom to. ... *OHC 62.3*

Pokud se budeme snažit Hospodina více poznat a půjdeme po naší cestě přímo kupředu, aniž bychom každý krok nebo dva scházeli na scestí a museli vždy znovu nabírat síly, abychom se dostali zpět (je ale lepší sebrat síly a vrátit se na správnou cestu než na scestí zůstat, ovšem přála bych si, abychom nemuseli ztrácet tolik času a sil), dozvíme se toho více o Bohu a nebi a budeme zasvěceněji nahlížet na vzácnou pravdu a hojné dary, které pro nás Bůh má, budeme-li je schopni pochopit. Hospodin pro nás připravil nádherné věci.⁵³ *OHC 62.4*

Přepásání veselím

„I obrátil jsi mi pláč můj v plesání, odvázel jsi pytel můj, a přepásals mne veselím.“ (Ž 30,12)
OHC 63.1

Naděje mnoha lidí usilujících o nalezení štěstí budou zklamány, neboť hledají špatně. Opravdové štěstí nespočívá v sobeckých radovánkách, ale ve službě Bohu. Bůh si přeje, aby člověk byl šťasten a proto mu dal svá přikázání, aby v jejich poslušnosti nacházel radost ze života. Když se člověk opírá o svou mravní neporušenost, je věrný svým zásadám a má pevnou vládu nad svou duší i tělem, nemůže být nešťastný. Přirovnáme-li duši k rostlině, pak pokud bude mít své úponky ovinité kolem Boha, bude kvést i uprostřed nevíry a hříšnosti. Ale mnozí, kteří neustále hledají štěstí, jej nemohou najít, neboť tím, že zanedbávají plnění malých úkolů a nedbají na potřebu malých projevů zdvořilosti, porušují zásady, na nichž lidské štěstí závisí.⁵⁴ OHC 63.2

Náš duchovní život by neměl ustrnout. Měla by v nás být voda studny života, pramenitá voda věčného života smývající sobectví ze srdce smrtelníka. ... Hodně lidí vytvořilo mezi sebou a Ježíšem přehradu, takže jeho láska nemůže plynout do jejich srdcí. Tito si pak stěžují, že nevidí světlo spravedlnosti. Necht' zapomenou na své vlastní já, žijí pro Ježíše a nebeské světlo pak přinese veselí do jejich duše. ... OHC 63.3

Stále bychom měli s vděčností myslet na to, že Ježíš zemřel proto, aby nám umožnil dosáhnout štěstí a dát se na cestu do nebe. Krása Božího díla, jež se před námi rozprostírá jako výraz jeho lásky, by měla vnášet veselí do našich srdcí. Můžeme si vybrat zda dáme volný průchod radosti nebo strasti. Pokud dovolíme, aby se našich myšlenek zcela zmocnily světské trampoty a malichernosti, naše srdce bude naplněno nevírou, stísněností a neblahou předtuchou. Pokud najdeme zalíbení ve věcech nad námi, Ježíšův hlas bude přinášet pokoj naší duši, ustane náš nepříjemný vnitřní neklid a trýznivé myšlenky se ztratí ve víře v našeho Vykupitele. Ti, kdož si váží velkých milosrdných skutků našeho Pána a nejsou nevšímaví k jeho menším darům, jsou přepásáni veselím a jejich srdce radostně zpívá oslavné písně našemu Hospodinu.⁵⁵ OHC 63.4

Pravý životní cíl

„Blahoslavený ten, jehož spomocník jest Bůh silný Jákobův, jehož naděje jest v Hospodinu Bohu jeho.“ (Ž 146,5) OHC 64.1

Jistotu a štěstí dosáhnete jedině, pokud si za svého stálého rádce zvolíte Ježíše Krista. Pokud jste na celém širém světě neměli jiného přítele, s ním můžete být šťastni. Vaše pocity tísně a stesku nebo osamělosti Vám mohou být k dobru. Váš nebeský Otec Vás chce v sobě naučit nacházet přátelství, lásku a útěchu, která splní vaše naděje a tužby. ... OHC 64.2

Nenechávejte se ničím zbytečně vyrušovat. Klidně si plňte své úkoly, které vám přináší každý den. Snažte se jak nejlépe umíte a prostě Boha, aby byl vaším pomocníkem. ... Každý den si říkejte: „To, co dělám, dělám pro Boha. Nežiji pro sebe, abych velebil sebe, ale abych velebil Boha.“ Spolehejte se na Ježíše, a ne na sebe! Přeneste na něho své břímě a oddejte se mu. Pokud vám chybí radost a útěcha, nezoufejte. Doufejte a věřte. Společenství s Bohem vám přinese drahocenné zkušenosti. Bojujte se svými zklamáními a pochybnostmi dokud nad nimi ve jménu Ježíše nezvítězíte. Neživte v sobě zármutek, malomyslnost a sklíčenost. ... Spolehněte se na jasné sliby našeho Pána. Důvěřujte těmto slibům a zbavte se pochybností.⁵⁶ OHC 64.3

Poznala jsem, že ti, kdož mají ten pravý životní cíl a snaží se přinášet radost a obšťastňovat své bližní a přitom ctí a velebí svého Vykupitele, jsou lidmi, kteří jsou na této zemi opravdu šťastni, zatímco člověk, jenž je roztěkaný a nespokojený a doufá nalézt štěstí pídí se za tím a zase tamtím, zkouší to a zase ono, si stále stěžuje na své zklamání. Pořád cítí nedostatek něčeho a nikdy není spokojen, protože žije pouze sám pro sebe. Nechť je vaším cílem činit dobro a poctivě naplňovat svůj životní úděl.⁵⁷ OHC 64.4

Nacházejte si čas potěšit své bližní, obdařit laskavými povzbuzujícími slovy ty, kteří bojují s pokušením a možná i utrpením. Když budete mít pro ostatní povzbudivá, naději přinášející slova a vést je k Tomu, jenž chce nést naše břímě, můžete sami nalézt svůj vlastní pokoj, štěstí a útěchu.
OHC 64.5

Radost nevymluvná a oslavená

„Kteréhož neviděvše, milujete; kteréhož nyní nevidouce, a však v něho věříce, veselíte se radostí nevymluvnou a oslavenou.“ (1 Pt 1,8) OHC 65.1

Ježíš řekl: „Žizní-li kdo, pod' ke mně, a napi se.“ (J 7,37) Vyčerpali jste studnu? Ne, neboť je nevyčerpatelná. Vždy, kdykoli pocítíte potřebu, se můžete napít. Studna je stále plná. A jakmile jste se z ní jednou napili, nebudete se již snažit hasit svou žízeň vodou ze zčeřených nádrží tohoto světa, přestanete s neustálými úvahami, kde nalézt co nejvíce zábavy a radovánek, neboť jste pili z Prameny, který dělá radost Božímu městu. Pak ve vás zavládne neomezená radost.⁵⁹ OHC 65.2

Proč by Kristova církev neměla být představována taková, jaká opravdu je, jako plná půvabné přitažlivosti a síly? Proč bychom neměli světu ukazovat nádheru Ježíše Krista? Proč nedokazujeme, že máme živého Spasitele, který s námi může jít v temnotě i ve světle a že v něho můžeme věřit? ...

OHC 65.3

Užřeli jsme mraky mezi sebou a sluncem, ale nezačali jsme truchlit a neoděli jsme se do smutku v obavě, že už nikdy neuvidíme slunce. Neprojevíli jsme žádný strach a s co možná největší veselostí v mysli jsme čekali dokud mraky neodpluly a neukázalo se slunce. Tak je to i s našimi zkouškami a pokušeními. Může se zdát, že mraky uzavřely zářivým paprskům světla spravedlnosti cestu k nám, ale víme, že tvář našeho Vykupitele není schována navždy. Pohlíží na nás s láskou a něžným soucitem. Nevzdejme se své víry, která bude odplacena velkou odměnou a když duši zahalí mraky, upírejme svůj pohled tam, kde můžeme užít světlo spravedlnosti a radujme se, že máme svého živého Spasitele. Mysleme na to, jak překrásné bylo světlo, z něhož jsme se těšili, mějme myšlenky upřeny na Ježíše a toto světlo na nás začne opět svítit a tísnivé nálady se ztratí. Ježíš nám přinese radost a se zpěvem na rtech půjdeme k hoře Sion.⁶⁰ OHC 65.4

1. března

Ježíš – náš žebřík do nebe

„I viděl ve snách, a aj, žebřík stál na zemi, jehožto vrch dosahal do nebe; a aj, andělé Boží vstupovali a sstupovali po něm.“ (Gn 28,12) OHC 66.1

Zamysleme se nad tímto žebříkem, jež byl nabídnut Jákobovi. ... Adamův hřích přerušil veškeré spojení mezi nebem a zemí. Až do Adamova prohřešku Božího zákona zde byla přímá cesta, po níž mohl Bůh přecházet. Porušení jeho zákona ale tuto cestu zničilo a člověk byl od Boha odloučen.

... OHC 66.2

Všechny články poutající zemi k nebesům a člověka k Bohu se zdály být přetrženy. Člověk mohl vzhlížet k nebi, ale jak se tam mohl dostat? Ale raduj se světe! Syn Boží, bez hříchu a dokonalý ve své poslušnosti se stal prostředkem umožňujícím obnovení ztraceného spojení, způsobem umožňujícím znovu dosáhnout ztraceného ráje. Skrze Krista, zástupce a ručitele za člověka, může člověk dodržovat Boží přikázání. Může se vrátit ke své věrnosti Bohu a ten jej přijme. Ježíš je žebřík. *„Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne.“ (J 10,9) ... OHC 66.3*

Tento žebřík zprostředkovává spojení mezi Bohem a člověkem. Pomocí tohoto bájného žebříku bylo Jákobovi zvěstováno Evangelium. Tak jako žebřík natažený ze země dosáhl až do nebe a byla nad ním vidět Boží sláva, tak také Ježíš ve své Božské povaze dosáhl nejvyšší dokonalosti a byl jedno s Bohem. Tak jako žebřík, ačkoli jeho spodní část spočívala na zemi, pronikl svou horní částí do nebe, tak také Ježíš, ačkoli Bůh oděl své božství člověčenstvím a na světě byl *„v způsobu nalezzen jako člověk“* (Fp 2,8). Tento žebřík by byl k ničemu, kdyby nespočíval na zemi nebo nedosahoval do nebe. OHC 66.4

Nad žebříkem se objevil Bůh v celé své slávě, pohlížeje dolů se soucitem na chybujícího hříšného Jákoba. ... Bůh pohlíží na hříšného člověka přes Ježíše. ... Přetrhané články byly opraveny. Byla vytvořena přímá cesta, po níž mohou přecházet všichni ztrápení a vyčerpaní. Mohou po ní vstoupit do nebe a nalézt zde své útočiště.¹ OHC 66.5

Víra jako vzácný poklad

„Milost vám a pokoj rozmnožen bud' skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho, jakož nám od jeho Božské moci všechno, což k životu a ku pobožnosti náleželo, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti.“ (2 Pt 1,2.3) OHC 67.1

„Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, těm, kteříž spolu s námi zároveň drahé dosáhli víry, pro spravedlnost Boha našeho a spasitele Jezukrista: ... Pročež veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastni učinění byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech.“ (2 Pt 1,1.4) OHC 67.2

„Drahá víra“ ... je opravdová víra. Je to víra, která přináší bohaté plody. Skutečná spásná víra je vzácný poklad neocenitelné hodnoty. Není pouze povrchní a spravedlivý člověk žije skrze svou víru opravdovým duchovním životem, životem ve společenství s Kristem. Skrze víru postupujeme krok za krokem vpřed při svém zdokonalování. Víru je nutno v sobě pěstovat. Víra člověka spojuje s Božskou přirozeností. OHC 67.3

Život v poslušnosti všech Božích přikázání sebou nese stálý postup vpřed, stálé sebezdokonalování. Když vyvolení dospívají k vyšší úrovni porozumění úlohy Ježíše jako prostředníka, vidí a chápou „veliká zaslíbení“, jež přicházejí skrze jeho spravedlnost. Čím více se jim dostává Boží milosti tím více se jí snaží oplatit svým jednáním. OHC 67.4

„Milost vám a pokoj“ bude rozmnožen „skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho.“ Zde je Zdroj veškeré duchovní síly. Víru je nutno neustále praktikovat, neboť všechny duchovní život je od Krista. „Známost Boha“ vede k víře v něho jako jedinou cestu, kterou se mohou k duši dostat nebeské dary, které ji zušlechťují, povznášejí a tříbí, jelikož skrze poznání Boha je duše povznášena vysoko ke slávě a ctnosti. „Jakož nám od jeho Božské moci všechno, což k životu a ku pobožnosti náleželo, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti.“ 2 OHC 67.5

Ctnost a umění

„Na to tedy samo všechnu snažnost vynaložíce, přičinějte k víře své ctnost, a k ctnosti umění.“
(2 Pt 1,5) OHC 68.1

„Přičinějte k víře své ctnost.“ Tomu, kdo nepostupuje vpřed se nedostává žádných slibů. Apoštol chce svým vyznáním věřící nadchnout k dalšímu postupu vpřed ve víře a zbožnosti. Tito se již hlásí k životu v pravdě, znají drahou víru, jsou již účastni Božské přirozenosti. Ale pokud se u toho zastaví, ztratí milost, kterou dostali. ... OHC 68.2

Bez vynaložení „všecké snažnosti“ pro uskutečnění každého kroku vzhůru k Bohu nad žebříkem, nelze získat půdu pod nohama, milost a pokoj a ani pracovat na své svatosti. *„Snažujte se,“ řekl Ježíš, „vcházeti těsnou branou.“* (L 13,24) Cesta věřícího je vyznačena Bohem nad žebříkem. Veškeré jeho úsilí bude marné, pokud nebude mít silný a čistý charakter, pokud nebude v praxi plnit všechny požadavky Ježíše. Ti, kdož mají víru, musejí dbát na to, aby svou víru prokazovali svými činy. ... OHC 68.3

„Přičinějte k víře své ctnost, a k ctnosti umění“ – poznání pravdy, která je v Ježíši, poznání nádherné možnosti spasení. Neznalost Božích přikázání a zákonů nebude pro duši žádnou omluvou. Není možno se odvážit omlouvat se před Božím trůnem: „Neznal jsem pravdu. Žil jsem v nevědomosti.“ Hospodin nám dal své Slovo, aby nás vedlo a radilo nám a při tomto nebeském osvětlení a poučení není omluvy pro neznalost. ... OHC 68.4

Pravda je účinná dobře fungující zásada působící na naše srdce a život tak, že postupujeme stále kupředu a výše. ... Na každém tomto kroku dostává naše vůle nové motivy. Naše myšlení a povaha se stále více vyrovnává morální úrovni Ježíše. Křesťan, který postupuje vpřed, má v sobě ušlechtilost a lásku, která předstihuje jeho poznání Krista, neboť hlubší pochopení Božské povahy Ježíše zanechává výrazné stopy na jeho charakteru. Boží sláva odhalená nad žebříkem může být oceněna pouze tím, kdo se po něm snaží neustále postupovat vzhůru a je přitahován stále výše ke vznešeným cílům, které Ježíš odhaluje. A k tomu je nutno využít všechny schopnosti ducha a těla.³

OHC 68.5

„K umění pak zdrženlivost“

69.1 *„K umění pak zdrželivost, a k zdrželivosti trpělivost, k trpělivosti pak pobožnost.“ (2 Pt 1,6) OHC*

K umění musí být přidána zdrženlivost. *„Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží, všickni zajisté běží, ale jeden bere základ? Tak běžte, abyste dosáhli. A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdržlivý. A oni zajisté proto, aby porušitelnou korunu vzali, ale my neporušitelnou. Protož já tak běžím, ne jako v nejistotu, tak bojuji, ne jako vítr rozrážeje, ale podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji.“ (1 K 9,24-27) OHC 69.2*

Sportovci se ochotně přizpůsobují podmínkám, aby ze sebe tréninkem dostali co nejvíce fyzických sil. Nepodléhají chuti k jídlu, stále se ovládají a zdržují se jídla, které by oslabilo nebo zmenšilo sílu jejich tělesných orgánů. Ano, oni bojují tak, že „rozrážejí vítr,“ zatímco křesťané bojují opravdový zápas. Sportovci usilují o pouhé pomíjivé vavříny. Křesťané před sebou mají nádhernou „neporušitelnou“ korunu nesmrtelnosti a v tomto nebeském závodě je spousta místa pro všechny, kteří chtějí získat „základ“. Neprohraje nikdo, kdo bude běžet dobře; to znamená, že se bude řídit světlem, které mu svítí a uplatňovat svou zdatnost, kterou si podle svých nejlepších schopností uchoval ve zdravém těle. ... OHC 69.3

Každý zvyk nebo chování, které oslabuje sílu ducha nebo těla, znemožňuje dosažení další přednosti, která následuje po zdrženlivosti a trpělivosti. ... OHC 69.4

Člověk, jenž je nestřídmý, jenž užívá povzbuzující prostředky – pivo, víno, destiláty, čaj a kávu, opium, tabák nebo ostatní látky škodlivé lidskému zdraví – nemůže být trpělivý. Zdrženlivost je tedy příčkou žebříku, na níž musíme nasadit své nohy než přidáme další přednost, kterou je trpělivost. V jídle, v oblékání, v práci, při běžné činnosti a tělesném cvičení se musíme řídit známostí, jejíž nabytí je naší povinností a která nám při svědomitém úsilí umožní nalézt správný vztah k životu a zdraví.⁴ OHC 69.5

Dokonalý skutek trpělivosti

„Vědouce, že zkoušení víry vaší působí trpělivost. Trpělivost pak at' má dokonalý skutek, abyste byli dokonalí a celí, v ničemž nemajíce nedostatku.“ (Jk 1,3.4) OHC 70.1

Apoštol říká, že zdrženlivosti se učíme proto, abychom k ní mohli přidat trpělivost. Trpělivost při souženích a zkouškách, které zažíváme, nám nedovolí říkat a dělat to, co by ranilo naši vlastní duši a ty, s nimiž se stýkáme. Ať jsou vaše zkoušky jakékoli, nic vás nemůže vážně ranit, pokud jste trpěliví, pokud jste v okamžiku zkoušek klidní a vyrovnaní. ... OHC 70.2

Vidíme Petrovu moudrost, když tvrdí, že k umění je nutno před trpělivost přidat zdrženlivost. Je to silný nástroj k překonávání chuti na všechny povzbuzující prostředky, neboť kolik zla a zármutku člověk způsobí, když jsou jeho nervy rozrušeny vlivem těchto dráždivých látek! ... OHC 70.3

Křesťan musí ke zdrženlivosti přidat trpělivost. Musí být pevný ve svých zásadách a cílevědomý, aby se slovy nebo činy neprovinil vůči svému svědomí nebo citům ostatních. Musí být povznesen nad světské zvyklosti, aby dokázal snášet odsuzování, zklamání, ztráty a utrpení bez jakéhokoli reptání a s trpělivou důstojností. ... Netrpělivý rozmrzelý člověk ve skutečnosti neví co je to být šťastný. Vše, co přiloží ke svým ústům, se zdá být hořké jako pelyněk a jeho cesta se zdá být poseta ostrými kameny, trním a bodláčím. Pokud ale bude zdrženlivý a k tomu přidá trpělivost, nebude pocítovat urážky a ponižování. OHC 70.4

Trpělivost se musí projevit svým dokonalým skutkem, jinak nemůžeme být dokonalí nepocítující nedostatku. Strasti a utrpení jsou nám přisouzeny; ponese je tedy trpělivě nebo budeme svými stížnostmi činit všechno ještě trpčí? Zlato se přepaluje ohněm, aby se přečistilo. Je pak možné, abychom byli před zraky toho, který provádí toto očišťování, netrpěliví? Nesmíme dovolit, abychom upadali do smutku a sklíčenosti a musíme ukázat klidnou víru v Boha a s radostí se podrobovat zkouškám, které nám je dovoleno snášet pro Krista.5 OHC 70.5

„K trpělivosti pobožnost“

„Nebo tělesné cvičení malého jest užitku, ale pobožnost ke všemu jest užitečná, a má i nynějšího i budoucího života zaslíbení.“ (1 Tm 4,8) OHC 71.1

Jakmile ke zdrženlivosti přidáme trpělivost, musíme dále stoupat vzhůru po žebříku a k trpělivosti přidat pobožnost. Pobožnost je přímým výsledkem trpělivosti. Apoštol Pavel řekl: *„... také chlubíme se ssouženými, vědouce, že ssoužení trpělivost působí, a trpělivost zkušení, zkušení pak nadějí.“ (Ř 5, 3.4) OHC 71.2*

Zde je velká přednost člověka – pobožnost, skrze níž se má člověk svým duchem a povahou podobat Ježíši Kristu. Naše povýšení k jeho Božskému ideálu je jedním z cílů všeho, co s námi Bůh činí a celého plánu spasení. ... Zkažený svět se snaží vzít nám náš zdravý rozum, zlé vlivy na všech stranách působí, aby nás dostaly na nízkou, přízemní úroveň a oslepující naše smysly, ubíjející naše touhy, zatemňující naše svědomí a oslabující naše náboženské cítění nás ženou k tomu, abychom nad sebou přenechali vládu nízkým silám. ... OHC 71.3

Od toho všeho nás může odvést nebeský žebřík. Náš zrak je přitahován k Bohu nad tímto žebříkem. Z nádhery nad ním přichází vyzvání: „Vystup výše.“ Přitahováno je i srdce a člověk postupuje kupředu, krok po kroku. Stoupáme výše a výše. S každým krokem je člověk přitahován více. Čím výše tím zbožnější touhy se zmocňují duše. Vina minulého života zůstává za námi. Neodvážujeme se podívat se ze žebříku dolů na věci, které na dlouho otrávil prameny opravdového štěstí a způsobovaly výčitky svědomí, oslabovaly vůli podněcující ke hříchu a potlačovaly každou lepší pohnutku. ... OHC 71.4

Cílem Božího Slova je vzbudit naději, vést nás... abychom stoupali krok za krokem k nebesům se stále větším odhodláním. ... Svou povahou se připodobňujeme Bohu tím, že přebíráme jeho ušlechtilost. ... Tak jako se do vosku otiskuje pečeť, tak také duše dostává a zachovává si mravní obraz Boha. Jeho nádhera nás naplňuje a přeměňuje k lepšímu tak jako mrak, sám o sobě temný, pokud je osvěcen světlem, mění se na neposkvrněný bílý oblak.⁶ OHC 71.5

Síla „milování bratrstva“

„Ku pobožnosti pak bratrstva milování, a k milování bratrstva lásku.“ (2 Pt 1,7) OHC 72.1

Boží Slovo přikazuje každému jeho dítěti: *„A tak summou, všickni buďte jednomyslní, jedni druhých bíd čitelní, bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví.“* (1 Pt 3,8) Pokud by nyní k trpělivosti nebyla přidána pobožnost, člověk by toto „milování bratrstva“ neprojevil. Při plnění svého poslání na tomto světě Ježíš lidem ukázal milosti Ducha Božího, jež, pokud jsou přijaty, mění a utvářejí celého člověka, a to jak navenek tak i uvnitř tím, že potlačují jeho pýchu a vedou ho k tomu, aby se nevyvyšoval, ale aby si vážil svého bratra jako vzácného v Božích očích, protože Ježíš za jeho duši zaplatil nesmírnou cenu. Když si budeme člověka vážit jako Božího vlastnictví, budeme k němu laskaví, přívětiví a blahosklonní. OHC 72.2

Víra v Ježíše Krista sebou nese nefalšovanou nádhernou ušlechtilost a vede k samozřejmým projevům něžných citů a laskavého chování. Ten, kdo je pobožný, přidá také tuto přednost a postoupí o krok výše na žebříku. Čím výše člověk vystoupí po tomto žebříku, tím více Božích darů se projeví v jeho způsobu života, v jeho postojích a zásadách. Učí se, stále se učí jaký má být, aby ho přijal Bůh a jediným způsobem jak získat dědictví v nebesích je být svou povahou stejný jako Ježíš. Celá podstata milosti (laskavosti) spočívá ve změkčení toho, co je v naší povaze hrubé a zjemnění všeho, co je v našem chování drsné. Vnitřní změny vystupují na povrch v našich činech. Dary Ducha Božího působí na změnu lidské povahy skrytou silou. Víra v Krista se nikdy neprojeví rozmrzelým, hrubým nebo nezdvořilým činem. Zdvořilost je biblická ctnost. Síla této přednosti „milování bratrstva“ byla hlavním rysem Ježíšova života. Nikdy se na světě neobjevila taková ohleduplnost jakou projevil Ježíš. Její hodnotu nemůžeme ničím vyjádřit. ... OHC 72.3

Řízení se milosrdenstvím v životě je opravdovou prací na Božím díle a jeho naplňováním. Je to záruka budoucí slávy; práce zde na zemi na zdokonalování duše, která je milována nebesy.⁷ OHC 72.4

Láska jako nejvyšší příčka

„Nadto pak nade všecko v lásku, kteráž jest svazek dokonalosti.“ (Ko 3,14) OHC 73.1

Dalším stupněm na žebříku je láska. K „milování bratrstva“ přidejte lásku. Láska k Bohu a láska k bližnímu je jediným úkolem člověka. Bez „milování bratrstva“ nemůžeme projevit lásku k Bohu nebo k bližnímu. OHC 73.2

Poslední krok na žebříku dává naší vůli nový motiv. Ježíš nabízí lásku, která předstihuje naše poznání. Tato láska není něco, co by bylo uchováváno mimo náš život a zmocňuje se celé naší bytosti. Nebe, k němuž křesťan stoupá, dosáhnou pouze ti, kdož mají tuto vrcholnou přednost. Je to nový cit, který prostupuje duši. Staré zůstává ponecháno vzadu. Láska je úžasná řídící síla. Když jsme vedeni láskou, dávají se do pohybu všechny schopnosti mysli a ducha. Láska k Bohu a k bližnímu jasně prokáže náš nárok na cestu do nebe. OHC 73.3

Nikdo nemůže nade vše milovat Boha a přitom porušovat jeho přikázání. Srdce změkčené a podmaněné nádherou Ježíšovy povahy a řízené dokonalými a vznešenými pravidly, která nám určil, se bude chovat podle toho, co se naučilo o lásce a v pokorné poslušnosti bude ochotně následovat Ježíše. Síla pravé víry se projeví v činech lásky. OHC 73.4

Jaký máme důkaz, že máme ryzí lásku bez příměsí? Bůh vztyčil korouhev – svá přikázání. *„Kdož by měl přikázání má, a ostříhal jich, onť jest ten, kterýž mne miluje.“ (J 14,21)* Boží slova musejí být hluboce usídlena v našem srdci. OHC 73.5

Musíme milovat své bratry tak jako nás miloval Ježíš. Pokud jsme jen trpěliví a laskaví, ještě zde něco schází – musíme také milovat. Ježíš nám říká, že chybujícím musíme odpouštět i sedmdesát sedmkrát. ... Když je hodně odpuštěno, je také hodně lásky. Láska je křehká květina. Potřebuje neustálou péči, jinak zvadne a uhynie. OHC 73.6

Musíme mít všechny tyto přednosti. Musíme vystupovat (příčku po příčce) po celé délce žebříku.⁸ OHC 73.7

Upevňujte své povolání a vyvolení

„Ty zajisté věci když budou při vás a rozhojní se, ne prázdné, ani neužitečné postaví vás v známosti Pána našeho Jezukrista.“ (2 Pt 1,8) OHC 74.1

Křesťanovi přináší jedinou jistotu jeho neúnavné úsilí žít dle Božího plánu „růstu“. Apoštol ukazuje výhody, které to přináší. U těch, kteří přidávají jednu přednost za druhou, se Bůh postará, aby se násobily a aby jimi jejich náboženský život oplýval a nebyl „prázdný a neužitečný“. ... Ti, kdož oplývají křesťanskými ctnostmi, jsou horliví, nadšení a činorodí v uplatňování křesťanských zásad a šíření spravedlnosti – tak jako ratolest zůstávající při kmenu nese stejné ovoce jako tento kmen. ... OHC 74.2

Ten, kdo nestoupá po žebříku a nepřidává přednost za předností, *„slepýť jest, toho, což vzdáleno jest, nevida“*. Neuvědomuje si, že pokud nebude po tomto žebříku krok za krokem, příčku po příčce šplhat vzhůru rozvíjeje v sobě ušlechtilost a stále dokonaleji poznáváje našeho Pána Ježíše Krista, nedostane se na místo, kde na něho bude svítit světlo vydávané Bohem nad žebříkem. Protože nepřidává přednost za předností, zapomněl na příkazy Boha nad sebou a že svou poslušností jeho příkazů měl získat odpuštění hříchů. ... OHC 74.3

„Protož raději, bratří, snažujte se povolání a vyvolení své upevňovati.“ (2 Pt 1,10) Nemusíme mít jen zdánlivou naději, můžeme mít jistotu. Upevnit své povolání a vyvolení znamená žít podle Bible, abychom sebe sama důkladně prověřili, abychom důkladně prozkoumali, zda jsme se skutečně změnili, zda jsou naše myšlenky obráceny k Bohu a nebeským věcem, naše vůle oživena a celé naše duševno přetvořeno. Upevnit své povolání a vyvolení si žádá mnohem větší úsilí než jaké je této důležité věci věnováno mnoha lidmi. „Nebo to činíce“ – žijíce podle Božího plánu „růstu“ rozvíjeje v sobě ušlechtilost a stále dokonaleji poznáváje Pána Ježíše Krista – budete stoupat krok za krokem vzhůru po žebříku, který spatřil Jákob a „nepadnete nikdy“. 9 OHC 74.4

Držme se pevně Krista, našeho žebříku

„Takt' zajisté hojné způsobeno vám bude vjití k věčnému království Pána našeho a spasitele Jezukrista.“ (2 Pt 1,11) OHC 75.1

K nebi míříme krok za krokem stoupaje po žebříku, jehož celá výška je prací Ježíše. Musíme se přitom Ježíše pevně držet a šplhat vzhůru pomocí jeho předností. Pustit se znamená přestat šplhat a spadnout do záhuby. Musíme šplhat s pomocí Krista, našeho prostředníka a neustále se ho držet stoupající postupnými kroky, příčku po příčce a sahající rukama z jedné příčky na další vyšší. ... Je nesmírně nebezpečné být jen na okamžik polevit v našem úsilí v duchovní oblasti, neboť je to jako bychom viseli mezi nebem a zemí. OHC 75.2

Musíme svůj zrak stále upírat vzhůru na Boha nad žebříkem. Lidé hledící k nebesům si kladou otázku jak se do příbytků pro vyvolené mohou dostat. Cestou je účast na Božské přirozenosti, zřeknutí se *„porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech,“* vstup do nejsvětějšího společenství skrze Kristovu krev s uchopením naděje otevřené před námi v Evangelii, připoutání se ke Kristu a napnutí všech svalů k opuštění světa za námi. ... Cestou je být v Kristu a navíc být vedeni Kristem, věřit a snažit se, ... držet se Krista a neustále stoupat vzhůru k Bohu. ... OHC 75.3

Obracíme vaši pozornost k příbytkům, které Ježíš připravuje pro ty, jež ho milují. Obracíme vaši pozornost k městu, jehož tvůrcem a stavitelem základů je Bůh. Ukazujeme vám jeho odolné zdi s dvanácti základy a říkáme, že musejí být zlezeny. Vypadáte zaskočení rozměrem úkolu, který je před vámi. Upozorňujeme vás na žebřík postavený na zemi a dosahující do Božího města. Stoupněte na tento žebřík. Opusťte své hříchy. Stoupejte krok po kroku a dojdete až k Bohu nad žebříkem a do svatého města Božího. ... OHC 75.4

Až učiníme všechny postupné kroky vzhůru, až k sobě přidáte jednotlivé přednosti jednu za druhou, pak bude následovat vrcholná přednost – dokonalá láska k Bohu, vše převyšující láska k Bohu a láska k našim bližním. A pak slavnostní vstup do království Božího.¹⁰ OHC 75.5

11. března

Výsada mít jistotu

„A po tomť poznáváme, že z pravdy jsme, a před obličejem jeho spokojíme srdce svá.“ (1 J 3,19) OHC 76.1

Chtěla bych naše mladé lidi přesvědčit o nutnosti upevnit své povolání a vyvolení. Naléhám na vás, abyste si nepočínali nerozvázně tam, kde jde o to, co očekáváte od věčnosti. Takovým jednáním ztrácíte štěstí, pokoj, útěchu a naději v tomto životě a ztrácíte také své nesmrtelné dědictví. OHC 76.2

Mojí mladí přátelé, jste vázáni posledním soudem a skrze Boží milost můžete být poslušni Božích přikázání a dennodenně zvětšovat svou mravní sílu a upevňovat svůj charakter, abyste nikdy neselhávali a neztráceli odhodlání. Boží milosrdenství bylo poskytnuto hojně pro každou duši, aby se každý mohl zapojit do konfliktu (s vlastním já) a vyjít z něj vítězně. Nezlenivějte a nenamlouvejte si, že můžete být spaseni, když se budete chovat podle přirozených rysů své povahy, že se můžete nechat unášet vlivy toho světa, oddávat se světským radovánkám a přitom být schopni v těžkých chvílích odolávat silám zla a když dojde k bitvě, vyjít z ní vítězně. ... Každodenně se musíte učit poslouchat příkazy velitele Hospodinova vojska. OHC 76.3

Mí mladí přátelé, modlíte se? Učíte se prosit o to, abyste měli čisté myšlenky, vznešené touhy, čisté srdce a neposkvřené ruce? Učíte své rty zpívat modlitby k Bohu a snažíte se naplňovat Boží vůli? Tyto věci budou pro vás nejcennější, protože vám pomohou v utváření povahy podobné Kristu. 11 OHC 76.4

Neusazujte se v pohodlném satanově křesle a neříkejte, že to nejde, že nemůžete přestat hřešit, že ve vás není síla zvítězit. Jedinou skutečnou silou ve vás je Kristus a vaší výsadou je držet si ho ve svém srdci svou vírou. Jestliže mu budete nápomocni v jeho úsilí, Ježíš dokáže porazit hřích ve vás. ... Váš život může být jako poučná kniha, kterou budou znát a číst všichni lidé. Nesmíte být jako svíce bez plamene; váš plamen musí světu ukazovat, že Ježíš dokáže spasit. 12 OHC 76.5

Bohem vyvolení

„Ty, kteréhož jsem vychvátil od končin země, pominuv přednějších jejich, povolal jsem tě, řka tobě: Služebník můj jsi, vyvolil jsem tě, aniž jsem zavrhl tebe.“ (Iz 41,9) OHC 77.1

Řada lidí je na omylu ve svém názoru na to, co tvoří víru a žije tak, že nevyužívá výsad, jež jim náležejí. Pletou si víru s pocity a jejich mysl je stále zmatená a sklíčená, neboť satan jejich nevědomost a nezkušenost využívá kde může. ... Musíme Krista přijmout jako svého Spasitele, jinak ve svém úsilí zvítězit neuspějeme. Neposlouží nám stranit se ho, myslet si, že náš přítel nebo soused ho sice může mít za svého Spasitele, ale my nemusíme poznat jeho promíjející lásku. Musíme věřit, že jsme Bohem vyvoleni k tomu, abychom svou vírou byli spaseni, a to skrze Kristovu milost a s pomocí Ducha svatého. Musíme chválit a velebit Boha za tento nádherný nezasloužený projev laskavosti. Duše je k Ježíši přitahována Boží láskou, je blahosklonně přijímána a věnována Otci. Působením Ducha svatého se obnovuje vnitřní vztah mezi Bohem a hříšníkem. Otec říká: „Já budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. Já jim budu prokazovat lásku v odpuštění a obdarovávat je svou radostí. Oni budou mým vzácným pokladem, neboť tento lid jsem stvořil pro sebe, aby zvěstoval mou chválu.“ OHC 77.2

Otec zahrnuje svou láskou své vyvolené mezi lidmi tohoto světa. Jsou to lidé, které Ježíš vykoupil za cenu vlastní krve a jelikož odpovídají na jeho volání skrze nejvyšší milost Boží, jsou vyvoleni ke spáse jako jeho poslušné děti. Projevuje se na nich všem přístupná Boží milost a láska, kterou je Bůh zahrnul. Každý, kdo se mu oddá jako malé dítě, kdo bude přijímat jeho slova a poslušen jich s důvěřivostí dítěte, bude mezi vyvolenými.¹³ OHC 77.3

Své vyvolení Ježíšem můžete dokázat svou vírou, svým zůstáváním při vinném kmenu.¹⁴ OHC 77.4

Bezvýhradnost Kristova výkupného

„Jakož vyvolil nás v něm před ustanovením světa, abychom byli svatí a nepoškvrnění před obličejem jeho v lásce, předzřídil nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista pro sebe, podle dobře libé vůle své.“ (Ef 1,4.5) OHC 78.1

V nebeské radě bylo rozhodnuto, že lidé, ačkoli hříšníci, nemusejí zahynout ve své neposlušnosti, a skrze víru v Ježíše Krista jako svého zástupce a ručitele se mohou stát Božími vyvolenými. ... Bůh si přeje, aby byli spaseni všichni lidé. Proto se zachoval nadmíru štědře a obětoval svého jednorozeného Syna, aby za lidstvo zaplatil výkupné. Ti, kdož zahynou, zahynou proto, že odmítají své zvolení za Boží děti skrze Krista. Lidská pýcha lidem brání přijmout podmínky spasení. Lidská povaha duši neumožní přiblížit se Bohu. Tím, co člověka uzpůsobí tak, aby ho mohl Bůh přijmout, je vznešenost Ježíše Krista, která na člověka přejde prostřednictvím víry v jeho jméno. Na dobré skutky nebo šťastné rozlety pocitů se nelze spoléhat jako na důkaz, že člověk je Bohem vyvolen, neboť vyvolení jsou vyvolení skrze Ježíše. OHC 78.2

Ježíš říká: *„Toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven.“* (J 6,37) Když kající se hříšník přijde ke Kristu vědom si své viny a nehodnosti uznáváje, že zasluhuje trest, ale spoléhaje se na Ježíšovu milost a lásku, není odmítnut. Do jeho srdce je vpuštěna promíjející Boží láska a rozšíří se zde radost a vděčnost za nekonečný soucit a milosrdenství Spasitele. Právě kvůli němu bylo v nebeské radě před ustanovením světa rozhodnuto, že Ježíš na sebe vezme trest za prohřešky člověka a udělí mu svou spravedlnost, naplní ho pocitem nádherného úžasu a údivu.¹⁵ OHC 78.3

Náš Otec uvrhl naše hříchy tam, kde je dokáží rozeznat jen jeho oči. A stejně jako svůj obličej odvrátil od Kristovy nevinnosti, odvrátí i své oči od viny věřícího hříšníka kvůli spravedlnosti mu udělené. Kristova spravedlnost, která nám byla udělena, nám přinese ty nejvzácnější dary v tomto životě a dá nám věčný život v Božím království.¹⁶ OHC 78.4

Bůh žádá naše nejlepší schopnosti

„Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti. Nebť zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžete Bohu sloužiti i mammoně.“ (Mt 6,24) OHC 79.1

Mnoho lidí se nachází na zakleté půdě nepřítele. Jejich mysl je upoutávána věcmi prázdného významu jako hloupými společenskými večírky, zpěvem, vtipkováním a žertováním. Slouží pak Bohu s rozděleným srdcem. ... Kristova slova „Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti“ zůstávají bez povšimnutí.¹⁷ OHC 79.2

Jedním z nejvýraznějších rysů obyvatel Země v době Noeho bylo jejich silné zaujetí světskými záležitostmi. Z jídla a pití, nákupu a prodeje, ženění a vdávání udělali nejhlavnější cíle svého života. Není to hříšné, je to jen plnění úkolů, například jíst a pít, pokud ovšem to, co je nutné, není přeháněno. ... Sňatek zavedl sám Bůh, když dal Adamovi Evu. Všechny Boží zákony jsou obdivuhodně přizpůsobeny tak, aby vyhovovaly lidské povaze. Hřích lidí žijících před potopou světa spočíval ve zneužití toho, co bylo správné. Znehodnotili Boží dary jejich používáním v područí svých sobeckých přání. ... OHC 79.3

Přehnané zalíbení a oddanost tomu, co je samo o sobě správné, dokazuje úpadek spousty lidí. Myšlenkové schopnosti, které by měly být plně věnovány Bohu, jsou často věnovány nedůležitým věcem. Potřebujeme být stále chráněni před přílišným zabýváním se tím, co je při náležitém přístupu správné. Příliš mnoho duší je ztraceno tím, že propadá věcem, jež jsou při řádném používání neškodné, ale při jejich zneužívání se stávají hříšné a nemorální.¹⁸ OHC 79.4

Jestliže neustále přemýšlíme o věcech, jež patří k tomuto životu a zápasíme o ně, nemůžeme udržet své myšlenky připoutány k Bohu. Dábel se snaží odvést naše myšlenky od Boha a zaměřit je na zvyky, způsoby a požadavky tohoto světa, jež přinášejí nemoc a smrt. ... OHC 79.5

Na tomto světě se musíme připravit na lepší svět. Bůh nám dal důvěru a očekává, že budeme všechny své schopnosti využívat k tomu, abychom pomáhali a přinášeli radost svým bližním. Žádá naše nejlepší schopnosti a naše nejušlechtlejší city.¹⁹ OHC 79.6

15. března

Který vůdce?

80.1 „*Že tento Bůh jest Bůh náš na věčné věky, a že on vůdce náš bude až do smrti.*“ (Ž 48,15) OHC

Každý z nás má nad sebou jednoho ze dvou velkých vůdců. První z nich, Stvořitel člověka a světa je největší ze všech. Všichni jsou povinováni oddat se mu celou svou bytostí a věnovat mu všechny své schopnosti. Jestliže se mysl člověka poddává jeho vládě, Bůh utváří a rozvíjí jeho myšlenkové schopnosti a člověk od tohoto pramene veškeré moudrosti a síly získává každý den novou mravní sílu. Úsilí každého, jehož mysl je upjatá k nebi, je odměňováno získáváním ušlechtilých morálních vlastností. Můžeme se zmocnit nebeské krásy, která leží za úzkým obzorem vezdejšího světa a která překonává představivost i té nejznamenitější mysli. ... OHC 80.2

Vůdcem těch, kdož si libují ve světských radovánkách, je ďábel. ... Jeho nejvyšším cílem je shromáždit pod svou korouhví většinu lidstva, aby byl v převaze proti síle spravedlnosti a věčné pravdy. Vlohy a schopnosti získané od Boha k tomu, aby byly používány v jeho službách, leží u nohou největšího vzbouřence v Boží říši. ... OHC 80.3

Zatímco vypočítavý požitkář se pohybuje na povrchu věcí chápaje se toho, co je lehce přístupné lidskému zraku a chápání, ten, kdo má bázeň před Bohem a váží si ho, dostává se až k věčným pravdám, proniká hluboko do podstaty věcí a získává znalosti a bohatství duše přetrvávající na věčnost. Přednostmi Božího trůnu jsou spravedlnost, čest, láska a pravda. Jsou to zásady Boží vlády. ... Jsou to drahokamy, které je třeba hledat a pečlivě opatrovat zde i na věčnosti. ... OHC 80.4

Jít světem jako člověk s neposkvrněnými morálními vlastnostmi, nést přitom v srdci posvátné zásady pravdy, jejichž vliv je vidět na všech skutcích, žít nezkažen nízkostí, falší a nepoctivostí světa, který musí být ze svého morálního úpadku brzy očištěn ohněm odměňující i trestající spravedlnosti, znamená být člověkem, jehož skutky jsou nesmazatelně zaznamenány v nebi a jenž požívá úcty mezi neposkvrněnými anděly, kteří zvažují a oceňují morální úroveň člověka. Právě takový musí být Boží člověk.²⁰ OHC 80.5

Příčina všech našich strastí

„Ale napomínejte se vzájemně po všechny dny, dokudž se dnes jmenuje, aby někdo z vás nebyl zatvrzen oklamáním hřícha.“ (Žd 3,13) OHC 81.1

Vždy pamatujte na slova „*oklamáním hřícha*“. Dábel nabízí svá pokušení vždy pod pláštěm dobroty. Dávejte si pozor, abyste jim nepodléhali. Každé odchýlení od přímocarosti a věrnosti pravdě připravuje půdu pro další odchýlení a chyby se opakují až se srdce zasažené nevírou zatvrdí a svědomí ztratí svou citlivost.²¹ OHC 81.2

Ať si nikdo nenamlouvá, že hříchů mládí se lze snadno zbavit. Každý pěstovaný hřích oslabuje charakter a přináší návyk a výsledkem je úpadek těla, duše a celkový mravní úpadek. Můžete litovat chyb, jichž jste se dopustili a dát se na správnou cestu, ale návyky vaší mysli a vaše sblížení se hříchem vám budou vadit při rozlišování mezi dobrým a špatným. Dábel na vás bude znovu a znovu útočit přes špatné návyky, které jste si vytvořili.²² OHC 81.3

Mnozí... považují hřích za nezávažnou věc. ... Mnozí se nechávají vést vlastními přáními a tužbami a podléhaje svým sklonům nakonec docházejí k závěru, že hřích není zase tak příliš škodlivý, tak hrozný a strašný v Božích očích. Hřích, který se může zdát nezávažný, který může být otupělým svědomím pokládán za nevýznamný, je v Božích očích tak ohavná věc, že jej mohla smýt pouze krev jeho vlastního Syna. Tato skutečnost ukazuje hřích v pravém světle. Bůh nikdy nedopustí, aby ztratila lesk jeho sláva pronikající do našich myslí. Musíme se snažit k němu přiblížit, neboť právě ve světle jeho nádhery se ukazuje ohavnost hříchu. ... OHC 81.4

Bůh nám chce přinést opravdové štěstí a pokud tomu něco stojí v cestě, vidí, že to musí být odstraněno. Hatí naše plány a maří naše naděje a přes zklamání a těžké zkoušky nás vede k tomu, aby nám bylo odhaleno jací ve skutečnosti jsme. ... Hřích je příčinou všech našich strastí. Pokud bude naše mysl opravdu pokojná a blažená, je jisté, že hřích bude vymýcen.²³ OHC 81.5

V nedůvěře v sebe sama voláme k Bohu

„Protož hřích svůj oznámil jsem tobě, a nepravosti své jsem neukryl. Řekl jsem: Vyznám na sebe Hospodinu přestoupení svá, a ty jsi odpustil nepravost hříchu mého.“ (Ž 32,5) OHC 82.1

David často vítězil v Bohu a přesto si byl velmi dobře vědom vlastní nedokonalosti a hříšnosti. Jeho svědomí nebylo hluché nebo netečné. „*Hřích můj,*“ volal, „*přede mnou jest ustavičně.*“ (Ž 51,5) Nenamlouval si, že hřích je věc, se kterou nemá nic společného a která se ho netýká. Viděl hloubku nepravosti ve svém srdci a... modlil se, aby ho Bůh... očistil od skrytých hříchů. OHC 82.2

Je nebezpečné zavírat oči a zatvrzovat svědomí, abychom neviděli nebo si neuvědomovali své hříchy.²⁴ OHC 82.3

Pokorný člověk nepovažuje přiznání hříchů za nedůstojné. Nebere jako hanbu přiznat to, že nějak, třeba jen v myšlenkách ranil svého bratra nebo narušil záměry, které s ním má Bůh.²⁵ OHC 82.4

Hříchy, ze kterých se nekajeme, nejsou odpuštěny. Ti, kdož si myslí, že jsou jim odpuštěny jejich hříchy, jejichž podstatu si nikdy neuvědomili a pro něž nikdy nepocítili lítost v duši, klamou sami sebe. ... Naše síla spočívá v uvědomování si své slabosti. ... V nedůvěře v sebe sama voláme k Bohu o pomoc a s obavami a rozechvěním usilujeme o spásu. Vzdáváme se veškeré důvěry v náruč z masa a kostí a vrháme se do Kristovy náruče. ... OHC 82.5

Lehkomyslní lidé, kteří pouze předstírají, že jsou křesťany, se nikdy nedostanou do nebe. Bůh žádá od každého svého následovníka svědomité úsilí. ... S cílevědomým odříkáním, stálou bdělostí, upřímnou modlitbou, vytrvalým uplatňováním všech ctností a s pomocí našeho Spasitele Ježíše Krista zvítězíme. Pro znavené je odpočinek v nebi, pro čela bojovníků koruna.²⁶ OHC 82.6

Všechny předpoklady k odpuštění

„Nebo blízko jest Hospodin těm, kteříž jsou srdce skroušeného, a potřeným v duchu spomáhá.“
(Ž 34,19) OHC 83.1

Nemyslete si, že jelikož jste se dopustili chyb, musíte být navždy odsouzeni. Není to nutné. ...

OHC 83.2

Zauvažujme nad svými hříchy, začněme jich litovat a řekněme si: „Dělal jsem chyby, ale mám proto snad předstoupit před Boha bez jakékoli sebedůvěry?“ Neříká snad Bible: *„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“* (1 J 1,9) Je nutné, abychom si uvědomovali ohavnost hříchu. Hřích způsobil, že Ježíš podstoupil potupnou smrt na kříži. Při veškerém chápání toho, že hřích je ohavná věc, bychom ale neměli popřávat sluchu hlasu našeho protivníka, jenž říká: „Hřešil jsi a nemáš právo činit si nároky na Boží sliby.“ Měli byste mu říci: *„Psáno jest: ‚Pakliť by kdo zhřešil, přímělníci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.‘“* (1 J 2,1) ... OHC 83.3

Žalmista říká: *„Protož hřích svůj oznámil jsem tobě, a nepravosti své jsem neukryl. Řekl jsem: Vyznám na sebe Hospodinu přestoupení své, a ty jsi odpustil nepravost hříchu mého.“* (Ž 32,5) ... Právě takto bychom se měli chovat.²⁷ OHC 83.4

Davidovi byly jeho prohřešky odpuštěny, protože se před Bohem pokořil, projevil kajícínost a lítost a věřil, že Boží slib odpuštění bude splněn. Přiznal svůj hřích, kál se a napravil se. Ve vytržení nad slibem odpuštění zvolal: *„Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest. Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti, a v jehož duchu lsti není.“* (Ž 32,1.2) Blahoslavení přichází skrze odpuštění, odpuštění skrze víru, že hřích, přiznaný a litovaný, je nesen šlechetným Nositelem hříchu. Veškeré naše blahoslavení proto pochází od Ježíše. Jeho smrt je smírnou obětí za naše hříchy, on je tím šlechetným prostředníkem přinášejícím nám milost a přízeň Boha.²⁸ OHC 83.5

Stavíme pro věčnost

„A protože každého, kdo slyší slova má tato a plní je, připodobním muži moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na skále. I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, ale nepadl; nebo založen byl na skále.“ (Mt 7,24.25) OHC 84.1

Utváření charakteru je celoživotní práce, jejíž výsledek je odkazem pro věčnost. Jaká změna by nastala, kdyby si toto dokázali všichni uvědomit, kdyby pochopili, že každý sám rozhodujeme o tom, zda našim osudem bude věčný život nebo věčná záhuba! Jak odlišně by byla využívána tato zkušební doba! ... OHC 84.2

Při budování charakteru má největší důležitost to, abychom kopali hluboko, odstranili všechnu hlušinu a stavěli na nepohyblivé tvrdé Skále, Kristu Ježíši. Až položíme pevné základy, potřebujeme moudrost, abychom věděli jak stavět. ... Bůh nám ve svém zákoně dal vzor a my musíme stavět podle něj. Tento zákon obsahuje pravidla vznešené spravedlnosti. Zrcadlí se v něm charakter Boha a je to zkouška naší oddanosti jeho vládě. OHC 84.3

Abychom při budování charakteru uspěli, potřebujeme důkladnost. Musíme mít opravdové odhodlání vykonávat záměry Mistra stavitele. Prkna musejí být z pevného dřeva a nepřichází v úvahu žádná nedbalá a nespolehlivá práce, protože by způsobila zřícení stavby. Do této práce se musí zapojit celá bytost. Vyžaduje to sílu a energii, není zde žádný prostor pro to, aby se člověk nechal vysilovat nedůležitými věcmi. Do díla se musí dát odhodlaná lidská síla ve spolupráci s božským pomocníkem. Musí být vynakládáno upřímné, vytrvalé úsilí odtrhnout se od zvyků, pravidel jednání a myšlení a organizací tohoto světa. Nutné je uvažování do hloubky, upřímné odhodlání a ničím neotřesitelná bezúhonnost. Není ani kousek místa pro zahálku. Život je posvátný dar a každý jeho okamžik by měl být moudře využit. ... OHC 84.4

Pamatujte, že výsledek vašeho budování je určen pro věčnost. Přesvědčte se, zda váš základ je pevný a pak stavějte důkladně a s vytrvalým úsilím, ale zároveň také s mírností, vlídností a láskou. Takto váš dům zůstane neotřesen nejen když přijdou poryvy pokušení, ale ani když se přes svět přežene zdrcující příval Božího hněvu.²⁹ OHC 84.5

Neponechávejte u sebe nikde místo pro pokušení

85.1 „*V bázni Hospodinově jestiť doufání silné, kterýž synům svým útočištěm bude.*“ (Př 14,26) OHC

Bůh žádá, abychom vyznali své hříchy a pokořili se před ním, zároveň bychom ale k němu měli mít důvěru jako k laskavému otci, jenž neopustí ty, kdož v něho věří. Neuvědomujeme si kolik z nás jde podle toho, co vidí a ne podle víry. Věříme tomu, co je vidět, a nevnímáme vzácné sliby dané nám v Jeho Slovu. Ničím nemůžeme Boha potupit více než tím, když prokazujeme, že nevěříme jeho slovům.³⁰ OHC 85.2

Bud'te duševně vyrovnaní a nenechávejte se ani na okamžik svést d'ábovým pokušením. Odvracejte se od něj tak, jak byste se odvraceli od samotného d'ábla. D'áblovo dílo je zbavit duši odvahy. Kristovo dílo je naplnit srdce vírou a nadějí. D'ábel se snaží zviklat naší sebedůvěru. Říká nám, že naše naděje jsou postaveny na mylných předpokladech, jenomže ony stojí na neomylných slovech Toho, jenž neumí lhát.³¹ OHC 85.3

Až vám bude (d'ábel) našeptávat pochybnosti, zda jsme skutečně lidem, který vede Bůh a který si Bůh zkouškami připravuje na obstání ve velkém dni soudu, bud'te připraveni odpovědět na jeho našeptávání jasnými důkazy z Božího Slova, že jsme tím ostatkem, který zachovává jeho přikázání a víru Ježíšovu.³² OHC 85.4

Věřme plně, pokorně a nesobecky v Boha. Jsme jeho malými dětmi a tak s námi také zachází. Když se dostaneme do jeho blízkosti, milosrdně nás ochrání před útoky nepřítele. Nikdy nezradí toho, kdo mu věří tak, jako dítě věří svým rodičům. Vidí pokorné, věřící duše blížící se k němu a se soucitem a láskou se jim sám také přibližuje a zvedá praporec proti nepříteli. „Nedotýkejte se jich“, říká, „neboť jsou moji. Zanechal jsem na nich stopy dlaní svých rukou.“ Učí je bezpodmínečně důvěřovat ve svou moc pomáhat jim a oni s jistotou říkají: „*Toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.*“ (1 J 5,4)³³ OHC 85.5

Nad závoj pochybností

„Zmužile sobě číňte, (a posilní Bůh srdce vašeho) všickni, kteříž naději máte v Hospodinu.“ (Ž 31,25) OHC 86.1

I křesťané, kteří mají za sebou dlouhý život ve víře, jsou často napadáni těmi nejhoršími pochybnostmi a váháním. ... Nesmíte se domnívat, že kvůli těmto pokušením je vaše situace beznadějná. ... Doufejte a věřte v Boha, vkládejte svou důvěru v jeho sliby.³⁴ OHC 86.2

Když přichází ďábel se svými pochybnostmi a nevírou, zavírejte dveře svého srdce. Zavírejte oči, abyste se neviděli v jeho pekelném stínu. Pozvedněte svůj zrak vzhůru, kde můžete spatřit věci, které jsou věčné. Pak budete silní v každé době. Vaše víra je mnohem cennější než zlato. ... Přináší vám statečnost pro účast v bitvě našeho Pána. ... OHC 86.3

Satan se spojuje s každým, kdo k tomu svolí. Když dokáže získat ty, kteří věřili, jsou to jeho nejúčinnější pomocníci při získávání ostatních lidí a naplňování jejich srdcí nevírou. Nemůžete si dovolit nechat pronikat do své mysli pochybnosti. Nedělejte radost ďáblu tím, že mluvíte o hrozných břemenech, jež nesete. Vždy, když tak činíte, ďábel se raduje, že jeho duch vás ovládá a že jste svůj zrak odvrátili od Ježíše Krista, svého Vykupitele. ... OHC 86.4

Musíte *„zvěstovat ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své“*. V tomto světle spočíváme zásluhou své pevné víry a její zásluhou se také z tohoto světla každý den radujeme. Své pochybnosti a utrpení bychom neměli vyslovovat, protože kdykoli o nich mluvíme, ještě více narůstají. Vždy, když o nich hovoříme, satan vítězí, leč když říkáme: „Svěřím Mu svou duši do péče jako věrnému svědkovi,“ pak prohlašujeme, že jsme se bez jakýchkoli výhrad oddali Ježíši Kristu a Bůh nám dá světlo, v němž se budeme radovat.³⁵ OHC 86.5

Člověk, který miluje Boha, se pozvedává nad závoj pochybností, získává radostné, bohaté, hluboké a opravdové zkušenosti, stává se pokorný a následuje Krista. Jeho duše je zaslíbena Bohu, „skryta s Kristem v Bohu“.³⁶ OHC 86.6

Postupné vítězení nad zlem

„Blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení; nebo když bude zkušén, vezme korunu života, kterouž zaslíbil Pán těm, kdož ho milují.“ (Jk 1,12) OHC 87.1

Není cílem ani vůlí Boží zaštitovat svůj lid před pokušením. ... Jakmile se srdce zmocní pravda, začíná křesťan narážet na rozpory. ... Protichůdné věci jsou dokonce v jeho domácnosti, dokonce v jeho vlastním srdci a vítězství mu nemůže zajistit nikdo jiný než Duch Boží.³⁷ OHC 87.2

Počátek podléhání pokušení je ve hříchu, který spočívá v dovolení, aby mysl váhala, v nedůslednosti ve víře v Boha. Hříšník neustále čeká na příležitost překrucovat Boží slova a připoutávat svou mysl k tomu, co je zapovězeno. Pokud může, upne svou mysl na věci tohoto světa. Snaží se dráždit své emoce, podněcovat své vášně a vázat své city na to, co neslouží pro jeho dobro. Člověk by měl všechny své emoce a vášně ovládat a v klidu je podřizovat rozumu a svědomí. Pak satan ztratí svou moc ovládat mysl člověka. Kristus nás povolává k postupnému vítězení nad duchovním zlem v naší povaze. Přirozené sklony musejí být překonávány. ... Je nutno zvítězit nad choutkami a vášněmi a veškerou vůli dát na stranu Krista.³⁸ OHC 87.3

Modlíme se ke svému nebeskému Otci: „Neuveď nás v pokušení“ a přitom pak velmi často nebráníme svým nohám, když nás vedou na cestu pokušení. Musíme se držet stranou různých pokušení, jež nad námi snadno vítězí. Skrze Kristovu milost jsme sami strůjcem svého úspěchu. Musíme ze své cesty odvalit kámen úrazu, který nám i ostatním způsobil již tolik žalu.³⁹ OHC 87.4

Přicházejí na nás pokušení i zkoušky, přesto ale nemusíme být nepřítelem nikdy poraženi. Náš Spasitel zvítězil pro nás. Dábel není nepřemožitelný. ... Ježíš byl pokoušen, aby mohl poznat jak pomoci každé duši, jež bude pokoušena. Pokušení není hřích; hřích spočívá v podléhání pokušení. Pro duši, jež věří v Ježíše, znamená pokušení vítězství a větší sílu.⁴⁰ OHC 87.5

Mějte se na pozoru před satanovými úskoky

„Abychom nebyli oklamáni od satana. Neboť nejsou nám myšlení jeho neznámá.“ (2 K 2,10)

11. *OHC 88.1*

Ďáblovy plány a úskoky nás svádějí na každém kroku. Měli bychom vždy pamatovat na to, že k nám přichází v přestrojení zakrýváje své pohnutky a podstatu svých pokušení. Přichází oděn ve zdánlivě čistém andělském rouchu, abychom nedokázali rozeznat, že je to on. Musíme zachovávat velkou obezřetnost a důkladně zkoumat jeho úskoky, jinak budeme oklamáni.⁴¹ *OHC 88.2*

Ďábel má kolem nás své zlé anděly, kteří přestože nedokáží číst lidské myšlenky, důkladně sledují lidská slova a činy. Ďábel využívá slabosti a nepevnosti charakteru, která se takto odhaluje a tam, kde vidí nejmenší sílu odolávat, naléhá se svými pokušeními. Našeptává zlé věci a vnukuje hříšné myšlenky věduce, že tak může dostat duši do ztracení a otroctví. Ty, kdož jsou sobečtí, požívační, hrabiví, pyšní, věčně nespokojení nebo pomlouvační, všechny, kdož v sobě pěstují chyby a špatný charakter, ďábel ponouká k hovění sama sobě a svádí jejich duše na cestu, kterou Bible zvrhuje. ... *OHC 88.3*

Na každé pokušení existuje lék. V boji proti vlastnímu já a své hříšné povaze nejsme ponecháni napospas sami sobě se svými omezenými silami. Naším mocným pomocníkem, naší nikdy nesehlávající oporou je Ježíš. ... Jelikož nám byla nabídnuta tak hojná pomoc, nikdo nemusí selhávat nebo ztrácet odvahu. *OHC 88.4*

Myšlenky musejí být pod kontrolou a nesmí jim být dovolováno toulat se. Je třeba naučit mysl zabývat se Písmem svatým a ušlechtilými a povznášejícími tématy. Části z Bible, i celé kapitoly je možno naučit se zpaměti, aby mohly být zopakovány, až přijde satan se svým pokoušením. K tomu-to účelu je vhodná zvláště Izaiášova 58. kapitola. Obestavějte svou duši omezeními a příkazy vydanými z vnuknutí Ducha svatého. Když satan svádí mysl k tomu, aby se zabývala světskými a od duchovněnými věcmi, nejúčinněji se mu odolává slovy: „*Psáno jest...*“⁴² *OHC 88.5*

Jak zlomit satanovu sílu

„Protož v svobodě, kterouž Kristus nás osvobodil, stůjte, a nezapletejte se zase v jho služebnosti.“ (Ga 5,1) OHC 89.1

Pokání každé jediné duše způsobuje celému nebeskému zástupu nepopsatelnou radost. Rozezvučí se každá harfa a rozezpívají se všechny hlasy v nádherných chorálech, neboť další jméno je zapsáno v knize života, další světlo je zažehnuto, aby svítilo uprostřed mravní temnoty tohoto zkaženého světa. Tato věc rozsévá zklamání mezi padlé anděly a pokořuje velkého vůdce vzpoury proti svatému Božímu zákonu. Když kníže temnot vidí, že duše, kterou již pokládal za svou, uniká z jeho moci jako pták z osidel lovce a hledá útočiště u Krista, snaží se ji s ďábelskou divokostí opět lapit.⁴³ OHC 89.2

Musíme více uvažovat nad výsledky skutečného přerodu. Když se hříšník kaje a vyznává ze svých nepravostí, je mu nejenom odpuštěno, ale stává se i dítětem Božím, ... Božím dědicem a společně s Kristem dědicem nesmrtelného odkazu. ... Satanova síla je zlomena. Člověk se dostává do posvátného souladu s Ježíšem.⁴⁴ OHC 89.3

Není duše získané pro Ježíše... bez porážky pokušitele a rozdrcení hadí hlavy. To podněcuje ještě větší zlovolnost nepřítele. ... Znepokojen, že ztrácí svou kořist, nejprve se ďábel snaží klamat, pak naléhat a pronásledovat. Zkažení lidé, zaskočení životními zásadami a příkladem těch, kdož se dostali do světla biblické pravdy, se stávají pomocníky velkého nepřítele lidských duší a zkoušejí každou možnost jak je odvést od jejich věrnosti Bohu a přimět je k opuštění úzké stezky svatosti. OHC 89.4

Nikdo se ale nemusí znepokojovat a mít obavy. Boží Slovo zaručuje, že když budou lidé věrni správným zásadám, když budou věřit v Boha a plnit všechny jeho požadavky, stanou se členy královské rodiny, dětmi nebeského krále. Musí ve svůj prospěch využít nebeské síly a ze svého zápasu vyjdou vítězně s pomocí Ježíšových předností – více než vítězem skrze Toho, který je miloval.⁴⁵ OHC 89.5

Nespasí nás nikdo jiný než Ježíš

„Ale díla svého zkus jeden každý, a tehdyť sám v sobě chválu míti bude, a ne v jiném.“ (Ga 6,4)

OHC 90.1

Nikdo nemůže sloužit Bohu přes někoho jiného. Je tolik lidí, na nichž je vidět, že si myslí, že na tomto světě je někdo silnější než Ježíš, o něhož se mohou opřít. A tak místo toho, aby šli přímo ke Kristu takoví jací prostě jsou a bezvýhradně se mu oddali, natahují se po lidské pomoci. Bůh si přeje, abychom v něj věřili každý sám za sebe. ... Já nemohu vytříbit váš charakter za vás a vy nemůžete vytříbit můj charakter za mne.⁴⁶ OHC 90.2

Evangelium promlouvá k lidem jako k jednotlivcům. Každá lidská bytost má duši, kterou může dovést ke spáse nebo do záhuby. Každý má svou samostatnou osobnost, kterou se odlišuje od ostatních. Každý musí nést odpovědnost za svou vlastní vinu a měnit se sám za sebe. Musí přijmout pravdu, kát se, věřit a poslouchat sám za sebe. Musí naplňovat svou vůli sám za sebe. ... Každý se musí podvolit Bohu z vlastního rozhodnutí.⁴⁷ OHC 90.3

Hospodin si nepřeje, aby naše osobnost byla zničena, není jeho cílem, aby jacíkoli dva lidé měli úplně stejný vkus a povahu. Každý má své vlastní osobité rysy a ty nemají být odstraněny, ale pěstovány, tříbeny a uzpůsobovány ke Kristovu obrazu. Hospodin vytváří z přirozených sklonů a vloh užitečné vlastnosti. Při zdokonalování schopností, kterými nás obdařil Bůh, se rozvíjí také talent a nadání, pokud člověk uznává, že všechny jeho schopnosti jsou darem od Boha a jsou určeny ne pro sobecké cíle, ... ale pro Boží slávu a dobro bližních.⁴⁸ OHC 90.4

Každému člověku dal Bůh – ne člověk – úkol. Je to samostatná práce – utváření vlastního charakteru k Božímu obrazu. Lilii nepřísluší snažit se vypadat jako růže. Mezi různými květinami a plody jsou rozdíly, ale své osobité odlišnosti mají všechny od Boha. ... Je tedy Božím úmyslem, aby ani ti nejlepší lidé neměli stejnou povahu. Život zasvěcený službě Bohu je utvářen a zkrášlován ve své jedinečnosti.⁴⁹ OHC 90.5

Úloha má a úloha Boží

„A tak, moji milí, jakož jste vždycky poslušni byli, netoliko v přítomnosti mé, ale nyní mnohem více v nepřítomnosti mé, s bázní a s třesením spasení své konejte. Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své.“ (Fp 2, 12.13) OHC 91.1

„S bázní a třesením spasení své konejte.“ Co to znamená? Znamená to, že nikdy nesmíte věřit svým lidským silám a rozumu. Musíte se bát mluvit jen tak do vzduchu, bát se řídit se svými vlastními hnutími mysli, obávat se, že pýcha v srdci a zalíbení ve světských radovánkách a tělesných žádostech k vám nepřipustí vzácné milosrdenství, kterým vás chce Ježíš zahrnout.⁵⁰ OHC 91.2

Jak je vyloženo v Bibli, lidské počínání není samostatná práce, kterou by člověk vykonával bez Boha. Člověk je plně závislý na Boží moci a milosti. Mnozí tuto věc pomíjejí a tvrdí, že člověk musí sám pracovat na svém vlastním já bez božské síly. To není v souladu s Bibli. Jiní tvrdí, že člověk nemá žádné povinnosti, protože vše má v moci Bůh, jak vůli tak i činy. Bible ale říká, že spása lidské duše vyžaduje, aby síla vůle byla podřízena Božské síle vůle. ... A to je právě ten nejtěžší a nejzávažnější konflikt, jenž přichází s místem a hodinou onoho veledůležitého rozhodnutí člověka podřídit svou vůli a své způsoby vůle a způsobům Boha.⁵¹ OHC 91.3

Člověku je přisouzen jeho díl v tomto velkém boji za věčný život. Musí se chovat podle působení Ducha svatého. Aby byly síly temnot přemoženy, je nutný boj a Duch svatý, který v člověku působí, ho k tomu může dovést a také dovede. Člověk ovšem není žádnou osudu odevzdanou věcí, která by měla být spasena v netečnosti. Je povoláván k tomu, aby napjal všechny svaly v boji za nesmrtelnost, přestože tím, kdo zajišťuje účinek, je Bůh.⁵² OHC 91.4

Na jedné straně je působení člověka a na druhé straně působení Boha. ... Při spojení těchto dvou sil bude člověk vítězit a nakonec získá korunu života. ... Aby byl v tomto díle úspěšný a mohl získat vzácný dar věčného života, musí plně využívat všechny své duševní schopnosti a napnout všechny své svaly.⁵³ OHC 91.5

Boj s neviditelnými silami

„Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světu pánům temnotí věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko.“ (Ef 6,1) OHC 92.1

Hospodin chce, aby si naše mysl byla vědoma vlivu padlých andělů. Kristus nás neupozorňuje na nebezpečí hrožící nám z útoků odpadlého nepřítele, aniž by nás vybavil silou odolat každému útoku. ... O naše ovládnutí usilují dobré i špatné andělské síly a každý vliv, který na nás působí, je nutno důkladně zkoumat.⁵⁴ OHC 92.2

Đábel je stále ve střehu, připraven klamat a svádět na scestí. Používá všechna lákadla, aby lidi přivábil na širokou cestu neposlušnosti. Snaží se naše smysly zmást klamnými dojmy a zničit naše orientační body svými falešnými nápisy na ukazatelích, které postavil Bůh, aby nás upozorňovaly na správnou cestu. Právě kvůli snahám těchto zlých sil zastínit každý paprsek světla z duše je určeno nebeským bytostem, aby působily jako prostředníci, aby vedly, chránily a řídily ty, kdož budou dědici spasení. Nikdo nemusí zoufat kvůli zděděným sklonům ke zlu, ale když je provinilec Duchem svatým usvědčen ze hříchu, musí se z něj vyznat, kát se a vzdát se jej. Na stráží stojí věrné hlídky, aby vedly duše na správnou cestu.⁵⁵ OHC 92.3

Mysl člověka ovládají buď padlí andělé nebo andělé Boží. Naše mysl se oddává vládě Boha anebo vládě sil temnoty a je záhodno, abychom zjistili, kde vlastně nyní stojíme – zda pod krví potřísněnou korouhví knížete Emanuela či pod černou korouhví sil temnoty.⁵⁶ OHC 92.4

Dokud si Boží lid zachovává svou věrnost Bohu, dokud lne pevnou vírou k Ježíši, je pod ochranou nebeských andělů a ďáblovi není umožněno lákat jej svými pekelnými lstmi do záhuby.⁵⁷ OHC 92.5

Největším potěšením nebeských andělů je rozprostírat ochranný štít jejich něžné lásky nad dušemi, jež se přiklánějí k Bohu.⁵⁸ OHC 92.6

Kristův příklad jak vítězit

„I od zúmyslných zdržuj služebníka svého, aby nade mnou nepanovali, a tehdyť dokonalý budu, a očištěný od přestoupení velikého.“ (Ž 19,14) OHC 93.1

S hlavními velkými pokušeními, kterými bude pronásledován člověk, se Ježíš utkal a překonával je na poušti. Jeho vítězství nad choutkami, domýšlivostí a světem ukazuje, jak můžeme vítězit i my. Dábel zvítězil nad milióny lidí tím, že je svedl na cestu požitkářství a dovedl je k tomu, že se oddali „zúmyslným hříchům.“ Mnoho lidí o sobě prohlašuje, že jsou Kristovi následovníci... a přitom bez rozmyslu upadají do pokušení tak, že by to musel být zázrak, aby z toho všeho vyšli bezúhonní. Modlitba a rozjímání by je ochránila a naučila je vyhýbat se nebezpečným situacím, do nichž se dostali a které satanovi dávají převahu nad nimi. OHC 93.2

Boží sliby nejsou určeny k tomu, abychom se jich bezstarostně domáhali a aby nás chránily, když se lehkomylně vrháme do nebezpečí porušující zákony přírody nebo nehledíce na prozíravost a rozvahu, kterou nám dal Bůh. To by nebyla pravá víra, ale „zúmyslnost“. ... Dábel k nám přichází se světskými poctami, bohatstvím a životními radovánkami. Tato pokušení mají rozmanitou povahu jen aby vyhověla lidem všech vrstev a společenských postavení a svedla je od věrnosti Bohu k tomu, aby sloužili více sami sobě než svému Stvořiteli. „Všechny tyto věci ti dám,“ řekl satan Ježíši. „Všechny tyto věci ti dám,“ řekl satan člověku. „Všechny tyto peníze, tuto zemi, všechnu tuto moc, čest a bohatství ti dám“; a člověk je okouzlen, oklamán a věrolomně lákán do záhuby. Pokud své srdce a život oddáme požitkářství, splníme tím d'áblovo přání. OHC 93.3

Spasitel zvítězil nad prohnáním nepřítelem a ukázal nám jak můžeme vítězit i my. Zanechal nám svůj příklad, abychom satanovy útoky odráželi Písmem svatým. Mohl sáhnout k použití vlastní Božské síly, ... ale pak by jeho příklad pro nás nebyl tak užitečný. Ježíš používal pouze Písmo svaté. Je důležité, aby bylo Boží Slovo důkladně studováno a uplatňováno v praxi, abychom v případě nebezpečí byli „důkladně připraveni na všechny dobré skutky“ a především posílení, abychom se mohli utkat s prohnáním nepřítelem.⁵⁹ OHC 93.4

Jak si zachovat svou bezúhonnost

„Tak i vy za to mějte, že jste zemřeli zajisté hříchu, ale živi jste Bohu v Kristu Ježíši, Pánu našem. Nepanujž tedy hřích v smrtelném těle vašem, abyste povolovali jemu v žádostech jeho.“ (Ř 6,11.12) OHC 94.1

Někteří považují hřích za něco v podstatě tak nezávažného, že nepoužívají žádnou obranu proti jeho vládě a důsledkům. ... OHC 94.2

Jestliže očekáváte, že Bůh bude hřích brát na lehkou váhu nebo zařídí, abyste mohli v páchání hříchu pokračovat a nebyli za takového jednání postiženi žádným trestem, pak věříte hroznému ďáblovu klamu. Každé záměrné porušení spravedlivého Božího zákona vystavuje vaši duši přímým útokům satana. OHC 94.3

Když ztratíte bezúhonnost svého svědomí, vaše duše se stane satanovým rejdištěm a budete zasázeni pochybnostmi a obavami, které ochromí vaše síly a vezmou vám odvalu. ... OHC 94.4

Pamatujte, že pokušení není hřích. Pamatujte, že ať jsou okolnosti, v nichž se člověk může ocitnout, sebevíce sužující, nic nemůže opravdově oslabit jeho duši tak dlouho, dokud nepodlehne pokušení a zachová si svou bezúhonnost. Věci, které jsou pro vás nejdůležitější, máte ve své moci. Nikdo je nemůže zničit bez vašeho souhlasu. Veškeré satanovy houfy vám nemohou ublížit dokud svou duši neotevřete jeho klamům. Nikdy nemůžete být svedeni bez souhlasu své vůle. Je-li vaše mysl čistá, veškerá okolní nečistota vás nemůže nijak zašpinit ani poskvřnit. OHC 94.5

Věčný život pro nás buď znamená všechno nebo pro nás není ničím. Pouze ti, kdož mají neutuchající snahu, neúnavné nadšení a pevné odhodlání úměrné hodnotě věci, o níž usilují, dosáhnou tohoto života, který lze srovnávat s životem Božím. ... OHC 94.6

Máme před sebou příklad Adama a Evy a výsledek jejich prohřešku by každého z nás měl vést k tomu, abychom se vystříhali hříchu, nenáviděli jej jako ohavnou věc a ve světle utrpení, jež musí přinést, si uvědomovali, že je lepší přijít o všechno než se být jen v nejmenším odchýlit od Božích přikázání.⁶⁰ OHC 94.7

Stačí vzepřít se

„Poddejtež se tedy Bohu, a zepřete se ďáblu, i utečte od vás.“ (Jk 4,7) OHC 95.1

Jsou lidé, jež se lehkomyšlně dostávají do nebezpečí a ohrožení a vystavují se pokušení tak, že jedině Boží zázrak by je z toho všeho mohl vyvést nedotčené a neposkvřené. Jsou to „*zúmýslné*“ činy, které přinášejí Bohu zármutek. Spasitel světa se neochvějně postavil a vzepřel ďáblu pokoušení, aby se vrhl z věže chrámu. Satan uváděl jako záruku Boží slib a prohlašoval, že na základě tohoto slibu to Ježíš může bez obav učinit. Ježíš na toto pokušení odpověděl slovy Písma svatého: „*Psáno jest: Nebudeš zkoušet Boha, svého Pána.*“ Stejně satan postrkuje lidi do míst, kam Bůh nechce, aby šli, odvolává se na Písmo svaté, aby ospravedlnil své našeptávání. OHC 95.2

Vzácné Boží sliby nejsou dány k tomu, aby člověka posilovaly v „zúmýslném“ způsobu života nebo aby se na ně spoléhal, když se zbytečně vrhá do nebezpečí. ... Jako Boží děti jsme žádáni, abychom si zachovali neporušenost svého křesťanského charakteru. Měli bychom projevovat obezřetnost, prozíravost, pokoru a skromnost a jít uvážlivě vstříc těm, kterým se těchto vlastností nedostává. Přitom bychom se v žádném případě neměli vzdávat svých zásad. OHC 95.3

Naší jedinou jistotou je neposkytnout u sebe ďáblu ani kousek místa, neboť jeho návrhy a záměry mají za cíl nám vždy ublížit a bránit nám opřít se o Boha. Ďábel se vydává za anděla čistoty, aby pomocí svých mámvivých pokušení mohl své plány přednést tak, abychom jeho svody nedokázali rozeznat. Čím více mu podléháme tím více se nás zmocňují jeho klamy. Je nebezpečné s ním vyjednávat a diskutovat. Za každou výhodu, kterou mu poskytneme, bude žádat více. Naší jedinou jistotou je rozhodně odmítnout hned jeho první vybízení ke hříchu. Bůh nám skrze přednosti Ježíše Krista dal sílu postačující k tomu, abychom satanovi odolali a byli více než vítězem. Stačí vzepřít se. „*Zepřete se ďáblu, i utečte od vás.*“ Toto vzepření se musí být pevné a ničím neotřesitelné. Jestliže se dnes vzepřeme jen abychom zítra podlehlí, ztratíme vše, co jsme získali.⁶¹ OHC 95.4

Čím blíže tím bezpečněji

„Přiblížte se k Bohu, a přiblížit se k vám. Umejte ruce, hříšníci, a očistěte srdce vy, kteříž jste dvojité mysli.“ (Jk 4,8) OHC 96.1

„Přiblížte se k Bohu.“ Ale jak? Důvěrným a svědomitým zpytováním svého srdce, dětsky nevinnou, upřímnou a pokornou důvěrou v Boha, svěčením se Kristu se všemi svými slabostmi a vyznáním svých hříchů.⁶² OHC 96.2

Nemůžeme se přiblížit bohu a vnímat jeho nádheru a soucit bez toho, abychom si uvědomili své nedostatky a byli naplněni touhou stoupat výše. *„A přiblížit se k Vám.“* Hospodin se přiblíží k tomu, kdo přizná svým bratřím nepravosti, které jim učinil a pak přijde k Bohu s pokorou a kajností. OHC 96.3

Ten, kdo si uvědomuje své vlastní ohrožení, je ve střehu, aby nezarmoutil Ducha svatého a nevzdálil se Bohu, protože ví, že Bůh není potěšen jeho způsobem jednání. O co lepší a bezpečnější je přiblížit se Bohu, aby čisté světlo vyzařované jeho Slovem mohlo vyléčit rány, které na duši způsobil hřích. Čím blíže jsme k Bohu tím více jsme zabezpečeni, neboť satan nenávidí a obává se přítomnosti Boha.⁶³ OHC 96.4

Přiblížte se k Bohu modlitbou, rozjímáním, četbou jeho Slova. Když se k vám přiblíží on, vztyčí pro vás praporec proti nepříteli. Naberme odvahu; náš nepřítel nemůže tento praporec shodit.⁶⁴ OHC 96.5

Přiblížíme-li se každý sám k Bohu, dokážete si představit jaký bude výsledek? Chápete, že se přiblížíme jeden ke druhému? Nemůžeme se přiblížit k Bohu a dojít ke stejnému kříži, aniž by se naše srdce spojila v dokonalé jednotě odpovídající na Ježíšovu modlitbu, že mohou být tak zajedno jako on s Otcem. A proto bychom měli duchem, rozumem a vírou usilovat o to, abychom byli zajedno, aby Bůh v nás mohl být veleben tak jako je veleben ve svém Synovi a aby nás Bůh miloval tak jako miloval svého Syna.⁶⁵ OHC 96.6

Duše, jež miluje Boha, čerpá sílu ze stálého společenství s ním. Když si duše navykne rozprávět s Bohem, ďáblova síla je zlomena, neboť ďábel nemůže prodlévat v blízkosti duše, která se přibližuje Bohu.⁶⁶ OHC 96.7

1. dubna

„Pod’tež ke mně“

„Pod’tež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“ (Mt 11,28)

OHC 97.1

Mnozí, kdož popřávají sluchu této výzvě, i když touží po odpočinutí, dávají se křivolakou stezkou a tisknou svá břemena blízko k srdci. Ježíš je miluje a velmi si přeje nést jejich břemena i je samotné na svých silných rukou. Sejme z nich obavy a nejistotu okrádající je o klid a odpočinek; napřed musí ale oni přijít k němu a svěřit se mu se svými strastmi. ... OHC 97.2

Někdy své nesnáze vyléváme lidským uším a vykládáme o svých souženích těm, kteří nám nemohou pomoci, zapomínajíce, že se se vším máme svěřovat Ježíši, jenž dokáže strastiplnou cestu změnit na cestu radosti a pokoje. ... OHC 97.3

Nabízí se nám jako přítel, který s námi půjde všemi křivolakými stezkami života. Říká nám: „Já jsem Hospodin Bůh tvůj. Pojď se mnou, a já tvou pouť naplním světlem.“ Ježíš slibuje povýšit ty, kdož k němu přijdou se svými břemeny, slabostmi a starostmi, ke společenství s ním. ... OHC 97.4

Jeho výzva je nabídkou bezúhonného, bohabojného a šťastného života – života v klidu a míru, života plného volnosti a lásky – a bohatého dědictví v budoucnosti, nesmrtelného života. ... Naší výsadou je každý den jít klidně a šťastně blízko Ježíše.1 OHC 97.5

Klid a odpočinutí nalezneme, když zanecháme veškerého ospravedlňování sama sebe, veškerého uvažování ze sobeckého hlediska. Tajemství jak dosáhnout dokonalého odpočinutí v Jeho lásce spočívá v úplném vzdání se sebe sama, v přijetí jeho způsobu chování. ... Dělejte jen to, co vám řekl, že máte dělat a buďte ujištěni, že Bůh bude dělat vše, co řekl, že udělá. ... Přišli jste k němu zříkajíce se veškeré své nevíry, všeho svého farizejství? Přicházejte takoví jací jste; slabí, bezradní a připraveni zemřít. OHC 97.6

Co je to, to slibované „odpočinutí“? Je to vědomí, že Bůh je pravda, že nikdy nezklame toho, kdo k němu přijde. Jeho odpuštění je úplné a přístupné všem a jeho přijetí znamená odpočinutí pro duši, odpočinutí v jeho lásce.2 OHC 97.7

2. dubna

Upokojení pro nespokojené

„Nebo tak řekl Panovník Hospodin, Svatý Izraelský: Obrátíte-li se, a spokojíte-li se, zachováni budete. V utišení se a v doufání bude síla vaše.“ (Iz 30,15) OHC 98.1

Ježíš vyzývá nespokojené, reptající, sklíčené a zarmoucené, aby k němu přišli.³ OHC 98.2

Ježíš vás miluje a potřebuje vaši lásku. Chce, abyste pamatovali na to, že obětoval svůj vzácný život za to, abyste nebyli zahubeni a poskytně vám opravdovou pomoc vždy, když to budete potřebovat. Jen k němu vzhlédněte a svěřte se mu se všemi svými potíži a utrpeními. ... Požádejte ho, aby vám pomohl, dal vám sílu a požehnal vám a věřte, že slyší vaše modlitby. ... OHC 98.3

Shlížejí na vás celá nebesa a velmi jim na vás záleží. Jediná duše, pro niž zemřel Ježíš, je cennější než celý svět. Přála bych si, aby si každý mladý muž a žena dokázali vážit hodnoty lidské duše. Pokud se oddají Ježíši takoví jací jsou, přijme je, třebaže hříšné a nečisté, hned jakmile k němu přijdou a naplní jejich pokorná srdce svým duchem. Psáno jest: *„Toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven.“* Když budete Ježíše milovat celým srdcem, nikdy tuto lásku a důvěru nezklame. Jeho Slovo znamená život, útěchu a naději. Dábel ví, že vše, co musíte dělat, je vzhlížet k Ježíši, vznešenému Spasiteli. Raněná a sklíčená duše nalezne v Ježíši balzám na své rány. ... OHC 98.4

Do duše bude proudit pokoj, stálý pokoj, neboť v úplném podvolení se Ježíši Kristu člověk dojde odpočinutí. Podřízení se Boží vůli přináší odpočinek. Následovník Krista, který jde pokorně a skromně v krocích Vykupitele, nachází odpočinutí, které mu svět nemůže dát a které mu ale nemůže ani vzít. *„Člověka spoléhajícího na tě ostříháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá.“* (Iz 26,3) 4 OHC 98.5

Pokora a skromnost, která byla vždy příznačná pro Syna Božího, přináší jeho následovníkům spokojenost, klid a štěstí pozvedávající je nad otroctví života plného neupřímností.⁵ OHC 98.6

3. dubna

“Učte se ode mne“

„Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.“ (Mt 11,29) OHC 99.1

„Učte se ode mne,“ řekl Božský Učitel, *„neboť jsem tichý a pokorný srdcem...“* Musíme se učit odříkání, musíme se učit odvaze, trpělivosti, statečnosti a promíjející lásce. ... Budeme-li věřit v Ježíše jako našeho pomocníka, budou-li na něho stále zaměřeny naše věřící oči, staneme se povahově stejní jako on. Bude zůstat v našich srdcích a my budeme zůstat v něm. Jsme-li oděni v Kristovu spravedlnost, náš život *„skryt jest s Kristem v Bohu“* (Ko 3,3). Ježíš je náš rádce. Požádáme-li ho jako hluboce věřící, nechá nás prohlédnout. ... Poučení, kterého se nám dostalo od Ježíše, bude uplatňováno v praktickém životě.⁶ OHC 99.2

Když mají oči před sebou trvale jako vzor Krista Ježíše, člověk si vytváří nové návyky, překonává a vítězí nad silnými zděděnými a neustále pěstovanými sklony, odkládá samolibost, natrvalo se vzdává starého způsobu uvažování a touhu po nadřazenosti vidí v jejím pravém zavrženíhodném světle a vítězí nad ní.⁷ OHC 99.3

Ježíš musí splývat se všemi našimi myšlenkami, našimi pocity, našimi touhami. Musí nám být příkladem i v těch nejmenších podrobnostech při každodenním vykonávání díla, jež nám určil. Když místo spoléhání na lidské chápání a přizpůsobování se světským pravidlům myšlení a jednání usedneme u nohou Ježíše dychtivě hltaje jeho slova a tázaje se: *„Pane, co chceš, abych činil?“*, naše přirozená nevázanost, přehnané sebevědomí a tvrdohlavost se změní v dětsky nevinného, poddajného a učenlivého ducha. Chceme-li mít správný vztah k Bohu, musíme uznávat Ježíšovo oprávnění vést nás a jeho právo na naši bezvýhradnou poslušnost.⁸ OHC 99.4

Náš vztah ke Kristu nás povznese tak vysoko, že naše vlastní já bude pokořeno. Naše city se soustředí na Ježíše a naše myšlenky budou silně přitahovány k nebesům. Ježíš bude růsti, já pak menšiti se. ... Budeme v sobě pěstovat ctnosti vlastní Ježíšovi, abychom pro ostatní byli ztělesněním jeho povahy.⁹ OHC 99.5

Nést Kristovo jho

„Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.“ (Mt 11,30) OHC 100.1

Nést Kristovo jho znamená být v jeho službách, být mu společníkem v jeho utrpení a těžké práci pro ztracené lidstvo.¹⁰ OHC 100.2

Přijmete-li Kristovo jho sebeovládání a poslušnosti, najdete v něm tu největší pomoc, jaké se vám může dostat. Nesení tohoto jha Vás udrží těsně po Kristově boku a on ponese největší část zá-
těže.¹¹ OHC 100.3

Toto jho a kříž jsou znaky vyjadřující stejnou věc – podřízení vůle Bohu. Nesení tohoto jha přivádí smrtelného člověka do společenství s vroucně milovaným Synem Božím. Zvednutí kříže odstraňuje z duše sobecké vlastní já každého člověka a přivádí ho tam, kde se učí jak nést Kristova břemena. Krista můžeme následovat jedinečně, když ponese jeho jho, když zvedneme jeho kříž a budeme jej nést za ním. Když se naše vůle nepodřizuje Božím požadavkům, musíme svým zálibám říci ne, vzdát se svých pochybných tužeb a vykročit v Kristových šlépějích. ... OHC 100.4

Lidé si pro svá hrdla vybírají jha, u nichž se zdá, že budou lehká a budou se příjemně nosit, ale pak se ukazuje, že až příliš tlačí a odírají. Ježíš to vidí a říká: „Vezměte jho mé na se. Jho, jež byste vybrali pro své hrdlo domnívaje se, že vám přesně padne, se pro vás nebude vůbec hodit. Vezměte jho mé na se, a uče se ode mne tomu, co je pro vás důležité, abyste se naučili.“¹² OHC 100.5

Vaším úkolem není hromadit svá vlastní břemena. ... Často si myslíme, že se nám vede velmi těžce, když zvedáme svá břemena a velmi často je tomu tak, neboť u nich Bůh neučinil žádná opatření, abychom je mohli nést. Když ale neseme jeho jho a zvedáme jeho břemena, můžeme dosvědčit, že Kristovo jho je rozkošné a břemena jeho lehká, neboť u nich tato opatření učinil.¹³ OHC 100.6

Toto jho nám ovšem nepřinese snadný život v nevázanosti a sobeckém požitkářství. Kristův život byl život, v němž na každém kroku bylo sebeobětování a odříkání. Opravdový následovník Krista jde ve šlépějích Pána s vytrvalou něžností a láskou a s tím, jak v tomto životě postupuje kupředu, je stále více naplňován obdivem ke Kristovu duchu a životu.¹⁴ OHC 100.7

5. dubna

Žáci Kristovy školy

„Který jest člověk, ještě se bojí Hospodina, jehož vyučuje, kterou by cestu vyvoliti měl?“ (Ž 25,12) OHC 101.1

Ježíš zřídil školu pro výuku a výchovu jím vyvolených a tito se musí neustále učit chovat se podle ponaučení, která jim dává, aby ho mohli poznat v úplnosti. OHC 101.2

Ti, kdož si myslí, že jsou již téměř dokonalí a nesnaží se usilovně o tříbení svých vlastností křesťana, si vytvoří ve svém srdci modly a budou pokračovat ve svých hříšných návycích, až se jim hřích nebude zdát hříšný. ... OHC 101.3

Ježíš se nabízí každé duši nemocné hříchem, každé duši bojující o vítězství. Duch svatý se přimlouvá za každého upřímného zápasícího člověka a Ježíš pronáší svá slova, která dávají odvahu a chuť k životu a jsou Boží silou schopnou přinést spasení každému věřícímu. Když však dovolíte ďáblu, aby ovládal vaši mysl, aby vedl vaše představy, je jisté, že selžete. ... Boha nelze brát na lehkou váhu, on nepřijme rozdělené srdce. Bůh žádá, abychom mu sloužili úplně a celým srdcem. Za každého Adamova syna a za každou jeho dceru zaplatil výkupné vlastním životem. ... OHC 101.4

Ježíš má nárok na každou duši. Mnozí ale volí život ve hříchu a nepřijdou k němu, aby jim mohl dát věčný život. Někteří na jeho výzvu říkají: „Jdu, Pane,“ ale nejdou, nevzdávají se všeho, aby zůstávali pouze v Ježíši, jenž je život, pokoj a nevýslovná radost. ... Nepovznesete se a nezmoudříte, abyste mohli pilně pracovat pro věčnost? Usilujte o Kristovu milost celým srdcem, celou myslí, všemi silami a schopnostmi. ... OHC 101.5

Bůh vám dal právo chopit se ho skrze víru a modlitbu. Modlitba věřícího je pravou podstatou skutečné víry, tajemstvím síly každého křesťana. ... OHC 101.6

Věnujte čas modlení, studiu Písma svatého, abyste vlastní já podvolili Ježíši Kristu. Žijte ve spojení s živým Ježíšem a on se vás ihned chopí a bude vás pevně držet silnou rukou, která nikdy nepouští.¹⁵ OHC 101.7

6. dubna

Příprava na vyšší školu

„Dejž, ať chodím v pravdě tvé, a poučuj mne; neboť ty jsi Bůh spasitel můj, na tebeť očekávám dne každého.“ (Ž 25,5) OHC 102.1

Ti, kdož se na této zemi stávají syny Božími, sedí společně s Ježíšem v přípravné škole a připravují se na vyšší školu. Každý den se musíme připravovat sami, neboť před soudem nahoře nebude za nikoho stát žádný náhradník. Každý musí sám za sebe dbát výzvy: *„Podťež ke mně všickni, ... a já vám odpočinutí dám.“ OHC 102.2*

Pán Ježíš za vás zaplatil školné. Na vás je jedině to, abyste se od něho učili. Už v této nižší škole musí být dodržována zdvořilost vlastní Kristu uplatňovaná ve vyšší škole. Všichni, kteří se učí v Kristově škole, jsou vychováváni nebeskými silami a nikdy nesmějí zapomenout, že jsou vzorem pro svět; pro anděly i pro lidi. OHC 102.3

Musejí být ztělesněním Krista. Musejí pomáhat jeden druhému, aby si zasloužili přijetí do vyšší školy. Musejí si navzájem pomáhat, aby byli čistí a vznešení a pečlivě opatrovat správnou představu o tom, co to znamená být dítětem Božím. Musejí šířit povzbudivá slova. Musejí zvednout své slabé ruce a nabrat odvahu na své cestě. Jako hrotem diamantu by do každého srdce měla být vepsána slova: „Není, čeho bych se bál, kromě toho, že nebudu znát svůj úkol nebo jej nebudu plnit.“ ... OHC 102.4

Sebeovládáním a slovy lásky a něžnosti přinášíme čest našemu Spasiteli. Ti, kdož mají pro ostatní laskavá slova plná lásky, slova, jež přinášejí pokoj, budou bohatě odměněni. ... Je na nás, abychom nechali jeho ducha zářit v pokoře a skromnosti naučené od něho. 16 OHC 102.5

Ježíš je Velký Učitel. ... Velmi si přeje a je připraven navázat s vámi úzký vztah. Chce vás naučit jak se modlit s vírou, přesvědčením a pocitem jistoty malého dítěte. ... Přihlaste se opět do jeho školy. Učte se modlit ve víře. Naberte vědomosti a poznejte Ježíše. ... OHC 102.6

Neusednete k Ježíšovým nohám a nebudete se od něho učit? 17 OHC 102.7

7. dubna

Opravdová síla vůle

„Nebo jestliť prvé vůle hotová, podle toho, což kdo má, vzácná jest, ne podle toho, čehož nemá.“ (2 K 8,12) OHC 103.1

Pravá víra má co do činění s vůlí. Vůle je silou, která ovládá lidskou povahu a řídí všechny lidské schopnosti. Vůle není chuť nebo záliba, nýbrž rozhodující síla, která lidské děti vede k poslušnosti vůči Bohu nebo neposlušnosti. ... OHC 103.2

Svůj život chcete stejně jako vůli uzpůsobit tak, aby byl v souladu s požadavky nebes. Často jste odrazováni tím, že shledáváte, že máte malou morální sílu, upadáte do otroctví pochybností a jste ovládáni zvyky a sklony pocházejícími z vašeho starého života ve hříchu. ... Vaše sliby jsou jako lanoví z písku. ... OHC 103.3

Než pochopíte opravdovou sílu vůle, budete ve stálém nebezpečí. Můžete věřit a slibovat cokoliv, ale vaše sliby a víra nemají žádnou cenu, dokud se svou vůlí nepostavíte na stranu víry a činu. Budete-li bojovat za věc víry celou silou své vůle, zvítězíte. Nesmíte věřit svým pocitům, svým dojmům, svým pohnutkám, protože jsou nespolehlivé. ... OHC 103.4

Nemusíte ale ztrácet naději. ... Je na vás, abyste svou vůlí podrobili vůli Ježíše Krista a jakmile tak učiníte, Bůh se vás ihned zmocní a bude ve vás působit, abyste svou vůlí šířili radost a potěšení pocházející od něho. Všechny vaše vlastnosti se pak dostanou pod nadvládu Ježíšova ducha a budou mu podřízeny i vaše myšlenky. Své popudy a pohnutky nemůžete ovládat tak, jak byste si možná přáli, ale můžete ovládat svou vůli a úplně změnit svůj život. Tím, že svou vůli podřídíte Kristu, bude váš život „skryt s Kristem v Bohu“ a spojen se silou, jež je nad všemi knížectvími a mocnostmi. Budete mít sílu od Boha, která vás u něho bude pevně držet a bude vám přístupné nové světlo, světlo pevné víry. Vaše vůle ovšem musí být v jednotě s Boží vůlí. ... OHC 103.5

Řekněte si: „Svou vůli dám Ježíši a udělám to hned teď“ a od tohoto okamžiku můžete stát po boku Hospodina.¹⁸ OHC 103.6

8. dubna

Když je má vůle v bezpečí

„Nyní pak vysvobození jsouce od hříchu, a podmanění v službu Bohu, máte užitek svůj ku posvěcení, cíl pak život věčný.“ (Ř 6,22) OHC 104.1

Duch Boží nevytváří v člověku obráceném na víru nové schopnosti, ale způsobuje rozhodnou změnu v jejich používání. Když se změní mysl, srdce a duše, člověk nedostává nové svědomí, ale jeho vůle je podřízena obrozenému svědomí, svědomí, jehož doposud drímající jemnocit je probuzen působením Ducha svatého.¹⁹ OHC 104.2

Tím, že podlehl hříchu, dal člověk svou vůli pod nadvládu d'ábla. Stal se bezmocným zajatcem v moci pokušitele. Bůh poslal na náš svět svého Syna, aby zlomil satanovu moc a osvobodil vůli člověka. Poslal ho, aby dal zajatcům svobodu, aby odstranil těžká břemena a přinesl volnost utlačovaným. Tím, že svůj svět zahrnul celým nebeským bohatstvím, tím, že nám v Kristu dal celá nebesa, Bůh získal nárok na vůli, city, mysl a duši každé lidské bytosti. Když se člověk oddává do moci Boží, jeho vůle získává pevnost a sílu k tomu, aby činil dobro, jeho srdce se očišťuje od sobectví a naplňuje láskou vlastní Kristu. Jeho mysl se podvoluje pravomoci zákona lásky a každá jeho myšlenka se podřizuje zásadě poslušnosti vůči Ježíši.²⁰ OHC 104.3

Když se vůle dostává na stranu Hospodina, chápe se jí Duch svatý a sjednocuje ji s Božskou vůlí. OHC 104.4

Hospodin miluje člověka. Důkaz této lásky poskytl tím, že za člověka nechal zemřít svého jednorozeného Syna, aby ho skrze tuto oběť vykoupil z nepřátelství k Bohu a přivedl zpět ke ztracené věrnosti. Jestliže bude člověk žít v jednotě s Bohem, Hospodin jeho vůli spojí se svou vůlí a svým duchem ji oživí. ... Musíme přijímat Evangelium, abychom obrodili své srdce a přijetí pravdy bude znamenat podřízení mysli a vůle Božské vůli.²¹ OHC 104.5

Lidská vůle je v bezpečí pouze v jednotě s vůlí Boží.²² OHC 104.6

9. dubna

Poddajná vůle

„Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, tenť bude uměti rozeznati, jestli to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“ (J 7,17) OHC 105.1

Ti, kdož podřídili svou vůli Bohu, se učí v Kristově škole. ... Jsou v nich pěstovány návyky k poslušnosti a službě Bohu. Nejsme tvorové bez vnitřních mravních hodnot. Evangelium neoslovuje pouze chápající. Kdyby tomu tak bylo, asi bychom k němu přistupovali jako ke studiu knihy zabývající se matematickými vzorci, které se týkají pouze myšlenkových schopností člověka. ... Evangelium je zaměřeno na srdce. Oslovuje naše vnitřní morální hodnoty a zmocňuje se naší vůle. Odhazuje obrazotvornost a všechny „důležité“ věci povyšující se nad poznání Boha a všechny myšlenky podřizuje zásadě poslušnosti vůči Ježíši. OHC 105.2

Schopnosti lidské duše jsou vyčerpávány nestálostí lidské povahy. Všichni, kdož jsou odhodláni nechat se naučit chápat podstatu spasení, musejí být poddajnými žáky Kristovy školy, aby chrám jejich duše mohl být místem, v němž bude přebývat ten Nejvyšší. Když se odhodláme učit se od Krista, duše musí být zbavena všech svých domýšlivých předsudků, aby do ní Ježíš mohl vtisknout svůj obraz. ... OHC 105.3

Náš pohled na Ježíšovu nesmírnou oběť za nás pak naši duši obměkčí, pokoří a naplní ji pocitem díky vůči Bohu. Duch svatý v nás zplodí silnou touhu po vhodné příležitosti k svědectví pro Ježíše a vyjádření vděčnosti a oddanosti tomu, který nás vykoupil. V celé naší službě Bohu se bude zračit věrnost a láska. Planoucí touha být jako Kristus bude udržovat duši něžnou a vést ji k dávání volného průchodu projevům vděčnosti a ke vzdávání díky Bohu před zraky nebes za jeho dobrotu, lásku a slitování. Takovíto lidé mají vznešenost, která nemůže být utlumena na bezduché každodenní přizvukování pravdě, zatímco srdce zůstává netečné. OHC 105.4

Ó, oč bezpečnější je s nejvyšším úsilím se snažit vcházet těsnou branou! Pouze před Božím oltářem mohou lidské bytosti dostat nebeskou pochodeň.²³ OHC 105.5

Péče o Boží zahradu

„A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.“ (Ř 12,2) OHC 106.1

Člověk páchající hříchy může být proměněn obnovením své mysli, aby mohl zkusit, *„jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá“*. Jak to může zkusit? Tak, že dovolí, aby se Duch svatý zmocnil jeho mysli, ducha, srdce a povahy.²⁴ OHC 106.2

Pochybné zásady a zvyky by měly být odmeteny jako obtížné smetí. Hospodin si přeje, aby lidská mysl byla obnovena a srdce naplněno poklady pravdy.²⁵ OHC 106.3

V moci pravdy je povýšit toho, kdo ji přijímá. Pravda má posvěcující vliv na mysl a povahu. ... Pouze při stálém zdokonalování svých duševních a morálních vlastností můžeme doufat, že budeme naplňovat záměr našeho Stvořitele. ... OHC 106.4

Křesťan by měl mít lepší schopnosti chápání a samostatného myšlení a pronikavější rozpoznávací schopnosti než lidé oddáni tomuto světu. Studium Božího Slova neustále rozšiřuje mysl a posiluje myšlenkové schopnosti. Nic nemůže tak vytříbit a povznést lidskou povahu a dát všem lidským schopnostem takovou sílu jako neustálé cvičení mysli k tomu, aby byla schopna pochopit závažné a důležité pravdy a porozumět jim. OHC 106.5

Když se lidská mysl zabývá pouze banálními záležitostmi a nikdy se nepozvedne na nadčasovou úroveň a nad úroveň obecného chápání, aby poznala tajemství neviditelného světa, zakrňuje a slábne. Chápání se postupně dostává na úroveň věcí, jimiž se mysl stále zaobírá. ... Člověk nemusí ve svém životě přestat myšlenkově a duchovně růst.²⁶ OHC 106.6

Vlohy, které nám dal Bůh v sobě musíme stále pěstovat. Jsou to jeho dary a jako takové musejí být používány v náležitém vzájemném vztahu tak, aby tvořily dokonalý celek. Bůh dává vlohy, dává naší mysli nadání a člověk vytváří povahu. Lidská mysl je Hospodinova zahrada a člověk ji musí svědomitě obdělávat, aby si vypěstoval povahu podle Božské podoby.²⁷ OHC 106.7

V jednotě s Bohem

„Dí jim Ježíš: Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, kterýž mne poslal, a dokonal dílo jeho.“
(J 4,34) OHC 107.1

Kristus prohlásil: *„Nebo jsem sstoupil s nebe, ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, kterýž mne poslal.“* (J 6,38) Jeho vůle byla uplatněna k tomu, aby zachránil lidské duše. Jeho lidská vůle byla živena Božskou vůlí. Jeho dnešní služebníci by si měli říci: „Jakou vůli v sobě vlastně pěstují? Uspokojují jen své vlastní touhy utvrzující se ve svém sobectví a umíněnosti?“ Jestliže tak jednáme, jsme ve velkém nebezpečí, neboť vůli, kterou nemá v moci Duch Boží, ovládne vždy ďábel. Když svou vůli sjednotíme s Boží vůlí, bude na našem životě vidět bohabojná poslušnost, jejímž příkladem byl život Kristův. ... OHC 107.2

Pavel říká: *„S Kristem ukřižován jsem.“* (Ga 2,20) Není nic těžšího než ukřižování své vůle. Ježíš byl pokoušen ve všech směrech stejně jako my, ale jeho vůle se vždy držela po boku Boží vůle. Ve své lidskosti měl stejně svobodnou vůli jako Adam v ráji. Mohl podlehnout pokušení stejně jako Adam. A Adam vírou v Boha a jsa vykonavatelem jeho vůle na světě mohl odolat pokušení tak jako odolával Ježíš. Kdyby Ježíš chtěl, mohl přikázat kamenům, aby se proměnily v chléb. Mohl se vrhnout z věže chrámu. Mohl podlehnout ďáblovu pokušení, padnout na kolena a klanět se mu jako uchvatiteli světa. Ale pokaždé měl pro něho odpověď: *„Psáno jest.“* Jeho vůle byla plně poslušna Boží vůli a Boží vůle se vyjevovala v celém jeho životě. ... OHC 107.3

Kristova poslušnost příkazů jeho Otce musí být vzorem pro naši poslušnost. Pokud se mají ti, kdož následují Krista, v něm stát dokonalí, musejí svou vůli udržovat v podřízenosti Boží vůli. Bylo učiněno štědré opatření zajišťující, že ti, kdož budou hledat Boha celým srdcem, mohou v něm nalézt opravdovou pomoc v každém tíživém období. Tomu, jenž je nejmocnější, bylo přisouzeno pomáhat. Ježíš slíbil: „Budu vaším pomocníkem.“²⁸ OHC 107.4

„To tedy citíte při sobě“

„To tedy citíte při sobě, co i při Kristu Ježíši.“ (Fp 2,5) OHC 108.1

Modlitbu, aby vůle Boží byla jak na zemi tak i na nebi, kterou nám dal Ježíš, je nutno naplňovat. Jak nádherná je tato modlitba, kterou se máme obracet k Bohu a pak ji uskutečňovat v každodenním životě! Bohabojnost, tato soustava mravních zásad, kterou hlásá Evangelium, neuznává žádná měřítko kromě dokonalosti Božího smýšlení a Boží vůle. Lidé by měli na základě své proměny a obrácení na víru získat povahu a smýšlení Ježíše. Bůh prostřednictvím svého Syna vyjevil ušlechtilost, jaké mohou lidé dosáhnout. Bůh nás před světem utváří jako živoucí svědky toho, čím se může člověk stát skrze Kristovu milost. Och, proč tolik lidí zarmucuje toto srdce s nekonečnou láskou? ... OHC 108.2

Bůh umožňuje každému uplatnit svou osobnost. Žádné lidské citění by nemělo být pohlcováno citěním jiného člověka. Byla učiněna výzva: *„To tedy citíte při sobě, co i při Kristu Ježíši.“* Každá osobnost by měla stát před Bohem se svou vlastní vírou, vlastní zkušeností vedoucí sama za sebe, že v tomto rámci se nachází Ježíš, naděje na věčnou blaženost. Napodobování příkladu určitého člověka – třeba i takového, kterého bychom svým lidským úsudkem mohli považovat za téměř dokonalého charakteru – by pro nás znamenalo vkládat důvěru v nedokonalou chybnou lidskou bytost, jež není schopna jinému člověku dodat ani špetku dokonalosti. OHC 108.3

Jako svůj vzor máme Toho, který je všechno ve všem, nejznamenitější mezi deseti tisíci, jehož dokonalost nesnese srovnání s ničím. Co řekl náš Božský Učitel? – *„Budtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.“* (Mt 5,48) Trápil by nás Ježíš tím, že by po nás žádal nemožné? Nikdy! Prokazuje nám velkou čest tím, že nás vybízí, abychom byli svatí v naší oblasti, jako je Otec ve své. A jeho moc nám to umožňuje, neboť říká: *„Dána jest mi všeliká moc na zemi i na nebi.“* (Mt 28,18) Vaší výsadou je pak činit si nárok na tuto neomezenou moc.²⁹ OHC 108.4

Vliv jedné mysli na druhou

109.1 „*Nebo nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci, a milování, a mysli způsobné.*“ (2 Tm 1,7) OHC

Vliv jedné mysli na druhou, tak účinný nástroj při šíření dobra, když je posvěcen, je jinak v rukou Božích protivníků stejně účinný při šíření zla. Tento nástroj ďábel používá při svém vštěpování zla do myslí andělů a nastrojil to tak, aby to vypadalo, že hledá dobro našeho světa. ... Vypuzen z nebe satan zřídil své království na tomto světě a od té doby se neúnavně snaží lidské bytosti odvrátit od jejich věrnosti Bohu. Používá stejný nástroj jako v nebi – vliv jedné mysli na druhou. Lidé se stávají pokušiteli svých bližních. Jsou pěstovány zakořeněné zkažené pohnutky pocházející od satana, které mají ovládající a podmaňující sílu.³⁰ OHC 109.2

Je třeba mít ničím nezkalený náhled a schopnost vidění duchovních věcí k odlišení zrna od plev, k odlišení věcí ďábových a věcí světa pravdy. Ježíš, šlechetný Lékař přišel na náš svět, aby přinesl zdraví, pokoj a dokonalost charakteru všem, kdož ho přijmou. Jeho Evangelium nesestává z metod a skutků zaměřených pouze na vnější dojem, prostřednictvím nichž může být zlé dílo představováno jako nádherná požehnaná věc, aby se posléze ukázala být velkým prokletím. Ve druhé kapitole Filipenským je pojmenována opravdová zbožnost: „*To tedy číteťte při sobě, co i při Kristu Ježíši.*“ (Fp 2,5) ... OHC 109.3

Nechávat zakrňovat svou mysl znamená otevírat dveře, přes které vstoupí ďábel, aby se zmocnil jak této mysli tak srdce. Ďábel ovládá jak mysl, která se nechává ovládat druhou myslí, tak také tuto ovládající mysl. Kéž nám Bůh pomůže pochopit skutečnou podstatu umění stavět na Kristu, našem Spasiteli a Vykupiteli. OHC 109.4

Ježíš je největší ze všech lékařů. Je lékařem duše i těla. Kdyby nebyl přišel na náš svět a nevykoupil nás ze satanovy pekelné moci, nebylo by se nám dostalo žádné naděje na získání věčného života. ... Nezaměřujme svou mysl na chybnou lidskou bytost. Řekněme si: „*Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hříchy světa.*“ (J 1,29) ³¹ OHC 109.5

Zmatené mysli

„Hleďtež, aťby vás někdo neobloupil moudrostí světa, a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa, a ne podle Krista.“ (Ko 2,8) OHC 110.1

Đábel často nachází mocný nástroj šíření zla ve vlivu, kterým může jedna lidská mysl působit na druhou. Tento vliv je tak matoucí, že člověk, jenž je jím utvářen, si často jeho moc vůbec neuvědomuje. Bůh mi přikázal, abych varovala před tímto zlem, aby se jeho služebníci nedostávali pod klamnou moc satana. Đábel je mistr ve svém díle a pokud Boží lidé nebudou neustále vedeni Duchem Božím, budou svedeni a lapeni do ďábových osidel. Satan dělá své pokusy na vlastnostech lidské mysli již po tisíce let a naučil se ji velmi dobře poznávat. Svým lstivým počínáním v posledních dnech této země spojuje lidskou mysl se svou a naplňuje ji svými myšlenkami. Své dílo koná tak klamným způsobem, že ti, kdož přijmou jeho vůdcovství, ani nevědí, že jsou vedeni jím a jeho vůlí. Tento velký podvodník doufá, že zmate mysli mužů a žen tak, že neuslyší nic než jeho hlas.³² OHC 110.2

V našem každodenním životě nás musí provázet Ježíšovo Evangelium. Mysl musí být ve stavu, který jí umožní vnímat od Boha pocházející požadavky Evangelia. Musí být opásána a navyklá na sebeovládání a poslušnost. ... OHC 110.3

Poučení živých zjevení odsunují obrazotvornost a všechny jakoby důležité věci povyšující se nad poznání Boha a všechny myšlenky podřizují zásadě poslušnosti vůči Ježíši. Đábel má velkou moc nad lidskou duší, kterou ji může ponížit a dostat na velmi nevalnou úroveň. Ti, kdož se opravdu chtějí učit od Krista, musejí svou duši zbavit všech pyšných domněnek, aby se v ní pro něho vytvořilo místo.³³ OHC 110.4

Boj mezi Ježíšem a ďáblem ještě není u svého konce. Đábel se stále snaží nastolit svou moc a vládu. Je-li mu umožněno mást lidské mysli, dělá to. ... Satanovy klamy jsou mnohotvárné, ale budeme-li usilovně hledat Hospodina, bude nám pomáhat.³⁴ OHC 110.5

Upoutání mysli

„Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce svého vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu srdce svého vynáší zlé. Nebo z hojnosti srdce mluví ústa jeho.“ (L 6,45) OHC 111.1

Lidská mysl je utvořena tak, že musí být upoutána buď dobrem nebo zlem. Pokud má přízemní úroveň, je to většinou proto, že je ponechána, aby se zabývala banálními věcmi. ... Člověk má v moci ovládat a řídit pochody své mysli a dát směr proudu svých myšlenek. K tomu je ale nutné větší vypětí než jakého jsme schopni vlastními silami. Máme-li mít správné myšlenky a náměty k přemýšlení, musíme se svou myslí opírat o Boha. OHC 111.2

Jen nemnozí si uvědomují, že jejich úkolem je vládnout nad svými myšlenkami a představami. Je těžké udržet neposlušnou mysl zaměřenu na prospěšné věci. Když ale myšlenky nejsou používány náležitým způsobem, víra nemůže mít v duši dobré podmínky ke svému rozkvětu. Mysl musí být upoutána náboženskými věcmi, věcmi s věčnou platností, jinak bude zaujata věcmi malichernými a povrchními. Rozumové schopnosti i mravní vlastnosti je nutno stále cvičit, aby se správným používáním postupně zdokonalovaly. OHC 111.3

Abychom tuto věc správně pochopili, musíme si uvědomit, že naše srdce je od přírody mravně zkažené a sami od sebe nejsme schopni držet stále správný směr. Vítězství můžeme získat pouze díky Boží milosti spojené s nejpřímnějším úsilím na naší straně. OHC 111.4

Každý by měl naučit svou mysl, aby se věnovala takovým věcem křesťanské víry jako je „přenesmírná“ láska k Ježíši. Ježíšovo utrpení pro hříšné lidstvo, jeho prostřednická úloha mezi námi a Bohem a jeho ušlechtilost a vznešenost – to jsou tajemství, do nichž si přáli nahlédnout andělé. Nebeské bytosti nalézají v těchto věcech námět, který připoutává a zaujímá jejich nejhlubší myšlenky. Měli bychom pak snad my, kterých se to tak důvěrně týká, projevovat o zázraky vykupující lásky menší zájem než andělé? OHC 111.5

Rozum i srdce musí být zasvěcen službě Bohu. On má nárok na vše, co máme.³⁵ OHC 111.6

Cvičení myšlenek

„Protož přepásíce bedra mysli své, a střízliví jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista.“ (1 Pt 1,13) OHC 112.1

Řada lidí musí dospět k výrazné změně běhu svých myšlenek a směru svého jednání, chtějí-li přinášet Ježíši potěšení.³⁶ OHC 112.2

Myšlenky je nutno cvičit. Přepásejte bedra své mysli, aby mířila správným směrem a pracovala podle dobře sestaveného plánu; každý krok je pak krokem kupředu a ani trocha úsilí nebo času není mrhána věnováním se neurčitým povrchním představám a náhodným záměrům. Musíme přemítat nad účelem a smyslem života a stále mít na paměti smysluplné životní cíle. Každý den je třeba cvičit myšlenky a směřovat je ke správnému bodu tak jako střelka kompasu stále směřuje k pólu. Každý by si měl stanovit své cíle a všechny své myšlenky a jednání pak podřídít dosažení toho, co má úmyslu. Myšlenky musejí být ovládány. Musíte být cílevědomí a dokázat to, co jste si předsevzali.

... OHC 112.3

Vaše myšlenky nemohou být ovládány nikým jiným než vámi samotnými. V zápase o dosažení nejvyšší úrovně závisí úspěch či neúspěch do značné míry na charakteru člověka a způsobu, kterým cvičí své myšlenky. Pokud jsou myšlenky správně spoutávány, což by mělo platit pro každý den, jak učí Bůh, budou oddány věcem, které nám pomohou ke větší zbožnosti. Jestliže jsou myšlenky čisté, jsou čistá i slova a činy mají povahu, která duším přináší radost, útěchu a klid. ... OHC 112.4

Ti, kdož jednají bez důkladného rozmyslu, jednají pošetile. Jejich úsilí je nestálé a vrtošivé, pouštějí se do toho a onoho, chytají se jednoho a hned zase druhého, ale nevede to k ničemu. Připomínají popínavou rostlinu. Její nespoutané úponky, pokud jsou ponechány samy sobě, aby si hledaly cestu ve všech směrech, se chápou čehokoli, co je v jejich dosahu. Pokud ale tato rostlina má k něčemu vypadat, musejí být tyto úponky strženy z věcí, kterých se chopily a přinuceny, aby se ovinuly kolem těch věcí, které jim přinesou pěkný tvar a celkový půvab.³⁷ OHC 112.5

17. dubna

Jak vychovat svou mysl

„Ó ať jsou slova úst mých tobě příjemná, i přemýšlování srdce mého před tebou, Hospodine skálo má, a vykupiteli můj.“ (Ž 19,15) OHC 113.1

Pokud mají být slova úst příjemná nebesům a nápomocna vašim bližním, musejí být vaše myšlenky poctivé a „*přemýšlování*“ srdce čisté.³⁸ OHC 113.2

Samorostlá nepěstovaná a sobecká mysl ponechaná sama sobě, aby se řídila svými hříšnými tužbami, jedná bez ušlechtilých pohnutek, bez ohledu na slávu Boží nebo prospěch lidstva. Myšlenky budou stále a vždy hříšné a pouze hříšné. ... Duch Boží dává v duši vzniknout novému životu a přivádí myšlenky a tužby k poslušnosti vůči Kristově vůli. ... OHC 113.3

Mládež by v sobě měla včas začít pěstovat správné myšlenkové návyky. Měli bychom vychovávat svou mysl k tomu, aby se vydávala správnou cestou a nedovolovat jí zabývat se věcmi, které jsou hříšné. ... Bůh působí na lidské srdce prostřednictvím Ducha Svatého a člověk mu musí v jeho díle pomáhat. ... OHC 113.4

Měli bychom rozjímat nad Písmem svatým a upřímně a otevřeně se zamýšlet nad věcmi, jež jsou spojeny s naší věčnou spásou. Kristovo nekonečné milosrdenství a láska, jeho oběť učiněná za nás volá po tom, abychom se nad těmito věcmi zamýšleli co nejopravdověji a nejodpovědněji. Měli bychom přemítat nad povahou našeho drahého Vykupitele a Prosebníka za nás. Měli bychom se snažit pochopit význam celého plánu spasení. Měli bychom rozjímat nad posláním Toho, jenž přišel, aby zbavil svůj lid jeho hříchů. Neustálým uvažováním o zbožných věcech se posílí naše víra a láska. Naše modlitby budou Bohu stále příjemnější, neboť budou stále více spojeny s vírou a láskou. Bude v nich stále více rozumu a budou stále vroucnější. Budete mít více pevné víry v Ježíše a každodenní praktickou zkušenost s ochotou a mocí Ježíše dokonale spasit všechny, kteří přistupují skrze něho k Bohu. ... OHC 113.5

Duše bude dychtit a toužit po tom, aby byla jako Ten, jehož uctíváme. Čím více se naše myšlenky budou zabývat Ježíšem tím více o něm budeme mluvit s ostatními a ztělesňovat ho před tímto světem.³⁹ OHC 113.6

Patřičná úroveň pro lidskou mysl

„Ponižte se před obličejem Páně, a povýšit' vás.“ (Jk 4,10) OHC 114.1

Tím, co dává lidské mysli patřičnou úroveň, je Ježíšův kříž. Vzhlížíme-li k Ježíši, jenž je Původcem i Dokonavatelem naší víry, zbavujeme se veškeré touhy po vlastní nadřazenosti. Díváme-li se správně, vchází do nás duch sebeponížení, který sebou nese skromnost a pokoru mysli. Hledíme-li na kříž, je nám umožněno vidět překrásný dar, který přinesl každému věřícímu. Bůh v Kristu... pokud je na něho správně nahlíženo, odstraní lidské vyvyšování se a pýchu. Nebude už žádné sebe-povyšování, bude jen upřímná pokora.⁴⁰ OHC 114.2

Světlo odrážející se z kříže pokoří každou pyšnou myšlenku. Ti, kdož hledají Boha celým srdcem a přijímají nádhernou spásu, jež je jim nabízena, otevírají dveře svého srdce Ježíši. Přestávají přičítat slávu sami sobě. Přestávají se pyšnit tím, co získali nebo přivlastňovat si zásluhy za své schopnosti a považují všechny své vlohy za Boží dar, jež má být používán k jeho slávě. Každou duševní schopnost si cení pouze, když ji je možno používat ke službě Bohu.⁴¹ OHC 114.3

Ježíšovo sebepokoření tím, že oděl své božství člověčenstvím, si zaslouží pozornost našich myšlenek. Kdyby se lidé tímto tématem zabývali tak důkladně jak by měli, slyšeli bychom daleko méně „já“ a mnohem více o Kristu. Tím, co stojí mezi člověkem a jeho Bohem a brzdí životodárný proud, jež vychází od Krista, aby obohatil každou lidskou bytost, je lidská samolibost. Když následujeme Ježíše na jeho cestě odříkání a kříže, zjišťujeme, že nemusíme o pokoru usilovat sami svými silami. Když půjdeme v Ježíšových šlépějích, naučí nás to pokoře a skromnosti jeho srdce. Sobě bychom měli věnovat jen velmi málo myšlenek, neboť ušlechtilost nemůžeme nikdy získat sami. Ušlechtilými nás činí Ježíšova laskavost.⁴² OHC 114.4

Boží věrní, pokorní a věřící lidé zbavují svá srdce obdivu k sama sobě a Ježíš se pro ně stává všechno ve všem.⁴³ OHC 114.5

Nejzářivější téma vašich myšlenek

„Libé bude přemýšlování mé o něm, jáť rozveselím se v Hospodinu.“ (Ž 104,34) OHC 115.1

Proč byste neměli připoutat své myšlenky ke skrytým pokladům Krista, abyste mohli ostatním nabídnout klenoty velké pravdy? V Božím Slově jsou tak bohaté studnice pravdy, že jejich probádáním můžeme strávit celý život a přesto zjistíme, že jsme teprve na začátku poznávání jejich vzácných zásob. Ponořte se hluboko do této studnice a vynesete ukryté poklady na povrch. To ale nemůžeme dokázat dokud v sobě živíme povrchního a roztěkaného ducha pídíce se stále za něčím, co pouze uspokojuje naše pocity, něčím, co nás obveseluje a způsobuje pošetilý smích. ... Mysl, která je upoutána četbou povrchních věcí, plytkými vzrušujícími příběhy nebo hledáním zábavy se nezabývá Kristem a nemůže se radovat z všeobjímající plnosti jeho lásky. Mysl, která nachází potěšení v pošetilých myšlenkách a hovorech o malichernostech, trpí stejným nedostatkem potěšení z Krista jako hory Gelboe nedostatkem vláhy nebo deště. OHC 115.2

Nedosvědčuje to také vaše osobní zkušenost? Kolik pokoje v duši máte na konci dne stráveného zabýváním se povrchními záležitostmi, hovory o malichernostech a zábavných věcech? Můžete jít spát se slovy: „Je to dobré, moje duše je v pořádku?“ ... Jak často, když vcházíte do Božího chrámu, do jeho svatostánku, jsou vaše myšlenky obráceny k nějaké hloupé poznámce, kterou někdo pronesl, k nějakému prázdnému příběhu nebo zábavné věci, kterou jste četli nebo viděli. A podobné myšlenky přicházejí právě v takové době, aby zastínily zářivý paprsek Kristovy slávy a vy ztrácíte dobrodiní světla vyslaného z nebes, kterého se vám mělo dostat. ... OHC 115.3

Je třeba, abychom svou mysl stále naplňovali Kristem a zbavovali ji sobectví a hříchu. ... Ihned jakmile svou mysl zbavíte povrchnosti a ješitnosti, prázdné místo se zaplní tím, s čím Bůh čeká, aby vám to mohl dát – jeho Duchem svatým. Pak budete ze vzácného pokladu svého srdce rozdávat vzácné věci, klenoty svých myšlenek a ostatní se budou chytat vašich slov. ... Vaše myšlenky a city budou vázány ke Kristu a bude se ve vás odrážet to, co na vás zasvítlo ze Slunce spravedlnosti.⁴⁴ OHC 115.4

Čas k přemýšlení

„Ale v zákoně Hospodinově jest líbost jeho, a v zákoně jeho přemýšlí dnem i nocí.“ (Ž 1,2) OHC 116.1

Vaše poslední myšlenky večer a první myšlenky ráno by měly být věnovány Tomu, v němž je soustředěna vaše naděje na věčný život.⁴⁵ OHC 116.2

Zdá se, že mnozí jen velmi neradi věnují svůj čas přemýšlení a rozjímání, studiu Písma svatého a modlitbě, jako kdyby chvíle takto strávené byly ztrátou času. Chtěla bych, abyste všichni mohli tyto věci vidět ve světle, v jakém by si to přál Bůh, neboť pak byste z království nebeského učinili nejdůležitější věc ve svém životě. ... Tak jako cvičení zvyšuje chuť do života a dává tělu sílu a zdravou svěžest, tak také zbožnost zvyšuje jemný půvab a duševní sílu člověka. OHC 116.3

Vaše myšlenky by se měly soustředit na Boha. Přemýšlejte o jeho vznešenosti, jeho milosti a dokonalých vlastnostech. Nechejte své srdce okouzlit jeho dobrotou a láskou a dokonalostí jeho povahy. Rozprávějte o jeho božských půvabech a nebeských příbytcích, které připravuje pro věřící. Ten, jehož mysl přebývá v nebesích a dokáže o tom hovořit, je křesťanem, který má nejblahodárnější vliv na všechny ostatní. Jeho slova jsou prospěšná a posilující. Na ty, kdož je slyší, mají moc, která je přetváří.⁴⁶ OHC 116.4

Je třeba si neustále udržovat důvěrný vztah k Bohu. Chceme-li Kristova ducha přenášet na ostatní, musíme jej nechat vstoupit do svého srdce. Nemůžeme odolávat spojeným ďábelským a lidským silám dokud nestrávíme mnoho času v osobním společenství se Zdrojem veškeré síly. Jsou chvíle, kdy bychom se měli stáhnout do ústraní před zvuky lopotné lidské činnosti a lidskými hlasy a naslouchat hlasu Ježíše. Tak můžeme poznat jeho lásku a nechat se prodchnout jeho duchem. Tak se naučíme porážet vlastní já. Takové jednání se může lidské mysli zdát neuskutečnitelné. „Nemám čas,“ můžete říci. Ale když tuto věc vezmete tak, jaká doopravdy je, žádný čas neztratíte, neboť když si zajistíte sílu a vznešenost, která přichází pouze od Boha, neprovedete žádnou práci. Tím, kdo tuto práci ve skutečnosti provede, je Ježíš. „*Beze mne,*“ říká Ježíš „*nic nemůžete učiniti.*“ (J 15,5) ... Přemítání a vroucí modlitba povzbuzuje ke svatému úsilí.⁴⁷ OHC 116.5

Co je víra?

„Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných.“ (Žd 11,1) OHC 117.1

Víra v Ježíše není působení přírody, nýbrž působení Boží na lidskou mysl vnášené do každé duše Duchem svatým, jenž odhaluje Krista tak jako Kristus odhalil Otce. Víra je nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných. Svou ospravedlňující a posvěcující mocí je nad tím, čemu lidstvo říká věda. Je to věda o věčných skutečnostech. Lidská věda je často ošidná a zavádějící, ale tato nebeská věda nikdy neklame. Je tak prostá, že jí rozumí i dítě, a přesto ji ani ti nejučenější lidé nedokáží vysvětlit. Je nevysvětlitelná a neměřitelná; nepostižitelná lidskými výrazy.⁴⁸ OHC 117.2

Základem pravé víry je přijetí Kristova vykoupení. ... Ti, kdož se dívají dosti dlouho do božského zrcadla, aby uzřeli a začali se štítit svých hříchů, své nepodobnosti pokornému a skromnému Ježíši, mají sílu zvítězit. Všichni, kdož opravdově věří, doznávají své hříchy a vzdávají se jich. Spolupracují s Ježíšem na tom, aby své zděděné a vypěstované sklony ke špatnostem dostali pod vládu Božské vůle, aby již nad nimi neměl panství hřích. Vzhlížeje k Ježíši, Počátku a Dokonavateli naší víry jsou měněni k jeho podobě. Vyrůstají v „plnost postavy mužů a žen v Kristu“. ... Ti, kdož opravdově věří, doznávají se svých hříchů a zbavují se jich, se stále více podobají Kristu, až o nich může být v nebi řečeno: *„A v něm jste doplněni.“* (Ko 2,10) ⁴⁹ OHC 117.3

Je slíbeno: *„Proste, a dánoť bude Vám.“* (Mt 7,7) Naším úkolem je s neochvějnou vírou se držet Božího Slova a důvěřovat, že Bůh učiní jak slíbil. Nechejte víru najít si svou cestu skrze stín nepřítelů. Když se objeví pochybnost, obraťte se k Ježíši a dodejte své duši odvahy společenstvím s ním. Spása, kterou nám koupil, je úplná. Oběť, kterou učinil, byla dokonalá a bez hranic. Nebe je nikdy neselhávajícím zdrojem pomoci pro všechny potřebné.⁵⁰ OHC 117.4

Spaseni Boží milostí

„Nebo milostí spasení jste skrze víru, (a to ne sami z sebe, darť jest to Boží). Ne z skutků, aby se někdo nechlubil.“ (Ef 2,8.9) OHC 118.1

Přízeň nebes, Boží milost, kterou jsme byli zahrnuti skrze Ježíše Krista, je příliš drahocenná na to, aby byla dána výměnou za nějaké domněle chvályhodné skutky smrtelného a chybujícího člověka. Člověku na něm samotném nepatří nic. Nejušlechtilejší schopnosti nepocházejí od člověka, ale jsou darem jeho Stvořitele a není jimi možno od Boha nic získat. Boží přízeň nelze koupit za zlato a stříbro, neboť bohatstvím světa jsou schopnosti darované Hospodinem. Ať si nikdo nemyslí, že nákladné dary dobročinným spolkům ho v Božích očích povýší, koupí mu přízeň nebes či mu získají místo v příbytcích, které Ježíš připravuje pro ty, kdož ho milují. Drahocenná Ježíšova krev je naprosto dostačující. ... OHC 118.2

Vzkříšením Ježíše z mrtvých dal Otec závěrečnou pečeť na jeho poslání. Bylo to veřejné vyjádření jeho naprosté spokojenosti s vykupitelským skutkem. Přijal oběť, kterou za nás Ježíš učinil. Bylo to vše, co Bůh žádal, dokonalé a úplné. Žádná lidská bytost nemůže žádným svým vlastním působením Ježíšův skutek rozšířit. Když Ježíš na kříži zvolal: „Dokonáno jest!“, nebesa se rozechvěla radostí a blažeností a na říši zla padlo zklamání. Po tomto vítězném zvolání Vykupitel světa svěsil hlavu a zemřel, ... svou smrtí ale zvítězil a otevřel brány věčné slávy, aby všichni, kdož v něho věří, nemuseli zahynout, ale mít věčný život. OHC 118.3

Jedinou nadějí hříšníka je plně se spolehnout na Ježíše Krista. ... Naše přijetí Bohem je jisté pouze skrze jeho milovaného Syna a naše dobré skutky nejsou nic jiného než výsledek jeho hříchy odpouštějící lásky. Nejsou to naše zásluhy a nezískali jsme za ně nic, čím bychom si mohli činit nárok na spásu naší duše. Spása je Boží dar hříšníkově dávaný mu jedině kvůli Krista. Sužovaná duše může nalézt pokoj skrze víru v Krista. ... Člověk nemůže své dobré skutky přednést jako prosbu o spásu své duše.⁵¹ OHC 118.4

Pocity jako nespolehlivé vodítko

„Spravedlivý z víry své živ bude.“ (Abk 2,4) OHC 119.1

Mnozí tráví dlouhá léta v temnotě a pochybnostech, protože se necítí tak, jak by si přáli. Pocit ale nemá nic do činění s vírou. Tato víra, jež působí skrze lásku a očišťuje duši, není věcí hnutí mysli. Spoléhá na Boží sliby s pevnou důvěrou, že to, co řekl, je také schopen vykonat. Svou duši můžeme navyknout věřit a naučit ji spoléhat se na Boží Slovo. Toto slovo říká: *„Spravedlivý pak z víry živ bude.“* (Ř 1,17), ne z pocitů.⁵² OHC 119.2

Zbavme se všech takových věcí jako je nedůvěra a nedostatek víry v Ježíše. Začněme život v prosté dětsky upřímné víře nespolehaje se na pocity, ale na tuto víru. Netupte Ježíše pochybami o jeho vzácných slibech. Ježíš si přeje, aby naše víra v něho byla neochvějná. OHC 119.3

Jsou lidé, kteří říkají: „Já věřím, věřím“ a činí si nároky na všechny sliby, jež jsou dávány pod podmínkou poslušnosti, ale nevykonávají dílo boží. Tato víra nectí Boha; je falešná. Jiní lidé se snaží dodržovat všechna Boží přikázání, ale mnoho z nich nevyužívá svou vznešenou výsadu činit si nárok na sliby, které pro ně byly dány. Boží sliby jsou pro ty, kteří dodržují jeho přikázání a dělají věci, které jsou jeho zraku příjemné. OHC 119.4

Zjišťuji, že musím svádět každodenní spravedlivý boj za víru. Musím uplatňovat veškerou svou víru, a nespolehat se na pocity; musím jednat tak, jako kdybych věděla, že mě Hospodin uslyší, odpoví a požehná mi. Víra není žádný šťastný rozlet mysli, je to prostě to, že Boha vezmeme za slovo a věříme, že splní své sliby, protože tak řekl.⁵³ OHC 119.5

Doufejte v Boha, věřte v něho a spoléhejte se na jeho sliby, ať se cítíte šťastni či ne. Dobrý pocit není důkazem toho, že jste Božím dítětem, ale tímto důkazem nejsou ani starosti a pocity neklidu a vnitřního zmatku. Uchylte se k Písmu svatému a s rozmyslem se spolehněte na Boží slovo. Plňte jeho podmínky a věřte, že vás přijme jako své dítě. Žijte ve víře.⁵⁴ OHC 119.6

Rozdíl mezi pocitem a vírou

„Nebo skrze víru chodíme, ne skrze vidění.“ (2 K 5,7) OHC 120.1

Když jednáme v souladu s Božím slovem, pak chodíme skrze víru. Když mu nevěříme i přesto, že dal tak nádherný důkaz své soucitné lásky tím, že obětoval svého Syna, tupíme ho. Je na nás, abychom stále vzhlíželi k Ježíši nabízejíce své modlitby ve víře a čerpajícíce od něho jeho sílu. Budeme-li více projevovat svou víru, více se radovat z darů, o nichž víme, že je máme, budeme každý den velmi šťastni a silní. *OHC 120.2*

Pocity a víra jsou od sebe tak vzdálené jako východ od západu. Víra není závislá na pocitech. Každý den bychom měli sebe sama věnovat Bohu a věřit, že Ježíš této oběti rozumí a přijímá ji, aniž bychom zkoumali, zda máme takové pocity, které by podle našeho názoru odpovídaly naší víře. Nemáme snad ujištění, že náš nebeský Otec je ochotnější dát Ducha svatého těm, kteří ho o něj žádají ve víře než jsou rodiče ochotni dávat svým dětem dárky, které jim dělají radost? Měli bychom se chovat tak, jako kdybychom na každou modlitbu, kterou posíláme k Božímu trůnu, slyšeli odpověď Toho, jehož sliby nikdy nelžou. I když jsme sklíčení smutkem, můžeme srdce nechat rozeznít radostnou písní velebicí Boha. Když tak učiníme, mlha a mraky se rozestoupí a ze stínu a temnoty se dostaneme do jasné záře jeho přítomnosti. *OHC 120.3*

Kdybychom své duše přivykli na více víry, více lásky, větší trpělivost, důslednější víru v našeho nebeského Otce, měli bychom více pokoje a štěstí na své cestě skrze různá úskalí tohoto života. Hospodin nemá rád, když se trápíme a trpíme sami mimo Ježíšovo rámě. On je jediným zdrojem veškerého milosrdenství, naplněním každého slibu, uskutečněním každého požehnání. ... Nebýt Ježíše, na své životní pouti bychom byli sami. *„Neopustímť vás sirotků“ (J 14,18)* říká nám. Vážme si jeho slov, věrme jeho slibům, dennodenně si je opakujme, přemítáme o nich ve večerní a noční době a budme šťastni. *55 OHC 120.4*

Víra, jež působí a očišťuje

„Kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků.“ (Tt 2,14) OHC 121.1

Když hledíte ke kříži, není to proto, abyste svou duši uklidnili nicneděláním a uložili se ke spánku, ale abyste si vytvořili víru v Ježíše, víru, která bude působit a očistí duši od nánosů sobectví. Když se chopíme Krista svou vírou, naše dílo teprve začíná. Každý člověk má nečisté a hříšné návyky, proti nimž musí ze všech sil bojovat, aby je překonal. Po každé duši je žádáno, aby sváděla boj za víru. Následovník Ježíše nemůže mít neomalené jednání a tvrdé srdce a být necitelný. Nemůže mluvit hrubě. Nemůže překypovat důležitostí a samolibostí. Nemůže být zpupný a nemůže vytýkat a odsuzovat. OHC 121.2

Práce lásky pramení ze skutku víry. Biblické náboženství znamená neustálé snažení. ... Musíme být *„horlivě následovní dobrých skutků“*, pečlivě hledět na to, abychom se dobrých skutků stále drželi. Pravý svědek říká: *„Znám skutky tvé.“* Činnosti, kterými jsme neustále velmi zaměstnání, nám spásu nezajistí. Víra, jež nás spojuje s Kristem, však duši dokáže přimět k náležitým skutkům.⁵⁶ OHC 121.3

Opravdový křesťan oplývá dobrými skutky; jeho život je plný užitečných plodů. Krmí hladové, obléká nahé, pečuje o nemocné a pomáhá pronásledovaným. Křesťané mají upřímný zájem o děti kolem sebe, které jsou náchylné podlehnout lstivým ďábovým pokušením a dostat se do záhuby. Otcové a matky, kteří chráníte své vlastní děti před svody nepřítele, porozhlédněte se kolem sebe a ochraňujte duše dětí, kterým se takové péče nedostává. ... Všude kolem nás jsou mladí lidé, o něž musejí členové církve pečovat, neboť Ježíš pro ně zemřel. ... Jsou vzácní v Božích očích a Bůh si přeje, aby byli věčně šťastni. ... Ježíš žádá dobrovolnou účast bok po boku jeho pomocníků na upřímném a důsledném díle pro spásu lidských duší.⁵⁷ OHC 121.4

Náboženství, které vyzařuje z dobrých skutků, vydává jasné, jisté a bezpečné světlo.⁵⁸ OHC 121.5

Význam dobrých skutků

„Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.“ (Ef 2,10) OHC 122.1

Nikdo by neměl být tak omezený a úzkoprsý, aby si myslel, že nějaké lidské skutky mohou být jen tím nejnepatrnějším způsobem umořovat dluh způsobený lidskými prohřešky. Něco takového je osudný klam. Abyste to pochopili, musíte... s pokorou v srdci uvažovat o odčinění hříchů. Tato věc je však často chápána nesprávně a tisíce a tisíce lidí tvrdících, že jsou Božími syny, jsou dětmi ďáblůvými, protože závisejí na svých vlastních skutcích. Bůh vždy žádal dobré skutky, ale jelikož člověk upadl do hříchu, kde jsou jeho dobré skutky bezcenné, pomoci může pouze Kristova spravedlnost.⁵⁹ OHC 122.2

Jsou ale dobré skutky úplně zbaveny skutečné hodnoty? Pohlíží Bůh na hříšníka, jenž páchá hříchy beztrestně každý den, se stejnou blahovůlí jako na toho, jenž se skrze víru snaží být bezúhonný? Písmo svaté má na to odpověď, když říká, že jsme *„zajisté jeho dílo,“* jsme *„stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili“*. Při přípravě svého Božského díla Hospodin s blahosklonností, kterou si lidé nezasloužili, ustanovil, že dobré skutky budou odměněny. Bohem jsme přijímáni pouze zásluhou Ježíše a skutky milosrdenství a křesťanské lásky, které činíme, jsou plody víry a stávají se pro nás požehnáním, neboť lidé mají být odměňováni podle svých skutků. Je to vůně Kristových vlastností, která činí naše dobré skutky přijatelné Bohu a je to jeho milost, která nám umožňuje činit skutky, za něž nás odměňuje. Naše skutky samy o sobě nemají žádnou cenu. ... Nezasluhujeme si od Boha žádné díky. Udělali jsme pouze to, co bylo našim úkolem udělat a své skutky bychom při své hříšné povaze nebyli mohli sami nikdy vykonat.⁶⁰ OHC 122.3

Ježíš nás může dokonale spasit. ... Vše, co asi může člověk pro svou vlastní spásu učinit, je přijmout vyzvání: *„A kdo chce, nabeř vody života darmo.“* (Zj 22,17) Nemůže být spáchán žádný hřích, který by nebyl odčiněn smírnou obětí na kříži.⁶¹ OHC 122.4

Nepředstírejte jen

„Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude; nebo já jdu k Otci svému.“ (J 14,12) OHC 123.1

Křesťané musejí být opravdovým ztělesněním Ježíše Krista, nesmějí tuto věc pouze předstírat. Má si svět svůj náhled na Boha vytvářet podle jednání těch, kteří o Kristu pouze mluví a nečiní jeho skutky? Má svět poukazovat na ty, kteří o sobě tvrdí, že jsou věřící, ale v jejichž srdci víra není, kteří zrazují svaté pravdy a plní ďáblovu vůli, a přitom říkat: „Toto jsou křesťané, kteří podvádějí a lžou a nedá se jim věřit?“ Tito lidé nejsou těmi, kteří opravdu ztělesňují Boha. Bůh však nedopustí, aby svět byl klamán. Hospodin má na zemi svůj vzácný lid a nestydí se jeho zástupce nazývat svými bratry, neboť činí Ježíšovy skutky. Jasně dokazují, že Boha milují, protože dodržují jeho přikázání. Nesou Božský obraz. Jsou vzorem pro svět; pro anděly i pro lidi.⁶² OHC 123.2

Odměna v podobě nebeské slávy, kterou jsou zahrnuti vítězové, je úměrná stupni, v jakém ztělesňovali před světem Kristovu povahu. „*Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude.*“ (2 K 9,6) Děkujte Bohu, že je naší výsadou rozsévat po zemi semeno, z něhož bude na věčnosti sklízena úroda. Koruna života bude zářivá nebo matná, bude se třpytit mnoha drahokamy nebo bude slabě svítit jen několika klenoty – to vše bude záležet pouze na tom jak jsme se ve svém životě chovali. Každý den můžeme budovat zdravé základy pro čas, který přijde. Odříkáním, plněním misijního poslání, naplněním svého života všemi možnými dobrými skutky snažíce se takto ztělesňovat Ježíšovu povahu, abychom pro pravdu získali co nejvíce duší, budeme mít úctu k odplatě odměny. OHC 123.3

Je na nás, abychom chodili ve světle, abychom co nejvíce využili každou příležitost a výsadu, abychom „*se rozmáhali v milosti a v známosti Pána našeho Jezukrista*“. Pak budeme činit Ježíšovy skutky a zajistíme si pro sebe nebeské poklady.⁶³ OHC 123.4

Stůjte si na svém den za dnem, hodinu za hodinou

„Držmež nepochybné vyznání naděje; (nebo věrnýť jest ten, kterýž zaslíbil).“ (Žd 10,23) OHC 124.1

Jako Božím dítětem se nám dostává výsady „držet nepochybné vyznání naděje“. Někdy se zdá, že mocná síla pokušení zkouší naši vůli až do samé krajnosti a uplatňování víry se zdá být v naprostém protikladu ke všemu, co říkají pocity a dojmy, ale naše vůle musí zůstat na straně Boha. Musíme věřit, že v Ježíši Kristu je věčná síla a účinnost. ... Den za dnem, hodinu za hodinou si musíme vítězně stát na svém ve své víře v Boha, silní v jeho síle. ... OHC 124.2

Pro ty, kdož věří, není nic nemožné. Jelikož Bůh ve vás působí, když se rozhodnete plnit jeho vůli, budete v bezpečí a můžete mu plně věřit. ... OHC 124.3

Každý den musíte sami za sebe vše zasvětit Bohu. Každý den musíte obnovovat svůj slib patřit mu úplně a navždy. Nepřikládejte žádnou váhu proměnlivým pocitům a stůjte na bezpečných základech tvořených Božími sliby: Řekl jsi to a já tomu slibu věřím. To je rozumná uvážlivá víra. OHC 124.4

Vaše pocity budou zmatené, když uvidíte lidi jednat proti Kristovým zásadám, přijdou na vás také zkoušky vaší víry, ale naléhám na vás, abyste hleděli pouze k Ježíši a nedovolili žádné z těchto věcí zatvrzovat vaše srdce nebo vás přivádět do temnoty nebo k nevíře. Nic by nemělo být schopno způsobit ztrátu vaší víry. Žijte jako před zraky Boha. Promlouvejte s Ježíšem tak jak byste hovořili s přítelem. Je připraven vám pomoci v nejsvícelnějších zkouškách, je s vámi v nejsložitějších situacích. ... OHC 124.5

Pocit jistoty bychom neměli brát na lehkou váhu a měli bychom za něj Boha velebit. Když vaše pocity ovládne tíseň, nemyslete si, že se Bůh změnil. Velebte ho stejně štědře, protože věříte jeho slovům a ne svým pocitům. Zavázali jste se chodit ve víře, a ne nechat se řídit pocity. Pocity se mění s okolnostmi. ... OHC 124.6

Chodte před Bohem ve víře a plně se spolehněte na jeho sliby. Ježíš říká: *„A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“* (Mt 28,20) 64 OHC 124.7

Síla pro dnešek

„Pokudž trvati budou dnové tvoji, slovoutný budeš.“ (Dt 33,25) OHC 125.1

Děkuji Hospodinu za jistotu jeho milosti, která je zde nyní, dnes pro jeho lid. ... Není nám slíbeno, že dnes budeme mít sílu pro budoucí obtížné situace, že proti budoucím předvídaným potížím budeme zajištěni předem než na nás přijdou. Pokud chodíme ve víře, můžeme sílu a zajištění očekávat tak rychle jak to budou vyžadovat okolnosti. Žijeme podle víry, ne podle pocitů. Hospodin nám umožnil, abychom ho mohli žádat o ty nejdůležitější věci, které potřebujeme. Zítřejší milost nám nebude dána dnes. Naléhavá lidská potřeba je Boží příležitostí. ... Boží milost není nikdy poskytována k tomu, aby jí bylo plýtváno, aby byla zneužita nebo aby chátrala nevyužívána. ... OHC 125.2

Když budete své každodenní úkoly plnit s láskou a bázní Boží jako poslušné děti jdoucí v úplné pokoře myslí, dostanete od Boha sílu a moudrost, abyste dokázali vyřešit každou spleť situací. OHC 125.3

Bez Boha nejsme schopni ve dnešních zkouškách odolat. Nejsme uzpůsobeni k tomu, abychom měli odvahu a mravní sílu prvních mučedníků dokud se nedostaneme do jejich situace. ... Každý den bychom měli přijímat milost pro řešení všech každodenních obtížných situací. Tak se můžeme *„rozmáhat v milosti a v známosti Pána našeho Jezukrista“* a když budeme pro víru v Ježíše a do držování svatého Božího zákona pronásledováni, když budeme zavřeni do vězeňských zdí, bude platit: *„Pokudž trvati budou dnové tvoji, slovoutný budeš.“* Pokud se bude pronásledování opakovat, dostane se nám milosti, která probudí všechnu sílu duše k tomu, aby projevila opravdové hrdinství. ... OHC 125.4

Každý den musíme pobývat v blízkosti Zdroje naší síly a když se jako příval povodně objeví nepřítel, Duch našeho Pána proti němu pro nás vztyčí korouhev. Boží slib ujišťuje, že síla bude potřebným způsobem rozdělena mezi naše dny. Do budoucnosti můžeme hledět bez obav pouze se silou, jež je nám dávana pro dnešní potřeby. Zkušenost v Bohu se pro nás každým dnem stává dražší. ... Nedělejte si obavy z budoucnosti. Pomoc potřebujeme dnes. ... Hospodin je náš pomocník, náš Bůh a naše síla vždy, když ji potřebujeme.65 OHC 125.5

Vítězství za vítězstvím

„Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět; a toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.“ (1 J 5,4) OHC 126.1

Když mezi vaši duši a Boha vstoupí mraky, když je vše kol vás temné a hrozné, když je nepřítel připraven oloupit duši o její věrnost Bohu a pravdě a když hřích vypadá přijatelně a přitažlivě, pak nastává čas modlit se a uplatňovat víru v Boha. ... Když si duše chrání víru, dokáže se pozvednout nad sebe sama a dostat se přes pekelný stín, který ďábel vrhá na pout' každé duše, jež usiluje o nesmrtelnou korunu. OHC 126.2

Ježíš řekl: *„Bděte a modlte se, abyste nevešli v pokušení.“* (Mk 14,38) Musíme bdít a modlit se tak dlouho dokud bude ďábel přinášet mračna nevíry vytvářené ze všech zlých věcí, které dokáže zosnovat, aby lidskou mysl dovedl k tomu, aby podlehl pokušení. Ale tento mrak, který leží mezi Bohem a člověkem, nemůže člověka zahalit a proniknout do jeho duše, dokud člověk svou mysl a srdce neotevře jeho temným paprskům. Boží andělé chrání před zhoubnou nákazou satanových pokušení každého, kdo se pozvedne nad sebe sama, okolnosti a prostředí a přes všechna mračna a mlhu pohlíží k Ježíši překonávající vírou i ta nejtemnější pokušení. ... OHC 126.3

V jednotě s Kristem vám bude dána všechna síla, kterou budete potřebovat. Zůstává v něm můžete statečně bojovat. Čím více budete věřit v Pána Ježíše dětsky oddanou vírou tím více víry budete moci pojmout. Ve víře je vaše naděje. Pouze uplatňováním víry můžete přemoci vlastní já. ... Vlastní já je místem, kde se satan setkává s těmi, které chce oklamat a přemoci. Když se ve vás ale odhaluje Kristova spravedlnost, stáváte se silnými. Vzhlížíte-li nad sebe k ukřižovanému Spasiteli, který vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa a který se za vás jako váš zastánce přimlouvá a zmocňujete-li se Kristovy síly a působivosti, můžete zvítězit.⁶⁶ OHC 126.4

Žádná v životě získaná vítězství se nemohou v ničem rovnat vítězstvím víry. Držte se víry a nikdy ji neopouštějte. Víra může překonávat všechny překážky a získávat vítězství za vítězstvím.⁶⁷ OHC 126.5

1. května

Modlitba – prostředek k získání všech Božích darů

„A všechno, zač byste koli prosili na modlitbě, věříce, vezmete.“ (Mt 21,22) OHC 127.1

Modlitbou duše dýchá, je to prostředek k získání všech Božích darů. Když si kající duše uvědomuje potřebu vnitřního člověka a s pocitem vlastní ošklivosti se modlí, Bůh vidí její boj, sleduje její střety, kterými musí procházet a zaznamenává její projevy upřímnosti. Má svůj prst na jejím tepu a cítí každý úder jejího srdce. Ví o každém jejím pocitu, náladě, žalu, hříchu, myšlence i cíli. Tato duše byla koupena za nesmírnou cenu a je milována se zanícením, jež nikdy neochabuje. ...

OHC 127.2

Náš Spasitel Ježíš Kristus... měl tělesné potřeby, které žádaly uspokojení, jeho tělesná únava si žádala odpočinek. Na své poslání a zkoušku se připravoval modlitbou ke svému Otci. Den za dnem plnil své poslání a usiloval o spásu lidských duší. Jeho srdce prokazovalo něžný soucit se znavenými a obtíženými. Celé noci trávil modlitbou za pokoušené. ... *OHC 127.3*

Křesťan je vyzýván, aby svá břemena složil ve víře u Boha a aby se ke Kristu připoutal pouty pravé víry. Hospodin nás zmocňuje modlit se a vyhláší, že modlitby těch, kdož v něho věří nekonečnou vírou, vyslyší. Ti, kdož se k němu přibližují, kdož mu věrně slouží, mu prokazují čest. *„Člověka spoléhajícího na tě ostříháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá.“ (Iz 26,3)* Ruka všemohoucnosti je napřažena aby nás vedla stále kupředu. Jděte vpřed, říká Bůh, já chápu vaši situaci a pomohu vám. Stále se modlete a věřte ve mne. Před očima těch, kteří škodolibě čekají na vaše selhání, budu poctěn a oni uvidí slavné vítězství pravdy. *„A všechno, zač byste koli prosili na modlitbě, věříce, vezmete.“ ... OHC 127.4*

Opravdová víra, opravdová modlitba – jaká je v tom síla! *OHC 127.5*

Otevřené dveře k Božímu trůnu

„Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené, a žádnýť jich nemůže zavřítí.“ (Zj 3,8) OHC 128.1

Pravý Svědek říká: *„Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené.“* Děkujeme Bohu srdcem, duší i slovy a učme se k němu přistupovat tak jako bychom měli k němu otevřené dveře věříce, že jimi můžeme se svými prosbami volně vcházet a že nás vyslyší. To, co nám dá sílu bojovat za Hospodina s přesvědčením, že vítězství je jisté, je pevná víra v jeho moc pomáhat.² OHC 128.2

Těm, kdož se snaží být věrni Bohu, bývá upíráno mnoho výhod tohoto světa, jejich cesta bývá plná překážek a jejich úsilí brzděno nepřáteli pravdy, ale není taková síla, která by mohla zavřít dveře, přes které vede spojení mezi Bohem a jeho dušemi. Tyto dveře však může zavřít sám křesťan svým oddáváním se hříchu nebo odmítáním nebeského světla. Může odvrátit svůj sluch od poselství pravdy a tím zpřetrhat spojení mezi Bohem a jeho duší. ... Každý den máme drahocennou výsadu spojit se s Kristem, který před nás postavil *„dveře otevřené“*. Otevírá se nám celé nebe. Jsme-li poslušnými Božími dětmi, můžeme každý den přijímat jeho milost. Mohou nás postihovat nejrůznější pokušení, zkoušky nebo pronásledování, přesto nemusíme ztrácet odvahu. Ani člověk ani ďábel nemůže zavřít dveře, které pro nás otevřel Ježíš.³ OHC 128.3

Kdykoli jsme pokoušeni, musíme vzhlížet k těmto otevřeným dveřím. Žádná síla nás nemůže skrýt před světlem slávy, které září z nebeského prahu po celé délce žebříku, po němž musíme stoupat, neboť Hospodin nám dal sílu ve své síle, odvahu ve své odvaze, světlo ve svém světle. Až bude moc temnoty překonána, až bude svět zaplaven světlem Boží slávy, budeme tyto věci vidět a chápat jasněji než dnes. Pokud si dokážeme uvědomit, že Boží sláva je kolem nás, že nebe je blíže zemi než jsme si mysleli, budeme mít nebe ve svých domovech a budeme se připravovat na nebe nad námi.⁴ OHC 128.4

Boží dary pro ty, kdož o ně žádají

„Neobdržíváte, proto že neprosíte.“ (Jk 4,2) OHC 129.1

Boží milost je pro nás nezbytná. Abychom dokázali odolat rozmanitým pokušením satana a ubránit se jeho trikům, musíme mít pomoc shůry. Uprostřed převládající temnoty musíme mít světlo od Boha, abychom dokázali odhalovat léčky a pasti hříchu, jinak se do nich chytíme. Měli bychom využívat možnosti k modlitbě, a to jak v soukromí tak kolem rodinného oltáře. Mnoho lidí se potřebuje naučit jak se modlit. ... Když Hospodinovi pokorně přednášíme své potřeby, přimlouvá se za nás sám Duch svatý. Když naše vědomí potřeby způsobuje, že před vše vidícím zrakem všemohoucnosti obnažujeme svou duši, naše upřímné vroucí modlitby nacházejí svou úrodnou půdu, naše víra volá po Božích slibech a přichází k nám pomoc. ... OHC 129.2

Víra je jak úkol tak výsada. Musíme mít pomoc, kterou nám může dát jedině Bůh a tato pomoc nepřijde bez požádání. Budeme-li příliš necitelní na to, abychom pocítili potřebu Boží pomoci, pak až ji budeme potřebovat nejvíce, nedostaneme ji. Budeme-li se spoléhat jen sami na sebe a budeme-li příliš pyšní na to, abychom se opřeli o vznešené vlastnosti ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele, budeme ponecháni v područí ďáblových pokušení. ... Upřímná vroucí... modlitba přináší sílu a vznešenost k odolávání mocnostem temnoty. Bůh chce rozdávat své dary. Je ochotnější dávat Duha svatého těm, kteří ho o něj žádají než jsou rodiče ochotni dávat svým dětem dárky, které jim dělají radost. Mnozí ale tuto svou potřebu necítí. Neuvědomují si, že bez pomoci Ježíše nemohou dosáhnout ničeho. ... OHC 129.3

Byli mi ukázáni Boží andělé připraveni dodávat vznešenost a sílu těm, kdož cítí svou potřebu Božské síly. Tito nebesští poslové nás ale zahrnou Božími dary a požehnáním pouze, pokud je budeme prosit. Čekají na volání duší hladovějících a žíznících po Božím požehnání. A často už čekali marně. Bylo už hodně lhostejných modliteb, ale ne upřímných úpěnlivých proseb vycházejících z pokorného kajícího srdce. ... OHC 129.4

Ti, kdož chtějí přijmout Hospodinovy dary a požehnání, se na to musejí sami připravit tím, že se vyznají ze svých hříchů, pokoří se před Bohem s opravdovým pokáním a vírou v zásluhy Kristovy krve.⁵ OHC 129.5

Učte se modlit

„Pane, nauč nás modliti se.“ (L 11,1) OHC 130.1

Ježíš tuto modlitbu (Otčenáš – L 11,2-4) nedal člověku k tomu, aby ji bezmyšlenkovitě opakoval. Dal ji jako názorný příklad toho, jak by naše modlitby měly vypadat – jednoduché, upřímné a obsahující vše důležité.⁶ OHC 130.2

Řada modliteb je pronášena bez víry. Je používán stanovený soubor slov, není v tom ale žádná skutečná naléhavost. Tyto modlitby jsou nejisté a váhavé. Těm, kdo je pronášejí, nepřinášejí žádnou úlevu a ostatním žádné povzbuzení nebo naději. Modlitba sama o sobě je sice pronášena, ale duch není uspokojen a ukazuje se, že prosebník svou potřebu opravdu necítí. ... OHC 130.3

Učte se modlit stručně a jděte přitom přímo k věci žádající přímo to, co potřebujete. Učte se modlit nahlas tam, kde Vás může slyšet jen Bůh. Nepronášejte neupřímné modlitby, ale vroucí prosby tak, jak je cítíte, vyjadřující hlad duše po Chlebu Života. Kdybychom se více modlili v ústraní, byli bychom schopni se modlit uvážlivěji na veřejnosti. Tyto nejisté a váhavé modlitby by přestaly. A kdybychom se pak se svými bratry zúčastnili společné bohoslužby, mohli bychom přidat tomuto shromáždění na významu, neboť bychom sebou přinesli kus nebeské nálady a tato bohoslužba by pak měla svou opravdovost, nebyla by to pouhá samoúčelná povinnost. ... Když duše nenalezne plné uplatnění při modlitbě ve svém pokoji a při řešení všedních každodenních záležitostí, projeví se to při setkání ke společné modlitbě. ... OHC 130.4

Duše si ke svému životu potřebuje zvyknout na společenství s Bohem. Její potřeby se pak odhalují a srdce se otevírá, aby přijímalo sílu přinášející dary a požehnání. Z upřímných rtů plynou slova vděčnosti a síla získávaná od Ježíše se ukazuje ve slovech, v činorodých skutcích blahovůle a veřejně projevované zbožnosti. Je-li v srdci láska k Ježíši, pak tak jako všude, kde láska působí, není potlačena, ale všestranně se projevuje. Srdce, které miluje Boha, touží být s ním ve stálém duchovním spojení a se svatou důvěrou se o něho opírá. OHC 130.5

Učme se modlit uvážlivě a své žádosti přitom vyjadřovat přesně a jasně. Modleme se... podle toho co si skutečně myslíme. *„Mnohoť může modlitba spravedlivého opravdová.“ (Jk 5,16) 7* OHC

130.6

Hledejte Boha celým srdcem

„Navraťtež se k ohradě, ó vězňové v naději postavení. A tak v ten den, jakžt' oznamuji, dvojnásobně nahradím tobě.“ (Za 9,12) OHC 131.1

Musíme duši naučit, aby se chopila a pevně držela štědrých Božích slibů. Pán Ježíš ví, že odolávat četným d'ábovým pokušením můžeme teprve až budeme mít sílu, kterou nám dá Bůh. Dobře ví, že pouze se svými lidskými silami bychom jistě neuspěli. Proto bylo uděláno všechno proto, abychom se v každé obtížné situaci a při každé zkoušce mohli utéci k „ohradě“. ... Máme slib ze rtů, jež nelžou. ... Víru si musíme sami opatrovat, abychom od Boha dostali věci, které slíbil. OHC 131.2

Bůh pro nás může být vším, čím ho necháme být. Na vlašné a polovičaté modlitby se nám z nebe nedostane žádné odpovědi. Naše prosby musejí být naléhavé! Žádejte ve víře, čekejte ve víře, přijímejte ve víře, radujte se v naději, neboť kdo hledá, najde. Berte tuto věc s plnou vážností. Hledejte Boha celým srdcem. Lidé vkládají duši a vážnost a upřímnost do všech pozemských věcí, které dělají, až je jejich úsilí korunováno úspěchem. Učte se s nejvyšší vážností a upřímností umění hledat štědré dary, které Bůh slíbil a při neutuchajícím odhodlaném úsilí dostanete jeho světlo, pravdu a vzácnou milost.⁸ OHC 131.3

Volejte Boha s upřímností a s hladem v duši. Bojujte s nebeskými silami dokud nezískáte vítězství. Dejte celou svou bytost do rukou Hospodina, svou duši, tělo i ducha a rozhodněte se, že budete jeho milovaným požehnaným pomocníkem ovládaným jeho vůlí, řízeným jeho myslí a prodchnutým jeho duchem.⁹ OHC 131.4

S upřímností v duši sdělte Ježíši své potřeby. Nejste žádání, abyste vedli s Bohem dlouhé diskuse nebo mu přednášeli dlouhé proslovy, ale se srdcem zarmouceným svými hříchy, řekněte: „Spas mne, Pane, jinak zahynu.“ Takové duše mají naději. Hledají, žádají, tlukou a nalézají. Až Ježíš sejme břemeno, jež drtí duši, zakusíte blaženost Kristova pokoje.¹⁰ OHC 131.5

6. května

Vítězte bdělostí

„Bděte a modlte se, abyste nevešli v pokušení.“ (Mk 14,38) OHC 132.1

Pokuseň mohou být všude kol vás, avšak dokud v ně nevejdete, jste v bezpečí. Nad mnoha z nás vítězí satan, neboť jdeme přímo do pokušení. ... Je na vás, abyste se vystříhali všech a všeho, co vás bude chtít svést od služby Bohu a odvrátit od něho vaši tvář. ... I když jste nuceni žít ve společnosti hříšníků, nejste ještě nuceni do jejich hříchů vcházet nebo se do nich zapojovat. Budete-li se modlit a bdít, můžete zůstat neposkvřeni hříchem bujícím kolem vás.¹¹ OHC 132.2

„Bděte a modlte se“ je příkaz, který se v Písmu svatém často opakuje. Ze života těch, kdož jsou tohoto příkazu poslušni, vyzařuje proud štěstí, který obšťastňuje všechny, s nimiž se tito lidé dostanou do styku. Ti, kdož jsou zatrpklí a mrzutí, stávají se příjemní a laskaví, ti, kdož jsou pyšní, stávají se skromní a pokorní.¹² OHC 132.3

Člověk nemůže být šťastným křesťanem, pokud není bdělým křesťanem. Ten, kdo vítězí, musí bdít, neboť ďábel usiluje o to, aby si světskými pletkami, hříchem a modlářstvím získal na svou stranu Kristovy následovníky a aby jejich mysl zaměstnal svými plány. Nestačí vyhýbat se do očí bijícím nebezpečím a riskantnímu nezásadovému jednání. Musíme se držet blízko po boku Krista a jít cestou odříkání a sebeobětování. Silnou rozhodnou vůlí musíme zabránit, aby naše duchovní vnímání nebylo zaslepeno tak, jak se to často stává. A abychom dokázali odhalovat ďáblové úskoky a odolávat jeho neočekávaným útokům, musíme mít Kristovu milost a být prodchnuti jeho duchem.

... OHC 132.4

Boží Slovo nás varuje, že máme mnoho různých nepřátel, ne otevřených a zjevných, ale takových, kteří přicházejí s přívětivými slovy a uhlaženými větami a pokud je to jen trochu možné, chtějí Bohem vyvolené oklamat. Takto přichází ďábel. Ovšem když to vyhovuje jeho cílům, chodí zase jako řvoucí lev a hledá koho by mohl sežrat. Lidská vůle, pokud není udržována v podřízenosti Boží vůli, je stejně často na straně nepřítele jako na straně Hospodina. Proto bděte a modlete se, bděte na modlitbách ustavičně.¹³ OHC 132.5

7. května

Pokorná a vytrvalá modlitba

„Eliáš byl člověk týmž bídám jako i my poddaný, a modlitbou modlil se, aby nepršelo, i nepršel déšť na zemi za tři léta a za šest měsíců. A zase modlil se, i vydalo nebe déšť, a země zplodila ovoce své.“ (Jk 5,17.18) OHC 133.1

Eliášova zkušenost je pro nás důležitým poučením. Když se na hoře Karmel modlil za déšť, jeho víra byla zkoušena, ale on ve vysílání své prosby Bohu vytrval.¹⁴ OHC 133.2

Když se Eliáš modlil, jeho mládenec vystupoval a pohlížel k moři. Šestkrát se vrátil ze svého pozorování se slovy: „*Nic není, ani mráček, žádné znamení deště.*“ Ale prorok se nevzdával a neztrácel naději. Znovu se probíral svým životem, aby zjistil, se kde vůči Bohu provinil. ... S tím, jak propátrával své srdce, zdálo se mu, že je stále menší a menší, a to jak sám před sebou tak před zraky Boha. Zdálo se mu, že je ničím a že Bůh je vším. A když došel až k odmítnutí sebe sama, když lpěl na Spasiteli jako na své jediné síle a spravedlnosti, přišla odpověď. Sluha se objevil a řekl: „*Aj, oblak maličký jako dlaň člověčí vystupuje z moře.*“ (1 Kr 18,44) 15 OHC 133.3

Máme Boha, jenž není hluchý k našim prosbám. A když budeme prokazovat pravdivost jeho slov, odmění naši víru. Chce, aby všechny naše zájmy byly protkány jeho zájmy a pak nám bude moci bez obav dát požehnání a milost, neboť jakmile budeme mít tyto věci, nebudeme již slávu přičítat sobě, ale veškerou chválu budeme dávat Bohu. Bůh neodpovídá na naše modlitby vždy hned poprvé, kdy k němu voláme. Kdyby tak činil, mohli bychom předpokládat, že máme právo na všechny dary a projevy přízně, kterými nás zahrnuje. Místo zkoumání svého srdce, abychom zjistili, zda v sobě živíme nějaké zlo, zda se oddáváme nějakému hříchu, bychom se stali lehkomyšní a přestali si uvědomovat svou závislost na Bohu. ... OHC 133.4

Eliáš se pokořil až do stavu, kdy už si nepřičítal žádnou slávu. A to je právě stav, kdy Hospodin vyslyší naši modlitbu, neboť tehdy ho budeme velebit. ... Jedině Bůh si zaslouží naši chválu.¹⁶ OHC 133.5

Čekejte na Boží odpověď

„Dobré jest trpělivě očekávajícímu na spasení Hospodinovo.“ (Pl 3,26) OHC 134.1

Písmo svaté obsahuje vzácné sliby pro ty, kdož čekají na Hospodinovo spasení. Všichni toužíme po okamžité odpovědi na naše modlitby a máme sklon ztrácet naději, když naše modlitba není ihned vyslyšena. Mé zkušenosti mne naučily, že je to velká chyba. Tento odklad je k našemu prospěchu. Naše víra tím má možnost projít zkouškou, zda je opravdová a upřímná nebo vrtkává a proměnlivá jako mořské vlny. Musíme se připoutat k oltáři pevným poutem víry a lásky a nechat trpělivost vykonávat její dokonalou práci. Víra sílí svým neustálým uplatňováním.¹⁷ OHC 134.2

Musíme se modlit více a ve víře. Nesmíme se modlit a pak utéci pryč jako kdybychom se obávali, že dostaneme odpověď. Bůh se nám nevysměje. Odpoví nám, pokud bdíme a modlíme se, pokud mu důvěřujeme, že dostaneme, oč žádáme a stále věříme a nikdy neztrácíme trpělivost ve víře. To je bdít a modlit se. Modlitbu víry chráníme očekáváním a nadějí. Musíme ji opevnit svou jistotou a střežit si víru. Vroucí modlitba spravedlivých nepřijde nikdy na zmar. Odpověď nemusí přijít tehdy, kdy ji očekáváme, ale přijde, neboť to zaručuje Boží slovo.¹⁸ OHC 134.3

Na Boha musíme čekat tiše a klidně. Tato věc je velmi důležitá. Nepotřebujeme žádný hluk, který vydáváme a chvat, kterým žijeme na tomto světě, abychom dokazovali svou užitečnost. Jak tiše Bůh koná! ...Ti, kteří touží konat společně s Bohem, potřebují jeho ducha každý den, cítí potřebu žít v pokoře a skromnosti ducha, aniž by usilovali o dosažení nějakých výjimečných věcí a stačí jim dělat práci, která je před nimi a dělat ji svědomitě. Ostatní lidé jejich úsilí nemusí vidět nebo oceňovat, ale jména těchto oddaných Božích dětí jsou zapsána v nebi mezi jeho nejoceňovanějšími dělníky rozsévajícími jeho zrna a očekávajícími úžasnou úrodu.¹⁹ OHC 134.4

Očekávejte Hospodina, ne s netrpělivostí a nedočkavostí, ale s nezlomnou vírou a neotřesitelnou důvěrou.²⁰ OHC 134.5

Vzpomínky v síních paměti

„Tehdy vzav Samuel kámen jeden, položil jej mezi Masfa a mezi Sen, a nazval jméno jeho Eben-Ezer; nebo řekl: Až potud pomáhal nám Hospodin.“ (1 S 7,12) OHC 135.1

I v tom nejmenším Božím daru, který dostaneme, je pro nás více povzbuzení než ve čtení životopisných děl o víře a zkušenostech slavných mužů sloužících Bohu. Věci, jež jsme z Božích darů sami zakusili skrze jeho milostivé sliby, si můžeme vystavit v síních své paměti a ať jsme bohatí či chudí, vzdělaní či negramotní, můžeme si tato znamení Boží lásky prohlížet a zamýšlet se nad nimi. Každý důkaz Boží péče, dobroty a slitování by měl být vystaven jako věčná vzpomínka v síních naší paměti. Bůh chce, aby jeho láska a jeho sliby byly vepsány v pamětních deskách mysli. Chraňte si vzácná vyjevení o Bohu tak, aby žádná zpráva nevybledla nebo nebyla smazána. OHC 135.2

Když lid izraelský získal po opuštění Egypta slavná vítězství, byly na jejich počest stavěny památníky. Bůh tak přikázal učinit Mojžíšovi a Jozuemu. Když Izraelité dosáhli slavného vítězství nad Filištínskými, Samuel postavil pamětní kámen a nazval jej Eben-Ezer řka: *„Až potud pomáhal nám Hospodin.“* ... OHC 135.3

Můžeme se po minulých zkušenostech dívat do budoucnosti na nové zkoušky a spleťtější situace, dokonce utrpení, pohromy a smrt, nemít přitom velké obavy a neohlédnout se do minulosti a neřící si: *„Až potud pomáhal nám Hospodin“?* Já mu svěřím svou duši jako důvěryhodnému Stvořiteli. A on si pro onen den ponechá to, co jsem svěřila do jeho péče.²¹ OHC 135.4

Dívejme se na památné symboly, připomínky toho, co Bůh učinil, aby nám dodal útěchu a odvahu a zachránil nás z rukou nepřítele. Uchovejme si v paměti čerstvé všechny laskavé znaky milosrdenství, které nám Bůh ukázal – slzy, které setřel, bolesti, kterým ulevil, úzkost, kterou odstranil, strach, který rozptýlil, potřeby, které uspokojil, dary, které věnoval – dodáváje nám tak síly pro vše, co je na zbytku naší pouti před námi.²² OHC 135.5

Na hoře před Bohem

„Řekl Bůh: Vyjdi a stůj na hoře před Hospodinem.“ (1 Kr 19,11) OHC 136.1

Tento příkaz směřuje ke každému z nás, kdo je sklíčen a bezradný nad svými slabostmi a dává tak světu příklad nevíry v Boha odmítaje dívat se a žít. ... Tím, že nevycházíte z jeskyně temnoty, kde není ani jednoho paprsku světla života, děláte radost Božímu nepříteli. ... OHC 136.2

Chci pozvednout svůj hlas pro Ježíše a říci: „Každý, kdož věří v něho, nezahyne, ale bude mít život věčný. Vyjděte z jeskyně ve víře. Dívejte se k Ježíši, svému pomocníku. Hled'te k Beránku Božímu, který snímá hřích světa. Dívejte se ke smírné oběti učiněné na kříži, k Nevinnému umírajícímu za hříšné.“ ... OHC 136.3

Jeho oběť byla úplná a nesmírná. Nechybělo nic. Bylo to vskutku úplné a opravdové vykoupení. Proč ... pak naznačujete slovy a příkladem, že Ježíš pro vás zemřel zbytečně? Po projevech lásky, jež nemají obdobu, pochybujete a říkáte s lítostí a sklíčeností: „Nemiluje mne. Neodpustí mi. Mé hříchy jsou příliš těžké na to, aby mě z nich vyléčila Ježíšova krev. Jeho oběť nemá dostatečnou hodnotu, aby mohla splatit dluh, kterého se potřebuji zbavit pro záchranu své duše.“ OHC 136.4

Kdyby tak lidé mohli vidět jak jejich nevíra a žalostné projevy nevole přivádějí ďábla k vytržení a jak se jimi cítí poctěn, zatímco Ježíše Krista okrádají o jeho radost z díla vedoucího k jejich úplné a naprosté záchraně ode všech hříchů! ... Vyjděme z jeskyně temnoty. Naučme svůj mozek rozeznávat čím pro nás je Ježíš. Naučme svou mysl stát na hoře před Bohem ve víře, silní v Bohu při jakémkoli pokušení. ... OHC 136.5

Na této hoře získáme správný pohled na Ježíše. V satanově moci nebude vrhat svůj pekelný stín mezi duši a Ježíše, zastiňovat náš výhled na Ježíše, zkreslovat jeho obraz a popouzet naše srdce ke kruté nevěře v jeho dobrotu, milosrdenství a lásku.²³ OHC 136.6

Boží zákon – ochranná hradba

„Blahoslavení ti, kteříž jsou ctnostného obcování, kteříž chodí v zákoně Hospodinově.“ (Ž 119,1) OHC 137.1

Bůh, vznešený vládce vesmíru, podřídil svému zákonu vše. Drobná květinka a nebetyčný dub, zrnko písku a mohutný oceán, slunce a mraky, vítr a déšť, to vše se řídí přírodními zákony. Na člověka byl ale vztažen vyšší zákon. Člověk dostal rozum a svědomí, mocné nástroje uplatňování Božího mravního zákona, které jsou výrazem toho, jaké si Bůh své děti přeje mít. OHC 137.2

Bůh dal svou vůli ve známost tak jednoduše a srozumitelně, že se nikdo nemusí mýlit. Přeje si, aby jeho zákon všichni správně chápali, aby cítili sílu jeho zásad, neboť zde jde o to, co očekávají od věčnosti. Ten, kdo chápe mocné nástroje uplatňování Božího zákona, dokáže chápat ohavnost hříchu. A čím dokonalejší je jeho chápání těchto Božích požadavků tím větší je jeho vděčnost za odpuštění. ... OHC 137.3

Pouze vlastními silami nemůže hříšník splnit Boží požadavky. Musí se obrátit o pomoc k Tomu, jenž za něj zaplatil výkupné. ... OHC 137.4

Kristus je naše naděje. Ti, kdo v něho věří, jsou očištěni. Kristova milost a Boží vláda spolu působí v dokonalém souladu. Když se Ježíš stal zástupcem člověka, setkaly se milosrdenství a pravda a spravedlnost se políbila s pokojem. Kříž je svědectvím ušlechtilých nástrojů uplatňování Božího zákona.²⁴ OHC 137.5

Na zákazy, které přináší zákon Desatera přikázání, by mělo být pohlíženo z hlediska milosrdenství, jež je s nimi spojeno. Tyto zákazy jsou jistou zárukou štěstí v jejich poslušnosti. Přijímány v Kristu vytvářejí v nás ryzí charakter, který nám přinese blaho na věčné časy. Pro poslušné je to ochranná hradba. Spatřujeme v tom dobrotu Boha, jenž tím, že lidem vyjevil neměnné zákony spravedlnosti, chce je zaštitit před zlem, které vyplývá ze hříchu.²⁵ OHC 137.6

Úplný řád života

„I otevřín jest chrám Boží na nebi, a vidína jest truhla smlouvy jeho v chrámě jeho.“ (Zj 11,19) OHC 138.1

Náš Vykupitel prohlašuje: *„Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené, a žádnýť jich nemůže zavřítí.“* (Zj 3,8) Přes tyto otevřené dveře do Božího chrámu vidíme královský zákon uložený v truhle smlouvy. Přes tyto otevřené dveře svítí světlo z tohoto svatého, spravedlivého a laskavého zákona a ukazuje člověku skutečnou úroveň spravedlnosti tak, aby se při utváření vlastního charakteru, který bude splňovat Boží požadavky, nemusel dopouštět žádných chyb. Hřích je tímto zákonem zavržen, musíme se jej zbavit. Pýcha a sobectví mohou najít místo v lidském charakteru pouze, když z něj vytlačí skromnost a pokoru. OHC 138.2

Úrovní, podle níž by měl být hodnocen lidský charakter, je Boží zákon. Jestliže si stanovíme takovou úroveň, aby vyhovovala nám samotným a snažíme se splňovat sebou samými určené měřítko, při snaze dostat se do nebe nakonec naprosto selžeme. ... OHC 138.3

Naše mysl musí být poslušna královského zákona svobody, zákona, který Duch Boží vštěpuje do našeho srdce a činí jej jasně srozumitelný pro naše chápání. Vypuzení hříchu musí být činem duše samotné, a to na základě toho, že dovede k účinku své nejušlechtlejší vlastnosti. Jediné právo, jehož výsad může smrtelná duše užívat, spočívá v uvedení se v soulad s vůlí Boží splňující podmínky, jež člověku přinášejí účastenství na Boží přirozenosti.²⁶ OHC 138.4

Boží zákon daný ze Sinaje je věrným obrazem mysli a vůle nekonečného Boha. Svatí andělé jej chovají v posvátné úctě. Poslušnost vůči jeho požadavkům zdokonaluje charakter křesťana a s pomocí Krista ho vrací do stavu před jeho pádem. Hříchy zakázané v tomto zákoně nemohou nikdy nalézt místo na nebesích. OHC 138.5

Tím, co Bohu vnuklo vyjádřit svou vůli v Desateru přikázání, byla jeho láska ke člověku. ... Bůh dal člověku ve svém zákoně úplný řád života. Je-li jej člověk poslušen, žije podle něj skrze Ježíšovy zásluhy. Přestupuje-li jej, může být zatracen. Tento zákon přivádí lidi ke Kristu a Kristus je k němu opět odkazuje.²⁷ OHC 138.6

Vážení pro cestu do nebe

„Nechť mne zváží na váze spravedlnosti, a přezví Bůh upřímost mou.“ (Jb 31,6) OHC 139.1

Správná míra je vším. Je to samá podstata Božího zákona. Svůj zákon vkládá i do těch nejnepatrnějších lidských skutků a jednání, aby lidé při jeho učení a životě v něm mohli dojít povznesení, zušlechtění a posvěcení svého srdce a citů – aby mu byli věrni i v těch nejnepatrnějších maličkostech.²⁸ OHC 139.2

Bůh váží pohnutky, cíle, povahu. Všichni lidé jsou váženi na vahách svatostánku a Bůh chce, aby si to všichni uvědomili. Anna řekla: *„Bůh silný vševědoucí jest Hospodin, a usilování jeho je mu nepochybuji.“* (1 S 2,3) David řekl: *„Jisté žeť jsou marnost synové lidští, a synové mocných lživí. Budou-li spolu na váhu vloženi, lehčejší budou nežli marnost.“* (Ž 62,10) Izaiáš říká: *„Cesta spravedlivého jest upřímost; stezku spravedlivého vyrovnáváš.“* (Iz 26,7) ... OHC 139.3

Nebeský Bůh je pravda. Neexistuje pohnutka v hlubinách našeho srdce, neexistuje tajemství v našem nitru, neexistuje záměr, jež by plně nechápal. Ale co je měřítkem pro spravedlnost? Boží zákon, který je na jedné straně vah. Je to jeho svatý neměnný zákon, jehož požadavky jsou stanoveny v prvních čtyřech přikázáních v oblasti vše převyšující lásky k Bohu a v dalších šesti přikázáních v oblasti lásky k bližnímu. *„Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého ... a bližního svého jako sebe samého.“* (L 10,27) Z tohoto měřítka nesmíme ubrat ani nejmenší část. Bůh žádá celé srdce, mysl, duši a všechny síly a abychom „milovali bližního svého jako sebe samého.“ Toto je tedy kladeno na jednu stranu vah, přičemž charakter každého jednotlivce musí projít zkouškou vážení na opačné straně. Jednoduchým porovnáním je pak nezměnitelně určen osud každého člověka. ... OHC 139.4

Má být psáno: „Zváženo na váze a zjištěno jako nedostatečné?“ Když se tak stane ve dni posledního soudu, bude to hrozná věc, proto musíme podrobně zkoumat své pohnutky a skutky ve světle svatého Božího zákona, abychom se káli z každého prohřešku a jako hříšníci se chopili Ježíšových zásluh a vyrovnali svůj dluh. A to může učinit jedině Kristova krev.²⁹ OHC 139.5

Věrnost srdce

„Ne na oko sloužíte, jako ti, kteříž se lidem líbiti usilují, ale jako služebníci Kristovi, činíce vůli Boží z té duše.“ (Ef 6,6) OHC 140.1

Boží zákon je nesmírně obsáhlý. ... Ježíš svým učedníkům vysvětloval, že tento svatý Boží zákon může být porušen nejen slovy a činy, ale i pouhými myšlenkami a přáními. Srdce, jež nade vše miluje Boha, nemůže být ničím ani v nejmenším přinuceno ustoupit ze svých zásad různým požadavkům, které mohou přijít. Když poslušná duše vidí Boží zákon v jeho duchovní síle, radostně prokazuje svou plnou oddanost. Pak také Boží přikázání působí na duši ve své skutečné síle a hřích se zdá neobyčejně ohavný. ... Není už pokrytectví, samolibost a sebechvála. Sebejistota je ta tam. Výsledkem je jednoznačné odsouzení hříchu a uvědomění si vlastní ošklivosti a duše se ve svém zoufalém pocitu nebezpečí spoléhá na krev Beránkovu jako na svou jedinou možnou záchranu. ...

OHC 140.2

Mnozí dnes podvádějí své vlastní duše. Omezují platnost Božích příkazů pouze na navenek viditelné činy a nepovažují za hřích nectít Boha v myšlenkách a činech. Namlouvají si, že dodržují Boží zákon, zatímco na jejich životě a povaze zachycené v nebeských knihách se ukazuje jak lehkomyslně zkoušejí kam až mohou zajít ve svých proviněních, aniž by byli označeni za hříšníky vůči Božímu zákonu. ... *OHC 140.3*

Každá duše, která se chce vzdát všech nepravostí... se neustále snaží být na Hospodinově straně myšlenkami, slovy i povahou, poslušna všech jeho požadavků. Místo hledání příležitostí jak Boží zákon obcházet dává tato duše jeho přikázáním co nejširší výklad a snaží se co nejsvědomitěji dovést vůli, city a celé srdce ke ztělesňování ušlechtilých zásad Božích svatých přikázání. ... Toto úsilí musí začínat v srdci. ... Jestliže je srdce u Boha, pak je celý život očištěn, oduševněn, zušlechtěn, posvěcen. Jestliže člověk před sebou vidí jen tento cíl, celá jeho tělesná schránka je naplněna světlem. Náboženství není věcí povrchní. ... Náboženství je věcí srdce.³⁰ *OHC 140.4*

Soulad Božího zákona a evangelia

„Což tedy zákon vyprazdňujeme skrze víru? Nikoli, nýbrž zákon tvrdíme.“ (Ř 3,31) OHC 141.1

Tolik lidí oklamáných ďáblem slyšíme stále tvrdit: „Jsem spasen,“ ale... tito lidé ukazují takové pohrdání Božím řádem spravedlnosti, že poznáváme, že... nevědí nic o spásné milosti. Jejich srdce nežije podle Božího zákona, ale proti němu. Takový byl i velký rebel v nebi. Přijme Bůh do nebe muže a ženy, kteří nemají žádnou úctu k zákonu jeho vesmíru? ... OHC 141.2

Co znamená dovést hříšníka k poznání jeho hříchů? V Božím Slově je nám dána jediná definice hříchu: *„Hřích jest přestoupení zákona.“* (1 J 3,4) Hříšník musí být doveden k tomu, aby si uvědomil, že přestupuje Boží zákon. Jeho pozornost přitahuje Kristus umírající na kříži. Proč Kristus zemřel? Protože to byl jediný způsob jak zachránit člověka. ... Vzal na sebe naše hříchy, aby mohl udělit svou spravedlnost všem, kdož v něho věří. ... Boží dobrota a láska přivádějí hříšníka k pokání před Bohem a víře v našeho Pána Ježíše Krista. Pozornost probuzeného hříšníka... je poutána k zákonu, který porušil. Ten po něm žádá, aby se kál, i když mu nemůže zajistit odpuštění a případ hříšníka se zdá být beznadějný. Tento zákon ho ale přitahuje ke Kristu. Ať je jeho provinění sebezávažnější, krev Ježíše Krista z něho může smýt všechny hříchy. ... OHC 141.3

Boží zákon a Evangelium působí v naprostém souladu a navzájem se doplňují. Boží zákon bez víry v Kristovo Evangelium nemůže zajistit spásu hříšníka. Evangelium je bez Božího zákona neúčinné a bezmocné. Boží zákon a Evangelium tvoří dokonalý celek. Pán Ježíš vybudoval základy celé stavby a dokládá *„nejvyšší kámen s hlučným pokřikováním: Milost, milost jemu“* (Za 4,7). Je Původcem i Dokonavatelem naší víry, alfou i omegou, počátkem i koncem, prvním i posledním. Spojení Kristova Evangelia a Božího zákona dává vznik upřímné nepředstírané lásce a víře.³¹ OHC 141.4

Cesta k čistotě

„A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest.“ (1 J 3,3) OHC 142.1

Znamenají tato slova, že člověk může ze své duše odstranit alespoň jedinou skvrnu hříchu? Ne. Co to tedy znamená očistit se? Znamená to vzhlížet k vysoké mravní úrovni Hospodinovy spravedlnosti, ke svatému Božímu zákonu a v jeho světle vidět svou hříšnost. *„Každý, kdož činí hřích, činí proti zákonu; nebo hřích jest přestoupení zákona. A víte, že on se okázal, aby hříchy naše sňal, a hříchu v něm není.“ (1 J 3,4.5)* Jedině skrze víru v Ježíše Krista... je člověk očištěn. ... *„Každý tedy, kdož v něm zůstává, nehřeší.“ (1 J 3,6)* Bůh má moc udržet si duši, která je v Kristu. ... Pouhé ujišťování o vlastní zbožnosti je bezcenné. Křesťanem je ten, kdo zůstává v Kristu. ... OHC 142.2

Naše mládež všech národů ve všech koutech světa by měla žít v jednotě s Bohem. Jediným způsobem jak může být člověk očištěn je začít smýšlet stejně jako Bůh. Jak můžeme poznat Boha? Studium jeho Slova. ... OHC 142.3

Dokud není lidská mysl zajedno s Boží myslí, každé úsilí očistit se je marné, neboť člověk nemůže být povznesen jinak než skrze poznání Boha. Člověk může zaujmout pokrytecký postoj a pak je jako farizejové, které Ježíš popisuje jako „obílené hroby“ plné zkaženosti a kostí umrlých. Ale celá pokřivenost duše je otevřena Tomu, jenž soudí spravedlivě a dokud se pravda natrvalo neusídí v našem srdci, nemůže ovládat náš život. Vyleštění vnějšku nádoby nemůže nikdy zajistit čistotu její vnitřní části. Formální přijetí pravdy je samo o sobě dobré a dobrý počín je i najít si důvod pro víru, ale pokud pravda nejde hlouběji, duše nebude nikdy spasena. Srdce musí být zbaveno veškeré mravní nečistoty. *„Známt' pak, Bože můj, že ty zpytuješ srdce, a upřímnost oblíbuješ.“ (1 Pa 29,17)* *„Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má. A popatř, chodímlit' já cestou odpornou tobě, a ved' mne cestou věčnou.“ (Ž 139,23.24) 32 OHC 142.4*

Svědění osvícené Božím světlem

„Sám pak o to pracuji, abych měl svědomí bez úrazu před Bohem i před lidmi vždycky.“ (Sk 24,16) OHC 143.1

V Božím Slově se dočítáme o dobrém a špatném svědomí. ... Zamyslete se nad svým svědomím ve světle Božího slova a uvědomte si, zda váš život a charakter odpovídá úrovni spravedlnosti, kterou zde Bůh vyjevil. Pak zjistíte, zda je vaše víra opravdová a do kterého druhu vaše svědomí patří. Na lidské svědomí se nelze spoléhat dokud není pod vlivem Božské milosti. Když svědomí není osvíceno Božím světlem, ďábel toho využívá a vede lidi k nejrůznějším bludům.³³ OHC 143.2

Člověku by nemělo stačit jen to, že se cítí v bezpečí, když se řídí diktátem svého svědomí. ... Je třeba si odpovědět na otázku zda svědomí je v souladu s Božím Slovem. Pokud ne, není možno se jím bezpečně řídit, neboť klame. Svědomí musí být osvíceno Bohem. Je nutno věnovat čas studiu Písma svatého a modlitbě. Pak bude mysl posílena a ustálí se. ³⁴ OHC 143.3

Každý z nás má vzácnou možnost žít tak, aby ho přijal Bůh a požehnal mu. V každém okamžiku můžete být ve společenství s nebem; váš nebeský Otec si přece nepřeje, abyste žili ve stálém potupení a temnotě. Boha netěší, když sami sebe shazujete. Měli byste si pěstovat sebeúctu tím, že budete žít tak, že to bude přijatelné pro vaše vlastní svědomí i pro lidi a anděly. ... Máte vzácnou možnost jít k Ježíši, být očištěni a stát před Božím zákonem beze studu a výčitek svědomí. *„A protoť neníť již žádného potupení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, nechodícím podlé těla, ale podlé ducha.“* (Ř 8,1) Boží slovo neodsuzuje náležitou sebeúctu, ale nesmíme si o sobě myslet více než je zdravé. Jako synové a dcery Boží bychom si měli zachovávat vědomou důstojnost, v níž pýcha a domýšlivost nemají místo.³⁵ OHC 143.4

„Svědění bez úrazu před Bohem i před lidmi“ je nádherná vlastnost.³⁶ OHC 143.5

Ratolesti nesoucí ovoce

„Já jsem ten vinný kmen pravý, a Otec můj vinař jest. Každou ratolest, kteráž ve mně nenese ovoce, odřezuje, a každou, kteráž nese ovoce, čistí, aby hojnější ovoce nesla.“ (J 15,1.2) OHC 144.1

Spasitel... poukazuje na znamení uřednictví: *„V tomť bývá oslaven Otec můj, když ovoce nese-te hojně, a budete moji učedníci.“* Svou vírou se musíme spolehnout na živého Boha a žít životem, který bude dýchat láskou, něžností, laskavostí a soucitem. Tyto povahové rysy jsou ovocem, které Pán Ježíš chce, abychom dávali a chce jej světu ukazovat jako svědectví, že máme Spasitele, jenž nás může povznést a uspokojit. ... Nemusíme prohrávat, neboť on je ve všem náš dostatek. OHC 144.2

Potřebujeme přítomnost Ježíše Krista. Potřebujeme, aby jeho pravda svítila na naše srdce a pronikala do všech skutků našeho života. To rozhodne, zda jsme nebo nejsme ratolestmi pravého vinného kmene. Pokud budeme ratolestmi nesoucími ovoce, můžeme očekávat, že nás Otec vinař pročistí, abychom nesli hojnější ovoce. Vše, co je neúčinné, vše, co by bránilo našemu růstu v křesťanském životě, musí být odstraněno.³⁷ OHC 144.3

Když nastává toto pročišťování, často si myslíme, že Hospodin je proti nám. Místo toho bychom se měli zaměřit sami na sebe a zamyslet se, zda ještě nezbývá něco, co jsme měli udělat nebo něco, co potřebujeme ze svého života odstranit, abychom mohli dospět ke správnému vztahu k Bohu. ... OHC 144.4

Musíme být živé ratolesti pravého vinného kmene a každý den se chápat našeho Vykupitele, abychom mohli nést ovoce křesťanského charakteru. ... Když budeme ochotni žít v odříkání a sebe-obětování, tak jako to dělal ve svém životě Ježíš, ponese ovoce Boží slávy.³⁸ OHC 144.5

Spasitel se raduje, když vidí, že jeho následovníci žijí v jednotě s Bohem dostávající hojně všechny potřebné věci k tomu, aby mohli nést ovoce a toto ovoce hojně rozdávají jako jeho služebníci. Ježíš přinášel slávu svému Otci ovocem, které nesl a životy jeho opravdových následovníků přinášejí stejný výsledek. Dostávající a rozdávající jeho služebníci nesou hojné ovoce.³⁹ OHC 144.6

Zůstávejte v Kristu

„Zůstaňtež ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně.“ (J 15,4) OHC 145.1

Tak jako když je samostatná ratolest, bezlistá a zdánlivě bez života, naroubována na živý kmen a vlákno po vláknu, žilku po žilce vstřebává jeho život a sílu až nasadí pupeny, rozkveté a nese ovoce, tak také hříšník může být účasten Božské přirozenosti a ve slovech a činech přinášet ovoce svatého života. OHC 145.2

Ježíš „*má život sám v sobě*“ a tento život nabízí všem duším, které jsou neživé kvůli svým prohřeškům a hříchům. Dělí se s nimi o svou čistotu, čest a vznešenost. ... Ratolest bez mízy naroubovaná na živý kmen se stává součástí tohoto kmene. Při spojení s kmenem žije. Stejně tak žije i křesťan díky svému spojení s Kristem. Hříšné a lidské je naroubováno na svaté a Božské. Věřící duše zůstává v Kristu a spojuje se s ním v jedno. Když jsou si lidé v tomto životě velmi blízcí, jejich vkus se stává podobný a milují stejné věci. Tak také ti, kdož zůstávají v Kristu, milují to, co miluje on. Poslouchají jeho přikázání a chovají je v posvátné úctě. ... OHC 145.3

Ratolest živěná z mateřského kmene kvete a plodí ovoce. Bohaté a voňavé trsy tohoto ovoce dokládají její spojení s živým kmenem. Tak i křesťan zůstávající v Ježíši nese bohaté ovoce. V jeho povaze a životě se jako bohatě plodící trsy ovoce projevují vzácné přednosti ducha – láska, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, víra, pokora a střídmost. ... OHC 145.4

Dejte si předsevzetí, že budete plody nesoucími součástmi živého kmene. Odnož může kvést pouze, když dostává život a sílu z mateřského kmene. Využijte tedy každou příležitost k tomu, abyste se blíže spojili s Kristem. V jedno s ním se spojíte vírou v něho, láskou k němu, napodobováním ho a plnou závislostí na něm a skrze vás se pak světu bude odhalovat jeho život a charakter.⁴⁰ OHC 145.5

Zdroj mé síly

„Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti.“ (J 15,5) OHC 146.1

Jsme smrtelní, ale bylo učiněno vznešené opatření zajišťující, že můžeme žít v blízkém spojení s Nesmrtelností. ... Smrtelné bytosti mohou i při nejlepší vůli učinit jen velmi málo, ale Ježíš působící skrze lidstvo může dosáhnout úžasných výsledků. OHC 146.2

To, že mohu učinit tak málo, je pro mne velmi bolestná představa. Omezenost lidských schopností mne vede k tomu, že si skutečně uvědomuji Kristova slova: *„Beze mne nic nemůžete učiniti.“* Mnozí jsou obdařeni mimořádnými schopnostmi a nevyužívají je, jelikož nemají spojení s Bohem. ... Mé pramalé vědomosti a chabé síly mne vedou k Ježíši a mé srdce říká: „Ó Bože, nemohu nic učiniti. Svou bezmocnou duši svěřuji Tobě, Ježíši Kriste, můj Spasiteli. Dej mému srdci svou milost. Přiveď mou mysl od mé slabosti ke Tvé všemohoucí síle, od mé nevědomosti ke Tvé nekonečné moudrosti, od mé chabosti ke Tvé vytrvalé síle. Dej mi správný náhled na ušlechtilý plán vykoupení. Nechej mne poznat a pochopit čím je pro mne Kristus a že mé srdce, duše, mysl a schopnosti jsou koupeny za nesmírnou cenu. Ježíš mi dal to, co já mohu dávat ostatním. Povznes mou duši, posil a osvětli mou mysl, abych mohla lépe chápat Tvou povahu, jež se projevila v Ježíši Kristu a abych věděla, že mou výsadou je být účastna Božské přirozenosti.“ OHC 146.3

Velká a věčná Boží síla naplňuje mou mysl posvátnou úctou a někdy i strachem. ... Mohu se opravdu obracet k Ježíši, plnému dobroty, soucitu a lásky a vzhlížet k Pánu Bohu a nazývat ho výrazem pro tak blízkou drahou osobu – Otec? OHC 146.4

Vnitřní boj mé duše proti pokušením a vroucí touha mé mysli a srdce poznat Boha a Ježíše Krista jako svého Spasitele a mít jistotu, pokoj a útočiště v jejich lásce ve mně každý den vyvolávají přání být tam, kde na mne mohou zářit paprsky Slunce spravedlnosti. 41 OHC 146.5

21. května

Radujte se z jistoty

„Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanouliť v vás, což byste koli chtěli, prostě, a stanet' se vám.“ (J 15,7) OHC 147.1

Vzácné jsou výsady udělené tomu, kdo zůstává v Kristu. ... V jeho věrných následovnicích přebývá jeho mysl, jejich přání jsou v souladu s jeho vůlí, jejich prosby jsou prodchnuty jeho duchem. Jejich modlitby bývají vyslyšeny, neboť žádají o takové dary, které On rozdává s potěšením.

OHC 147.2

Denně jsou ale vysílány tisíce modliteb, na které Bůh neodpovídá. Jsou to modlitby bez víry. *„Přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteříž ho hledají, že odplatu dává.“ (Žd 11,6)* Je mnoho sobeckých modliteb vycházejících ze srdce lidí, jež uctívají modly. ... Je mnoho netrpělivých a podrážděných modliteb, které jsou nedůtklivé kvůli životních břemen a starostí místo pokorného hledání milosti, jež by přinesla úlevu. Ti, kdož vysílají takovéto modlitby, nezůstávají v Kristu. Nepodřídili svou vůli Boží vůli. Nevyhovují podmínce Božího slibu a ten jim není splněn.

OHC 147.3

Ti, kdož zůstávají v Kristu, mají jistotu, že je Bůh vyslyší, protože s potěšením plní jeho vůli. Nepřicházejí s neupřímnou modlitbou plnou zbytečných slov, ale přistupují k Bohu s upřímnou a pokornou důvěrou jako dítě k milujícímu otci a vylévají mu pozadí svého žalu, strachu a hříchů a ve jménu Ježíše oznamují své potřeby. Z jeho přítomnosti pak odcházejí v radosti z jistoty odpouštějící lásky a posilující milosti.⁴² *OHC 147.4*

Při vědomí, že Ježíš je na vaší straně, budete mít veselou mysl, naději, odvahu a radost. ... Nikdy, nikdy neopouštějte Ježíše. Ježíš nás také nikdy neopouští. Na kříži dal důkaz své hluboké lásky k nám. V naší bitvě nás nenechá samotné pouze s našimi omezenými silami. Říká: *„Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím.“ (Žd 13,5)* ... Ježíš nás nezapudí, ani když ho zarmucujeme; i přesto k nám lne. Necht' je vaše srdce Ježíšovou láskou povzbuzeno k horlivému šíření jeho slávy.⁴³ *OHC 147.5*

Nejšťastnější lidé na zemi

„Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala v vás, a radost vaše byla plná.“ (J 15,11) OHC 148.1

Jako křesťané nemusíme chodit s výrazem zklamání a vzdychat jako kdybychom neměli žádného Spasitele a žádnou naději. Bůh si přeje, abychom byli veselí. Přeje si, abychom neúnavně chválili jeho jméno. Přeje si, aby se z výrazu našeho obličeje zračilo světlo a abychom ve svém srdci měli radost. Máme naději, jež je vysoko nade všemi potěšeními, která nám může přinést tento svět a tato věc by se na nás měla projevovat. OHC 148.2

Proč by naše radost neměla být úplná – taková, které nic nechybí? Máme jistotu, že Ježíš je náš Spasitel a že od něho můžeme volně čerpat sílu, kterou potřebujeme. Můžeme volně využívat vzácná opatření, jež pro nás učinil ve svém Slově. Můžeme se spolehnout na jeho slova, věřit mu a být si jisti, že nám dá vznešenost a sílu počínat si tak jak nás žádá. ... Můžeme neustále nacházet radost z jeho přítomnosti. Nemusíme být stále na kolenou v modlitbě, ale můžeme neustále prosit o jeho milost, a to i když jdeme po ulici nebo jsme zaměstnáni obvyklými každodenními úkoly. Můžeme svou mysl nechat stále stoupat ke Kristu a on nám bude hojně udělovat svou milost. ... OHC 148.3

Kristova radost je prostá ničím nezkalená veselost. Není to povrchní rozpustilost, jež vede k prázdným slovům a lehkovážnému chování. Ne, my musíme mít jeho radost a jeho největší radostí bylo vidět lidi řídit se pravdou. ... Proste Boha se slovy: „Úplně se Ti podvoluji. Oddávám se Ti celým svým srdcem.“ Pak se můžete radovat. Boží slovo je ve vás a očišťuje a tříbí váš charakter. Bůh nechce, aby jeho děti chodily s výrazem úzkosti a žalu v obličeji. Chce, aby se půvabný výraz jeho tváře zračil v každém z nás, kdož jsme účastni Božské přirozenosti, neboť máme sílu uniknout zkaženosti tohoto světa. ... OHC 148.4

To, že Kristus zemřel, neznamená, že jsme se stali společností sirotků. ... Můžeme získávat vítězství za vítězstvím a být nejšťastnějšími lidmi na povrchu zemském.⁴⁴ OHC 148.5

Přátelství s Ježíšem

„Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, což já přikazuji vám.“ (J 15,14) OHC 149.1

Křesťan se povahou a způsobem života výrazně odlišuje od světáků. Křesťan nenachází potěšení v zábavách a nejrůznějších světských radovánkách. Nachází zalíbení ve vznešenějších a ušlechtlejších věcech. Křesťané prokazují, že jsou přáteli Boha tím, že ho poslouchají. *„Vy přátelé moji jste,“* říká Ježíš: *„učiníte-li to, což já přikazuji vám. ... Byste byli z světa, svět, což jest jeho, miloval by: že pak nejste z světa, ale já z světa vyvolil jsem vás, protože vás svět nenávidí.“* OHC 149.2

Ježíš je vaše skála a váš hrad. Spravedliví se uchylují pod ochranu jeho jména a nacházejí bezpečí. ... Svět nechápe spravedlnost a vznešenost jeho požadavků a pohlíží na Kristovu církev jako na jeho služebnost, ztrátu svobody. Každý Boží požadavek vede k tomu, abychom se stali moudří, oduševnělí a šlechetní tím, že spojíme své chabé síly s jeho nesmírnou mocí. Když jdeme ve šlépějích Krista, nemusíme se nikdy rdít, neboť nemáme nikdy výčitky svědomí. Služba Kristu je vždy obecně prospěšná. Naplňování jeho díla je vždy čestné a ušlechtilé. Naši přátelé, kteří chtějí, abychom si zvolili světské radosti a přizpůsobili se obyčejům tohoto světa a kteří nás považují za tvrdohlavé, k nám nemohou přijít se žádnými požadavky, které by snesly srovnání s požadavky Ježíše. ... OHC 149.3

Cena člověka tak, jak ji hodnotí Bůh, je v jeho jednotě s Kristem, neboť jedině Bůh je schopen člověka pozvednout na žebříčku morálních hodnot skrze Kristovu spravedlnost. Světská sláva a velikost mají jen takovou cenu, jakou jim dává Stvořitel člověka. Světská moudrost je hloupost, světská síla slabost. OHC 149.4

Ceňme si toho, čeho si váží Bůh. Opravdového povznesení charakteru je možno dosáhnout pouze skrze Krista. Náš Spasitel udílí svou spravedlnost lidem, kteří mu věnují nevroucnější a nej-ušlechtlejší city svého srdce. Naše cena je přímo úměrná naší spřízněnosti s Bohem.45 OHC 149.5

Vrcholný Ježíšův dar

„Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych já odšel. Nebo neodejduliť, Utěšitel nepřijde k Vám; a pakliť odejdu, pošli ho k Vám.“ (J 16,7) OHC 150.1

Ježíš prohlásil, že po svém nanebevstoupení sešle své církvi jako vrcholný dar Utěšitele, jenž zaujme jeho místo. Utěшитelem je Duch svatý – duch jeho života, proměňující jeho církev, světlo a život světa. ... OHC 150.2

Svým darem Ducha svatého dal Ježíš člověku největší dobro, jakým ho nebesa mohla zahrnout. ... Duch svatý je tím, co přivádí k účinku to, co bylo připraveno Vykupitelem světa. Duch svatý je tím, co přináší srdci čistotu. Prostřednictvím Ducha svatého se věřící stává účasten na Božské přirozenosti. Ježíš nám dal svého Ducha jako Božskou sílu k překonání všech zděděných a vy-pěstovaných sklonů ke hříchu a aby své církvi vštípl svůj charakter. ... Výsadou každého Božího syna a dcery je mít v sobě trvale přítomného Ducha svatého.⁴⁶ OHC 150.3

Nechť každý člen církve padne před Bohem na kolena a vroucně se modlí za udělení Ducha svatého. Volejte: „Pane, rozmnož mou víru. Učiň, ať pochopím Tvůj svět, neboť vstup do Tvého světa dává světlo. Dodej mi síly svou přítomností. Naplň mé srdce svým Duchem.“ ... OHC 150.4

Když je člověk naplněn Duchem svatým, pak čím tvrději je zkoušen tím jasněji dokazuje, že je ztělesněním Ježíše Krista. Pokoj, jenž přebývá v jeho duši, se zračí v jeho tváři. Jeho slova a činy jsou vyjádřením lásky ke Spasiteli. ... Zřiká se vlastního já a Ježíšovo jméno je vepsáno ve všem, co říká a činí. OHC 150.5

O Duchu svatém můžeme mluvit a mluvit, ale jaký smysl mají naše skutky dokud se nepřipravíme na jeho přijetí? Snažíme se ze všech sil dosáhnout „plnosti postavy mužů a žen v Kristu“? Usilujeme o jeho plnost, snažíme se stále běžet k cíli, který je před námi – k dokonalosti jeho charakteru? Až Hospodinovy děti dospějí k tomuto cíli, budou zapečetěni na čelech svých. Budou naplněni Duchem svatým, doplněni v Kristu a anděl, který zapisuje, prohlásí: „*Dokonáno jest.*“⁴⁷ OHC 150.6

Podmínka pro dar Ducha svatého

„Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteříž ho prosí?“ (L 11,13) OHC 151.1

Ježíš své církvi slíbil dar Ducha svatého a tento slib nám patří stejně jako jeho prvním učedníkům. Ale jako každý jiný slib je dán pod podmínkou. Je mnoho lidí, kteří prohlašují, že si činí nárok na Hospodinův slib, mluví o Kristu a Duchu svatém, a přesto se jim nedostává pomoci. Nenechávají svou duši, aby byla vedena a řízena Božskými silami. My nemůžeme používat Ducha svatého. Duch svatý má používat nás. Skrze něho Bůh působí v nás *„i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své“* (Fp 2,13) Mnozí se tomu ale nepodvolují. Nechtějí se vzdát řízení sebe sama. A to je důvod proč nebeský dar nedostávají. Duch svatý je dán pouze pro ty, kdož pokorně čekají na Boha, kdož trpělivě čekají na jeho vedení a milost. ... OHC 151.2

Neexistuje žádné omezení pro užitečnost toho, kdo odkládá vlastní já vytváří prostor pro působení Ducha svatého ve svém srdci a žije život plně zasvěcený Bohu. ... Když Boží lid v sobě odstraní překážky, bude zaplavován proudem spásy. ... OHC 151.3

Duch svatý dodává sílu, která bojující duši pomáhá v každé obtížné situaci, uprostřed nepřátelství bližních, nenávisti světa a vlastních nedostatků a chyb, které si člověk uvědomuje. Sjednotit své úsilí s Božským úsilím a za první poslední považovat pevné spojení s Bohem jako zdrojem veškeré síly – to je nezbytně nutná věc.⁴⁸ OHC 151.4

Ježíši, jenž zmařil sám sebe pro spásu ztraceného lidstva, byl Duch svatý dán bez jakéhokoli omezení. Stejně bude dán i každému jeho následovníku, který mu otevře celé své srdce, aby v něm přebýval. Sám náš Hospodin přikázal: *„Naplnění bud'te Duchem.“* (Ef 5,8) Tento příkaz je také slibem jeho splnění. *„Dobře libou vůlí“* Otce bylo, ať v Kristu přebývá *„všecka plnost“* a *„v něm jste doplněni.“* (Ko 2,9.10) ⁴⁹ OHC 151.5

Kristův zástupce

„A onť přijda, obviňovati bude svět z hříchu, a z spravedlnosti, a z soudu.“ (J 16,8) OHC 152.1

Až přijde Utěšitel a bude vás „obviňovati z hříchu, a z spravedlnosti, a z soudu,“ dávejte si pozor, abyste se mu neprotivili. ... Buďte otevření poznání toho, co Vám bude chtít vyjevit. Vzdejte se své umíněnosti a svých dlouho pěstovaných svérázných zvyků, abyste mohli přijmout zásady pravdy.⁵⁰ OHC 152.2

Ježíš nám za cenu nesmírné oběti a utrpení poskytl vše, co je potřeba k tomu, abychom uspěli v boji za naši věc křesťanství. Duch svatý přináší sílu, která člověku umožňuje vítězit. Síla Ducha svatého je to, čím má být potlačena satanova vláda. Duch svatý přesvědčuje o hříchu a se souhlasem člověka hřích vypuzuje ze srdce. Mysl se pak podvoluje novému zákonu – královskému zákonu svobody.⁵¹ OHC 152.3

Pán Ježíš jedná skrze Ducha svatého, neboť je to jeho zástupce. Skrze něj Ježíš člověku vdechuje duchovní život posilující jeho odhodlání šířit dobro, očišťující ho od mravních skvrn na duši a uzpůsobující ho pro své království. Ježíš nás chce zahrnout svou štědrou milostí. Má bohaté dary, které chce rozdělovat mezi lidi. Je to obdivuhodný Rádce s nekonečnou moudrostí a mocí a jestliže uznáme sílu Ducha svatého a necháme se jí utvářet, budeme v něm doplnění. Jak velká je to myšlenka! V Kristu *„přebývá všecka plnost Božství tělesně. A v něm jste doplnění“* (Ko 2,9.10). OHC 152.4

Lidské srdce nepozná štěstí dokud se nenechá utvářet Duchem Božím. Duch Boží pak oživenou duši utváří dle vzoru, kterým je Ježíš Kristus. Skrze jeho vliv se nepřátelství k Bohu mění na víru a lásku a pýcha v pokoru. Duše vnímá krásu pravdy a Ježíš je poctěn zdokonalováním lidského charakteru. Jakmile jsou tyto změny dokonány, andělé se dávají do nadšeného zpěvu a Bůh a Ježíš se radují z pohledu na duše utvářené k Boží podobě.⁵² OHC 152.5

Podvolte se vlivu Ducha svatého

„Nebo budete-li podle těla živi, zemřete; pakli byste Duchem skutky těla mrtvili, živi budete. Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.“ (Ř 8,13.14) OHC 153.1

Lidská vůle je bojovná a neustále se snaží všechny věci přizpůsobovat svým záměrům. Pokud se dá na stranu Boha a pravdy, v životě takového člověka se objevuje ovoce působení Ducha svatého. Bůh zajistil slávu, čest a pokoj pro každého člověka činícího dobro. OHC 153.2

Když je satanovi dovoleno utvářet lidskou vůli, využívá toho k tomu, aby dosáhl svých cílů. ... Vyvolává v člověku sklony ke zlu a probouzí zavrženíhodné vášně a touhy. Říká: „Všechnu tuto moc, tyto počty a tato bohatství i hříšné rozkoše ti dám,“ ale jeho podmínkou je, že se člověk vzdá své bezúhonnosti a otupí své svědomí. Tím d’ábel znehodnocuje lidské schopnosti a přivádí je do zajetí hříchu.⁵³ OHC 153.3

Bůh se ale vždy bude snažit vstěpovat do našeho srdce svého Ducha svatého, abychom byli přesvědčeni o hříchu, spravedlnosti a posledním soudu, který přijde. Máme možnost spojit svou vůli s Boží vůlí a v jeho síle a milosti odolávat pokušení nepřítele. Když se podvolujeme vlivu Ducha svatého, naše svědomí se stává jemné a citlivé a hřích, jenž jsme zatím bezmyšlenkovitě pomíjeli, se stává v našich očích stále ohavnější.⁵⁴ OHC 153.4

Bůh vyzývá lidi, aby se stavěli na odpor silám zla. Říká: „*Nepanujž tedy hřích v smrtelném těle vašem, abyste povolovali jemu v žádostech jeho. Aniž vydávejte oudů svých za odění nepravosti hříchu, ale vydávejte se k službě Bohu, jako byvše mrtví, již živí, a oudy své za odění spravedlnosti Bohu.*“ (Ř 6,12.13) ... OHC 153.5

V tomto boji spravedlnosti s nepravostí můžeme uspět pouze s Božskou pomocí. Naše smrtelná vůle musí být podvolena vůli nesmrtelného Boha, lidská vůle musí být spojena s Božskou vůlí. To nám přivede na pomoc Ducha svatého a každé dílčí vítězství povede k navrácení Božího vykoupeného vlastnictví, k obnově jeho obrazu v duši.⁵⁵ OHC 153.6

Zvěstovatel Kristovy milosti

„Když pak přijde ten Duch pravdy, uvest' vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvit sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluvit bude; ano i budoucí věci zvěstovati bude vám.“ (J 16,13) OHC 154.1

O Utěšiteli je psáno: *„Uvedet' vás ve všelikou pravdu.“* Skrze Ducha svatého se Ježíš ukazuje v jasnějších rysech těm, kdo v něho věří a kdo věří v to, co vnukl svatým mužům, aby napsali o pravdě.⁵⁶ OHC 154.2

Ježíš řekl o Duchu svatém: *„Onť mne oslaví.“* (J 16,14) Tak jako Ježíš „oslavoval“ Otce prokazováním jeho lásky, tak také Duch svatý má vyjevovat světu bohatství jeho milosti. V lidstvu se má odrážet přesný obraz Boha. Boží a Kristova čest je živena zdokonalováním charakteru Božího lidu. ... OHC 154.3

Duch svatý v nás působí tím, že do naší mysli často a s velkou účinností vnáší vzácné pravdy plánu vykoupení. Kdyby nebylo Ducha svatého, který se chápe Božích věcí a ukazuje nám je, na tyto pravdy bychom zapomněli a štědré Boží sliby by pro nás ztratily svou působivost. ... Duch svatý osvětluje naši temnotu, ukazuje nám naši nevědomost a pomáhá nám s našimi nejruznějšími naléhavými potřebami. Naše mysl ale musí být neustále zaměřena na Boha. Když dovolíme, aby do naší mysli vstoupilo světáctví, když nebudeme mít touhu modlit se, touhu být v duchovním spojení s Tím, jenž je zdrojem veškeré síly a moudrosti, Duch svatý v nás nebude přebývat. Ti, kdož nevěří, nejsou obdařeni bohatými dary přinášejícími přirozený půvab a vznešenost, která by je připravila na spásu a dala jim trpělivost, shovívavost, schopnost bystře vnímat a uvědomovat si nebeskou péči a rozeznávat ďáblovy triky a sílu odolávat hříchu.⁵⁷ OHC 154.4

Kristova církev znamená více než jen odpouštění hříchů; znamená odstraňování hříchu a vyplňování uvolněného místa Duchem svatým. Znamená, že mysl je ozářena Božským světlem, že srdce je zbaveno vlastního já a naplněno Kristovou přítomností. Když toho bude u členů církve dosaženo, církev bude pevná a silná.⁵⁸ OHC 154.5

Doba moci Ducha svatého

„Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země.“ (Sk 1,8) OHC 155.1

Za sestoupení Ducha svatého bychom se měli modlit tak vroucně jak se modlili Kristovi učedníci o letnicích. Jestliže oni jej potřebovali ve své době, my jej dnes potřebujeme ještě více. Lidská mysl je sváděna na scestí všemi možnými druhy falešných učení, kacířských názorů a klamných teorií. Proto bez pomoci Ducha svatého bude naše úsilí šířit Boží pravdu marné. OHC 155.2

Žijeme v době moci Ducha svatého. Duch svatý se snaží šířit své působení skrze věřící lidi a zvětšovat svůj vliv na svět. Neboť pokud někdo bude pít vodu života, tato voda v něm bude *„studnicí vody prýstící se k životu věčnému“* (J 4,14) a požehnání, kterého se mu dostane, nebude omezeno jen na něho, nýbrž bude působit i na ostatní. ... OHC 155.3

Odmítání Ducha svatého, prostřednictvím jehož moci porážíme síly zla, je hřích nade všechny ostatní hříchy, protože nás odděluje od zdroje naší síly – od Krista a společenství s ním. ... OHC 155.4

Boj mezi dobrem a zlem dnes není nijak méně nelítostný než byl v době Spasitelově. Cesta do nebe dnes není o nic snazší. Všechny hříchy musejí být odstraněny. Musíme se zbavit každé záliby v požitkářství, která je na překážku našemu zbožnému životu. Pravé oko nebo pravá ruka musí být obětována, pokud způsobuje, že hřešíme. Jsme ochotni vzdát se vlastní moudrosti a přijmout království nebeské jako malé dítě? Jsme ochotni rozloučit se se svým pokrytectvím? Jsme ochotni smířit se se ztrátou uznání většiny ostatních lidí? Odměna ve formě věčného života má nesmírnou hodnotu. Jsme ochotni uvítat pomoc Ducha svatého a spolupracovat s ním vynakládaje úsilí a činit oběti úměrné hodnotě věci, kterou máme dostat?⁵⁹ OHC 155.5

Srdce člověka může být bydlištěm Ducha svatého. Kristův pokoj, jež je nad naše chápání, může přebývat ve vaší duši a proměňující síla jeho milosti může působit ve vašem životě a vybavit vás pro dvory slávy.⁶⁰ OHC 155.6

Záruka našeho přijetí Bohem

„A pokřtěn jsa Ježíš, vystoupil i hned z vody; a aj, otevřína jsou mu nebesa, a viděl Ducha Božího, sstupujícího jako holubici, a přicházejícího na něj. A aj, hlas s nebe řkoucí: Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.“ (Mt 3,16.17) OHC 156.1

Co pro nás tento výjev znamená? Jak bezmyšlenkovitě jsme četli popis pokřtění našeho Hospodina neuvědomující si, že jeho význam má pro nás největší důležitost a že Ježíš byl Otcem přijat jako zástupce člověka. Když se Ježíš klaněl na březích Jordánu a přednášel svou modlitbu, znamenalo to, že ten, kdo oděl své božství člověčenstvím, nabízí toto člověčenství Otcí. Ježíš se Otcí nabídl za člověka, aby ti, kdož byli od Boha odděleni hříchem, mohli k němu být přivedeni zpátky skrze přednosti vznešeného Prosebníka. ... OHC 156.2

Kristova modlitba za ztracené lidstvo si dokázala najít cestu přes všechn stín, který ďábel vrhl mezi člověka a Boha a ponechala otevřený průchod až k samotnému trůnu slávy. ... OHC 156.3

V odpovědi na Kristovu prosbu se ozval Boží hlas, který hříšníkovi říká, že jeho modlitba nalezne záchytné místo na otcově trůnu. Duch Svatý bude dán těm, kteří hledají jeho moc a milost a pomůže nám překonat naše nedostatky až budeme mít audienci u Boha. Nebe je otevřeno našim prosbám a jsme vyzýváni přistoupit *„tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný“ (Žd 4,16). 61 OHC 156.4*

Přes všechny naše hříchy a slabosti nejsme zavrženi jako bezcenní. *„Vzácné nás učinil v tom nejmilejším.“ (Ef 1,6)* Sláva, jež spočinula na Kristu, je záruka Boží lásky k nám. Vypovídá o síle modlitby – jak lidský hlas může dosáhnout k Božímu sluchu a jak naše prosby mohou dojít slyšení v nebeských dvorech. Světlo, jež dopadalo z otevřených bran nad hlavou našeho Spasitele, bude dopadat i na nás, když se budeme modlit o pomoc při odolávání pokušení. Hlas, který promlouval k Ježíši, říká všem věřícím duším: *„Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.“ 62 OHC 156.5*

Tři mocní Pomocníci

„Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili.“ (Ř 6,4) OHC 157.1

Ježíš je naším příkladem ve všech věcech týkajících se života a zbožnosti. Byl pokřtěn v Jordánu a stejně tak musejí být pokřtěni ti, kdož k němu přicházejí.⁶³ OHC 157.2

Ježíš učinil křest vstupem do svého duchovního království. ... Ti, kdož přijímají ustanovení křtu, veřejně tím prohlašují, že se zřekli světa a stali se členy královské rodiny. ... Ti, kdož tak učiní, musejí všechny světské starosti dát až na druhé místo. Veřejně prohlásili, že již nadále nebudou žít v pýše a nestrídmosti. ... Jsou vázáni slavnostním slibem žít pro Hospodina. Musejí pro něj používat všechny své schopnosti, které jim svěřil.⁶⁴ OHC 157.3

Když projdeme slavnostním obřadem křtu, prohlašujeme před anděly a lidmi, že jsme očištěni ode všech hříchů, zemřeli jsme pro svět a od nynějška se budeme řídit výzvou „...vrchních věcí hledejte“ (Ko 3,1). Nezapomínejme na svůj slib při křtu. Za přítomnosti třech nejvyšších sil – Otce, Syna a Ducha svatého – jsme se zavázali činit vůli Toho, jenž... prohlásil: „*Já jsem vzkříšení i život.*“ (J 11,25) Ježíš odpouští všem kajícím hříšníkům a když ten, jemuž bylo odpuštěno, při křtu vstává z vlhkého hrobu, je prohlášen za novou bytost, jejíž život „*skryt jest s Kristem v Bohu*“. Pamatujme si navždy, že naši vznešenou výsadou je být očištěni ze svých starých hříchů.⁶⁵ OHC 157.4

Když Křesťan dá při křtu svůj slib, je mu také slíbena Boží pomoc. Otec, Syn i Duch svatý jsou mu připraveni pomáhat. Bůh dává do jeho moci nebeské bohatství, aby mohl zvítězit. Jeho vlastní síla je příliš malá, ale Bůh je všemohoucí a je jeho pomocník. Křesťan musí každý den sdělovat své potřeby před trůnem slávy. Skrze víru a využívání poskytnutého bohatství může být více než vítězem.⁶⁶ OHC 157.5

1. června

Léto s Bohem

„Nebo aj, zima pominula, prška přestala a odešla. Kvítko se ukazuje po zemi, čas prozpěvování přišel, a hlas hrdličky slyší se v krajině naší.“ (Pís 2,11.12) OHC 158.1

Dnešního krásného rána vypadá všechna příroda krásně svěže. Země se oděla do svého zeleného šatu a vyzařuje z ní téměř rajská nádhera. OHC 158.2

Myslím si, že naše radost z léta je zvětšována vzpomínkou na dlouhé studené zimní měsíce a na druhé straně naděje na léto nám pomáhá veseleji snášet vládu zimy. Kdybychom své mysli dovolili, aby lpěla na prázdnotě a bezútěšnosti, kterou nás obklopuje ledový král, byli bychom asi velmi nešťastní. Proto je rozumnější těšit se na jaro, které přijde a přivede zpět ptáky, probudí spící květiny, oděje zemi do zeleného šatu, naplní vzduch vůní a přinese do našeho života světlo a píseň. OHC 158.3

Pobývání křesťana na tomto světě je možno zdařile přirovnat ke dlouhé studené zimě. Zakoušíme zde zkoušky, soužení a zklamání, své mysli bychom ale neměli dovolit, aby na těchto věcech lpěla. Těšme se raději s nadějí a vírou na léto, které přijde až budeme uvítáni v našem rajském domově, kde vše je světlo a radost, kde vše je pokoj a láska. OHC 158.4

Kdyby křesťan nikdy nezakusil utrpení na tomto světě, kdyby jeho srdce nebylo nikdy zasaženo zklamáním nebo strachem, stěží by věděl jak si má vážít nebe. Nesmíme být malomyslní, i když jsme často unavení, smutní a zarmoucení; zima nebude trvat věčně. Brzy přijde léto a s ním pokoj, veselí a věčná radost. Pak s námi bude Ježíš, který nás zavede k pramenům živé vody a otře všechny slzy z našich očí.¹ OHC 158.5

Nedovolte, ... aby Vás něco brzdilo ve vaší svědomité přípravě na věčný život. ... Tam nebudou žádné ledové větry, žádný mrazivý chlad, nýbrž věčné léto. Bude tam zdraví, nesmrtelnost a možnost rozvoje všech lidských schopností. Bude tam odstraněn veškerý žal a zármutek.² OHC 158.6

2. června

Známka nového srdce

„A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité.“ (Ez 36,26) OHC 159.1

Jednou z nejvroucnějších modliteb zaznamenaných v Božím slově je modlitba Davidova, když úpěnlivě prosil: *„Srdce čisté stvoř mi, ó Bože.“* (Ž 51,12) Odpověď Boha na tuto modlitbu je: *„Nové srdce ti dám.“* To nemůže učinit žádný smrtelník. Muži a ženy musejí začít od počátku a hledat u Boha upřímněji pravou křesťanskou zkušenost. Musejí cítit stvořitelskou moc Ducha svatého. Musejí přijmout nové srdce, u něhož nebeská milost zajišťuje, že je stále dobrotivé a něžné. Sobecký duch musí být z duše odstraněn. Musejí žít čestně a s pokorou v srdci a každý musí hledat vedení a povzbuzení u Ježíše. Pak celá správně sestavená budova vyrostě ve svatý chrám Hospodinu. ³ OHC 159.2

Mladí lidé jsou často zmateni slovním obratem *„srdce nové“*. Nevědí co to znamená. Čekají, kdy v jejich pocitech proběhne zvláštní změna, kterou nazývají obrácením. Kvůli této chyby se už tisíce lidí dostaly na scestí nechápající větu: *„Musíte se znovu zroditi.“* (J 3,7) OHC 159.3

Đábel vede lidi k tomu, aby si mysleli, že když prožili vytržení pocitů, jsou proměněni. Jejich zkušenost se ale nezměnila. Jejich skutky jsou stejné jako dříve. Jejich život nedává žádné dobré plody. Modlí se často a dlouho a pořád se přitom zmiňují o pocitech, jaké měli v té a té době. Nežijí ale nový život. Jsou oklamáni. Jejich zkušenost nejde hlouběji než pocity. Stavějí na písku a když přijde nepříznivý vítr, jejich dům se zboří. ... OHC 159.4

Když Ježíš mluví o novém srdci, myslí tím mysl, život, celou bytost. Změnit své srdce znamená odvrátit city od světa a zaměřit je na Krista. Mít nové srdce znamená mít novou mysl, nové cíle, nové pohnutky. Co je tedy známkou nového srdce? Změněný život. ⁴ OHC 159.5

Nezatvrzujte své srdce

„Onť jest zajisté Bůh náš, a my jsme lid pastvy jeho, a stádo rukou jeho. Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdce svého, jako při popuzení, a v den pokušení na poušti.“ (Ž 95,7.8) OHC 160.1

Nikdo nemůže své schopnosti dané mu Bohem ani jednou použít při holdování požitkářství nebo šíření vlastní pýchy bez toho, aby se přitom postavil na stranu nepřítele. ... Každé opakování hříchu ubírá člověku sílu odolávat pokušení, zavírá mu oči a potlačuje jeho vědomí hříchu. ... OHC 160.2

Hospodin nám posílá radu, varování a pokárání říkající nám, že můžeme dostat příležitost napravit své chyby než si na ně zvykneme. Když se však odmítáme napravit, Bůh nezasahuje, aby působil proti našemu způsobu života. Nečiní žádné zázraky, aby ze zasetého semena nemohl vyrůst strom a nést ovoce. Člověk, jenž projevuje nevěreckou zatvrzelost nebo lhostejnou netečnost k pravdě, sklízí pouze úrodu, kterou zasel. A takto se chová mnoho lidí. K pravdám, které se snaží působit na jejich duši, se chovají netečně. Zaseli nevšímavost, lhostejnost a vzdor vůči pravdě a úrodou, kterou sklízí, je studenost ledu, tvrdost železa, povaha necitelná a nepřístupná jako kámen – to vše je rysem mnoha lidí prohlašujících se za křesťany. Stalo se, že Hospodin zatvrdil srdce faraóna a mluvil k němu ústy Mojžíše dáváje mu nejnápadnější důkazy Božské síly. Vladař však umírněně odmítal světlo, jež by ho přivedlo k pokání. Bůh nepoužil nadpřirozenou sílu, aby zatvrdil srdce vzpurného panovníka, ale protože faraón se bránil pravdě, Duch svatý ho opustil a byl ponechán temnotě a nevěře, kterou si zvolil. Vytrvalým odmítáním vlivu Ducha svatého se lidé uzavírají před Bohem. Bůh už nemá v zásobě žádný další prostředek k osvětlení jejich mysli. V jejich nevěře se k nim nemůže dostat žádné vyjevení jeho vůle.⁵ OHC 160.3

Život těch, kdož sedí u nohou Ježíše a učí se od něho, je poznamenán důslednou zásadovostí.⁶ OHC 160.4

Ostříhání srdce

„Přede vším, čehož se stříci sluší, ostříhej srdce svého, nebo z něho pochází život.“ (Př 4,23)

OHC 161.1

Pečlivé chránění srdce je základ pro spokojený život v milosti Boží. Ve svém přirozeném stavu je srdce domovem nečistých myšlenek a hříšných vášní. Proto když je podřízeno Kristu, musí být Duchem svatým očištěno od veškerého poskvrnění a to se nemůže stát bez svolení samotného člověka. OHC 161.2

Když je duše očištěna, je úkolem křesťana udržovat ji neposkvrněnou. Zdá se, že mnozí se domnívají, že Kristova církev nevyžaduje zřeknout se každodenních hříchů a zanechat zvyků, které drží duši v otroctví. Zřikají se některých věcí, které odsuzuje jejich svědomí, ale v každodenním životě nejsou Kristovým ztělesněním. Neprojevují uvážlivost při volbě svých slov. Z lidské mluvy příliš často číší rozmrzelost a netrpělivost, což provokuje v lidském srdci ty nejhorší vášně. Tito lidé potřebují Ježíšovu přítomnost v srdci. Pouze s jeho silou mohou uhlídat svá slova a své skutky. OHC 161.3

Při ostříhání srdce musíme naléhat se svými modlitbami a neúnavně prosit trůn milosti o pomoc. Ti, kdož si říkají křesťané, by měli k Bohu přicházet s upřímností a pokorou a úpěnlivě prosit o pomoc. ... Křesťan se nemůže stále modlit, ale jeho myšlenky a touhy mohou být vždy zaměřeny vzhůru.⁷ OHC 161.4

Udržování srdce ve spojení s nebem posílí všechny vaše dobré vlastnosti a dá vám sílu při plnění všech vašich úkolů. Naučíme-li mysl zabývat se nebeskými věcmi, vnese to život a opravdovost do všeho našeho úsilí. Naše úsilí je vlašné a v křesťanském závodě běžíme pomalu a projevujeme pohodlnost a těžkopádnost, neboť si málo ceníme nebeského cíle. Co do duchovních výsledků jsme pouzí trpaslíci. Výsadou a úkolem křesťana je vyrůstat ve známosti Božího Syna „v dokonalého člověka“. ⁸ OHC 161.5

Kdo má vládu nad mým životem?

„Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má. A popatř, chodím-liť já cestou odpornou tobě, a ved' mne cestou věčnou.“ (Ž 139,23.24) OHC 162.1

Bůh vede svůj lid kupředu, krok za krokem. Uvádí své děti do situací, které jsou připraveny pro to, aby odhalily co se skrývá v jejich srdci. Někteří na jednom místě obstojí, ale jinde sejdou z cesty. Při každém dalším kroku kupředu je srdce zkoušeno o něco přísněji. Když někdo zjišťuje, že se jeho srdce brání přímému Božímu vlivu, mělo by ho to přesvědčit, že ho čeká ještě hodně práce, aby zvítězil, jinak bude nakonec Hospodinem odmítnut. OHC 162.2

Tento svět slouží k tomu, abychom se na něm připravili na to, až se objevíme před Bohem. Lidští jedinci zde pak ukáží, jaká síla ovládá jejich srdce a řídí jejich skutky. ... Pokud si něčeho cení více než pravdy, jejich srdce není připraveno přijmout Ježíše a je před ním tudíž uzavřeno. Když lidé při svých zkouškách odmítají vzdát se svých model, ... Duch svatý je opouští a nechává jejich hříšné vlastnosti nepotlačeny a pod vládou padlých andělů. OHC 162.3

Mnozí, kteří se prohlašují za Kristovy následovníky, nejsou ochotni důkladně prověřit svá srdce, aby zjistili, zda přešli od smrti k životu. Někteří se spoléhají na staré zkušenosti a zdá se, že si myslí, že pouhé prohlašování, že uznávají pravdu, je zachráně. Bůh ale zjevuje hroznou skutečnost, že všichni takoví lidé se kojí falešnou nadějí. ... OHC 162.4

Mladí i staří, vězte, že Bůh vás zkouší právě nyní. Právě nyní rozhodujete o svém osudu na věčnosti. Pýcha, vyvyšování se, prázdná zábava a sobectví jsou špatnosti, které, když se jim člověk nebrání, sílí a dusí dobré semeno zaseté v srdci.⁹ OHC 162.5

Propátrejme jako Kristovi následovníci své srdce s rozsvícenou svící, abychom zjistili jaké povahy je náš duch. Pro své dnešní i věčné dobro posuďme přísně své skutky, abychom zjistili jak ob-
stojí ve světle Božího zákona.¹⁰ OHC 162.6

Potřebujeme ty, jež plně následují Krista, jejichž hlava, ruce, uši a všechny schopnosti a síly jsou zasvěceny Ježíši. Nepotřebujeme sílu peněz nebo mozku, leč sílu srdce.¹¹ OHC 162.7

Vojáci na bojišti života

„Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni věčného života, k němuž i povolán jsi, a vyznals dobré vyznání před mnohými svědky.“ (1 Tm 6,12) OHC 163.1

Když jsou duše obráceny na víru, jejich spasení ještě není hotovo. Je před nimi závod, který musejí běžet, je před nimi těžký zápas – musejí „*bojovat ten dobrý boj víry*“. ... Je to celoživotní bitva, která musí být vedena s rozhodností a odhodláním úměrným hodnotě cíle, o jehož dosažení usilujete a kterým je věčný život. ... OHC 163.2

Dábel se stále snaží naše úsilí zničit. Vrhá svůj pekelný stín mezi naše duše a světlo Slunce spravedlnosti. Když vyjadřujete pochybnosti a nevěříte lásce svého nebeského Otce, přichází ďábel a prohlubuje tento váš dojem a to, co je zastíněno, ocitá se v temnotě zoufalství a beznaděje. Vaší jedinou nadějí je přestat mluvit o pochybnostech a temnotě. Pobýváje na temné straně odhazujete svou důvěru v Boha a právě to je satanovo přání. Chce vás prosit jako pšenici, ale Ježíš se vás zastává; jeho láska je hluboká a je určena všem. Možná, že řeknete: „Jak víte, že mě miluje?“ Já se dívám tam, kam se můžete dívat i vy, a to ke kříži. Krev prolitá na kříži očišťuje ode všech hříchů. ... OHC 163.3

Svůj osud připravujeme každý den. Máme před sebou korunu věčného života, kterou bychom měli získat a peklo, kterému bychom se měli vyhnout. Nemůžeme se samozřejmě spasit sami, víme však, že Ježíš chce abychom byli spaseni, protože obětoval vlastní život, aby mohl zaplatit výkupné za naše duše. Jestliže učinil tuto nesmírnou oběť, nepohlíží na nás se lhostejností. ... OHC 163.4

Je nutno, abychom lpěli na tom, co je Cesta, Pravda a Život. ... Máme živého Spasitele, živého Přímluvce, někoho, kdo nám pomůže vždy, když to budeme opravdu potřebovat. Když budete pokoušeni jít do temné jeskyně pochybností a beznaděje, zpívejte: „Povstaň, má duše, povstaň! Nechť je každá tvá provinilá obava odhozena; Neboť se ukazuje oběť krvavá za tebe učiněná. Před trůnem Ručitel můj stoje, V rukou má vepsáno jméno moje.“¹² OHC 163.5

7. června

Místo svatého života

„Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.“ (1 Pt 2,9) OHC 164.1

Kristova církev na zemi se nachází uprostřed mravní temnoty nevěrného světa, který pošlapává Boží zákon. Ale jeho Vykupitel, jenž lidi vykoupil za cenu vzácné vlastní krve, učinil vše pro to, aby jeho církev byla společností proměněných lidí, osvětlenou Světlem světa, mající slávu knížete Emanuela. Zářící paprsky Slunce spravedlnosti svítící skrze jeho církev přivedou do jeho ohrady každou ztracenou a zatoulanou ovci, která k němu přijde a bude u něho hledat útočiště. A u něho, který znamená věčný pokoj a věčnou spravedlnost, naleznou lidé svůj pokoj a také světlo a radost.¹³ OHC 164.2

Členové církve by měli dbát, aby ve své duši měli stále takové zářící světlo Boží lásky, které svítí i ostatním lidem. V sázce je příliš na to abychom mohli dovolit, aby se nás zmocnila duchovní lhostejnost. Mějme se na pozoru před upadnutím do nechuti k náboženským obřadům a povinnostem. Bojujme odhodlaně proti takovéto netečnosti duše, která má tak neblahé důsledky pro duchovní růst a samotný život křesťana. Církev, jejíž členové vynakládají činorodou osobní snahu činit dobro svým bližním a přispívat k jejich spáse, vzkvétá a dobře se jí daří. Takoví křesťané pracují opravdověji na tom, aby si zajistili spásu. Probouzejí se doposud dřímající síly a celá duše je naplněna nezdolným odhodláním získat Spasitelův souhlas „Dobře vykonáno“ a nosit korunu vítězů.¹⁴ OHC 164.3

Ježíš činí svou církev nádherným Božím chrámem. Prohlásil: *„Nebo kdežkoli shromáždí se dva neb tři ve jménu mém, tuť jsem já u prostřed nich.“* (Mt 18,20) Jeho církev je místem svatého života naplněným rozličnými dary a obdařeného Duchem svatým. Každému členu církve na zemi přiděluje nebe příslušné úkoly a všichni by měli nalézat štěstí ve štěstí těch, jimž pomáhají a jež obdarovávají.¹⁵ OHC 164.4

8. června

V Boží dílně

„I vy, jako kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí, vzácných Bohu skrze Jezukrista.“ (1 Pt 2,5) OHC 165.1

Židovský chrám byl vystavěn z kamenů pocházejících z lomů v horách a než byl každý kámen dopraven do Jeruzaléma, byl přizpůsoben svému místu ve chrámu – osekán, vyhlazen a vyzkoušen. A až byly všechny kameny na místě, budova byla postavena bez jediného zvuku kladiva nebo sekáče. Tato budova představuje duchovní chrám Boha, jež je postavena z materiálu tvořeného lidmi všech národů, hovořících všemi jazyky, všech vrstev, bohatými i chudými, vzdělanými i nevzdělanými. Není to neživý materiál, který by měl být upravován kladivem a sekáčem. Jde o živé kameny nalámané ve světě pomocí pravdy a vznešený Mistr stavitel, Pán tohoto chrámu je nyní osekává a vyhlazuje a připravuje je na jejich příslušné místo v duchovním chrámu. Až bude dokončen, bude tento chrám na všech místech dokonalý, bude předmětem obdivu andělů i lidí, neboť jeho stavitelem a tvůrcem je Bůh.¹⁶ OHC 165.2

Péče prokázaná při stavbě chrámu je pro nás poučením co se týče péče, kterou bychom měli prokazovat při budování svého charakteru. Nesměl být použit žádný nekvalitní materiál. Nesmělo dojít k žádné lehkomyšlnosti při vzájemném přizpůsobování jednotlivých částí. Každý kus musel přesně vyhovovat dalšímu kusu. A stejně tak jak to bylo s Božím chrámem, musí to být i s jeho církví. Při budování svého charakteru nesmí jeho lid používat žádný nekvalitní materiál a pracovat nedbale a lehkomyšlně.¹⁷ OHC 165.3

Nyní jsme v Boží dílně a právě teď v této době zkoušek jsme uzpůsobováni pro nebeský chrám. Nemůžeme být lhostejní, nedbalí a lehkomyšní a odmítat vzdát se hříchu... a přitom čekat, že se staneme čistí a svatí a náš charakter bude přetvořen k podobě chrámu. ... Musíme se připravovat již dnes, již teď je čas, kdy můžeme odstraňovat své nedostatky.¹⁸ OHC 165.4

Kámen, který nezáří, je bezcenný. Tím, co tvoří hodnotu naší církve nejsou mrtvé kameny bez lesku, ale živé kameny, kameny, jež odrážejí zářící paprsky úhelného kamene a Slunce Spravedlnosti.¹⁹ OHC 165.5

Dary křesťanského společenství

„Neopouštějíte společného shromáždění svého, jako někteří obyčej mají, ale napomínajíce se, a to tím více, čímž více vidíte, že se ten den přibližuje.“ (Žd 10,25) OHC 166.1

Ti, kdož patří do rodiny víry, by neměli nikdy opomíjet svá společná shromáždění, neboť to je Boží prostředek vedení jeho dětí k jednotě, aby si v křesťanské lásce a společenství mohli pomáhat, dodávat si navzájem sil a povzbuzovat se. ... OHC 166.2

Jako bratři našeho Pána jsme povoláváni svatým hlasem ke zbožnému a šťastnému životu. Vstoupili jsme na úzkou stezku poslušnosti a proto posilujeme svou mysl vzájemným společenstvím a společenstvím s Bohem. Jelikož vidíme, že se Boží den přibližuje, setkáváme se často za účelem studia jeho Slova a „napomínejme“ jeden druhého, abychom věřili až do konce. Tato pozemská shromáždění představují Bohem určený prostředek dávající nám příležitost mluvit spolu navzájem a shromáždit všechnu možnou pomoc ke správné přípravě na to, abychom v nebeských shromážděních mohli přijmout naplnění slavnostních slibů našeho dědictví. OHC 166.3

Pamatujte, že na každém shromáždění se setkáváte s Ježíšem, Pánem shromáždění. Projevujte osobní zájem o jeden o druhého, neboť pouze znát lidi nestačí. Musíme znát lidi v Kristu Ježíši. Je nám přikázáno „jedni druhých v uctivosti mějte.“ To je základní myšlenka Evangelia. Základní myšlenkou světa je vlastní já.²⁰ OHC 166.4

Chtěla bych povzbudit ty, kteří se k bohoslužbám setkávají v malých skupinách. Bratři a sestry, nebudte sklíčení proto, že vás je tak málo. Strom, který stojí sám na planině, vysílá své kořeny hlouběji do země, rozprostírá své větve dále na všechny strany a když osamoceně bojuje s bouří nebo se raduje ze slunce, roste pevněji a stejnoměrněji. Tak také křesťan, zbaven závislosti na světu, může se naučit plně se spoléhat na Boha a v každém sporu může získávat sílu a odvahu. OHC 166.5

Kéž Hospodin požehná osamoceným a učiní z nich své věrné služebníky.²¹ OHC 166.6

Součást nebeské církve

„Pro tuž příčinu klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Jezukrista, z něhož všeliká rodina na nebi i na zemi se jmenuje.“ (Ef 3,14.15) OHC 167.1

Boží církev na zemi je součástí Boží církve na nebi. Věřící na zemi a ti, kdož nikdy nepadli na nebi, tvoří jednu jedinou církev. Všechny nebeské bytosti se zajímají o shromáždění svatých, kteří se na zemi setkávají k bohoslužbám s pocitem soudržnosti, v pravdě a v kráse svatosti. Ve vnitřním nádvoří nebes naslouchají svědectvím svědků pro Krista ve vnější předsíni na zemi a velebení a děkovné modlitby přicházející z církve dole stoupají vzhůru nesený nebeským chorálem. Boží chvála a radost se pak šíří po celém nebeském dvoru, neboť Ježíš nezemřel pro hříšné Adamovy potomky nadarmo. Zatímco andělé pijí z pramene, svatí na zemi pijí z čistých proudů tekoucích z Božího trůnu přinášejíce radost Božímu městu. ... OHC 167.2

Na každém shromáždění svatých na zemi Boží andělé naslouchají chvále, velebení a úpěnlivým prosbám vyjadřovaným Božími lidmi ve vyznání víry, písních a modlitbách. Tito lidé by měli mít na paměti, že na jejich chvalozpěvy navazují chorály andělských zástupů nahoře. ... OHC 167.3

Společenství věřících je možná malé co do počtu svých členů, ti ale byli odlomeni kladivem a sekerou pravdy jako hrubé kameny z kamenolomu světa, ... aby byli zkouškami uzpůsobeni pro své místo v Božím nebeském chrámu a v Hospodinových očích jsou mají velkou vzácnost. ... I v „hrubém neotesaném“ stavu jsou v Božích očích vzácní. Sekera, kladivo a dláto zkoušek jsou v ruce Toho, jenž má dovedné ruce a jsou používány ne k ničení nebo přivádění k nicotě a prázdnotě, ale k tomu, aby každé duši přinesly dokonalost. ... OHC 167.4

Hospodin již nikdy neodvrhne ty nejpokornější a nejskromnější věřící v Ježíše, neboť by se jeho trůn zbořil. Jsme „učinění vzácnými v tom nejmilejším“. Jsme členy královské rodiny, dětmi nebeského krále, Božími dědici a společnými dědici s Kristem Ježíšem.²² OHC 167.5

Nejvzácnější ze všech setkání

„Tehdy ti, kteříž se bojí Hospodina, tytýž mluvili jeden k druhému. I pozoroval Hospodin a slyšel, a psána jest kniha pamětná před ním pro ty, kteříž se bojí Hospodina, a myslí na jméno jeho.“
(Mal 3,16) *OHC 168.1*

Jakou naději vzbuzuje tento výjev, kde je Hospodin popisován jako sklánějící se a pozorně naslouchající vyznání víry z úst jeho svědků! ... *OHC 168.2*

Slova, kterým Bůh a andělé naslouchají s potěšením a radostí, jsou slova vděčnosti za šlechetný dar, jenž byl dán světu v podobě jednorozeného Božího Syna. Každé slovo díky za dar světla pravdy... je zapsáno v nebeských záznamech. Každé slovo, které děkuje za milosrdnou laskavost našeho nebeského Otce projevenou tím, že nám dal Ježíše, aby nás zbavil našich hříchů a udělil nám svou spravedlnost, je zaznamenáno v jeho „pamětné knize“. Takováto vyznání víry jsou zvěstováním „*ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své*“ (1 Pt 2,9). ... *OHC 168.3*

Čas a vhodná příležitost jsou velmi vzácné. Shromáždění věřící jsou v nebeské přijímací síni. Mají být svědky Boha a Pána Ježíše Krista, který dal svůj život za spásu světa. ... Jak obrovská důležitost je přikládána těmto malým shromážděním věřících! Ježíš Kristus zaplatil vlastní krví výkupné za jejich duše a když se setkávají k bohoslužbám, je mezi nimi. Majestát nebes ztotožňuje své zájmy se zájmy věřících ať jsou sebenížšího původu. A všude, kde mají příležitost společně se setkávat, je třeba, aby často „*mluvili jeden k druhému*“ dáváje hlasitý průchod vděčnosti a lásce vznikající tím, že myslí na Hospodinovo jméno. Pak bude Bůh pozorovat a slyšet svou chválu a setkání k vyznání víry bude považováno za nejvzácnější ze všech setkání. ... *OHC 168.4*

Ať všichni pamatují na to, že... andělé zapisují do „*pamětné knihy*“ každé slovo, které obhazuje Ježíšovu povahu a jeho poslání. O těch, kteří podávají svědectví o Boží lásce, Hospodin říká: „*Tiť budou... v den, kterýž já učiním, mým klínem.*“ (Mal 3,17) 23 *OHC 168.5*

Jednota v rozmanitosti

„Jedno jest tělo, a jeden Duch, jakož i povolání jste v jedné naději povolání svého. ... Jeden Bůh a Otec všech, kterýž jest nade všechno, a skrze všechno, i ve všech vás. Ale jednomu každému z nás dána jest milost podlé míry obdarování Kristova.“ (Ef 4,4-7) OHC 169.1

Jednota v rozmanitosti je Boží záměr. Kristovi následovníci musejí tvořit vzájemně sladěné společenství rozmanitých jedinců, kde jeden je přizpůsoben druhému a každý plní své příslušné úkoly pro Boha. Každý jedinec má své vlastní místo při plnění vznešeného záměru nesoucího otisk Kristova obrazu. ... Jeden se hodí pro určitou práci, druhý je uzpůsoben pro něco jiného, další má ještě jiné úkoly, ale každý musí vhodně doplňovat ostatní. ... Duch Boží, který působí v rozmanitých lidských jedincích a prostřednictvím nich, zajišťuje soulad jejich jednání. ... Musí zde být jen jeden vládnoucí Duch – Duch Toho, jenž je nekonečný ve své moudrosti a v němž se všichni rozmanití jedinci setkávají v nádherné jedinečné jednotě. ... OHC 169.2

Od přírody jsou nám dány povahové rozdíly, ale naše jednota závisí na míře, v níž se poddáme proměňujícímu vlivu Ducha Božího. Skrze milost Boží mají někteří lidé vzácné charakterové rysy. Mají laskavou a dobrotivou povahu a i jejich výtky jsou prochnuty něžností, neboť se v nich projevuje Kristův Duch. ... Moc jeho milosti mění a utváří charakter podle Božského vzoru obrozující jej v jemnosti a kráse podle svého vlastního požehnaného obrazu. ... OHC 169.3

Jak velká je rozmanitost projevující se ve světě! Každá věc má svůj zvláštní účel, a přitom je vidět, že všechny jsou spojeny dohromady v jeden úžasný celek. Ježíš Kristus působí v jednotě s Otcem a z tohoto místa by se tato nádherná jednota měla šířit... mezi všemi lidmi všech vrstev s jejich rozmanitými schopnostmi. Každý by měl ctít schopnosti ostatních, měli bychom se sjednotit v dobrotě, nesobeckých myšlenkách a činech, neboť Kristův Duch jako živá trvale působící síla celým tímto celkem neustále prolíná. ... Jednotu netvoří nápadné činy; tvoří ji charakter utvářený Duchem svatým. OHC 169.4

Sjednoci v Kristu

„Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.“ (J 17,21) OHC 170.1

Naléhavá vroucí modlitba Ježíše... zasahuje v přímé linii až do naší přítomnosti. Kam až může hříšný člověk dosáhnout svou poslušností – k jednotě s Bohem skrze Ježíše Krista! Do jakých výšek je nám dovoleno stoupat, když máme úctu k odměně, která je stanovena! Musíme přijímat sílu od Boha, aby lidská povaha díky Božskému vlivu nemusela být vždy svedena z pravé cesty a aby nemusela být vždy pod vlivem hříchu přinášejícím zkaženost a zvrácenost. Lidská povaha se skrze Ježíše Krista sjednocuje s anděly – ano i se vznešeným Bohem.²⁵ OHC 170.2

Ti, kdož jsou opravdově spojeni s Bohem, nebudou nikdy stát proti sobě navzájem. ... Jeho duch vládoucí v jejich srdcích vytváří soulad, lásku a jednotu. Opak toho vládne mezi ďáblými dětmi. Jsou mezi nimi ustavičné rozpory. Vládou zde sváry, závist a žárlivost. Znakem křesťana je Kristova mírnost a pokora. Z jeho nekonečné moudrosti pramení shovívavost, laskavost, soucit a láska, zatímco opakem je zkažené ovoce srdce, které není v jednotě s Ježíšem Kristem. ... V jednotě je síla. V nejednotě je slabost a porážka.²⁶ OHC 170.3

Nejpřesvědčivější důkaz o Ježíšově poslání, který můžeme dát světu, je dokonalá jednota. ... Naše schopnost spasit svou duši je přímo úměrná naší jednotě s Kristem.²⁷ OHC 170.4

Dosáhneme-li až k úrovni dokonalosti, naše vzácné povahové rysy musejí být utvářeny v souladu s Ježíšovou vůlí. Pak budeme společně sedět na nebeských místech v Kristu. Bratři jednají společně bez myšlenky na spory. Obšírné zabývání se malými rozdíly vede k jednání, které narušuje křesťanské společenství. ... Přibližujme se stále Bohu a on se přiblíží k nám. V této jednotě se pak dostaneme k němu nahoru. Církev bude jako zahrada, o kterou pečuje Hospodin. Boží lidé budou jako stromy spravedlnosti zasazené Hospodinem a zalévané vodou z řeky života.²⁸ OHC 170.5

Jedno velké bratrstvo

„Prosímť pak vás, bratří, skrze jméno Pána našeho Jezukrista, abyste jednotejně mluvili všickni, a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte spojeni jednotejnou myslí, a jednotejným smyslem.“ (1 K 1,10) OHC 171.1

Máme jednoho Pána, jednu víru, jeden křest. Kristovo Evangelium je určeno pro všechny lidi všech vrstev a všech národů. Vliv Evangelia má lidi sjednotit v jedno velké bratrstvo. Máme jen jediný vzor, který musíme napodobovat při budování svého charakteru. Pak budeme všichni mít Kristův charakter, budeme v dokonalém souladu, všechny národnosti budou spojeny v Ježíši Kristu a budou mít stejné smýšlení a stejné názory, budou mluvit o stejných věcech a jedněmi ústy velebit Boha. Toto je dílo, jež pro nás má vykonat Vykupitel světa. Přijmeme-li pravdu tak jak je v Ježíši, předsudky a zaujatosti jedněch národů vůči druhým budou odstraněny a duch pravdy spojí všechna srdce v jedno. Budeme se milovat jako bratři, budeme si druhých cenit více než sebe sama, budeme laskaví a zdvořilí, skromní a pokorní, ochotni vyhovět druhému, plni soucitu. Budeme dobrým ovocem. ... OHC 171.2

Bůh přesně ví jak zacházet se zvláštnostmi jednotlivých národů. ... Poselství třetího anděla... je sjednotit lidi pro plnění zvláštního úkolu připravující je, aby se po dosažení dokonalosti charakteru spojili v jednu velkou rodinu v příbytcích, které Ježíš připravil pro ty, kdož ho milují. ... OHC 171.3

Pravda je všemocná a dosahuje nekonečně daleko. Pravda spojí národy v jedno velké bratrstvo. ... Ježíš v lidech lidi sjednocuje na jednom velkém základě připravující je na spojení v jednu rodinu v nebi. Tím, co lidi spojuje a odstraňuje předsudky mezi národy, je pravda. ... OHC 171.4

Pravda má stejný utvářející vliv na srdce lidí všech národů. Všichni lidé, jež přijímají pravdu, se sklánějí před majestátem, který jim vládne a když Ježíš zůstává v lidském srdci skrze víru, jsou s ním lidé zajedno ve smýšlení, neboť Ježíš není rozdělen. Lidé jsou pak silní v jeho síle a šťastní a sjednoceni v jeho pokoji. Pravda působí svou podmaňující silou stejně na všechna lidská srdce. Zušlechťuje a oduševňuje srdce věřícího.²⁹ OHC 171.5

15. června

Vítězství nad každým nepřítelem

„V slovu pravdy, v moci Boží, skrze odění spravedlnosti na pravo i na levo.“ (2 K 6,7) OHC 172.1

Po dlouhé věky mravní temnoty, po staletí nesváru a pronásledování byla Kristova církev jako město postavené na hoře. Po mnoho věků, od generace ke generaci až do dnešní doby se v ní uplatňují neposkvrněné zásady Bible. Kristova církev, jakkoli by se mohla zdát oslabená a nedokonalá, je jedinou věcí na zemi, které Kristus věnuje svým neopakovatelným způsobem svou lásku a pozornost. Tato církev je divadlem jeho milosti, ve kterém s potěšením provádí zkoušky milosrdenství na lidských srdcích. OHC 172.2

Církev je Boží pevnost, jeho město, které chrání jako útočiště v odbojném světě. Každá zrada její posvátné důvěry je zradou na Tom, jenž ji vykoupil vzácnou krví svého jednorozeného Syna. Po celou historii světa věřící duše budují církev na zemi. ... OHC 172.3

Dnes tak jako v minulosti celá nebesa chtějí vidět rozvoj církve v opravdovém spasitelném umění. ... Ježíš nás vyzývá, abychom se dali úzkou stezkou, kde každý krok znamená popření vlastního já. Vyzývá nás, abychom stáli pod praporem věčné pravdy a bojovali, ano opravdově bojovali za víru „jednou danou svatým.“ ... OHC 172.4

Jelikož se blížíme době, ... kdy satanova oklamávající moc bude tak velká, že pokud by to bylo možné, „*svedl by i vyvolené*“, naše bystrost musí být podpořena Božským osvícením, abychom dokázali rozeznat satanovy úskoky. V našem úsilí nalézt cestu k Hospodinu je nám k dispozici celé nebeské bohatství.³⁰ OHC 172.5

Božím záměrem je, aby jeho církev postupovala stále kupředu v čistotě a poznávání pravdy, od světla ke světlu, od slávy ke slávě.³¹ OHC 172.6

Naše naděje není v člověku, ale v živém Bohu. S naprostou jistotou, kterou nám dává víra, můžeme očekávat, že svou všemohoucnost spojí s lidským působením pro slávu svého jména. Chráněni pancířem jeho spravedlnosti můžeme zvítězit nad každým nepřítelem.³² OHC 172.7

Zlaté pouto lásky

„Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého. Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“ (J 13,34.35) OHC 173.1

Kristova láska je zlaté pouto, jež váže smrtelné lidské bytosti věřící v Ježíše Krista, k Nekonečnému Bohu. Láska, kterou má Hospodin ke svým dětem, je „přenesmírná“. Nemůže ji popsat nebo vysvětlit žádná věda. Její hloubku nemůže prozkoumat žádný lidský rozum.³³ OHC 173.2

Sobectví a pýcha jsou překážkou čisté lásky, jež spojuje našeho ducha s Ježíšem Kristem. Bude-li tato láska správně rozvíjena, smrtelné se bude spojovat se smrtelným a vše se sjednotí v nesmrtelném. Člověk se bude spojovat s člověkem a vše bude svázáno poutem nekonečné lásky. Posvěcená vzájemná láska je svatá. V tomto vznešeném díle vzájemná křesťanská láska – daleko větší a mnohem stálejší a nesobečtější než kdo kdy viděl – hájí křesťanskou něžnost, dobrotivost a zdvořilost a objímá lidské bratrstvo v Božím objetí potvrzující váhu, kterou Bůh přikládá právům člověka.³⁴ OHC 173.3

Zlaté pouto lásky, které váže srdce věřících v jednotě, družnosti a lásce a také v jednotě s Kristem a Otcem, zajišťuje dokonalost tohoto spojení a nese před světem svědectví síly křesťanství, které nemůže být popřeno. ... Zásluhou tohoto pouta bude vymýceno sobectví a nevíra nebude existovat. Nebudou žádné spory. V nikom, kdo je spojen s Ježíšem, nebude žádná vzpurnost. Nikdo nebude stavět na odiv svéhlavost vzpurného neukázněného dítěte, které se pouští ruky, jež ho vede a vybírá si to, že bude klopýtat samo svou vlastní cestou.³⁵ OHC 173.4

Láska je choulostivá rostlina, o kterou musí být pečováno a která musí být pečlivě opatrována. Všechny kořeny zloby kolem ní je nutno vytrhávat, aby měla místo ke svému šíření a pak se do jejího vlivu dostanou všechny schopnosti mysli, celé srdce. Pak budeme milovat Boha nade vše a bližního svého jako sebe sama.³⁶ OHC 173.5

Pod jhem Ježíše

„Kdož miluje bratra svého, v světle zůstává, a pohoršení v něm není.“ (1 J 2,10) OHC 174.1

Ďábel se snaží svými pokušeními ovládnout lidské duše. Necht' nic, co říkáte nebo děláte, nikdy před žádnou duší neukazuje vaše pokušení nebo ztrátu odvahy. Pamatujte, že byla vykoupena Kristovou krví. Každá duše je vzácná. Jen pokud vzhlížíte ke kříži, můžete správně ocenit lidskou duši. Jak politováníhodné by bylo, kdyby něco, co řeknete nebo uděláte, vychýlilo byt' jen jedinou duši nesprávným směrem. Máte závazky k Bohu a svým bližním; nemůžete tato pouta zpřetrhat a z těchto závazků se vyvázat.³⁷ OHC 174.2

Neznepokojujte se tím, co si myslí nebo říkají ostatní lidé, ... ale lpěte na Hospodinovi; nikdy vás nezklame. ... Musíme mít stále na mysli, že ďábel se usilovně snaží o získání každé duše. Musíme stát na Hospodinově straně nedávaje nikomu ani tu nejmenší příležitost, kterou by mohl zneužít. ... Když jste slovně provokováni a jsou proti vám činěny různé výpady, nejlepší odpovědí je zachovat mlčení jako kdybyste nic neslyšeli. ... Všichni bychom měli pamatovat na to, že jsme pod jhem Ježíše a nesmíme zneuct'ovat svého Spasitele nebo jho, k jehož nošení nás vyzval. Svého ducha budeme řídit tak jistě, jak odhodlaně budeme nosit toto jho.³⁸ OHC 174.3

To, co dělají a říkají ostatní, co si o vás ostatní myslí, nezmění Boží smýšlení o vás. Ten, jenž činí spravedlnost, je spravedlivý a názor člověka jeho povahu nezmění. ... Ježíš vás miluje a pro hodnocení vašeho charakteru nepoužívá lidská měřítká. Vaším úkolem je vzhlížet k Ježíši a být odrazem jeho charakteru. Myslete na jeho lásku. Pozvěte nebeského Hosta, ať zůstává ve vašem srdci. ... OHC 174.4

Necht' je váš duch očištěn od veškeré svěskosti, všech nespravedlivých a špatných myšlenek. Necht' jsou vaše slova čistá, posvěcená, oživující a posilující pro všechny, s nimiž se stýkáte. Nenechávejte se snadno vyprovokovat. Necht' je ve vašich srdcích a na vašich rtech Boží chvála, aby o vás nemohla být oprávněně řečena žádná špatná věc.³⁹ OHC 174.5

Proud lásky prýštící ze srdce

„Nejmilejší, milujmež jedni druhé; nebo láska z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a znát Boha.“ (1 J 4,7) OHC 175.1

Když nebeská zásada věčné lásky naplní srdce, proudí ven k ostatním srdcím, a to ne pouze proto, že je získávána jejich přízeň, ale hlavně proto, že láska se stává podstatou jednání člověka a tříbí charakter, řídí pohnutky, ovládá vášně, potlačuje nepřátelství a povznáší city. Tato láska není omezena a neobsahuje pouze „mne a tebe,“ ale je široká jako svět a vysoká jako nebe. Je v nádherném souladu s láskou andělských dělníků. Tato láska, pečlivě opatrovaná v srdci, oduševňuje celý život a šíří všude kolem sebe zušlechťující vliv. Máme-li ji, musíme být šťastni, ať se na nás osud usmívá či mračí. A milujeme-li Boha celým srdcem, musíme milovat taktéž jeho děti. Tato láska je podstatou Boha. Je to nebeská ozdoba, jež dává duši opravdovou ušlechtilost a důstojnost.⁴⁰ OHC 175.2

Naplnění duše láskou k Ježíši zušlechťuje slova, jednání i vzhled a přináší naději, odvahu a vyrovnanost. ... Probouzí touhu po lepším životě. Duše začínající umdlévat jsou posíleny, neboť ti, kdož bojují proti pokušení, získávají sílu a povzbuzení. Slova, vzezření a skutky vydávají zářivé paprsky slunečního svitu zanechávající za sebou jasnou cestu do nebe. ... Každý z nás má mnoho možností pomáhat ostatním. Máme stálý vliv na mládež kolem nás. Výraz tváře je sám o sobě zrcadlem vnitřního života. Ježíš si přeje, abychom byli jako on sám – abychom naplnění laskavým soucitem plnili v prostých životních úkolech poslání lásky. ... OHC 175.3

Naším úkolem je žít v ovzduší Kristovy lásky, zhluboka dýchat jeho lásku a šířit kolem sebe její teplo. Och, jaký prostor je před námi otevřen pro náš vliv! Jak pečlivě bychom měli obdělávat zahradu své duše, aby dávala pouze čisté, sladké a voňavé ovoce! Náš vliv na ostatní je posvěcován slovy lásky, něžnosti a blahovůle.⁴¹ OHC 175.4

Hedvábná nit, která váže lidská srdce

„Skrze lásku posluhujte sobě vespolek.“ (Ga 5,13) OHC 176.1

Láska je hedvábná nit, jež k sobě poutá lidská srdce. Neměli bychom si myslet, že jako vzor musíme stanovit sebe sama. Dokud budeme myslet na sebe a na to, co nám jsou ostatní dlužni, nebudeme moci plnit své dílo při záchraně duší. Když se Ježíš zmocní našich srdcí, již nikdy nebudeme činit středem svých myšlenek omezený okruh svého já. OHC 176.2

Jak nádhernou úctu k lidskému životu vyjádřil Ježíš svým životním poselstvím! On nestanul mezi lidmi jako král, dožadující se pozornosti, úcty a úsluh, ale jako ten, jenž sám chce sloužit a povznést lidstvo. Právě, že nepřišel proto, aby se mu sloužilo, ale aby sám sloužil. ... Kdekoli Ježíš spatřil lidskou bytost, viděl ji jako někoho, kdo potřebuje lidský soucit. Mnozí z nás chtějí sloužit určitým lidem – těm, které ctí – ale právě ty, pro něž by nás Ježíš učinil požehnáním, kdybychom nebyli tak chladní, nevlídní a sobečtí, míváme jako nehodné své pozornosti. ... OHC 176.3

Všichni si musíme dokonaleji osvojit velké ponaučení o odpouštění. ... Největší zlo, jehož se můžeme dopustit na jiných, je neodpouštět jim, domníváme-li se, že nám jakýmkoli způsobem ubližují. To je pro ty, kdož se prohlašují za křesťany, ten nejnebezpečnější postoj, neboť právě tak, jak se chovají ke svým bratřím, bude se k nim chovat i Pán v nebesích. OHC 176.4

Je třeba, abychom získali hlubší a jasnější náhled na Kristovu povahu. ... Neměli bychom myslet na Boha jen jako na soudce a zapomínat, že je rovněž milujícím Otcem. Nic nemůže naší duši uškodit více, neboť celý náš duchovní život je utvářen naším pojetím Boží povahy. Máme se co učit o Ježíšově lásce.⁴² OHC 176.5

„Budtež tedy následovníci Boží, jakožto synové milí. A chodte v lásce, jako i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a obět Bohu u vůni rozkošnou.“ (Ef 5,1.2) To je hloubka lásky, jaké bychom měli dosáhnout. A tkanivo této lásky není poskvrněno sobectvím.⁴³ OHC 176.6

Pomoc chybuujícím

„Bratří, by pak byl zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušín.“ (Ga 6,1) OHC 177.1

Zde máme přímý pokyn zacházet laskavě s těmi, kdož byli „zachvázeni pádem“. Tomuto „zachvácení“ však musí být přikládán jeho pravý význam. ... Ten, kdo je do hříchu uveden nevědomě bez úmyslu hřešit a hřeší kvůli nedostatku bdělosti a modlitby nerozeznávající d'áblovo pokušení a upadá tak do jeho osidel, se velmi liší od toho, kdo úmyslně upadá v pokušení a s rozmyslem plánuje cestu hříchu. ... OHC 177.2

Je třeba, abychom se účinněji bránili úmyslnému hříchu, ale apoštol dává pokyn, aby se těm, kdož jsou „zachvázeni“, překvapení nebo přemožení pokušením, dostávalo náležité péče. ... Napravte je v tichosti *„prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušín“*. Je k tomu potřebná víra a přesvědčování a laskavé rady i prosebné modlitby k Bohu, aby prohlédli hrozící nebezpečí a hřích. Měli bychom je napravit jako vymknutou kost a proto je třeba snažit se zasadit je zpět; přivést je zpět k sobě samým jejich přesvědčením o jejich hříchu a chybě. ... Bratrův pád nesmí pro nás znamenat žádnou radost. Naopak v pokoře, v bohabojnosti a v lásce k jeho duši hledejte cestu jak ho zachránit před hříchem.⁴⁴ OHC 177.3

Musejí-li lidé plavat proti proudu, vlny je svou silou tlačí zpět. Budiž jim podána pomocná ruka jako ruka staršího Bratra topícímu se Petrovi. ... Nechť ten, kdo se dal na špatnou cestu, není svým bratrem ponechán, aby zmalomyslněl. Nechť pocítí pevné sevření soucítící ruky, nechť uslyší zašeptání: „Modleme se.“ Duch svatý je oba touto zkušeností obohatí. Tím, co spojuje srdce, je modlitba. Tím, co přinese Boží požehnání, je modlitba ke šlechetnému Lékaři, aby zhojil duši. Modlitba nás spojuje navzájem a spojuje nás i s Bohem. Modlitba přivádí Ježíše na naší stranu a dává zemdlelým a zmateným duším osvěžující milosrdenství a novou sílu, aby zvítězily nad světem, tělem i d'áblem. Modlitba odvrací satanovy útoky.⁴⁵ OHC 177.4

Jeden a sto

*„Tedy přistoupiv k němu Petr, řekl: Pane, kolikrát zhřeší proti mně bratr můj, a odpustím je-
mu? Do sedmikrát? I dí mu Ježíš: Nepravím tobě až do sedmikrát, ale až do sedmdesátikrát
sedmkrát.“ (Mt 18,21.22) OHC 178.1*

Před námi je velké dílo. Je mnoho lidí, jež se toulají mimo Kristovo ohradu a jelikož se stávají chladnými a lhostejnými a ztrácejí veškerou náchylnost vracet se, nepoběží za vámi. Musíte je přivést odtamtud, kde jsou. ... Když najdete bloudící ovci, ved'te ji do ohrady a neopouštějte ji dokud ji neuvidíte v jejím bezpečí. ... Vyjděte ven pro ztracené ovce domu izraelského. OHC 178.2

Pokud existuje něco, v čem jste se vůči někomu dopustili jediné chyby, pak nehleďte na to, že tento někdo mohl udělat sto takových chyb, napravte tuto chybu a otevřete mu cestu, aby mohl přijít znovu zpátky. Možná to byla právě tato věc, která ho držela mimo. Ve své pokoře tuto svou jedinou chybu přiznejte a možná, že to na něho zapůsobí a dovede k tomu, aby se slzami přiznal svých sto chyb a napravil je. A tak bude spasena duše, pro niž zemřel Ježíš. ... OHC 178.3

Řeknete možná: „Pokoušel jsem se zachránit toho a onoho a oni mne pouze zraňovali. Už se nebudu pokoušet jim pomáhat.“ Neztrácejte ale odhodlání, jestliže se ihned nevrátí do ohrady. Snažte se stále pomáhat svým bližním. Pokud vaše snaha neoslábne, uspějete.46 OHC 178.4

Běžte společně k cíli. Nedělejte z malých rozdílů v názorech klíny, které oddělují srdce od srdce, a uvažujte jak můžete jeden druhého milovat stejně jako Ježíš miloval vás. Uvažujte jak můžete odpustit těm, kteří se vůči vám provinují, stejně jako chcete, aby vám váš nebeský Otec odpustil vaše prohřešky. Pak mohou být vaše požadavky jednoznačné a rozhodné a můžete být smělí v Kristu, neboť on vaše požadavky přednáší Bohu s nebeskými pověřovacími listinami, kterými je jeho vlastní spravedlnost. Můžete věřit, že Kristus skutečně slyší, věřit, že skutečně požehnává a říká: „Já jsem Jeho a On je můj.“ 47 OHC 178.5

Všechna čest pokojným!

„Blahoslavení pokojní, nebo oni synové Boží slouti budou.“ (Mt 5,9) OHC 179.1

Pokojní! Jakým pokladem je pokojný člověk pro rodinu, jakým požehnáním pro církev! Pokojní mohou být pokoušeni, ale jejich život je „skrýt s Kristem v Bohu.“ Vzhlížejí ke Kristu napodobující jeho vzor. ... Přijímají pokoj, který dává Ježíš. ... OHC 179.2

Pravá podstata našeho náboženství se neukazuje v postavení, které máme, ale ve vlídné povaze, laskavosti a pokoji, který z nás vyzařuje. Naše náboženství se projevuje v domácím kruhu ovzdušším, které nás obklopuje a přináší celé rodině štěstí. ... OHC 179.3

Opravdový křesťan... nepoužívá prázdná slova a nemluví podrážděně. Jeho skutky v rodinném kruhu jsou naplněny láskou a křesťanskou ohleduplností. Tyto skutky se mohou zdát všední, ale nebesa sledují zásadové chování těch, kdo se snaží prospívat ostatním. ... OHC 179.4

Naší výsadou ale i povinností je pěstovat v sobě laskavost, mít Kristův pokoj v srdci a jako pokojní a následovníci Krista zasívat vzácná semena, která dají úrodu pro věčný život. Mnozí z těch, kdo o sobě prohlašují, že jsou Kristovými následovníky, mají řadu dobrých a užitečných vlastností, ale jejich povaze velmi škodí nevlídnost, podrážděnost, věčná nespokojenost a odsuzování ostatních. Manžel nebo manželka chovající v sobě podezíravost a nedůvěru způsobuje doma hádky a sváry. Nikdo by si neměl laskavá slova a úsměvy ponechávat pouze pro cizí lidi a doma projevovat popudlivost a vyhánět tak odsud pohodu a spokojenost. ... OHC 179.5

Jedině praktické uplatňování Kristových zásad může z člověka učinit šířitele pokoje doma, v církvi, v jeho okolí a ve světě. Domácí náboženství je praktické posvěcení. ... Skutečná hodnota víry je měřena způsobem, jakým člen rodiny plní své povinnosti k ostatním rodinným příslušníkům. ... Naučte se tu vzácnou věc být šířitelem pokoje v kruhu své rodiny.48 OHC 179.6

Žádná hodnota před Bohem

„Bratři moji, nepřipojujtež přijímání osob k víře slavného Pána našeho Jezukrista.“ (Jk 2,1)

OHC 180.1

Zlo existující mezi lidstvem světa by nemělo nikdy dojít schválení ze strany křesťanů. ... Bůh žádá, abyste podávali ruku těm, kteří to potřebují a měli ten nejněžnější soucit s těmi, kdož jsou pronásledováni nebo trpí nedostatkem. ... OHC 180.2

Budete-li mít Kristovu povahu, budete milovat bližního svého jako bratra, budete ctít pokorného učedníka v jeho nuzném příbytku, neboť Bůh ho miluje stejně jako vás a možná i více. Bůh neuznává žádnou hodnotu. Dává na lidi svou vlastní pečeť; ne podle jejich postavení, bohatství nebo chytrosti, ale podle jejich jednoty s Kristem. Skutečnou hodnotu lidských bytostí tvoří čistota srdce a cílevědomost. ... Všichni, kdož každý den žijí ve společenství s Kristem hodnotí lidi stejně jako on. Chovají v úctě dobré a poctivé lidi, i když ti lidé mohou být na tomto světě chudí. ... Lakota, sobectví a chamtivost znamenají modlářství a tupí Boha. ... Křesťané v sobě musejí mít laskavost, soucit a shovívavost.⁴⁹ OHC 180.3

Měli bychom se snažit napodobovat náš velký Vzor, aby Duch, jež zůstával v Kristu, zůstával i v nás. Spasitel se nepohyboval mezi vysoce postavenými a ctihodnými tohoto světa. Netrával svůj čas mezi těmi, kteří hledali pouze pohodlí a rozkoše. Jeho posláním bylo činit dobro. Jeho úkolem bylo pomáhat těm, kteří to potřebovali, zachraňovat ztracené a spějící do záhuby, narovnávat shrbené, zbavovat jha útlaku ty, kdož byli v otroctví, léčit trpící a přinášet soucit a útěchu zoufalým a truchlícím. Čím více se budeme přibližovat Kristově povaze tím více budeme objevovat toho, co můžeme činit pro svého bližního. Budeme naplněni láskou k chybujícím duším a budeme nacházet potěšení v následování šlépějí Majestátu nebes.⁵⁰ OHC 180.4

Odstraňte jedovaté rostliny

„Přede vším pak lásku jedni k druhým opravdovou mějte; nebo láska přikryje množství hříchů.“ (1 Pt 4,8) OHC 181.1

Jak těsné a jemné by mělo být pouto vážící nás k sobě! Jak opatrní bychom měli být, aby naše slova a skutky byly v souladu s posvátnými pravdami, které nám svěřil Bůh! ... OHC 181.2

Nechť je váš hovor s ostatními vždy takové povahy, abyste toho posléze nemuseli litovat. ... Padnou-li z úst vašeho přítele nebo bratra slova pomluvy, jež poškozují dojem, kterým působí, nikdy ho v tomto druhu vyjadřování nepodporujte, protože je to dílo nepřítele. Upozorněte ho, že Boží Slovo zakazuje takto mluvit. ... Vykupitel nám řekl jak ho můžeme odhalit světu. Když v sobě budeme chovat jeho ducha, když budeme projevovat lásku k ostatním, když budeme navzájem chránit své zájmy, když budeme laskaví, trpěliví, shovívaví, pak ovoce, které ponese, bude světu dávat důkaz, že jsme Boží děti. ... Posilovat jeden druhého v nejsvětější víře je požehnané dílo. Pomlouvání je dílo plné hořkosti a smutku. ... OHC 181.3

Měli bychom se snažit ulehčit si navzájem svá břemena projevováním Ježíšovy lásky jednoho k druhému. Kdyby naše rozmluvy byly zaměřeny na nebe a nebeské věci, pomluvy by pro nás brzy ztratily jakýkoli význam. Nevstupovali bychom již na nebezpečnou půdu ani bychom neupadali v pokušení dostávající se do moci ďábla. OHC 181.4

Místo hledání chyb na ostatních budme kritičtí sami k sobě. Každý by se měl sám sebe zeptat: „Je mé srdce čisté před Bohem? Velebím svého nebeského Otce?“ Jestliže jste v sobě chovali špatného ducha, vypuďte jej ze své duše. Odstraňte ze svého srdce vše, co má nečistou povahu. Vytrhejte každý kořen hořkosti, aby ostatní nebyli nakaženi zhoubným vlivem. Nedovolte, aby v půdě vašeho srdce zůstávala jedovatá rostlina. Vytrhněte ji hned teď a pěstujte místo ní rostlinu lásky. Nechť je Ježíš uchováván jako svatost v chrámu duše. ... *„Milujeme-liť jedni druhé, Bůh v nás přebývá, a láska jeho dokonalá jest v nás.“ (1 J 4,12) 51 OHC 181.5*

25. června

Pomáhejme jeden druhému

182.1 „*A protože dokudž čas máme, číňme dobře všechněm, nejvíce pak domácím víry.*“ (Ga 6,10) OHC

Hospodin učinil, že lidské bytosti jsou si navzájem potřebné. Jaké požehnané dílo by mohlo být vykonáno, kdyby všichni dělali vše pro pomoc těm, kdo tuto jejich pomoc a nesobeckou lásku potřebují. Bůh svěřil každému určité schopnosti a tyto schopnosti musíme používat k tomu, abychom jeden druhému pomáhali jít úzkou stezkou. V tomto díle jsou všichni navzájem spojeni a sjednoceni s Kristem. Své schopnosti zdokonalujeme a rozšiřujeme nesobeckou službou bližnímu. OHC 182.2

Členové Boží církve na této zemi jsou jako jednotlivé části stroje, které úzce souvisejí jedna s druhou a jsou závislé na jednom velkém řídicím článku. Musí zde být jednota v rozmanitosti. Žádný člen Hospodinovy rodiny nemůže působit úspěšně sám, oddělen od ostatních. ... Všichni by měli používat jím svěřené schopnosti ke službě pro něho a tím pomáhat k dosažení dokonalosti celku. Každý by měl své skutky podřídit Božímu velení. OHC 182.3

Díky Kristovu nádhernému spojení božství s člověčenstvím máme jistotu, že i na tomto světě můžeme být účastni Božské přirozenosti. ... Ježíš slíbil pomáhat těm, jimž svěřil schopnosti. Slíbil vychovat nás k tomu, abychom mohli být jeho pomocníky. Pomůže nám následovat jeho příklad – činit dobro a odmítat činit zlo. Měli bychom být posvěcenými prostředníky, kterými bude proudit jeho láska k těm, kdo potřebují pomoc. ... OHC 182.4

Ježíš posílá své světlo těm, kdož mají okna své duše směřující k nebi otevřená a pod vlivem Ducha svatého činí Boží skutky. Ten, kdo se nejvíce přibližuje dokonalé poslušnosti vůči Božímu zákonu, vykonává pro Boha nejvíce. Ten, kdo následuje Krista sahaje po jeho dobrotě, jeho soucitu, jeho lásce k lidem, bude Bohem přijat jako jeho pomocník společně s ním. Takový člověk není ochoten zůstat na nízké úrovni duchovního života. Sahá stále výše a výše.⁵² OHC 182.5

Milosrdenství projevované soucitem

„Povinniť jsme pak my silní mdloby nemocných snášeti, a ne sami sobě se líbiti.“ (Ř 15,1) OHC 183.1

Je třeba, abychom všichni měli upřímnější soucit s ostatními lidmi podle Ježíšova vzoru; ne však soucit s těmi, kteří jsou dokonalí – ti to nepotřebují – ale s chudými, trpícími a zápasícími dušemi, jež jsou „zachvácení v pádu“, hřeší a kají se, jsou pokoušeny a ztrácejí odvahu. Tento laskavý soucit změkčuje a ovládá duši. Veškerá ledová nepřístupnost pak roztává a objevuje se Ježíš. OHC 183.2

Jedině Boží láska může otevřít a rozšířit srdce a dát lásce a soucitu šíři a hloubku, kterou nelze změřit. Ti, kdož milují Ježíše, milují všechny Boží děti. Vědomí vlastních slabostí a nedostatků přivádí člověka k tomu, aby odvrátil svůj pohled od sebe sama ke Kristu. Spasitelova láska pak boří všechny studené farizejské zábrany, vypuzuje veškerou tvrdost a sobectví a nastává dokonalý soulad mezi jednotlivými dušemi, a to i těmi, které mají zcela opačnou povahu. OHC 183.3

Boží dobrota a shovívavost, jeho láska ke hříšným lidem přinášející sebeobětování musí vést všechny, kdož si uvědomují jeho milost, k projevování téhož, k velkorysému vyjadřování soucitu ostatním. Nádherný příklad Kristova života, s ničím nesrovnatelná něžnost, s níž vstupoval do citů utiskovaných duší roníce slzy s těmi, kteří plakali a radující se se všemi, kteří se radovali z jeho lásky, musí mít hluboký vliv na povahu všech, kdož milují Boha a dodržují jeho přikázání. OHC 183.4

Tito lidé projevují ostatním svůj soucit; ne váhavě a se zdráháním, nýbrž velkoryse. Laskavými slovy a skutky se snaží připravovat takovou cestu pro nohy znavených jakou by chtěli mít sami pro sebe. Jelikož každý den a hodinu dostáváme Boží dary, laskavý a nesobecký zájem o ty, pro něž Ježíš zemřel, je tím nejmenším, čím můžeme projevit svou vděčnost. Máme Boží dary a požehnání? Ano, máme. Ježíš tedy říká: „Rozdávejte je ostatním.“ Ne několika málo privilegovaným, ale všem, s nimiž se dostáváme do styku. Musíme dávat milost za milost.⁵³ OHC 183.5

„Kdo je můj bližní?“

„Láskou bratrskou jedni k druhým naklonění jsou, poctivostí se vespolek předcházejte.“ (Ř 12,10) OHC 184.1

Křesťanská láska se projevuje křesťanskými myšlenkami, křesťanskými slovy a křesťanskými způsoby. V Kristu je Božská dokonalost povahy. V Kristu činíme Boží skutky. V Kristu si uvědomujeme své dalekosáhlé závazky k Bohu a ke svému bližnímu. ... Je mnoho pout spojujících nás s našimi bližními, s lidstvem a s Bohem a tíha zodpovědnosti spojená s těmito vztahy přináší těmto poutům svatost.⁵⁴ OHC 184.2

Dokud jsme na tomto světě, musíme být spojeni jeden s druhým. Lidstvo je navzájem protkáno a propleteno pouty jednoty. Jako křesťané přebýváme jeden v druhém. ... Hospodin z nás chce mít své syny a dcery, které nazývá svými přáteli a kteří mají pomáhat jeden druhému. To musí být součástí naší praktické křesťanské zkušenosti. OHC 184.3

„Kdo je můj bližní?“ ... Je to ten, kdo nejvíce potřebuje vaši pomoc. Váš bratr, sklíčený na duši vás potřebuje stejně jako jste vy potřebovali jeho. Potřebuje zkušenost toho, kdo byl tak slabý jako on, kdo s ním dokáže mít soucit a pomoci mu. Poznání jeho vlastní slabosti mu umožní pomáhat jiným v jejich slabosti. OHC 184.4

Ať se nestává to, aby pouta soucit, která se mají rozechvět při sebemenším dotyku, byla chladná jako ocel, jakoby zmrzlá a neschopná pomoci tak, kde je pomoc potřebná.⁵⁵ OHC 184.5

Snažte se pomáhat, posilovat a obdarovávat ty, s nimiž se stýkáte. Hospodin je milosrdný k těm, kdož jsou sami milosrdní. Hospodin je něžný a má soucit s těmi, kdož projevují něžnost a soucit s ostatními. Musíme si uvědomovat, že jsme v Kristově škole a nemáme se zde učit jak si považovat sami sebe a jak se máme chovat, aby se nám dostávalo poct od lidí, nýbrž jak v sobě můžeme chovat Ježíšovu pokoru. Vlastní já a sobectví bude stále usilovat o nadvládu. Jde zde o zápas, který musíme vést sami se sebou, aby nezvítězilo vlastní já. A zvítězit můžete skrze Ježíše.⁵⁶ OHC 184.6

Ve šlépějích Ježíše

„Protož opuštěných rukou a zemdlených kolen posilňte, a přímé kroky čiňte nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo.“ (Žd 12,12.13) OHC 185.1

Účinek satanova království spočívá ve spojování různých pekelných sil pro šíření nákazy zla, leč Pán Ježíš připravil plán, kterým může čelit satanovu působení. Jeho plánem je naplnit jeho lidské pomocníky, kteří jsou poddanými jeho království, oddaností zásadám lásky a jednoty. S posvěceným srdcem by tito měli posilovat jeden druhého a podporovat a šířit to, co je dobré. Opětující Kristovu lásku by měli šířit nebeské věci. Jeho církve musí nést jeho pečeť a tak dokazovat světu, že Bůh seslal svého Syna, aby se stal Spasitelem světa. ... Láska by měla být protkána jako zlaté nitě všemi skutky těchto lidí. OHC 185.2

Každý křesťan, jenž je šťasten v Hospodinu, usiluje horlivě o to, aby stejné štěstí vnesl do srdce toho, jenž je v nouzi a trpí. Kristovi následovníci vnášejí své vlastní štěstí do srdcí ostatních tím, že činí skutky, jimiž se podobají Kristu. Šíří ovzduší čistoty, pokoje a Kristova ducha. Projevují se na nich nebeské vlastnosti a dávají ovoce nebeských druhů a jakostí. Sklízají to, co zaseli. OHC 185.3

Je nezbytně nutné, aby každá duše, jež vyslovuje jméno Ježíšovo činila *„přímé kroky nohama svýma“*. Proč? Aby *„což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo“*. Je hrozné, když duše dostává špatný příklad a je po cestě, po níž můžete jít, vedena nečestností pokřiveným směrem. ... Když ostatní vidíte dělat něco, o čem vás váš úsudek přesvědčuje, že je to pro křesťana nepatřičné, dejte si pozor, abyste se něčeho podobného nikdy nedopustili. ... Dokud půjdete v Ježíšových šlépějích, půjdete bezpečně. ... OHC 185.4

Musíme si všímat chyb ostatních, ovšem ne proto, abychom je odsuzovali, ale proto, abychom jim pomáhali a léčili je. Bděte a modlete se, jděte kupředu a vzhůru, přijímejte stále více Ducha Ježíšova a jej rozsévajte podél všech vod.⁵⁷ OHC 185.5

Radost z prosté služby

„Pane, co chceš, abych činil?“ (Sk 9,6) OHC 186.1

Nezáleží jakého jsme postavení nebo jak omezené jsou naše schopnosti; máme úkoly, které musíme plnit pro Velikého Mistra. Naše přednosti se rozvíjejí a uzrávají uplatňováním víry. S Boží pravdou hořící v našem srdci nemůžeme být nečinní. Štěstí, které pocítíme při svých skutcích, nás i v tomto životě odmění za všechno úsilí. O této věci mohou zasvěceně mluvit pouze ti, kdož okusili štěstí plynoucí z odříkání ve službě Kristu. Je to radost vskutku tak čistá, tak hluboká, že ji nejde slovy vyjádřit. *OHC 186.2*

„...V pomíjivém životě je pro vás určen zvláštní úkol. Může být z těch nejvšednějších, může být též z nejvznešenějších. Ale nikdo jiný než vy jej nemůže vykonat. ‚Co chceš, abych činil?‘ Vzhlížeje ke svému Vykupiteli cílevědomě plň jeho vůli. Osvícen shůry v každé chvíli snaž se každým skutkem velebit Boha, ať ni jediná myšlenka na sebe sama nezastiňuje září života.“ ... *OHC 186*

Krista můžeme mít u sebe i při své každodenní běžné činnosti. Ať jsme kdekoli, ať se zabýváme čímkoli, vždy můžeme být povzneseni, neboť jsme spojeni s Kristem. Své prosté životní úkoly můžeme plnit zušlechtní a posvěcení jistotou Boží lásky. Zásadová pokora přináší důstojnost. Vědomí, že jsme opravdu Kristovými služebníky, prodchne plnění našich každodenních úkolů duchem ušlechtilosti a radostí, trpělivostí, shovívavostí a laskavostí. ... *OHC 186.3*

Budete-li prokazovat zásadovost, neohroženost při plnění svých úkolů, zanícenou snahu být ztělesněním Krista při své každodenní činnosti a přitom skromnost, pokoru, něžnost a laskavost, trpělivost a smířlivost, připravenost snášet a odpouštět příkoří, pak budete živým listem čteným všemi lidmi a jim známým.⁵⁸ *OHC 186.4*

Čas jako vzácný poklad

„Noc pominula, ale den se přiblížil. Odvrzmež tedy skutky temnosti, a oblecme se v odění světla.“ (Ř 13,12) OHC 187.1

Máme-li nakonec být mezi těmi, kdož se budou dělit o odměnu Spravedlivého, musíme moudře využít čas naší zkoušky. Čas je nad zlato. ... OHC 187.2

Příchod Hospodina se blíží. Máme jen velmi málo času na přípravu. Budou-li přehlíženy drahocenné příležitosti, které se nám naskýtají, povede to k věčnému ztracení. Potřebujeme těsné spojení s Bohem. Dokud nebudeme vedeni a řízeni Duchem svatým, nebudeme v bezpečí. ... OHC 187.3

Měsíce rychle ubíhají. Tento rok s množstvím událostí bude již brzy rokem minulým. Necht' jsou zbývající drahocenné měsíce věnovány upřímné duševní práci pro našeho Pána. Mohli bychom bez obav pohlédnout do minulosti na způsob, jakým jsme strávili měsíce již uplynulé? Přinesl by nám tento pohled uspokojení? Dejte stranou každý skutek, který nikomu nic nepřinesl... a jak málo zůstane poslušné služby pro Boží slávu! Není to znepokojující? Kolik vzácného času bylo zmařeno sobeckým ukájením vlastních vášní! Jak často jsme staraje se jen o vlastní potěšení nevyužili příležitost uskutečňovat Ježíšovo dílo! ... OHC 187.4

Život i se svými nádhernými výsadami a příležitostmi dojde brzy svého konce. Čas na zdokonalení charakteru bude minulostí. Pokud se nyní nekajeme ze svých hříchů a pokud tyto nebudou smazány krví Beránkovou, zůstanou v nebeské knize, aby před námi stály ve dni, který se blíží. ... OHC 187.5

Život je krátký. Všechny věci tohoto světa pominou. Buďme moudří a stavějme pro věčnost. Nemůžeme si dovolit promarnit drahocenný čas, který nám zbývá, nebo se pouštět do činností, které nepřinesou žádné ovoce pro věčnost. Necht' je čas doposud věnovaný nicnedělání, lehkovážným skutkům a světským radovánkám tráven poznáváním Písma svatého, zkrášlováním našeho života a obšťastňováním a zušlechťováním života a charakteru ostatních. Tato činnost bude posvěcena Bohem a získá nám nebeskou pochvalu znějící: *„To dobře, služebníče dobrý a věrný.“* 59 OHC 187.6

1. července

Více, více, více!

„Bohatství a sláva při mně jest, zboží trvanlivé i spravedlnost. Lepší jest ovoce mé než nejlepší zlato, i než ryzí, a užitek můj než stříbro výborné.“ (Př 8,18.19) OHC 188.1

Když se lakotný člověk blíží ke své smrti, stává se ještě lakotnější. Člověk, jenž po celý svůj život hromadí pozemské poklady, této své honby za mamonem, na kterou si navykl, jen těžko zanechává. Neměl by ten, kdo hledá nebeský poklad, být svědomitější a zapálenější pro věc a mít zánícenější zájem o hledání tohoto pokladu, nacházejícího se nahoře? Neměl by prahnout po samotné podstatě všeho? Neměl by usilovat o věčnou korunu slávy, o bohatství, jež nezničí zub času ani jej neukradnou zloději? Čím silnější jsou jeho naděje tím zánícenější je jeho úsilí a tím větší je jeho odhodlání při hledání nesmrtelného pokladu neselhat. ... Jeho úkolem na zemi je zajistit si věčná bohatství. Jakmile ochutná nebeské Boží dary, nemůže už svolit k tomu, aby byl chudákem ponechaným na věčnost v nedostatku. Duše žádá více, více. To je opravdová potřeba duše. Potřebujeme více Božské milosti, více osvětlení, více víry. ... OHC 188.2

Och, kdyby všechno nesprávně používané úsilí bylo věnováno jednomu velkému správnému cíli – získávání bohatě poskytované Boží milosti v tomto životě – jaké nádherné důkazy vyprávějící o Božím milosrdenství a blahovůli bychom mohli vystavit v síních své paměti! ... Pak bychom si trvale navykli hromadit duchovní poklady stejně tak svědomitě a vytrvale jako svěští snaživci usilují o pozemské a pomíjivé věci. Jste asi nespokojeni se současným stavem vzhledem k tomu, že Bůh má celé nebe blaženosti a bohatou pokladnici šlechetných a vznešených darů určených k uspokojování potřeb lidské duše. Potřebujeme více Boží milosti, více Boží lásky a znamení jeho dobroty a on tyto nebeské poklady tomu, kdo je opravdu hledá, neodepře. ... OHC 188.3

Ti, kdož cítí tyto duchovní potřeby, projevují odhodlání své duše a horlivé tužby, jež sahají nad a za všechny pomíjivé světské pohnutky až k věčnosti.1 OHC 188.4

2. července

Nebezpečí blahobytu

„Statku přibývalo-li by, nepřikládejte srdce.“ (Ž 62,11) OHC 189.1

Mezi největší nebezpečí ohrožující církev patří láska ke světu. Z ní pramení hříchy sobectví a lakoty. O mnohých platí, že čím více pozemských pokladů získali tím větší zalíbení v nich nacházejí a chtějí jich stále více. ... OHC 189.2

Đábel používá všechny triky, které dokáže zosnovat, aby svedl Kristovy následovníky z jejich cesty. S nesmírnou obratností a vychytralostí přizpůsobuje svá pokušení podle různých povah jednotlivých lidí. Ty, kteří jsou od přírody sobečtí a lakotní, často pokouší tím, že na jejich cestu klade blahobyty. Ví, že pokud nepřekonají svou přirozenou povahu, láska k mamonu způsobí jejich klopýtnutí a selhání. Jeho cíl je často dosažen. Když jsou těmto lidem nabídnuta bohatství tohoto světa, mnoho z nich se jich dychtivě chápá a myslí si, že je o ně skvěle postaráno. Silná láska ke světu pak pohltí lásku k pravdě. ... OHC 189.3

Kdyby všichni tito lidé položili své majetky na Boží oltář, mohli by svého sobeckého a lakotného ducha překonat a zmařit satanovy záměry. Je-li správně využíváno, světské bohatství může být přímo požehnáním. Všichni, kdo jej vlastní, by si měli uvědomit, že je jim propůjčeno Bohem, aby jej využívali v jeho službě. Jeho štědrým rozdáváním v zájmu šíření pravdy a zmírňování nouze chudých mohou být těmi, kdož přinášejí spásu ostatním a požehnání své vlastní duši zde na tomto světě a v nebi hromadí poklad, který bude na věčnosti jejich. ... OHC 189.4

Mnozí zatím vůbec nevědí, co to je odříkání nebo co to je obětovat se pro věc pravdy. Ale do nebe se nikdo nedostane jinak než cestou pokory, sebeobětování a nesení kříže, kterou svými kroky měřil Spasitel. Věčný život budou mít jen ti, kdož jsou pro něj ochotni obětovat vše, ale trpět za něj, dát vlastní já na pranýř a obětovat za něj všechny modly se vyplatí. Mnohem dále sahající a věčná sláva převáží nad každým pozemským pokladem a zastíní každý pozemský půvab.² OHC 189.5

Pomocníci mající zmírnit utrpení

„A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“ (Mt 25,40) OHC 190.1

Co kdyby se ti, co se prohlašují za Ježíšovy následovníky, podívali na své drahé oděvy a viděli před sebou slova napsaná Boží rukou: „Přiodějte nahé.“ Co kdyby viděli na drahém vybavení ve svých domovech, na obrazech a nábytku vepsáno: „Přiveď ubohé, jež byli zapuzeni, do svého domu!“ V jídelně, kde je stůl zaplněn bohatými pokrmy, Boží prst napsal: „Nemáš se o svůj chléb rozdělit s hladovými...?“ Necht' si všichni; staří i mladí uvědomí, že být Hospodinovým šafářem není nic lehkého. ... Ubozí a utlačovaní jsou ponecháváni v nouzi, zatímco Hospodinovy peníze jsou sobecky utráceny na výstřednosti a přepych. Kéž by si všichni pamatovali, že Bůh nečiní mezi lidmi žádné rozdíly! Je to velmi vážná věc být spolehlivým a svědomitým šafářem před spravedlivým a nestranným Bohem. ... OHC 190.2

Boží zákon činí člověka zodpovědného za použití každého dolaru, který se dostane do jeho rukou, neboť Hospodin učinil lidi svými pomocníky, jež mají zmírnit utrpení světa. Jestliže člověk hromadí nebo sobecky užívá majetek svěřený mu Hospodinem, připravuje si tím pouze úpadek vlastní duše, neboť uctívá a velebí jen sebe sama. ... V našem světě jsou takoví, kteří, ačkoli se prohlašují za Bohem vyvolené, dokáží kolem ubohých vždy přejít bez povšimnutí. Ježíš to vidí, Ježíš to zaznamenává. On to nenechá bez povšimnutí. Ježíš prohlásil, že přišel, aby ubohým kázal Evangelium. Zahrnul nás svými dary, aby láska a dobročinnost stále žila a v srdcích jeho lidí stále sílila. ... OHC 190.3

Rozdělování odměn v posledním dni nastoluje otázku naší praktické dobročinnosti: *„Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“* Ježíš sebe klade na místo ubohého člověka ztotožňující své zájmy s jeho. ... Vyzývá každého učeníka, aby s velkodušnou štědrostí rozdíl dary, jež mu byly svěřeny, jako by jimi zahrnoval svého Vykupitele.³ OHC 190.4

Nic není tak vzácné, abychom to nemohli dát Bohu

*„Věrou obětoval Abraham Izáka, byv pokoušín, a to jednorozeného obětoval ten, kterýž byl za-
slíbení přijal.“ (Žd 11,17 OHC 191.1)*

Abrahamova zkouška byla nejtěžší zkouškou, jaká mohla přijít na lidskou bytost. Kdyby při ní neobstál, nebyl by nikdy býval nazván jako otec věřících. ... Dostali jsme ponaučení nesoucí se všemi věky říkající nám, že nic není tak vzácné, abychom to nemohli dát Bohu. Nebeské dobrodiní si zajistíme tím, když se na každý dar budeme dívat jako na věc pocházející od Hospodina, který má být využíván v jeho službě. Vraťte Bohu majetky vám svěřené a bude vám svěřeno více. Ponechte si své majetky sami pro sebe a nedostanete žádnou odměnu v tomto životě a ztratíte odměnu života, který by přišel po něm. ... OHC 191.2

Je mnoho těch, kteří ještě nikdy neudělali to, že by se bezvýhradně oddali Bohu. Nemají správnou představu o nesmírné oběti učiněné Bohem pro spásu zkaženého světa. Kdyby k nim Bůh mluvil jako k Abrahámovi, nebyl by jim jeho hlas dostatečně blízký na to, aby poznali, že je vyzývá, aby učinili oběť a prošli zkouškou hloubky své lásky a opravdovosti své víry. OHC 191.3

Sobectví je stejně nakažlivé jako malomocenství. Ti, kdož vstupují do nebeských dvorů, musejí být očištěni od každé sebemenší stopy této nákazy. ... OHC 191.4

Hospodin pro nás má vznešené dílo a vyzývá nás, abychom k němu vzhlíželi, věřili v něho a chodili a rozmlouvali s ním. Žádá nás, abychom se pro něj dokázali bezvýhradně vzdát všeho, co máme a čím jsme tak, abychom byli připraveni a ochotni ho poslechnout, když nás vyzve, abychom se pro něho obětovali. Z plnosti Boží milosti se budeme radovat pouze, když vše dáme Kristu. Význam opravdového štěstí poznáme pouze, když budeme udržovat hořící oheň na oltáři obětování. Bůh odkáže v budoucnu nejvíce těm, kdo učinili nejvíce v současnosti. ... Každý den nás za různých okolností zkouší a podle naší upřímné snahy si vybírá své pomocníky, a to ne proto, že jsou dokonalí, ale protože jsou odhodláni nesobecky šířit jeho dílo a protože vidí, že skrze spojení s ním mohou této dokonalosti dosáhnout. OHC 191.5

5. července

Jak vypadá váš účet s Bohem?

„Dále pak vyhledává se při šafářích, aby každý věrný nalezen byl.“ (1 K 4,2) OHC 192.1

Peníze jsou požehnáním, pokud ti, kdož je mají, se považují za Hospodinovy šafáře a berou to tak, že zacházejí s Hospodinovým jménem a jednoho dne budou muset předložit účet svého hospodaření.⁵ OHC 192.2

Uznáváte Ježíše při vydávání prostředků, jež vám svěřil? ... Kdyby Ježíš dostával v desátcích a darech to, co mu patří, nezůstávalo by tolik na sobecké utrácení za různé tretky a předvádění se. Méně by se utrácelo na oblékání, výlety za rozkoší, zábavu nebo okázalé hostiny. Ježíše můžeme uznávat tím, že neděláme žádné složité přípravy na návštěvy přicházející do našeho domu a můžeme ho popírat tím, že děláme více než jen obyčejné přípravy, což zabírá čas, který plným právem náleží Hospodinu. ... Než se dáte do zábavy sloužící k ukájení vášní vlastního já, položte si otázku: „Nepatří tento čas a peníze, které tak zbytečně utrácím, Bohu?“ Otevřete svou účetní knihu a podívejte se, jak vypadá váš účet s Bohem, s vlastní domácností a se světem. OHC 192.3

Uznáváte Krista tím, že mu svědomitě odvádíte všechny desátky? Když Hospodinu odevzdáváme desátky, dáváme mu jen to, co mu patří, abychom se zdrželi toho, co je krádež a loupež. ... Ukazuje vaše účetní kniha, že se svým Hospodinem jednáte čestně? Jste chudí? Pak své málo rozdejte. Byli jste obdařeni nadbytkem? Pak dávejte stranou to, co Hospodin označuje za své vlastní. ... Neuznávání Ježíše ve vašich účetních knihách vás zbavuje možnosti zápisu vašeho jména do Beránkovy knihy života.⁶ OHC 192.4

Náš nebeský Otec nás učí na vlastním příkladu dobročinnosti. Bůh nás obdarovává pravidelně, štědře a hojně. Každý dar zde na zemi pochází z jeho rukou. Co kdyby nás Hospodin přestal zahrnovat svými dary? Jak zoufalé volání plné utrpení by vycházelo ze země! Každý den potřebujeme nikdy neustávající proud Boží lásky a dobroty.⁷ OHC 192.5

Když ztráta znamená zisk

„I řekl jim: Viztež a vystříhejte se od lakomství; neboť ne v rozhojnění statku něčího život jeho záleží.“ (L 12,15) OHC 193.1

Jedním z význačných prvků Kristova působení na tomto světě bylo to, jak často a s jakou naléhavostí vytýkal lidem hřích lakomství a poukazoval na nebezpečí plynoucí z hromadění světských majetků a z nezřízené lásky k zisku. ... Když je hlava společně s rukama stále zaměstnána plánováním hromadění bohatství a pachtěním se za statky, Boží nároky a nároky lidstva jsou zapomenuty.⁸ OHC 193.2

Majetek je cenná a žádoucí věc. Pokud je využíván prozíravě a moudře a není zneužíván, je to požehnání a vzácný poklad. Poněvadž smrtelníci mají těla, hlavy a srdce, o něž musí být postaráno, musí být o tělo postaráno tak, aby člověk ve světě mohl zaujímat náležité místo. Ne, aby vyhovoval světským měřítkům – ó ne, to opravdu ne, ale aby ve světě působil dobro. ... OHC 193.3

Nedostatek a bída jsou zla, z nichž jde strach, ale hlad a chudoba, bezdomovectví, nedostatek pochopení nebo úcty a třeba i hlad jsou pořád lepší než vzdání se jediné zásady pravdy. Necht' je věčná pravda chována v lidských srdcích; je totiž nesmrtelná. Když z ní učiníme součást sebe sama, získáme nesmrtelnou slávu a věčné bohatství. ... OHC 193.4

Jestliže vám Bůh nedal sílu nabývat majetek s dokonalou čestností a poctivostí, pak si nikdy nepřál, abyste jej měli a je pro vás nejlepší podřídit se jeho vůli. ... Nekonečný Stvořitel je vlastníkem všech věcí. Každá ztráta, kterou utrpíte ve své oddanosti jemu, znamená nekonečný zisk v budoucím věčném životě, může se vám ovšem plně vyplatit ještě i v tomto životě. ... OHC 193.5

Vzhlížejte k nebi a jeho slávě, ke klenotům ze světla, které zdobí nebe jako vzácné zlato. ... Ten, který nad námi tuto nádhernou klenbu rozprostírá, který, kdyby slunce, měsíc a hvězdy byly odváty pryč, dokázal by je v jediném okamžiku přivést zpět, může své věrné a oddané služebníky, kteří ho chtějí poslouchat, i když pro něho ztratili bohatství, pocty nebo i království, za vše odměnit.⁹ OHC 193.6

7. července

Kletba nebo požehnání?

„Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou.“
(Mt 6,19) OHC 194.1

Poklady jsou věci, které zcela upoutávají mysl a strhávají na sebe veškerou pozornost na úkor Boha a pravdy. ... Náš Spasitel vydal rozhodné varování proti hromadění pozemských pokladů. OHC 194.2

Všechny druhy lidské činnosti jsou pod Božím dohledem a každému křesťanovi byla dána schopnost dělat něco pro věc Mistra. Ať lidé pracují na poli, v dílně či v kanceláři, jsou před Bohem zodpovědni za moudré a poctivé uplatňování svých schopností. Jsou Bohu za svou práci zodpovědni stejně jako duchovní, který pracuje ve světě a získává duše pro něho. ... OHC 194.3

Majetek hromaděný na zemi se ukáže být pouze kletbou, ale když je věnován na podporu věci pravdy, aby mohl být ctěn Bůh a aby mohly být spaseny lidské duše, ukáže se ne jako kletba, ale jako požehnání. Majetek by měl být využíván k podpoře dobrých věcí a jelikož někteří lidé byli obdařeni většími schopnostmi získat bohatství než ostatní, měli by toto své nadání uplatňovat, aby Hospodin při svém zjevení mohl obdržet to, co mu patří. ... OHC 194.4

Ti, kdož jsou schopni a ochotni vkládat peníze do Boží věci, mají při svém úsilí o jejich získávání jeho požehnání. Bůh stvořil zdroj bohatství. Dal nám sluneční svit i déšť a nechal vzkvétat rostlinstvo. Obdařil lidi rozumovými a fyzickými schopnostmi a umožnil jim získávat majetek, aby jeho děti mohly jeho věc prosazovat. Ubozí jsou všude kolem nás a když je chudobným a pronásledovaným pomáháno a je jim poskytována útěcha, znamená to šíření Boží slávy. Není hříchem získávat a ovládat majetek jako Boží šafář a ponechávat si jej dokud si jej Bůh nevyžádá k uskutečňování svého díla.¹⁰ OHC 194.5

Musíme mít stále na mysli to, že jsme Božími společníky. Jeho dílo a jeho věc mají nejvyšší důležitost.¹¹ OHC 194.6

Banka, která nikdy nezklame

„Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou. Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.“ (Mt 6,20. 21) OHC 195.1

Zde máme vylíčenu hodnotu věčného bohatství v protikladu k pozemským pokladům. Když cílem a smyslem vašeho života bude „skládat sobě poklady v nebi,“ budete povzneseni nad nízkost a sobeckost a mravní ubohost nezřízené tužby získat na tomto světě bohatství. Hromadění pokladů v nebi přináší člověku ušlechtilost, zvětšuje jeho blahovůli, vede ho k větší laskavosti a pěstuje v něm soucit, „bratrstva milování“ a lásku. Spojuje lidskou duši s Kristem pouty, která nemohou být nikdy přetrhána. Poklad můžete pro sebe v nebi nahromadit tak, že budete bohatí dobrými skutky, bohatí nepomíjejícími a duchovními věcmi. OHC 195.2

Pokyn zní „*skládejte sobě poklady v nebi*“. Zajistit si nebeská bohatství je ve vašem vlastním zájmu. Bůh nemá z naší dobroty žádný prospěch. Stádo na tisíci kopcích patří jemu. „*Hospodinova jest země, a plnost její.*“ (Ž 24,1) Ale používáme-li dary, jež svěřil do naší péče, ke spáse lidských duší, přeměňujeme své bohatství na nebeské poklady. Když usilujeme o Boží slávu a chvátáme k Božímu dni, jsme Kristovi pomocníci a naše potěšení není žádný nízký a prchavý pocit, nýbrž je to potěšení našeho Hospodina. Jsme povzneseni nad pomíjivé a matoucí zájmy tohoto chatrného a vrtkavého světa. OHC 195.3

Dokud jsme na tomto světě, postihují nás ztráty a zklamání. „Zloději vykopávají a kradou, mol a rez kazí,“ požáry a bouře ničí naše majetky. ... Kolik lidí věnovalo celý život a duši získávání bohatství, ale nebylo bohatými před Bohem! Když je pak postihla nepřízeň osudu a přišli o své majetky, neměli v nebi nic nashromážděno. Ztratili vše; jak dočasné tak věčné bohatství. ... OHC 195.4

Vše, co je nahromaděno a navršeno na zemi, může být smeteno v jediném okamžiku, ale poklad nahromaděný v nebi nemůže být ničím ohrožen.¹² OHC 195.5

Boží úsměvy

„Požehnání Hospodinovo zbohacuje, a to beze všeho trápení.“ (Př 10,22) OHC 196.1

Nic nám nemůže přinést opravdové dobro bez Božího požehnání. Co Bůh požehná, je požehnané. Proto *„lepší jest málo, což má spravedlivý, než veliká bohatství bezbožníků mnohých“* (Ž 37,16). Málo s Božím požehnáním je účelnější a dosáhne dále. Boží milost udělá z mála hodně. Když svůj život zasvětíme věcem Božího království, bude Bůh pečovat o naše věci.¹³ OHC 196.2

Hospodin nám dal vzácná požehnání v podobě prostého polního kvítí, ve vůni našim smyslům tak příjemné. Všem květům dal krásu, neboť je to Velký Umělec. A ten, kdo stvořil všechny překrásné věci v přírodě, může učinit daleko úžasnější věci pro duši. Bůh je milovník všeho krásného a naši povahu chce ozdobit svými vlastními bohatými přednostmi. Chce, aby naše slova byla tak přitažlivá jako vůně polního kvítí. Obdaroval nás tím, že každodenně zaopatřil naše fyzické potřeby. Chléb, který jíme, na sobě má obraz a pečeť kříže.¹⁴ OHC 196.3

Pravé požehnání mají jen ti, jejichž hlavním zájmem je zajistit si ty dary, které posilují duši a trvají věčně. Náš Spasitel nám říká: *„Ale hledejte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.“* (Mt 6,33) Bůh o nás pečuje i tak, že nám poskytuje své časné dary na tomto světě. Nebeský Otec věnuje se stará i o naše dobro na tomto světě. Ví, že tyto věci potřebujeme. ... Když Bůh provází naše úsilí úsměvem, má to větší cenu než jakýkoli zisk na tomto světě.¹⁵ OHC 196.4

„Jak sladké jsou příjemnosti našeho života každodenního, když jsou ochuceny láskou Jeho.“¹⁵

OHC 196.5

Každý dar, který Bůh dal v minulosti svému lidu, by měl být uchováván v síních paměti jako jistá záruka dalších a bohatších darů, kterými nás zahrne.¹⁶ OHC 196.6

Pro tyto dary, jejichž přijímání je naší výsadou, neexistuje žádné omezení.¹⁷ OHC 196.7

Dary, které Bůh přijímá

„Dávejte, a buďte vám dáno. Míru dobrou, natlačenou, a natřesenou, a osutou dadít v lůno vaše; touž zajisté měrou, kerouž měříte, bude vám zase odměřeno.“ (L 6,38) OHC 197.1

Nestěžujme si kvůli toho, že jsme často žádáni dávat, abychom podpořili naši věc. Co způsobuje takovou četnost těchto žádostí? Není to rychlé šíření misijních podniků? Budeme brzdit růst těchto podniků svou neochotou dávat? ... OHC 197.2

Každý, kdo má Kristova Ducha, má něžné a soucitné srdce a rozpražené a štědré ruce. ... Byl nám svěřen úkol zvěstovat poslední poselství milosti, které má být sděleno světu – poselství, jež má lidi připravit na Boží den. Uvědomujeme si svou zodpovědnost? Hrajeme svou úlohu při zvěstování tohoto poselství? V této době se rozhoduje o tom, jak bude naplněno to, co očekáváme od věčnosti. Je na nás, abychom před světem řítícím se do záhuby ve hříchu rozvinuli korouhev pravdy.¹⁸ OHC 197.3

Čím více přineseme do Boží pokladnice tím více budeme mít toho, co do ní budeme moci přinést v budoucnosti, neboť Bůh nám bude otevírat cestu ke zvětšování našeho bohatství a zároveň zvyšování úrovně našeho duchovního života. Přesvědčila jsem se, že je to pravda, na svých vlastních zkušenostech. S tím, jak Bůh rozmnožuje své dary, se ovšem nesmíme stávat sobeckými a odpírat mu jeho desátky. Každý máme svou úlohu při vykonávání díla spásy.¹⁹ OHC 197.4

Nikdo si spásu nekoupí pouhými dary pro Boha. Bible volá po takovém vývoji našich mravních zásad, kdy duše je ve styku s Bohem, miluje to, co on miluje a nenávidí to, co on nenávidí. Bůh nepřijme vaše dary, jestliže mu odpíráte sama sebe. Žádá nejen to, co mu patří pokud jde o majetek vám svěřený, ale také vaše tělo, duši a ducha patřící jemu, koupené nesmírnou cenou krve svého Syna.²⁰ OHC 197.5

Tím, co dává vašim darům sladce vonící příchut' a způsobuje, že jsou pro Boha přijatelné, je pokorné, vděčné a uctivé srdce.²¹ OHC 197.6

Boží milosrdná pomáhající ruka

„Blahoslavení milosrdní, nebo oni milosrdenství důjdou.“ (Mt 5,7) OHC 198.1

Bud'te milosrdní stejně jako je milosrdný váš Otec v nebesích. Myslete na vznešený dar, který vám dal Bůh. ... Bůh vám dal důkaz své lásky a odmítá jakékoli počítání. Nemáme žádné pásmo, kterým bychom jej změřili, žádné měřítko, k němuž bychom jej porovnali. Bůh vás vyzývá, abyste svou vděčnost nechali ze sebe prýstit směrem k ostatním v podobě různých darů. Vyzývá vás, abyste byli jeho milosrdnou pomáhající rukou. Můžete nevyhovět požadavku toho, kdo pro vás tolik učinil? *OHC 198.2*

Když Ježíš viděl bídu, ronil slzy. Nechť jeho něha vstoupí do vašich srdcí. Odříkejte si, abyste měli čím ulehčit utrpení Božích dětí.²² *OHC 198.3*

Hospodin poznal, že je nutné, abychom byli obklopeni ubohými, jež ve své bezmocnosti a nouzi žádají naši péči a kteří pro nás představují pomoc při zdokonalování našeho křesťanského charakteru, abychom v sobě při poskytování pokrmů pro jejich stoly a šatstva pro jejich těla rozvíjeli rysy Kristova charakteru. Kdybychom mezi sebou neměli ubohé, přišli bychom o hodně, protože pro dosažení dokonalého křesťanského charakteru musíme popřít vlastní já.²³ *OHC 198.4*

Samotný Ježíš, Pán slávy byl na této zemi Mužem utrpení a dobře věděl co je žal. Znal význam nedostatku a strádání. Jako dítě trpící chudobou žil v odříkání. ... Přišel, aby pomáhal chybujícím lidstvu trpícím nouzí. A od svých následovníků, jimž svěřil majetky, očekává, že se postarají o své přiměřené potřeby a budou velkomyslně pomáhat ostatním trpícím nouzí.²⁴ *OHC 198.5*

Při utrácení svých peněz myslete na to, co by na vašem místě udělal Ježíš. Ježíš vyzývá své následovníky, aby se vydávali v jeho šlépějích odříkání a sebeobětování. Charakter křesťana by měl být kopií Kristova charakteru. Život jeho následovníků by se měl vyznačovat stejnou láskou, stejnou milosrdností a stejnou obětavou dobrotou, jaká se projevovala v jeho životě.²⁵ *OHC 198.6*

12. července

Sladké odříkání

„Cti Hospodina z statku svého, a z nejpřednějších věcí všech úrod svých, a naplněny budou stodoly tvé hojností, a presové tvoji mstem oplývati budou.“ (Př 3,9.10) OHC 199.1

Základem všech Božích požadavků jsou jeho zákony. Bůh klade své ruce na vše, co člověku svěřil ve své plnosti a štědrosti a říká: „Já jsem oprávněný vlastník všehomíra a tyto věci jsou moje. Používejte je k prosazování mé věci, k budování mého království a spočine na vás mé požehnání.“
26 OHC 199.2

Někteří se vzdávají svého blahobytu, a přesto nepocítují žádný nedostatek. Neodříkají si pro Ježíšovu věc. Rozdávají štědře a s radostí, a přesto mají vše, co si srdce může přát. Bůh si toho všímá. Přesně zaznamenává jejich skutky a pohnutky k nim a tito lidé se dočkají své odměny. Ti, kdož mají méně k rozdávání, se ale nemusejí omlouvat, že nemohou učinit tolik, co někteří ostatní. Dělejte co můžete. Odepřete si některé věci, bez nichž se obejdete a obětujte se pro Boží věc. Tak jako chudá vdova vrhnete své dva peníze. Ve skutečnosti tím dáte více než všichni ti, kteří se vzdávají svého blahobytu a poznáte jak sladké je odříkání, obdarovávání chudých, obětování se pro pravdu a „skládání“ pokladů v nebi. OHC 199.3

Mladí, ... kteří vyznávají pravdu, se musejí naučit odříkání. Kdyby se více obětovali pro pravdu, více by si jí vážili. Ovlivňovala by jejich srdce a vnášela šlechtnost do jejich života. Mladí příliš často nechtějí nést břímě pravdy a necítí vůči ní žádnou zodpovědnost. Je to proto, že jim to Bůh promíjí? Ó ne, oni promíjejí sami sobě. Neuvědomují si, že nepatří sami sobě. Jejich schopnosti a jejich čas jim nepatří. Byli vykoupeni za nesmírnou cenu a dokud se nenaučí odříkání a sebeobětování, nemohou nikdy získat nesmrtelné dědictví.²⁷ OHC 199.4

Dejte ihned co můžete a budete-li ve stálém spojení s Ježíšem, vaše ruka se bude otevírat a rozdávat stále více. Bůh bude vaši ruku znovu a znovu naplňovat, aby se poklad pravdy dostal k mnoha duším. Bude vám dávat, abyste vy mohli dávat ostatním.²⁸ OHC 199.5

Zkouška charakteru

„Kteříž pak chtějí zbohatnouti, upadají v pokušení, a v osídlo, a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, kteréž pohřžují lidi v zahynutí a v ztracení. Kořen zajisté všeho zlého jestiť milování peněz.“ (1 Tm 6,9.10) OHC 200.1

Tak jako lovec zvíře má i ďábel připravené nástrahy a osídla, aby do nich zlákal lidské duše. Využívá to, že lidé své Bohem darované schopnosti používají spíše pro své sobecké cíle než aby jimi velebili Boha. Bůh si přeje, aby se lidé zabývali činností, jež jim přinese pokoj a radost a dá jim věčný prospěch, ale ďábel chce, abychom své úsilí zaměřili na to, z čeho žádný prospěch není, a síce na věci, jež pomíjejí.²⁹ OHC 200.2

Sláva světa, který přijde, je zastiňována pomíjivými pozemskými věcmi. *„Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.“* (Mt 6,21) Vaše myšlenky, plány a cíle mají pozemskou formu a vaše duše je poskvrněna lakotou a sobeckostí. *„Nebo co prospěje člověku, by všecken svět získal, a své duši škodu učinil?“* (Mk 8,36) Blíží se den, kdy modly v podobě zlata a stříbra budou smeteny a bohatí budou plakat a kvílet nad utrpením, jež na ně přijde. ... OHC 200.3

Pokud budou všechny vaše myšlenky, plány a cíle soustředěny na hromadění pomíjivých věcí, budou vaše starosti, úsilí a zájmy zaměřeny na svět. Nebeské půvaby ztratí svou krásu. ... Vaše srdce bude u vašeho pozemského pokladu. ... Nebudete si nacházet čas na studium Písma svatého a na vroucí modlitbu, abyste mohli uniknout ze satanových osidel. ... OHC 200.4

Ó, kdyby si tak lidé dokázali vážit toho, co nám může přinést svět, který přijde! Proč jsou lidé tak lhostejní ke spáse duše, když byla Synem Božím vykoupena za tak nesmírnou cenu?³⁰ OHC 200.5

Díky Boží prozřetelnosti, fyzickým dovednostem nebo vynalézavosti mohou někteří získat větší bohatství než ostatní. Hospodin jim dává své požehnání v podobě zdraví, šikovnosti a ohleduplnosti, aby mohli přijímat jeho dary a rozdávat je ostatním, kterým se tohoto požehnání nedostává. Vlastnictví je zkouškou charakteru.³¹ OHC 200.6

Obětujeme se opravdu?

„Ale ať radují a veselí se v tobě všickni hledající tebe, a milující spasení tvé ať říkají vždycky: Veleslaven budiž Hospodin.“ (Ž 40,17) OHC 201.1

Mnozí mluví o životě křesťanů v tom smyslu, že si upíráme různá potěšení a světské radovánky. Já říkám, že tím nepřicházíme o nic, co by stálo za to. Musejí křesťané čelit vnitřním zmatkům, nouzi a pocitům úzkosti? Ano, to nás čeká v tomto životě. Ale jsou hříšníci, o nichž říkáme, že využívají radovánek tohoto života, od těchto životních nesnází oproštění? Nevidíme je snad často v hlubokém vnitřním zmatku a potížích? ... OHC 201.2

Křesťané si někdy myslí, že se jim vede velmi zle a že je od nich blahosklonné, když se zastávají neoblíbené pravdy a prohlašují se za Kristovy následovníky, že jejich cesta je velmi obtížná a musejí učinit mnoho obětí, zatímco ve skutečnosti vůbec žádných obětí nečiní. Jaké oběti učinil člověk přijatý do Boží rodiny? Jeho následování Krista mohlo ukončit přátelství s některými jeho blízkými nacházejícími zalíbení ve světě, ale podívejte se na to, co získal výměnou – se svým jménem zapsaným v Beránkově knize života je předurčen k účasti na spáse lidstva, k tomu, aby se stal Božím dědicem a dědicem nesmrtelného dědictví společně s Ježíšem Kristem. Můžeme nazývat svou obětí to, když se vzdáváme omylů v záměnu za pravdu, temnoty v záměnu za světlo a hříchu v záměnu za spravedlnost neboli pomíjivého jména a dědictví na zemi v záměnu za pocty, které jsou trvalé a neposkvrněný poklad, jež nikdy nezmizí? OHC 201.3

Křesťané mají i v tomto životě Toho, ke komu se mohou obrátit s prosbou o pomoc a jenž jim pomůže projít všemi zkouškami. Avšak hříšník musí svými zkouškami projít sám. Do hrobu jde v temnotě trpíce výčitkami svědomí pevně svíran satanem, jelikož je jeho dobrovolnou kořistí. ... OHC 201.4

Existuje-li někdo, kdo má být neustále vděčný, je to Kristův následovník. Existuje-li někdo, kdo zakouší opravdové štěstí, je to věrný křesťan. ... Pokud si vážíme a uvědomujeme si jak draze byla vykoupěna naše spása, pak vše, co obětujeme, je pro nás naprosto bezvýznamné.³¹ OHC 201.5

Pravda jako protijed ke zlu

„A budou slova tato, kteráž já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém. A budeš je často opětovat synům svým, a mluvit o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje.“
(Dt 6,6.7) *OHC 202.1*

Mezi neobděláným polem a nevycvičenou myslí je nápadná podobnost. Děti a mladí lidé mají ve své mysli a svém srdci již zkažené sémě připravené rychle vyrašit a dávat svou zkaženou úrodu. Péči o jejich mysl a jejímu naplňování vzácnými semeny pravdy obsažené v Bibli je proto třeba věnovat největší možnou pozornost. ... *OHC 202.2*

Když je mysl mladého člověka naplněna pravdou obsaženou v Bibli, její zásady se hluboce zakořeňují v duši a s pravdou je nerozlučně spjat i vkus a výběr tohoto člověka, který netouží po žádné pokleslé vzrušující literatuře, jež mu ubírá morální síly a ničí schopnosti, které mu věnoval Bůh ke konání prospěšných věcí. Znalost Bible se projevuje jako protijed ke zhoubným vlivům nevhodné četby. ... *OHC 202.3*

Rodiče si mohou vybrat, zda mysl jejich dětí bude či nebude naplněna čistými a bohabojnými myšlenkami a city. V prvním případě musejí výchově a cvičení jejich mysli věnovat nejvyšší možnou pozornost. Musejí před mysli svých dětí toužící po nových poznatcích již zavčas odhalovat pravdy Písma svatého, aby v nich vytvořili správné návyky a záliby. ... Zárodky zla nelze vykořenit jinak než dodáním námětů k přemýšlení o ušlechtilých a vznešených věcech. ... *OHC 202.4*

Vyzývám děti a mladé lidi, aby svou mysl zbavili všech pošetilostí a učinili Ježíše svým věčným přítelem. Věřte, že máte naději stojící na pevných základech. ... Je hrozné, kolik mladých lidí dnes žije úplně klidně a bezstarostně nemajíce žádnou jistotu, že jsou skutečně syny a dcerami Božími. V sázce je to, co očekáváte od věčnosti. Skoncujte s tímto způsobem života, padněte na kolena v modlitbě za sílu překonávat pokušení a věnujte svůj čas studiu Bible. ... Nemusíte již zůstat v nejistotě a nerozhodnutí, neboť světlo pravdy svítí z Božího Slova na všechna srdce, která jsou ochotna přijmout jeho vzácné paprsky. Nic vám nebude bránit říci: *„Já vím, že Vykupitel můj živ jest.“* (Jb 19,25) 33 *OHC 202.5*

Očima víry

„A tak osvícené oči myslí vaší, abyste věděli, která by byla naděje povolání jeho, a jaké bohatství slávy dědictví jeho v svatých.“ (Ef 1,18) OHC 203.1

Ani ty nejlepší schopnosti naší mysli nemohou nahradit opravdovou prostotu a nefalšovanou zbožnost. Bibli je možno studovat tak jak bychom studovali nějakou lidskou vědu, ale její nádhera, důkaz její moci zachránit duši, která věří, je věc, kterou se tímto způsobem nemůžeme nikdy naučit. Když způsob jednání, který učí Boží Slovo, není přenesen do praktického života, pak meč Ducha svatého lidské srdce nikdy nezasáhne. Toto srdce zůstává zaštitěno falešnými iluzemi a obaleno sentimentalitou tak, že necítí dostatečně jeho ostří, které jím proniká a odstraňuje schránky s hříšnými relikviemi, kde je uctíváno vlastní já. ... OHC 203.2

Oči vaší mysli musejí být osvíceny a srdce a mysl uvedeny v soulad s Bohem, jenž je pravda. Ten, kdo vzhlíží k Ježíši očima víry, nevidí na sobě žádnou slávu, neboť v jeho mysli a srdci se zračí sláva Vykupitelova. Smírná oběť Kristovy krve v něm dochází svého smyslu a sejmutí hříchu vyvolává v jeho srdci nesmírnou vděčnost. OHC 203.3

Zproštěn Kristem hříchu se vyznavač pravdy plně oddává Bohu a je přijat do Kristovy školy, aby se zde učil pokoře a skromnosti. Jeho srdcem se doširoka šíří poznání Boží lásky. Hlasitě volá: „Ó, jaká láska! Jaká blahosklonnost!“ Chápaje se štědrých slibů skrze víru, stává se účasten Božské přirozenosti. Do jeho srdce zbaveného vlastního já proudí voda života a na jeho cestu svítí Hospodino sláva. Stále hledíce k Ježíši se pak věřící mění k jeho podobě. ... Lidská povaha se mění v povahu Božskou.³⁴ OHC 203.4

Ježíšův pohled na čistotu a dokonalost jeho lidu je mu odměnou za všechno jeho utrpení, ponížení a lásku. Hledí na svůj lid jako doplněk jeho slávy, neboť on je vznešeným zdrojem, z něhož veškerá sláva vyzařuje.³⁵ OHC 203.5

Kopání v dolech na pravdu

„Začátek učení tvého osvěcuje, a vyučuje sprostné rozumnosti.“ (Ž 119,130) OHC 204.1

Cítím zvláštní vztah k našim mladým, kteří mají zájem o pravdu. ... Velmi mi záleží na tom, abyste si odhodlaně hledali svou cestu kupředu a vzhůru a dosáhli úrovně křesťanského charakteru, která je popisována v Božím slově. Budiž Boží slovo vaším návodem jak žít, aby váš charakter a chování mohl být ve všem utvářen podle jeho požadavků. ... OHC 204.2

Jediným způsobem, jakým je křesťan schopen zachovat si neposkvrněnost světským vlivem, je studium Písma svatého a řízení se Božím Slovem do posledního písmene. Satan hraje s každou duší hru o život, ale jeho klamnému přemlouvání nemusí nikdo podlehnout. Jeho radami jsou oklamáváni pouze ti, kdož přitakávají jeho překrucování pravdy. Pokud má ale život řídit Boží pravda, musí být zasazena do srdce. Tato pravda pak plodí opravdovou krásu v duši, která se odhaluje v charakteru. Dosažení tohoto výsledku znamená, že pravda je v srdci skutečně pěstována a je o ni s láskou pečováno.³⁶ OHC 204.3

Bible by měla být vaším měřítkem vlastního chování a myšlení a Boží živá zjevení by měla být vaším vodítkem. Při hledání pravdy byste měli kopat tak hluboko jako při hledání ukrytých pokladů; měli byste najít, kde se poklad nachází a pak byste měli zorat každou píď tohoto pole, abyste ukryté drahokamy našli. Měli byste kopat v dolech na pravdu a pak v nich naleznete nové perly, drahokamy a diamanty.³⁷ OHC 204.4

Když upřímný hledač pravdy čte Slovo Boží a zpřístupňuje mu svou mysl, touží celým srdcem po pravdě. Jeho duše se zmocňuje láska, soucit, laskavost, zdvořilost a křesťanská ušlechtilost, kteréžto věci budou základními články nebeských příbytků, které Ježíš chystá pro ty, kteří ho milují.³⁸ OHC 204.5

Nechť jsou mladí učeni milovat studium Bible. Nechť je Knize knih dáno první místo v našich myšlenkách a citech, neboť obsahuje vědomosti, které potřebujeme nade vše ostatní.³⁹ OHC 204.6

Jak studovat Bibli

„Ptejte se na písma; neboť vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně.“ (J 5,39) OHC 205.1

Kniha knih si žádá naši nejvyšší pozornost a úctu. Nesmíme se spokojit s její jen povrchní znalostí a musíme se snažit pochopit plný význam slov pravdy v ní obsažených a zhluboka pít z ducha svatých zjevení. Číst denně určitý počet kapitol nebo se učit z paměti určité pasáže bez důkladného zamýšlení se nad významem tohoto posvátného textu je snaha, jež přináší jen malý užitek. ... Některé části Písma svatého jsou opravdu příliš jasné na to, aby mohly být nepochopeny, ale jsou zde i části, jejichž význam neleží na povrchu, aby mohl být rozeznán na první pohled. Jednotlivé pasáže musejí být vzájemně porovnávány, pozorně zkoumány a je nutno se nad nimi důkladně zamýšlet. Takovéto studium se bohatě vyplatí. Stejně jako horník objevuje žíly vzácného kovu skryté pod povrchem země, tak také ten, kdo vytrvale hledá v Božím Slovu jakoby hledal ukrytý poklad, nachází pravdy té nejvyšší hodnoty, které jsou skryty před zrakem nepozorného hledače pravdy. OHC 205.2

Neměli bychom šetřit úsilím pro získání správných návyků při studiu Bible. Jestliže se vaše mysl odchyluje od správné cesty, přiveďte ji zpět. Jestliže byly vaše mravy a rozum škodlivě ovlivněny přehnanými a vzrušujícími smyšlenými příběhy, ... máte před sebou velkou bitvu sami se sebou, abyste své zvrácené zvyky překonali. ... Jsme obklopeni nevírou. Zdá se, že je jí nasáklé veškeré ovzduší. Její síle můžeme odolat jedině neutuchajícím úsilím. ... Naléhám na mladé i staré: Učiňte z Božího Slova svou učebnici. V ní naleznete úroveň dokonalosti charakteru. ... OHC 205.3

Na celém poli zjevení jsou rozsety prameny nebeské pravdy, pokoje a radosti. Jsou v dosahu každého, kdo hledá. Slova vynikajících myšlenek, nad nimiž hloubá lidské srdce, jsou jako proudy tekoucí z řeky života. Náš spasitel se modlil, aby mysl jeho žáků byla přístupná chápání Písma svatého. A kdykoli studujeme Bibli se zbožným srdcem, Duch svatý je nablízku, aby nám vyjevil význam slov, která čteme.⁴⁰ OHC 205.4

Bible ke mně promlouvá

„Takto říkával Hospodin: Zastavte se na cestách, a pohleďte, a vyptejte se na stezky staré, která jest cesta dobrá, i chodte po ní, a naleznete odpočinutí duši své.“ (Jr 6,16) OHC 206.1

Bůh stanovil pravidla, kterými se má nechat vést každá duše, aby nikdo nemusel sejít ze své cesty. Tato pravidla pro nás znamenají vše, neboť vytvářejí úroveň, které se musí přizpůsobit každý Adamův syn a dcera. Nemůžeme se od nich odvracet a být přitom považováni za nevinné. Jsme žádáni, abychom Boží vůli považovali v našem životě za prvořadou a měli víru, jež se projevuje láskou a očišťuje duši. Chtěla bych vás varovat, abyste se drželi stranou nebezpečné půdy, na níž jsou vaše nohy od přírody náchylné odbočovat. ... OHC 206.2

Vezměte Boží Slovo a poklekaje před Bohem, přemýšlejte: „Co mi Bůh chce ve svém Slovu říci?“ Učte se před Hospodinem poznávat cestu, kterou se máte dát. ... Od nebeského učitele se můžete naučit jeho pokoře a skromnosti v srdci. Buďte pevní v jeho síle, stavějte se proti všemu, co je Bohu nepříjemné a podporujte vše, co je poctivé, čisté a opravdové. Žijte život, na nějž může Ježíš, váš nebeský Otec a andělský zástup pohlížet s uspokojením. ... OHC 206.3

Hospodin je váš pomocník a pokud mu budete věřit, dovede vás ke vznešené úrovni, povýší vás a položí vaše nohy na stupeň věčné pravdy. Skrze Kristovu milost můžete správně využívat schopnosti vám svěřené a stát se jeho pomocníkem při získávání duší. Každé nadání, kterým jste obdařeni, by mělo být používáno na správné straně. OHC 206.4

Ti z mladých, Kteří se plně odívají do Božího pancíře, Kteří si každý den nacházejí čas na sebezpytování, Kteří hledají Hospodina vroucí modlitbou a Kteří horlivě studují Písmo svaté, Se dočkají pomoci Božích andělů, A vytříbí si charakter, který jim umožní zařadit se Do společnosti vykoupených v království slávy.41 OHC 206.5

„Psáno jest“

„Všelikéť písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti, aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.“ (2 Tm 3,16.17) OHC 207.1

Nechť ten, kdo hledá pravdu a přijímá Bibli jako „*písmo od Boha vdechnuté*“, odloží všechny dřívější představy a chopí se tohoto Slova v jeho prostotě. Měl by se zřeknout všech hříšných způsobů a přistoupit k Nejsvětějšímu ze svatých s obměkčeným a odevzdaným srdcem připraven poslouchat, co Bůh říká. OHC 207.2

Nepřenášejte své názory do Bible, a nečtěte Bibli ve světle svých názorů. Jestliže zjistíte, že vaše názory jsou v rozporu s prostým: „*Tak pravil Hospodin*“ nebo s nějakým přikázáním nebo zákazem, který Hospodin vydal, buďte dbalí raději Božího Slova než názorů lidí. Nechť je každý spor nebo nedorozumění vyřešen slovy: „*Psáno jest*.“ ... OHC 207.3

Před čtením Bible by mělo být srdce obměkčeno a zkroceno duchem modlitby. Když duch pravdy působí v jednotě s pokorným čtenářem Bible, pravda vítězí. Jak převzácná je myšlenka, že Původce pravdy stále žije a kraluje. Žádejte ho, ať do vaší mysli vstoupí pravdu a pak bude mít vaše studium Písma svatého blahodárný účinek. Ježíš je Velký Učitel svých následovníků a nenechá vás chodit v temnotě. OHC 207.4

Bible vysvětluje sama sebe. S nádhernou jednoduchostí se jedna část doplňuje navzájem s pravdou jiné části a celá Bible tak tvoří jeden celek nacházející se v naprostém souladu. Světlo probleskující z jedné části osvětluje jinou část, která se zdála méně jasná.⁴² OHC 207.5

Ježíšovo učení vyžaduje podrobné studium. Jedna pravda pochopená ve své jednoduchosti se projevuje jako klíč k celé pokladnici pravdy. Ježíš je velkým tajemstvím pobožnosti. Je jako Mistr rozsévající zlatá zrna pravdy, pro jejichž sesbírání a sestavení do řetězu pravdy je nutná citlivost, dovednost a důkladné a namáhavé hledání. Boží Slovo je pokladnicí pravdy. Dává nám všechno důležité, co potřebujeme ke své přípravě na vstup do Božího města.⁴³ OHC 207.6

21. července

Listy ze stromu života

„Ježíš pak řekl jim: Jáť jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízniti nikdy.“ (J 6,35) OHC 208.1

Svět spěje k záhubě pro nedostatek pravdy, čisté nefalšované pravdy. A touto pravdou je Ježíš, touto pravdou jsou jeho slova.⁴⁴ OHC 208.2

Když věřící s pomocí Ducha svatého pokládá svou ruku na samotnou pravdu a váží si jí, jí chléb „*s nebe sestupující*“. Vstupuje do Ježíšova života a je vděčen za nesmírnou oběť učiněnou za hříšný lidský rod. OHC 208.3

Vědomosti přicházející od Boha jsou chlebem života. Listy stromu života mají vyléčit lidstvo. Víra a praktické naplňování Kristových slov rozechvívá duši proudem duchovního života. Takto se spojujeme s Kristem. Zkušenost, jež byla slabá a chatrná se stává silnou. Když si své pevné přesvědčení udržíme od počátku do konce, znamená to pro nás věčný život. OHC 208.4

Všechna pravda musí být přijímána tak jako Ježíšův život. Pravda nás očišťuje od veškeré nečistoty a připravuje duši na Ježíšovu přítomnost. Ježíš se vytváří „ve vnitřnostech“ jako naděje na slávu.⁴⁵ OHC 208.5

Každý den je nutno žít se pravdou. Tak přijímáme Kristova slova, o nichž on prohlašuje, že duch jsou a život jsou. Pravda činí z každého, kdo ji přijímá, Boží dítě a dědice nebes. OHC 208.6

Pravda, která je v srdci, není studená mrtvá litera souboru zásad. ... V pravdě je plnost radosti. Život člověka, který žije a pracuje pod posilujícím vlivem pravdy, je naplněn ušlechtilostí. Pravda je posvátná věc Božské povahy. Při utváření lidského charakteru ke Kristovu obrazu je silnější a mocnější než cokoli jiného. Je-li chována v srdci, láska ke Kristu má přednost před láskou k lidským bytostem. A to je právě křesťanství, kde pravda – čistá nefalšovaná pravda – obývá pevnost lidské bytosti. To je život Boha v lidské duši. „*A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich.*“ (Ez 36,26) ⁴⁶ OHC 208.7

Chléb, který nasycuje

„Jáť jsem ten chléb živý, kterýž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteréž já dám za život světa. ... Nebo tělo mé právě jest pokrm, a krev má právě jest nápoj.“ (J 6,51.55) OHC 209.1

Slova „*Chléb náš vezdejší dávej nám každého dne*“ se týkají nejen potravy pro žaludek, ale také duševní potravy, která tomu, kdo ji přijímá, přináší nesmrtelný život. Když věříme Kristovým slovům a přijímáme je, jíme jeho tělo a pijeme jeho krev. ... OHC 209.2

Tak jako potrava pro žaludek přináší sílu naší fyzické schránce, tak také přijímání těla a krve Syna Božího posiluje naše duševno. Boží Slovo je duch a život pro všechny, kdo se jím řídí. Ten, kdo přijímá Kristovo tělo a krev, je účasten na Božské přirozenosti. ... Od jeho Spasitele k němu proudí posilující životodárný proud.⁴⁷ OHC 209.3

Nikdo nemůže jíst toto tělo a pít tuto krev za někoho jiného. Každý musí přijít ke Kristu sám se svým hladem a žízní v duši, každý musí mít své vlastní důvody a vědomí hříchu, cítit nutkání ve vlastní duši a poznávat Krista sám za sebe.⁴⁸ OHC 209.4

Budeme-li nasyceni chlebem života, nebudeme hladovět po světských lákadlech, radovánkách a honosnostech. Naše náboženská zkušenost pro nás bude mít stejnou důležitost jako potrava, kterou potřebujeme k životu.⁴⁹ OHC 209.5

Potrava, kterou sníme v jednom jídle, nás navždy nenasytí. Potravu musíme přijímat každý den. Proto musíme také každý den přijímat Boží Slovo, abychom mohli udržovat při životě svou duši. V těch, kdož stále přijímají Boží Slovo, se vytváří Ježíš, naděje na slávu. Bez čtení a studia Bible přichází duševní hlad. ... OHC 209.6

Kristus je náš život. Duše, v níž zůstává, naplňuje jeho zásady tím, že se úplně oddává a zasvěcuje Bohu. Přímý styk s Kristem duši posiluje zajišťující uspokojování jejích každodenních potřeb. Ježíš je pro nás moudrost a spravedlnost, posvěcení a vykoupení. Znamená pro nás dostatek všeho. ... OHC 209.7

Ježíš je životní nezbytností pro naši duši. Když v nás zůstává, můžeme říci: „*Živť jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus.*“ (Ga 2,20) ⁵⁰ OHC 209.8

Jako ohnivá hradba proti pokušení

„V srdci svém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.“ (Ž 119,11) OHC 210.1

Ďábel se neustále snaží lidskou mysl ovlivňovat svými lstivými triky. Jeho schopnosti dané mu Bohem ho předurčují k vůdcovství, ale on se se svým vzácným nadáním zaprodal věci protivení se Nejvyššímu, jehož rady na něho nepůsobí. ... OHC 210.2

Zvítězit můžeme pouze vírou v každé slovo vycházející z Božích úst. Musíme vědět, že Boží slovo má zabránit, abychom byli poraženi satanovou záludností a kouzly. ... Jestliže jsme byli lapeni do léčky jeho okouzlující moci, pojmenujme ve jménu Ježíše jeho moc pravým jménem a skončujeme ihned se svou podřízeností jeho vlivu. ... OHC 210.3

Ti, kdož prosí Boha o vysvobození od úděsných kouzel, která s nimi ďábel provádí, si hluboce váží Písma svatého. Naše jediná jistota je v řízení se celou Biblí, ne ve vybírání si jen některých částí, ale ve víře v celou pravdu. Jestliže podceníte jediné slovo, které stojí psáno, dostanou se vaše nohy na vratkou plochu. Bible je Božské poselství mající stejnou platnost, jako kdybychom slyšeli hlas z nebe promlouvající k nám. S jakou pokorou a posvátnou bázni a úctou bychom měli přistupovat ke studiu Bible, abychom se poučili o věčných pravdách! ... Necht' všichni studují Bibli uvědomující si, že Slovo Boží přetrvává stejně jako věčný trůn. Budete-li ke studiu Písma svatého přistupovat s pokorou a vroucí modlitbou prosící o radu a pomoc, Boží andělé před vámi otevřou jeho věčně živé pravdy a budete-li ctít jejich zásady, budou pro vás jako ohnivá hradba proti satanovým pokušením, klamům a kouzlům. ... OHC 210.4

Slovo Boží může spasit vaši duši, nechat vás prohlédnout smysl spásy. Žalmista říká: *„V srdci svém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.“* Skládejme tedy Slovo Boží ve svých srdcích, abychom *„mohli odolati v den zlý, a všechno vykonajíce, státi“* (Ef 6,13). 51 OHC 210.5

Stále více se odhalující pravda

„Ještěť bych měl mnoho mluvití vám, ale nemůžete snésti nyní.“ (J 16,12) OHC 211.1

Velmi omezené a světské chápání Kristova učení ze strany jeho učedníků způsobovalo, že dovést jejich mysl k porozumění nebeským věcem bylo pro Velkého Učitele velmi obtížné a určovalo míru v jaké s nimi mohl sdílet své Božské myšlenky. ... Jeho úkolem bylo především odhalit vynikající charakterové vlastnosti, jaké požaduje Hospodin.⁵² OHC 211.2

Ježíš nepodával ke svému učení úplný výklad a neposkytoval vyčerpávající vysvětlující proslovy, ale často mluvil v krátkých větách jako ten, který zasívá nebeská zrna učení jako perly, jež musejí být bystrým posluchačem sbírány a shromažďovány. ... Věrní učedníci sedící u Kristových nohou objevují vzácné drahokamy pravdy ve slovech pronášených naším Spasitelem a uvědomují si jejich význam a hodnotu. A čím jsou pokornější a učenlivější tím více dokáže jejich mysl objevovat nádherné věci v jeho zákoně. ... Pravda se stále více odhaluje, šíří a rozvíjí, neboť je Božské povahy stejně jako její tvůrce.⁵³ OHC 211.3

Ježíš říká: *„Ještěť bych měl mnoho mluvití vám, ale nemůžete snésti nyní.“ (J 16,12) OHC 211.4*

„Nemůžete snésti nyní.“ Jaká něha Dýchá z těchto slov! Dokonale vystihuje Tvé zásady našeho učení. ‚Tu něco, tam Něco‘ je způsob, který používáš; Čekáš až naše chabá mysl dokáže snést Pravdy, jež před námi odhaluje láska. Laskavý Kriste, Pane, víme, že při učení ostatních Musíme se snažit vystupovat stejně jako Ty. Být trpěliví a nespěchat na ty, kdo se učí Pomalu ve Tvé škole, kdo potřebují Procházet řádek za řádkem než pochopí Posvátné učení, jež tak prostě poznáváme.⁵⁴

OHC 211

Posvěcující síla pravdy

„Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.“ (J 17,17) OHC 212.1

Co je to posvěcení? Je to dát své vlastní já cele a bez výhrad – tělo, duši a ducha – Bohu, jednat spravedlivě, milovat milosrdenství, chodit pokorně s Bohem, znát a uskutečňovat Boží vůli bez ohledů na vlastní já nebo vlastní zájmy, být zbožný, čistý, nesobecký, bohobojný a neposkvrněný.
55 *OHC 212.2*

Posvěcení a proměnění ke Kristovu obrazu můžeme být skrze pravdu mocí Ducha svatého. Aby v nás mohla být provedena tato změna, musíme bezpodmínečně a celým srdcem přijmout pravdu, bezvýhradně oddat svou duši její proměňující moci. *OHC 212.3*

Náš charakter je od přírody pokřivený a zkažený. Vlivem nedostatku jeho správného rozvíjení mu schází vyváženost. Některé dobré vlastnosti, které máme, jsou spojeny s nežádoucími rysy a naší dlouhou shovívavostí k těmto špatným sklonům se z nich stávají zvyky a mnoho lidí pak na těchto svých zvycích tvrdošíjně lpí. I když o sobě začnou prohlašovat, že přijímají pravdu, že se oddávají Kristu, stále holdují stejným starým zvykům, projevují stejnou samolibost a chovají v sobě stejné falešné představy. Přestože tito lidé tvrdí, že jsou obráceni na víru, je zřejmé, že se nepodrobili proměňující moci pravdy. ... *OHC 212.4*

Kdyby ten, kdo takto nesprávně ztělesňuje Ježíše, věděl, kolik svými charakterovými chybami, které si promítá, způsobuje škody, naplnila by ho hrůza. ... *OHC 212.5*

Ať nikdo nežije v dojmu, že jeho způsoby nepotřebují změnu. ... Nikdo nemůže žít v bezpečí, dokud nepřestane věřit vlastnímu já a nebude se stále řídit Slovem Božím studující jej s odhodláním v srdci dozvědět se vlastní chyby a poznat Ježíšovu vůli modlíce se, aby tato vůle byla vykonávána v něm, jím a skrze něho. Pak prokazuje, že svou důvěru nekládá v sebe sama, ale v Krista. Považují pravdu za posvátný poklad, schopný člověka posvěcovat a oduševňovat a neustále se snaží svá slova a činy uvést do souladu s jejími zásadami.⁵⁶ *OHC 212.6*

26. července

„Svatěji, ano stále svatěji“

„Tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše.“ (1 Te 4,3) OHC 213.1

Božím cílem při všem, co s námi zamýšlí, je naše posvěcení. Vyvolil nás od věčnosti, abychom dosáhli svatosti. Ježíš se obětoval za naše vykoupení, abychom skrze víru v jeho moc spasit nás ode hříchu v něm mohli být doplněni. ... OHC 213.2

Jako křesťané jsme se zavázali plnit povinnosti spočívající na nás a ukazovat světu, že jsme v těsném spojení s Bohem. Ježíš má být ztělesňován a ctěn dobrými skutky a slovy svých učedníků. OHC 213.3

Bůh od nás očekává naprostou poslušnost vůči jeho zákonu. Tento zákon je ozvěnou jeho hlasu říkajícího nám: „Svatěji, ano stále svatěji.“ Dychtíte po plnosti Kristovy milosti, pociťujte hlad a žízeň po spravedlnosti. Je zaslíbeno: „Budete nasyceni.“ Nechť je vaše srdce naplněno touhou po této spravedlnosti. ... OHC 213.4

Bůh jasně řekl, že od nás očekává dokonalost a z tohoto důvodu nám umožnil, abychom mohli být účastni Božské přirozenosti. Jedině tak můžeme uspět ve snaze o dosažení věčného života. Sílu k tomu nám dává Ježíš. *„Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho.“ (J 1,12) OHC 213.5*

Boží lidé by měli světu odrážet zářivé paprsky Boží slávy. Ale aby tak mohli činit, musejí stát tam, kde na ně tyto paprsky mohou dopadat. Musejí působit společně s Bohem. Jejich srdce musí být očištěno ode všeho, co vede ke zlu. Musejí číst a studovat Boží Slovo s upřímnou touhou získat při tom duševní sílu. Nebeský chléb musí být jeden a tráven stávající se součástí života. Tak získáme věčný život. To je odpověď na Ježíšovu modlitbu: *„Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.“ (J 17,17) OHC 213.6*

„Tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše.“ Je vaše vůle, aby vaše touhy a přání byly uvedeny v soulad s Božím smýšlením?57 OHC 213.7

Tajemství svatosti

„A obléci toho nového člověka, podle Boha stvořeného, v spravedlnosti a v svatosti pravdy.“
(Ef 4,24) *OHC 214.1*

Nikdo nedostává svatost jako právo, s nímž se narodil nebo jako dar od jiné lidské bytosti. Svatost je dar Boží skrze Krista. Ti, kdož přijímají Spasitele, stávají se syny Božími. Jsou jeho duchovními dětmi, znovu narozenými, obrozenými ve spravedlnosti a svatosti pravdy. Jejich myšlení je změněno. S jasnějším pohledem vzhlížejí k věčným pravdám. Jsou přijati do Boží rodiny a jsou přizpůsobeni k Božímu obrazu, změněni jeho Duchem od slávy ke slávě. Od milování vlastního já přecházejí k milování Boha a Krista. ... *OHC 214.2*

Přijetí Krista jako vlastního Spasitele a následování jeho příkladu v odříkání – to je tajemství svatosti.⁵⁸ *OHC 214.3*

Svatost není vytržení, je to výsledek podřízení všeho Bohu, je to život podle každého slova, jež vychází z Božích úst, je to vykonávání vůle našeho Otce, je to víra v Boha při zkouškách, důvěra v jeho sliby v temnotě stejně jako ve světle. Náboženství je chodit vírou tak, jako bychom viděli, věříce v Boha s plným přesvědčením a spočívající v jeho lásce.⁵⁹ *OHC 214.4*

Posvěcení je stav svatosti, a to uvnitř i vně. Znamená to být bohabojný a bez výhrad Hospodinu, ne formálně, ale opravdu. Každá nečistá myšlenka, každá žádostivá vášeň odděluje duši od Boha, neboť Ježíš nikdy nemůže dát své roucho spravedlnosti na hříšníka, aby zakryl jeho pokřivený charakter. ... Musí se stále více projevovat účinek vítězení nad zlem a kladného postoje k dobru – odraz Ježíšova charakteru. Musíme chodit ve světle, které bude sílit a nabývat na jasů až do dne dokonalosti. To je skutečný růst, který bude mít nakonec za výsledek dospění v „plnost postavy mužů a žen v Ježíši Kristu.“ ... *OHC 214.5*

Podobnost charakteru Kristovu obrazu, odolávání všem hříchům a pokušením, chození v bázni Boží a stavění Hospodina stále před sebe přinese pokoj a radost na zemi a zajistí nám dokonalé štěstí v nebi.⁶⁰ *OHC 214.6*

Naše proměna jako každodenní zkušenost

„Protož neoblevujeme, ale ačkoli ten zevnitřní člověk nás ruší se, však ten vnitřní obnovuje se den ode dne.“ (2 K 4,16) OHC 215.1

Opravdová proměna člověka musí probíhat každý den, nemůže k ní dojít najednou. Tato proměna člověka uvádí do nového vztahu s Bohem. Staré věci, jeho přirozené vášně a zděděné a dlouho pěstované sklony ke zlu mizejí, člověk začíná žít nový posvěcený život. Lidské úsilí zde ale nesmí nikdy polevit, neboť dokud bude ďábel existovat, bude se snažit pokračovat ve svém díle. Ten, kdo se ze všech sil snaží sloužit Bohu, naráží na zlo, které silně podemílá jeho úsilí. Jeho srdce potřebuje být zaštitěno hrází ustavičné bdělosti a modlitby, která nemůže být nahlodána podemílajícím spodním proudem zla a nemůže se zhroutit. Žádné proměněné srdce nemůže být udrženo ve sladkém stavu svěžesti bez každodenního užívání soli Slova Božího. Boží milost musí být přijímána každý den, jinak v proměněném stavu žádný člověk nevydrží. ... OHC 215.2

Na každou duši, jež miluje Boha, přicházejí zkoušky. Hospodin neudělá zázrak, aby těmto zkouškám zabránil, aby svůj lid zaštilil před pokušeními nepřítele. ... Lidský charakter rozhodne o způsobilosti lidské rodiny k tomu, aby obývala nebeský domov. Lidský charakter musí odolávat tlaku nepříznivých okolností v soukromém i společenském životě a při těch nejhorších pokušeních musí skrze Boží milost nabývat na statečnosti a opravdovosti, při dodržování zásad být pevný jako skála a z ohnivých zkoušek vycházet s větší cenou než zlato z Ofír. Ty, kdo budou mít takový charakter, Bůh zapečetí jako své vyvolené. ... OHC 215.3

Hospodin nepřijímá žádnou polovičatou službu. Žádá celého člověka. Náboženství musí být včleněno do každé etapy života, používáno při skutcích všeho druhu. Celá bytost musí být v Boží moci. Nesmíme si myslet, že můžeme převzít vládu nad vlastními myšlenkami. Naše myšlenky musejí být podrobeny Kristu. Vlastní já nemůže řídit samo sebe; to je pro uskutečňování Božího díla nevhodné. ... Jedině sám Bůh nás může učinit a udržet oddanými jeho věci.⁶¹ OHC 215.4

V září Kristova slunce

„Abychom již více nebyli děti zmitající se a točící každým větrem učení v neustavičnosti lidské, v chytrosti k oklamávání lstivému; ale upřímně se majíce v lásce, rostíme v toho všelijak, kterýž jest hlava, totiž v Krista.“ (Ef 4,14.15) OHC 216.1

„Bděte a modlte se“ a budete neochvějně růst v milosti a známosti Krista. Vaše zkušenost nebude jednostranná a zkreslená, ale úplná a věrná. Věci, při nichž si nebudete uvědomovat vlastní já, se budou rozrůstat jako košatějící cedr, mnoho lidí bude těžit z vašich rad a vaše společenství s nimi bude mít vůni nebes. OHC 216.2

Je mnoho vyznavačů náboženství, kteří už léta nevyrostli ani o centimetr. Smetí světa, sobectví a lhostejnost oddělilo jejich city a skutky od Krista. ... OHC 216.3

Budete-li žít v září Kristova slunce, budete jeho paprsky odrážet na ty ubohé duše, které jsou v náboženském životě zakrslé. Co byste s Kristovou spravedlností pokrývající vás jako roucho neudělali pro obšťastnění ostatních! ... OHC 216.4

Žijte v jednotě s Otcem a Synem a „rozmáhejte se ve známosti“ Božské dokonalosti. „Rozmáhejte se“ v úctě, získávejte důvěru ve společenství s Bohem. Upřeně hledíce k Ježíši „rozmáhejte se“ ve víře a učíce se nevěřit vlastnímu já važte si Ježíšových slov: *„Beze mne nic nemůžete učiniti.“* (J 15,5) ... OHC 216.5

Máte-li ducha zapáleného pro věc, vaše srdce plane láskou k Ježíši. Zůstávejte v Kristu jako ratolest ve vinném kmene. Čerpající živiny z vinného kmene budete vzkvétající ratolestí a poneseíte hojně ovoce k Boží slávě. Ó jak hodně potřebujete upřeně hledět k Ježíši! Hled'te stále k jeho půvabům a ony se přitom budou stále více rozjasňovat a zvětšovat až budete naplněni veškerou Boží plností a poneseíte spoustu ovoce k jeho slávě. Vaše ratolest musí být s mateřským kmenem spojena tak pevně, aby s ní neohýbal každý větřík. Vaše síla a neohrožený růst pak bude světu říkat, že vaše kořeny jsou v Ježíši, že váš základ je pevný.⁶² OHC 216.6

Jak růst v milosti

„Ale rozmáhejte se v milosti a v známosti Pána našeho a spasitele Jezukrista, jemuž sláva i nyní i na časy věčné. Amen.“ (2 Pt 3,18) OHC 217.1

Co nám umožňuje růst v milosti? Umožňuje nám to jedině to, když své srdce zbavíme vlastního já a nabídneme jej nebi, aby bylo utvářeno dle Božského vzoru. Můžeme žít ve spojení s živým zdrojem světla, můžeme být osvěžováni nebeskou rosou a nechat na sebe dopadat nebeskou pršku. Když si budeme vážit Božích darů, budeme schopni přijímat více jeho milosti.⁶³ OHC 217.2

Měli bychom sedět u Ježíšových nohou jako malé děti a učit se od něho. ... Neměli bychom dovolit, aby uplynul ani jediný den, v němž bychom si neprohloubili své chápání pomíjivých i duchovních věcí. Měli bychom sázet jen takové rostliny, které chceme dále pěstovat a nechat růst až k výšinám, na něž se hodláme povznést. Nejvyšší vzdělání musí být nacházeno ve cvičení vlastní mysli k postupu vpřed den za dnem. Na konci každého dne bychom měli být o krok blíže k odměně pro vítěze. Den za dnem musí uzrávat naše chápání. Den za dnem musíme dospívat k soudům, které nám přinesou bohatou odměnu v tomto životě a v životě, který přijde. Vzhlížeje každý den k Ježíši místo k tomu, co jsme udělali my sami, dosáhneme zásadního pokroku v chápání pomíjivých i duchovních věcí. OHC 217.3

Konec všech věcí je nablízku. Nesmíme dovolit, aby tím, co jsme doposud vykonali, naše úsilí skončilo. Náš Spasitel říká: „Jděte vpřed. Přichází noc, kdy žádný nebude moci dělati.“ Stále musíme růst v užitečnosti. Náš život musí být v Kristově moci. Naše pochodně musejí stále silně svítit. ... Ten, kdo se staví tam, kde ho může osvětit Bůh, jde vpřed od svítání v úsvitu k plné záři v poledne.⁶⁴ OHC 217.4

Musíme napnout každý duchovní nerv a sval. ... Bůh... si nepřeje, abyste zůstávali začátečníky. Chce, abyste dosáhli na nejvyšší stupeň žebříku a z něj pak vstoupili do království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.⁶⁵ OHC 217.5

„Téměř k dokonalosti andělů“

„Přidržeti se bude, pravím, spravedlivý cesty své, a ten, jenž jest čistých rukou, posilní se více.“ (Jb 17,9) OHC 218.1

Každému člověku Bůh svěřil nadání, aby je člověk rozumně používal ke zdokonalování sama sebe. Pokud jsou tato nadání takto skutečně používána, odrážejí se z nich na jejich dárce paprsky slávy. Nejvzácnější Boží dary však mohou být zneužity a stát se tak spíše kletbou než darem. ... OHC 218.2

Hospodin dal člověku schopnost stále se zdokonalovat a při této snaze mu poskytuje veškerou možnou pomoc. Prostřednictvím Boží milosti, jež je nám poskytována, můžeme dosáhnout téměř k dokonalosti andělů. Co bude řečeno o těch, kdož majíce za sebou mnoho let zkušeností s pravdou a mnoho vzácných možností růst v Boží milosti, i přesto se přiklánějí na stranu světa a nacházejí potěšení ve světských radovánkách a okázalostech? Namísto toho, aby postupovali vpřed od jedné přednosti ke druhé, kousek po kousku se vzdalují Bohu a ztrácejí svůj duchovní život. ... OHC 218.3

Nadání nemůže nikdy nahradit zbožnost a lidská chvála nám nemůže zajistit Boží přízeň. Tím, co potřebuje většina lidí, kteří se prohlašují za křesťany, je opravdová proměna. Má-li člověk ryzí srdce, jsou ryzí i jeho skutky. Charakter a život těch, jejichž srdce neplane opravdovou dobrotou, je poznamenán vlivem zkaženého světa. Příliš mnoho lidí se prohlašuje za Kristovy následovníky, a myslí si, že se mohou klidně řídit vlastním úsudkem a hovět přáním svého srdce. Ten, kdo chce ve svém křesťanském životě jít vpřed, musí se snažit pro to něco dělat jak svými rukama tak ve svém srdci. Jeho přátelé mu mohou radit a nabádat ho, aby postupoval stále dále a výše, nebe ho může zahrnovat svými nejnádhernějšími dary, může mít veškerou možnou pomoc napravo i nalevo, a přesto bude vše zbytečné dokud se sám nebude upřímně snažit pomáhat sám sobě. Musí se sám zapojit do boje proti hříchu a ďáblu, jinak věčného života nedosáhne.⁶⁶ OHC 218.4

Neposkvrněná víra vede člověka stále výše, vnukává mu vznešené cíle, učí ho zdvořilému chování a každému jeho skutku dodává nádhernou důstojnost.⁶⁷ OHC 218.5

1. srpna

Nutnost sebezdokonalování

„A pamatuj na stvořitele svého ve dnech mladosti své, prvé než nastanou dnové zlí, a přiblíží se léta, o nichž díš: Nemám v nich zalíbení.“ (Kaz 12,1) OHC 219.1

Stále si kladu otázku, jak bych mohla před mladými lidmi nejlépe vyjádřit nutnost sebezdokonalování. Chtěla bych našim mladým stále klást na srdce, aby si každé chvíle vážili jako zlata. Neztrácejte čas lhostejností, netravte jej pošetilostmi, ale chápejte se vznešenějších pokladů. Pečujte o své myšlenky a nechejte svou duši rozrůstat se tak, aby obepnula vaši mysl a nedovolovala ji naplňovat se nedůležitými věcmi. Využívejte všechny příležitosti naskýtající se vám k posílení myšlenkových schopností. Neuspokojujte se s nízkou úrovní. Nezůstávejte klidní dokud si svědomitým úsilím, bdělostí a vroucí modlitbou nezajistíte moudrost shůry. Tak můžete charakterově růst a získávat vliv na myšlení ostatních lidí, což vám umožní vést je na cestu poctivosti a svatosti. To je vaše výsada. OHC 219.2

Važte si každého paprsku světla, který na sebe můžete přivolat studiem Slova Božího. Dejte se ihned do práce, kterou vám dal Bůh a uvidíte kolik dobra můžete dosáhnout v Kristově síle. Učiňte Boha svým rádcem. Cvičte a ovládejte své duševní schopnosti. Sebeovládání je síla, kterou mohou mít všichni a kterou člověk získává tím, že se svou vůlí staví plně na stranu Boha a pokládá Boží vůli za svou vlastní. OHC 219.3

Ježíš... může vyplnit všechny hlubiny naší mysli a duše svým Duchem a pokud se mu poddáme, učiní tak. Naše vůle pak bude v dokonalém souladu s Božskou vůlí. Náš duch tak může být spojen s jeho Duchem a vůlí tak, že svými myšlenkami a cíli s ním budeme zajedno. Pak nás již nebude ovládat ďábel. Ježíš je náš vůdce a jeho následovníci jsou šťastni, když mohou jít v jeho šlépějích. On mluví a oni poslouchají jeho hlas jako jedna mysl a jedna duše.¹ OHC 219.4

Milí mladí lidé, nejlepší věc, kterou můžete udělat, je dobrovolně a s rozhodností se přihlásit do armády našeho Hospodina. Odevzdejte se do rukou Boha, aby vaše vůle a chování mohla být řízena Tím, jehož rozum je neomylný a dobrota nekonečná. ... Budiž vaše jméno zapsáno v nebi jako jméno jednoho z Božích vyvolených.² OHC 219.5

Vybírám si své životní dílo

„Jednohoť každého dílo zjeveno bude. Den zajisté to okáže; nebo v ohni zjeví se, a jednoho každého dílo, jaké by bylo, oheň zprubuje.“ (1 K 3,13) OHC 220.1

Všechny věci týkající se díla, do něhož se dáváme, bychom měli pečlivě zvažovat. Bude toto dílo požehnáním pro naše duše? Bůh nám nedal práci jen k tomu, aby nás zaměstnal, ale abychom šířili slávu jeho jména. Řada lidí je až příliš zaměstnána shromažďováním pozemských věcí. Ty však všechny pominou. ... OHC 220.2

Každému byl Bohem stanoven určitý úkol a my musíme pečlivě a v modlitbách zjišťovat jaký úkol byl přidělen přímo nám jako mužům a ženám vázaným zodpovědností k Bohu. A ať již je naše dílo omezeno jen na duchovní věci nebo se týká jak duševních tak i pomíjivých věcí, musíme jej svědomitě vykonávat. Světské a náboženské věci musejí být spojeny, ale duchovní věci nesmějí být světskými záležitostmi zatlačeny do pozadí. Ježíš žádá, aby mu sloužila celá bytost; fyzické, duševní i mravní síly. Tyto síly musejí být zapsány do Boží služby. Člověk musí pamatovat, že Bohu patří vše a že jeho snaha se těší posvěcení, které před jeho zápisem do Boží armády neměla. Každé jednání musí být jednáním posvěceným, neboť zabírá Bohem svěřený čas. Ve všech činech takového člověka je vepsána oddanost k Bohu, protože celá jeho bytost se dostává do podřízenosti Bohu.

OHC 220.3

Ani v obyčejném životě se nesmíme pouštět do ničeho, co by mělo rušivý vliv na naše smysly. Jsme v Hospodinově přípravné škole a on má vlastní pomůcky, kterými můžeme být přivedeni do jeho služby. ... Mnozí si dělají starosti, že nepracují přímo pro zvelebování Božího království. Ale ani tu nejhrubší práci není možno opomíjet. Je-li to práce poctivá, je požehnáním a může nás přivést ke vznešenějším úkolům.³ OHC 220.4

Ať máme před sebou jeden rok, pět či deset let, musíme být věrni své dnešní víře. Každodenní úkoly musíme plnit tak svědomitě jakoby dnešní den měl být naším posledním.⁴ OHC 220.5

3. srpna

Zbožné rozjímání a pilná práce

„V pracech neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužíce.“ (Ř 12,11) OHC 221.1

Mnozí jsou zcela pohrouženi do světských záležitostí a neprokazují Pánu oddanost, jež je nezbytná pro jejich duchovní zdokonalování. Zatěžují svůj mozek a svaly až do krajnosti a berou na sebe břemena, jež je vedou k tomu, že na Boha zapomínají. Využívání jejich duševních sil zaostává za využíváním fyzických sil a každý den prohrávají, neboť jim každý den ubývají nebeská bohatství. OHC 221.2

Dalšími, kteří prohrávají, jsou pak ti, kteří jsou líní a svými silami plýtvají při zajišťování své vlastní potěchy a zbytečných řečech a své svaly nechávají chátrat v nečinnosti. Svou nečinností promrhávají příležitosti, jež se jim naskýtají a nevelebí Boha. ... OHC 221.3

V tomto našem světě má každý svůj úkol. Hospodinův příchod se blíží a naše čekání nesmí být dobou nečinnosti, ale dobou bdělého úsilí. Celý svůj čas bychom neměli trávit zbožným rozjímáním, ale neměli bychom se ani honit a spěšně se snažit zajistit si vstup do nebe a opomíjet přitom věnovat čas osobní zbožnosti. Zbožné rozjímání musí jít ruku v ruce s pilnou prací. Jak to Bůh vyjádřil ve svém Slovu: měli bychom být *„v pracech neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužíce“*. Světские záležitosti by neměly vytlačit službu Pánu. Duše potřebuje bohatství Boží milosti a tělo potřebuje fyzickou námahu, aby byla vykonávána práce, jež je potřebná pro šíření Kristova Evangelia. ... OHC 221.4

Rodiče by měli své děti učit, že Hospodin si přeje, aby byli jeho pilnými pomocníky, ne zaháleči na jeho vinici. ... Každý by měl hrát svou roli ve velkém díle pro lidstvo ... Nachází-li člověk čas na modlitbu a studium Písma svatého, není pochodeň duše opomíjena. Přidělený úkol může být splněn a plamen pochodně duše udržován v plné síle.5 OHC 221.5

Nebezpečí nicnedělání

„Cesta lenivého jest jako plot z trní, ale stezka upřímych jest vydlážená.“ (Př 15,19) OHC 222.1

Pracovitost je pro mládež požehnání. Životu v zahálce by se měl mladý člověk vyhýbat jako velké neřesti. Ať je jeho práce sebehrubší, bude-li ji vykonávat svědomitě, jeho odměna ho nemine. Pracovitost je základem pro zdraví. Kdyby byly v mladých lidech rozvíjeny návyky na pracovitost, zavřely by se dveře před tisícem pokušení. Ti, kdo své dny tráví lenošením nemajíce žádný životní cíl, trápí se skleslostí a jsou pokoušeni hledat rozptýlení v bezuzdnostech, jež vyčerpávají jejich organismus a namáhají jejich fyzické síly desetkrát více než nejnamáhavější práce. Požitkářství ničí člověka více než těžká práce. Mnozí umírají, protože postrádají schopnost nebo chuť pustit se do práce. Nicnedělání již zabilo tisíce lidí. OHC 222.2

Pokud si mladí zachovají ctnost a neposkvrněnost a budou dodržovat zákony, které Bůh stanovil pro lidské bytosti, mohou si udržet dlouhý život, přestože v něm budou muset vykonávat těžkou práci. Dlouhý život je dědictví píle. OHC 222.3

Někteří mladí si myslí, že kdyby mohli život strávit nicneděláním, byli by vrcholně šťastni. Pěstují v sobě zášť k užitečné práci. Závidí synům potěšení, jež svůj život věnují zábavám a radovánkám. ... Výsledkem tohoto myšlení a jednání je pocit neštěstí a úzkosti. Nicnedělání přineslo ztracení již mnoha mladým lidem. Pro životní úspěch každého mladého člověka je nejdůležitější správně usměrňovaná práce. Bůh nemohl na muže a ženy uvalit větší kletbu než odsoudit je k životu v nečinnosti. Zahálčivost ničí tělo i duši, oslabuje srdce, charakter i fyzické schopnosti. Mozek trpí a srdce je otevřeno pokušení a upadá do každé neřesti. Lenivý člověk pokouší ďábla, aby ho pokoušel. ... OHC 222.4

Náboženství vám poslouží jako útočiště. Společenství s Bohem dodá každému zbožnému popudu sílu, která udělá z životních úkolů příjemnosti.⁶ OHC 222.5

Požehnání práce

„Jdi k mravenci, lenochu, shlédni cesty jeho, a nabud' moudrosti.“ (Př 6,6) OHC 223.1

Bůh umístil naše prarodiče do Ráje a obklopil je vším, co bylo užitečné a krásné. V jejich rajském domově k jejich spokojenosti a štěstí nic nechybělo. Adam dostal za úkol pečovat o rajskou zahradu. Stvořitel věděl, že bez nějaké činnosti nemůže být Adam šťastný. Krása zahrady mu přinášela potěšení, ale to nestačilo. Musel mít práci, aby mohl využít obdivuhodné orgány svého těla. Kdyby štěstí spočívalo v nicnedělání, člověk by ve svém stavu svaté nevinnosti byl ponechán v nečinnosti. Ale Ten, který stvořil člověka, věděl, v čem bude spočívat jeho štěstí a stvořil ho až pro něho připravil jeho práci. Ze stejného trůnu vyšel slib budoucí slávy a rozhodnutí, že člověk musí těžce dobývat svůj chléb vezdejší. ... OHC 223.2

Když je tělo nečinné, krev proudí pomalu a svaly trátí na velikosti a síle. ... Možnost tělesných cvičení a pohybu na zdravém vzduchu a slunci je dar, kterým nebe hojně obdařilo všechny lidi, a jehož využívání by dodalo život a sílu mnoha zesláblým nemocným lidem. ... Práce je dar a požehnání, ne kletba. Pilná práce chrání mnoho mladých i starých před nástrahami toho, který „stále nalézá nějaké zlé věci, které mohou provádět nečinné ruce“. Necht' se nikdo nestydí za práci, neboť pozitivní úsilí zušlechťuje. Zatímco ruce se zabývají nejobyčejnějšími úkoly, mysl může být naplněna vznešenými a svatými myšlenkami. OHC 223.3

Netečnost a lhostejnost ničí zbožnost a zarmucují Ducha Božího. Stojatá voda je škodlivá, ale čistá tekoucí voda roznáší po zemi zdraví a radost. Každý muž nebo žena, obrácený na víru musí pracovat a v nebi práce určitě je a vždy bude. Spasený člověk nemůže žít ve stavu zasněné zahálčivosti. Boží lidé však mají svůj odpočinek – odpočinek, jenž nacházejí ve službě Tomu, jemuž dluží vše, co mají a čím jsou.⁷ OHC 223.4

Trvalé a občasné úsilí

„Myšlení bedlivého všelijak ku prospěchu přicházejí, ale každého toho, kdož kvapný jest, toliko k nouzi.“ (Př 21,5) OHC 224.1

Kolik mladých, kteří se mohli stát užitečnými a vlivnými lidmi, v životě zklamalo, protože na jeho počátku si zvykli na nerozhodnost, která je pak již stále provázela a ochromovala veškeré jejich úsilí. Takoví lidé bývají tu a tam naplnění náhlou horlivostí udělat nějakou velkou věc, ale svou práci udělají vždy jen z poloviny, takže je k ničemu. Pro úspěch je nepostradatelné trpělivé a neustávající úsilí při provádění prospěšných věcí. ... Ukázněná, vytrvalá a spolehlivá práce dokáže daleko více než se dá dosáhnout jen občasným úsilím. ... OHC 224.2

Práce byla člověku určena jeho Stvořitelem. Naším prarodičům v Ráji Bůh zajistil činnost. A od pádu do hříchu člověk svůj chléb dobýval v potu tváře a jedl jej jako plod svého myšlení. Každá kost jeho těla, každý rys jeho tváře a každý sval jeho rukou ukazují, že byl stvořen pro činnost, ne zahálku. OHC 224.3

Mladí lidé by měli být učeni pracovitosti. ... Svědomité plnění životních úkolů si žádá bez ohledu na vaše postavení v lidské společnosti moudré využívání každého nadání a každé schopnosti dané vám od Boha. Střežte se před stálým spěchem a úsilím, které vám nepřináší nic cenného. Tato neplodnost lidského úsilí je často zapříčiněna tím, že práce není dělána ve správné době. Vše, co nebylo provedeno tehdy, kdy mělo, a to ať jde o světské či náboženské věci, bývá jen zřídka provedeno dobře. Mnozí vypadají, že pilně pracují po celý den, a přesto za nimi nejsou žádné výsledky, které by odpovídaly jejich úsilí. ... OHC 224.4

Dávejte si pozor, abyste svůj čas nepromarňovali malichernostmi a přitom zapomínali plnit své úkoly, které mají skutečný význam. ... Pro dosažení náležitého výsledku je nutná neochvějná oddanost cíli. Jeden význačný člověk byl kdysi otázan jak dokázal udělat tak obrovské množství práce. Jeho odpověď zněla: „Dělám vždy jen jednu věc.“ ... Ježíš byl svědomitý dělník a ti, kdož následují jeho příklad, musejí okusit odříkání, těžkou práci a sebeobětování.⁸ OHC 224.5

Bůh se zabývá všemi záležitostmi

„Váha falešná ohavností jest Hospodinu, ale závaží pravé líbí se jemu.“ (Př 11,1) OHC 225.1

„Váha falešná“ je znakem nečestného jednání, které má skrýt sobectví a nepoctivost vyvoláním zdání čestnosti a poctivosti. Bůh nemá pro tyto způsoby ani špetku pochopení. Nenávidí každé nepoctivé chování. Oškliví se mu každé sobectví a lakota. Nemilosrdné jednání nepromíjí, a laskavé jednání odměňuje. Pracujícím lidem, jejichž majetek je získáván poctivě, může dát Bůh blahobyť. Ale na všem, co je získáváno sobeckými způsoby, spočívá jeho kletba. OHC 225.2

Když si někdo libuje v sobectví nebo bezohledném jednání, ukazuje tím, že se nebojí Hospodina a nectí jeho jméno. Ti, kdož žijí ve spojení s Bohem, si nejen dávají pozor, aby se nedopustili nějaké nespravedlnosti, ale projevují jeho milost a dobrotu vůči všem, s nimiž mají co do činění. Hospodin nevyžaduje úctu před osobnostmi, ale neschvaluje chování těch, kteří nečiní žádné rozdíly ve prospěch chudých, vdov a sirotků.⁹ OHC 225.3

Vaše náboženská víra vás musí pozvednout nade všechny nízké úskoky. Pracovitost, svědomitost, pevné lpění na spravedlnosti a víra v Boha vám zajistí úspěch. Postupujte ve svých záležitostech pozvolna, čestně, důsledně podle zásad Bible nebo úplně přestaňte. Nikdy neproběhne žádný obchod a nikdy nebude zaplacen žádný dluh, jímž by se nezabýval Bůh. Bůh je vševědoucí věčný strážce spravedlnosti. Nemůžete ho nikdy vyloučit ze žádné záležitosti týkající se práv jeho lidí. Boží ruka je roztažena jako štít nad jeho lidem. Žádný člověk nemůže poškodit vaše práva, aniž by ranil tuto ruku a taktéž vy nemůžete poškodit práva žádného člověka, aniž byste ranili tuto ruku. Tato ruka třímá meč spravedlnosti. Dejte si pozor na to, jak jednáte s lidmi. ... OHC 225.4

Vaše světlo svítící ze způsobu, jakým řešíte své záležitosti a odhalující sílu praktické zbožnosti je pro všechny, s nimiž přicházíte do styku, mnohem cennější než kázání nebo přesvědčování. Svět vás přísně sleduje, posuzuje a poznává uprostřed vašich světských záležitostí. To, co říkáte v kostele, nemá ani z poloviny takové důsledky jako to, co děláte při řešení svých každodenních záležitostí.¹⁰ OHC 225.5

Pěstujte v sobě poctivost

„Žádnému zlého za zlé neodplacujte, opatrující dobré přede všemi lidmi.“ (Ř 12,17) OHC 226.1

Kristovo náboženství prikazuje lidem přenášet ušlechtilé zásady pravdy do jejich každodenního života, do nákupu a prodeje a do vyřizování všech záležitostí s takovým smyslem pro náboženskou povinnost jako když k Bohu vysílají své prosebné modlitby. Každodenní praktické povinnosti nesmějí odvracet duši od Boha. Na svém vlastním příkladu byste měli prokazovat, že Boží pravda věřícího posvěcuje a přináší mu pracovitost, skromnost a vytrvalost a přitom vykořeňuje lakotu, chytření a všechny formy nepoctivosti. ... OHC 226.2

Nic není pro mladého člověka tak cenné jako pověst zásadové bezúhonné osoby.¹¹ OHC 226.3

Každá záležitost by měla být vyřízena tak, aby se pod to mohla podepsat nebesa, jinak ponese nepříjemnou příchuť satanova vlivu. Každé lidské jednání by mělo být založeno na nebeských zásadách.¹² OHC 226.4

Všichni, kdož se prohlašují za Kristovy následovníky, by v sobě měli vždy chovat pravdomluvnost a upřímnost. Jejich heslem by mělo být „Bůh a spravedlnost“. Jednejte na tomto hříšném světě poctivě a spravedlivě. Někteří jsou poctiví, když vidí, že poctivost neohrozí jejich světské zájmy. Ale jména všech, kteří jednají podle této zásady, budou vymazána z knihy života.

OHC 226.5

Člověk v sobě musí pěstovat důslednou poctivost. Tímto světem můžeme projít jen jednou; nemůžeme se vrátit, abychom napravili své chyby. Proto musí být každý krok činěn s bázní Boží a pečlivým rozmyslem. Poctivost a chytračení spolu nejdou dohromady; buď bude chytračení potlačeno a vlády se ujme pravdomluvnost a poctivost anebo převládne chytračení a poctivost ustoupí. Obojí nemůže působit najednou. Až bude Bůh sbírat své drahokamy, spravedliví, upřímní a poctiví budou jeho vyvolenými, jeho pokladem. Andělé pro ně připravují koruny a z těchto klenoty posázených diadémů se bude ve své nádheře odrážet světlo z Božího trůnu.¹³ OHC 226.6

9. srpna

Velcí před Bohem

„Kdo jest věrný v mále, i ve mnoze věrný jest. A kdož v mále jest nepravý, i ve mnozeť nepravý jest.“ (L 16,10) OHC 227.1

Život, to nejsou jen velké věci; štěstí a neštěstí v životě se skládá z malých věcí. Na malých věcech se projevuje skutečný charakter člověka. Kdyby jen všichni mladí lidé i ti zralého věku mohli před sebou vidět, tak jako jsem viděla já, nastavené zrcadlo svého života! Pak by pohlíželi vážněji i na své malé životní úkoly. Každé pochybení, přestože se může zdát nevýznamné, zanechává šrám na tomto životě a skvrnu v nebeských záznamech. OHC 227.2

Život je plný úkolů, které nejsou příjemné, ale příjemnost získají jejich radostným plněním, protože je to správné. Zájem o úkoly, které musejí být splněny a snaha poctivě se jich zhostit udělá i z těch nejnejemnějších věcí věci příjemné.14 OHC 227.3

Mnoho lidí podceňuje malé věci – malé skutky, které je třeba činit den za dnem. Ty by ale neměly být považovány za bezvýznamné, neboť každý čin vypovídá o tom, že jsme jím buď někoho potěšili nebo někomu ublížili. Každý čin přináší svůj vlastní příběh k Božímu trůnu a sám o sobě vypovídá, zda je na straně dobra nebo zla. Na stranu dobra se dostaneme jedině jednáním v souladu se zásadami Božího Slova i v malých věcech v našem životě. Těmito malými příhodami jsme zkoušeni a náš charakter bude hodnocen podle našich činů.15 OHC 227.4

Tím, co dává životu půvab a přináší úspěch, je svědomitá pozornost věnovaná tomu, čemu svět říká malé věci. OHC 227.5

Malé skutky lásky, Malá slova laskavosti, Malé činy odříkání, Moudré využívání příležitostí, Pilné pěstování malých vloh, Přináší lidem velikost před Bohem.16 OHC 227.6

Výhody pravidelnosti a pořádku

„Děkuji Bohu svému vždycky z vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest vám v Kristu Ježíši, že všemi věcmi obohaceni jste v něm, každým slovem i všelikým uměním.“ (1 K 1,4.5) OHC 228.1

Je třeba vážit si každé milosti, kterou Ježíš... dává do našeho dosahu, neboť jedině tato milost může napravit naše nedostatky, jedině Ježíš může proměnit náš charakter. Bůh chce, abychom tuto tak bohatě poskytovanou milost projevovali i my v malých i velkých věcech svého života. ... Náš Bůh je Bůh pořádku a přeje si, aby jeho děti chtěly žít ukázněně a podle jeho pořádku. ... Jestliže si mladí navyknou na pravidelnost a pořádek, zlepší si tím zdraví, duševní stav, paměť i povahu. OHC 228.2

Všichni by měli dodržovat přísná pravidla ve svém chování. To vám, milí mladí přátelé poslouží jedině k dobru, a to jak z fyzické tak psychické stránky. Když ráno vstáváte, zamyslete se nad prací, kterou musíte během dne provést. Bude-li třeba, používejte malý sešit, do něhož si budete poznamenávat věci, jež je třeba udělat a určujte si čas kdy je uděláte. ... Pomalost a liknavost dělá i z malé práce zdoluhavý úkol. Když ovšem budete chtít, dokážete tuto váhavost překonat. Cvičení vůle přinese rukám větší obratnost. ... OHC 228.3

Tyto záležitosti bývají považovány za malé věci, jež si nezaslouží téměř žádnou pozornost a vztah mnoha lidí k významu těchto malých věcí je velkým omylem. Bůh nepovažuje nic z toho, co slouží pro dobro lidské rodiny, za bezvýznamné. Svého jednorozeného Syna dal za tělo i duši člověka a vše mu musí být zasvěceno. ... Velké pravdy mohou být vneseny i do malých věcí – praktické uplatňování náboženství musí být vneseno do prostých úkolů každodenního života. Při plnění těchto úkolů si utváříte charakter, který bude podroben zkoušce soudného dne. Proto tedy ať jste v jakémkoli postavení, ať jsou vaše úkoly jakékoli, vykonávejte je poctivě a svědomitě uvědomujíc si, že vaše skutky sleduje celé nebe.¹⁷ OHC 228.4

11. srpna

Velké malé věci

„Zlapejte nám lišky, lišky maličké, ještě škodu dělají na vinicích, poněvadž vinice naše kvete.“
(Pís 2,15) OHC 229.1

Bůh nás žádá, abychom byli spravedliví ve velkých věcech a přitom nám také říká, že svědomitost v malých věcech nám umožní dosáhnout vyšší úrovně víry. ... OHC 229.2

Dobré vlastnosti mnoha lidí jsou skryty a místo aby svou duši obraceli ke Kristu, odvracejí ji od něho. Kdyby tito lidé viděli vliv svého nezdvořilého chování a nevhodného vyjadřování na nevěřící a jak urážlivé jsou tyto jejich způsoby v Božích očích, změnili by své zvyky, neboť nedostatek zdvořilosti je jedním z největších kamenů úrazu pro hříšníky. Sobečtí, neustále nespokojení a zatrpklí křesťané uzavírají cestu ke Kristu, takže hříšníci nemají snahu přiblížit se mu. OHC 229.3

Kdybychom dokázali prohlédnout pod povrch věcí, viděli bychom, že polovina životního neštěstí je způsobována projevy nelibosti a nevlídnými slovními projevy, kterým mohlo být zabráněno. Řada lidí dělá peklo na zemi pro sebe i pro ty, kterým by mohli přinášet povzbuzení. Tito lidé nejsou hodni být nazýváni křesťany. ... OHC 229.4

Někteří lidé mluví hrubě a neslušně zraňující city ostatních a omlouvají se slovy: „Já se tak chovám. Vždy říkám to, co si myslím.“ Přitom tento svůj nepěkný charakterový rys vychvalují jako přednost. Jejich nezdvořilé chování by mělo být rozhodně odsuzováno.¹⁸ OHC 229.5

Každé nezdvořilé slovo by mělo zůstat nevysloveno, aby sobecká lhostejnost ke štěstí ostatních ponechala své místo ohleduplnosti a soucitu. Opravdová zdvořilost spojená se spravedlností a čestností činí život nejen užitečným, ale i vonícím. ... OHC 229.6

Vzájemné spojení bezúhonnosti, spravedlnosti a křesťanské laskavosti vytváří nádherný soulad. Zdvořilost je jedna z vlastností Ducha svatého. Je to vlastnost nebes. Andělé se nikdy nerozčilují, nikdy nejsou závistiví a sobečtí. Z jejich rtů nevychází žádná hrubá nebo nezdvořilá slova. Máme-li být společníky andělů, musíme být také jemní a zdvořilí.¹⁹ OHC 229.7

Pořádek a čistota

„Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očišťujmež se od všeliké poškrvny těla i ducha, konajíce posvěcení v bázni Boží.“ (2 K 7,1) OHC 230.1

Je svrchovaně důležité, aby se světitelé soboty chovali podle své víry v každé maličkosti. Měli by být pořádkumilovní a jednat čestně ve všech svých záležitostech. ... OHC 230.2

Nikdo by se neměl chtít odlišit od světa až do té míry, aby ho to vedlo k tomu, aby nedbal na pořádek a čistotu ve svém domě. Chodit vždy upravený, být čistotný, pořádný a mít vkusně zařízené obydlí neznamená, že by člověk chtěl být okázalý. ... Dojem, jakým působí obydlí člověka, vypovídá o jeho povaze a nejen o ní, ale také o jeho náboženském cítění. Lajdáčtí a nepořádní lidé nemohou být dobrými křesťany. Jejich život na tomto světě i náboženský život je ve stejném nepořádku jako jejich oblékání a obydlí. OHC 230.3

V nebi je pořádek. Vládou tam pravidla, kterými se řídí celý nebeský zástup. Všechno se tam děje podle pevného řádu. Všude je tam čistota, vše je v dokonalém souladu. A každý, kdo bude uznán hodným vstoupit na nebesa, bude naprosto ukázněný a bez poškrvny a nedostatků. Nepořádní lidé mají mnoho skvrn a nedostatků. Neměli by ztrácet čas a měli by se ihned začít očišťovat se „od všeliké poškrvny těla i ducha, konajíce posvěcení v bázni Boží“. OHC 230.4

Bůh miluje čistotu, pořádek a zbožnost. Žádá všechny své lidi postrádající tyto vlastnosti, aby se snažili osvojit si je a v této snaze nikdy neustávali dokud se jim to nepodaří. Musejí začít zlepšovat a zušlechťovat své vystupování tak, aby jejich mluva a jednání byla stálým projevem skutečné hodnoty jejich víry a měla tak podmanivý vliv na nevěřící, že budou nuceni uznat, že jsou Božími dětmi.²⁰ OHC 230.5

Pravda, jež je v Ježíši, svého vyznavače neponižuje, ale oduševňuje jeho život, zjemňuje jeho vkus a posvěcuje jeho úsudek.²¹ OHC 230.6

Dosah vůně lásky

„Vás pak ten Pán račiž rozmnožiti a rozhojnit v lásce k sobě vespolek, i ke všechněm, jako i nás k vám.“ (1 Te 3,12) OHC 231.1

Bůh chce, aby si jeho děti uvědomovaly, že aby mu přinášely radost, musejí své city věnovat těm, kteří to nejvíce potřebují. ... Při jednání s lidmi stejně drahé víry, ... ať jsou vážení či opomíjení, bohatí či chudí, se nesmí na našem výrazu tváře, slovech ani činech projevovat sobectví. Láska, která má vlídná slova jen pro některé, přičemž s ostatními je jednáno studeně a s nezájmem, není láska, ale sobectví a nikdy nebude přinášet dobro lidským duším nebo slávu Bohu. Naše láska ... nesmí být uzavřena v obalu jen pro vybrané osoby, aby se nemohla dostat k ostatním. Roztrhejte tento obal a její vůně naplní celé vaše okolí. OHC 231.2

Ti, kdož na sebe nechávají svítit slunce Kristovy spravedlnosti, ale nenechávají jej svítit dále na život ostatních, brzy kvůli své sobeckosti ztratí sladké zářivé paprsky nebeské milosti. Lidé, v nichž je mnoho lásky, mají od Boha uloženo rozdávat ji... všem, kteří potřebují pomoc. ... OHC 231.3

Milovat tak jako miloval Ježíš znamená projevovat vždy a všude nesobeckost laskavými slovy a příjemným výrazem tváře. Tyto věci nic nestojí a přitom po sobě zanechávají vůni, která obklopuje duši. Jejich blahodárný vliv nemůže být nikdy doceněn. Jsou požehnáním nejen pro přijímajícího, ale i pro dávajícího, neboť na něho působí. Upřímná láska je vzácná vlastnost nebeského původu, jejíž vůně se šíří úměrně s tím, jak je věnována ostatním. ... OHC 231.4

Duše těch, kdož milují Ježíše, je obklopena jemnou vůní. Jsou lidé, kteří skrývají svůj hlad duše. Něžná slova a laskavá pozornost jim velmi pomohou. Nebeské dary štědře věnované Bohem musíme také my štědře věnovat všem, kteří se dostávají do oblasti našeho vlivu. Tak projevujeme lásku, jež pochází z nebe a která se zvětšuje s tím, jak jí štědře obdarováváme ostatní. Tím velebíme Boha.²² OHC 231.5

Proč hledat nedostatky?

„Nic nečiníce skrze svár aneb marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce.“ (Fp 2,3) OHC 232.1

Ó jak těžký křesťanský život si mnozí připravují! Stoupají po příkré trnité cestě vrávorající pod různými břemeny, snažíce se napravovat povahu ostatních. ... Necítí sladký pokoj, který dává Ježíš. Nechápu se pomoci, kterou jim Ježíš nabízí, ale na celé své cestě neustále nařikají nad předpokládanými chybami ostatních a přehlížejí radostná požehnaná znamení dobra. OHC 232.2

Jakmile někdo nabude vše pojmající vědomí vlastní odpovědnosti vůči Bohu a povinnosti pomáhat svým bližním a pozná dalekosáhlost svého vlivu sahajícího až na věčnost, nespokojí se již s nízkou úrovní a přestane být vytýkavý a kritický k ostatním. Svůj život povede tak jak by chtěl, aby vypadal život ostatních. Bude žít pouze v Kristu a plně od něho přebírat všechnu nádheru jeho charakteru.²³ OHC 232.3

Ze svého myšlení bychom měli odstraňovat veškeré stěžování si a kritiku. Přestaňme hledět ke všem nedostatkům, které můžeme vidět. ... Chceme-li najít správný vztah k Bohu, musíme stále hledět k velkým vzácným věcem – čistotě, slávě, moci, laskavosti a lásce, kterými nás Bůh zahrnuje. Potom bude naše mysl k těmto věcem majícím význam pro věčnost upjatá tak, že nebudeme pociťovat potřebu nacházet nedostatky na ostatních.²⁴ OHC 232.4

Myslete na Pána Ježíše a jeho přednosti a lásku, a nesnažte se hledat vady a zabývat se chybami, kterých se dopustili ostatní. Zaměstnávejte svou mysl věcmi hodnými vašeho uznání a chvály a jestliže jste odhodláni dávat najevo, že víte o chybách ostatních, buďte ještě odhodlanější upozorňovat na dobro a chválit dobro. Podíváte-li se kriticky sami na sebe, možná, že najdete stejně nežádoucí věci, jaké vidíte na ostatních. Snažme se proto neustále jeden druhého posilovat v nejsvětější víře.²⁵ OHC 232.5

Kritika nám nepřísluší

„Nesud'tež, abyste nebyli souzeni. Nebo kterýmž soudem soudíte, týmž budete souzeni, a kterou měrou měříte, bude vám zase odměřeno.“ (Mt 7,1.2) OHC 233.1

Naše těla jsou zbudována z toho, co jíme a pijeme a naše duchovní zkušenost závisí na tom, čím je živena a co vstřebává naše mysl. Neustálým zabýváním se chybami a nedostatky ostatních se mnoho lidí stává trdnomyslnými křesťany. ... Ti, kteří se příliš zaměstnávají rozpitváváním slov a činů ostatních, aby odhalili vše, co může budit námitky, přestávají být schopni rozeznávat dobré a příjemné věci. Nepřijímají tu správnou duševní stravu, která by jim zajišťovala zdravý duševní růst.²⁶ OHC 233.2

Hospodin není potěšen, když vidí, že jeho lid opomíná kritický přístup k vlastní duši a namísto toho kritizuje ostatní. To je satanovo dílo. Když jej takto naplňujete, pamatujte na to, že ďábel vás využívá jako prostředek k pokoušení ostatních, aby ti, kteří by měli být spojeni v dokonalém souladu a radosti, posilující jeden druhého v nejsvětější víře, byli bojovní a vyčítaví, protože někdo jiný hřeší. Ježíš z vás neučinil nositele hříchů. Vždyť nemůžete unést ani svůj vlastní hřích. Proto si dávejte velký pozor, abyste si nepřibírali ještě výčitky ke svému bližnímu. Bůh chce, aby jeho lidé byli volní. ... Měli bychom snad zapomínat, že slovy, jež říkáme, můžeme buď zraňovat nebo léčit? Měli bychom snad zapomínat, že jak soudíme, tak budeme souzeni, my, kteří jsme možná měli mnohem více příležitostí než ti, které soudíme? OHC 233.3

Naše srdce musí změkknout něžností a láskou k ostatním. Sami sebe můžeme kritizovat tak přísně, jak se nám jen zlíbí. Ten, kdo kritizuje ostatní, dokazuje, že právě on potřebuje sebekritiku. Proste Boha, aby vám ukázal, čeho se musíte zbavit, abyste mohli uzříti Boží království. ... OHC 233.4

Pro vítěze je připravena koruna. Chcete ji? Chcete běžet závod s trpělivostí? Pak se nesnažte nacházet něco, co byste mohli odsuzovat u svého bližního, ale hleďte přímo k Ježíši Kristu. Pohlížejte k této čistotě a budete okouzleni a jeho obraz se bude ve vás odrážet.²⁷ OHC 233.5

Překonávání závisti a žárlivosti

„Nebývejme marné chvály žádostivi, jedni druhých popouzejíce, a jedni druhým závidíce.“ (Ga 5,26) OHC 234.1

Závist a žárlivost jsou nemoci, jež narušují všechny schopnosti člověka. Svůj původ mají u ďábla v Ráji. ... Ti, kdož naslouchají jeho [ďáblu] hlasu, shazují ostatní a klamou a lžou, aby vyvyšovali sebe sama. Leč nic, co znesvěcuje, nemůže vstoupit na nebesa a dokud se ti, kdo v sobě pěstují takového ducha, nezmění, nemohou se tam za žádnou cenu dostat, neboť by kritizovali anděly. Záviděli by jiným jejich korunu. Pokud by nemohli upozorňovat na nedostatky a chyby ostatních, nevěděli by o čem mluvit. OHC 234.2

Ó kéž by se takoví lidé změnili pohlížením ke Kristu! Kéž by se stali skromní a pokorní učením se od něho! Pak by šli kupředu ne jako poslové ďábla způsobující rozkol a odcizování a poškozující lidské charaktery, ale jako poslové Ježíše přinášející pokoj a uzdravení. Nechte do své duše vstoupit Ducha svatého, ať vypudí tuto zlou posedlost, která v nebi nemůže přetrvávat. Nechte ji zemřít, nechte ji ukřižovat. Otevřete své srdce Ježíši, jenž byl svatý, nevinný a neposkvrněný. ... OHC 234.3

Boží Slovo nás nabádá: *„Bud'te... bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví.“* (1 Pt 3,8) Člověk s opravdovými mravními hodnotami se nesnaží udělat si pro sebe místo nepěknými myšlenkami a slovy a podceňováním ostatních. Boží děti se musejí zbavit veškeré závisti, žárlivosti a pomlouvačnosti společně s veškerou nevírou.²⁸ OHC 234.4

Bible je plná pokynů nabádajících nás, abychom v naší mluvě a vzájemných vztazích projevovali lásku, trpělivost a úctu. Láska ke Kristu v duši nikdy nevede k zášti a závisti. Choulostivá rostlina této lásky musí být pečlivě opatrována. Není-li pěstována, neroste. OHC 234.5

Nebesa si všímají toho, kdo kolem sebe šíří ovzduší pokoje a lásky. Takový člověk dostane svou odměnu a obstojí ve velkém dni Hospodinově.²⁹ OHC 234.6

Jak se vypořádávat se hněvem

„Lepší jest zpozdlý k hněvu než silný rek, a kdož panuje nad myslí svou nežli ten, kterýž dobyl města.“ (Př 16,32) OHC 235.1

Jak ďábel jása, když je mu umožněno dovést duši k zuřivému hněvu! Člověk může použít krátký pohled, posuněk nebo zabarvení svého hlasu jako satanův šíp, aby ranil a otrávil srdce, jež je ochotno jej přijmout.³⁰ OHC 235.2

Když někdo dá ve svých myšlenkách prostor hněvu, je otráven stejně jako ten, kdo ke svým rtům přiložil sklenici s jedem.³¹ OHC 235.3

Ježíš považuje hněv za vraždu. ... Popudlivá slova jsou „vůní smrti k smrti“. Ten, kdo je pronáší, neusiluje společně s Bohem o spásu svého bližního. V nebi je toto zlé spílání zapisováno stejně jako neslušná mluva. Je-li v duši chována zášť, není v ní ani špetka lásky k Bohu.³² OHC 235.4

Když ucítíte, že se vás zmocňují hněvivé myšlenky, chopte se pevně vírou Ježíše Krista. Nevyřkávejte ani slovo. Když se hněváte, je nebezpečné pronášet byt' jen jediné slovo, neboť by následoval příval popudlivých výrazů. ... Člověk, jenž dává průchod své pošetilosti pronášeje popudlivá slova, nese falešné svědectví, neboť není nikdy spravedlivý. Zveličuje každý nedostatek, o němž si myslí, že jej vidí; je příliš slepý a zaujatý na to, aby se dal přesvědčit o své nerozumnosti. Přestupuje Boží přikázání a jeho představivost je uchválena satanovými popudy. Neví, co dělá. Je slepý a hluchý, dovoluje satanovi chopit se kormidla a nechává se vést kam se satanovi zlíbí. Pak mají zášť, závist a zlé domněnky otevřené dveře a ubohá oběť je proti nim bezmocná. ... Ale dokud doba zkoušky ještě trvá, je zde pořád naděje, a to naděje skrze milost našeho Pána Ježíše Krista. ... OHC 235.5

„Snažtež se, abyste bez poškrvny a bez úhony před ním nalezení byli v pokoji.“ (2 Pt 3,14) To je úroveň, o jejíž dosažení by měl usilovat každý křesťan, a to ne svými vlastními přirozenými schopnostmi, nýbrž skrze milost danou mu Ježíšem Kristem. Zápasme o získání vlády nad každým hříchem a naučme se zadržovat každý výraz rozmrzelosti a podrážděnosti.³³ OHC 235.6

Voňavý dotek dobrotivosti

„A tak summou, všickni buďte jednomyslní, jedni druhých bíd čitelní, bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví.“ (1 Pt 3,8) OHC 236.1

Jednajíce se svými bližními si všichni musíme uvědomit, že jimi zmítají stejné vášně jako námi, že pociťují stejné slabosti a trpí stejnými pokušeními. Stejně jako my bojujeme s životem, aby si zachovali svou bezúhonnost. ... V opravdové křesťanské dobrotivosti se spojují a docházejí dokonalosti spravedlnost a zdvořilost a tento celek je doplňován milosrdností a láskou tak, aby křesťanskému charakteru dodával ty nejjemnější rysy a nejnádhernější půvab. ... OHC 236.2

Abraham byl příkladem skutečně ušlechtilého člověka. Jeho život je pro nás nejkrásnější ukázkou síly opravdové dobrotivosti. Pohlédněte na jeho chování k Lotovi. ... Jak dobrotivě vítá poutníky, Boží posly do svého stanu a hostí je! Sklonil se před syny Het, když od nich kupoval jeskyni, v níž chtěl pohřbít svou milovanou Sárú. ... OHC 236.3

Pavel, přestože stál pevně na svých zásadách, vždy si zachovával svou dobrotivost. Byl zapálený pro důležité vyšší věci, ale nezapomínal přitom na slušnost a zdvořilost přináležící k společenskému životu. Zbožnost v něm ponechala prostor i pro lidskost. OHC 236.4

My ale uctíváme někoho ještě vznešenějšího než Abrahama a Pavla – Spasitele světa. Jeho život byl neobyčejně nádhernou ukázkou ryzí dobrotivosti. Je nemožné spočítat případy jeho projevů laskavosti, dobrotivosti a něžného soucitu a lásky. Jakou jemnost a krásu vyzařovala jeho úžasná blahosklonnost po celý jeho život! Pro všechny, kdo byli vyčerpaní a znavení prací, měl laskavý pohled a povzbudivé slovo. Byl připraven pomáhat těm, kteří to nejvíce potřebovali.³⁴ OHC 236.5

Láska, dobrotivost, přívětivost – tyto věci nikdy nepominou. Až budou lidé proměňováni ze smrtelníků na nesmrtelné, projeví se všechny jejich skutky posvěcené dobroty. A tyto skutky přetrvávají na věčnost. Nikdo, jakkoli malý či obyčejný, nikdy nezahyne. Skrze hodnoty Kristem udělené spravedlnosti si zachovávají svou vůni.³⁵ OHC 236.6

Zásady nejopravdovější zdvořilosti

„Ale buďte k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštějící sobě vespolek, jakož i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Ef 4,32) OHC 237.1

Musíme se učit příkládat pochybnému chování ostatních vždy ten nejlepší možný výklad. ... Jestliže vždy větříme zlo, hrozí nám nebezpečí, že nakonec vyvoláme to, na co máme podezření. ... Toho, aby naše city zůstaly vždy neraněny a aby naše duševní rozpoložení nebylo nikdy vyvedeno z rovnováhy, nemůžeme dosáhnout, ale jako křesťané musíme být tak trpěliví, shovívaví, pokorní a skromní, jak si to přejeme u ostatních. Ach, kolik tisíc dobrých skutků laskavosti, které nás napadají, ... mizí z naší mysli jako rosa na slunci, přičemž domnělá nebo skutečná křivda zanechává dojem, který je téměř nemožné zahladit! Nejlepší příklad, jaký můžeme dávat ostatním, je být spravedliví a starat se, abychom měli dobrou pověst před Bohem, a neprojevovat příliš velkou horlivost napravovat každý špatný dojem a ukazovat se před světem v příznivém světle. ... OHC 237.2

Přehlížení nutnosti pěstovat v sobě ohleduplnost a shovívavost jeden ke druhému způsobilo, že vládne rozkol, nedůvěra, záliba v kritizování a všeobecné vzájemné odcizení. Bůh... nás vyzývá, abychom se zbavili tohoto velkého hříchu a snažili se naplnit Kristovu modlitbu, aby jeho učedníci byli zajedno tak jako je on jedno s Otcem. ... Dáblou oblíbenou činností je způsobovat rozkol, ... aby svět byl připraven o nejcennější svědectví, které mu mohou dát křesťané, a sice, že Bůh poslal svého Syna, aby sjednotil lidi rozčilené, pyšné, závistivé, žárlivé a úzkoprsé mysli. ... OHC 237.3

Boží pravda není určena pouze k tomu, aby se utkávala s nedostatky a neřestmi. ... Pravda je určena také k tomu, aby posvěcovala svého vyznavače, aby vnitřně i navenek utvářela celého člověka tím, že pokořuje pýchu a vyvolává v srdci člověka sklon k laskavosti, přívětivosti a blahosklonnosti. Ano, Kristovo náboženství je zásada nejopravdovější zdvořilosti a jeho vítězství bude úplné, až svět bude moci pohlížet na lidi hlásící se ke zbožnosti v jednotném šiku, na věřící projevu-
jící vrozenou něžnost citů, laskavé chování a upřímnou úctu jeden k druhému.³⁶ OHC 237.4

Neodolatelný vliv

„Protož oblectěž se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v střeva milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost.“ (Ko 3,12) OHC 238.1

Laskavá slova, příjemné vzezření, radostný výraz ve tváři, to vše kolem křesťana vytváří kouzlo, které mu přináší téměř neodolatelný vliv. Je to způsob jak si získat úctu a rozšířit oblast své užitečnosti, který skoro nic nestojí. Kristovo náboženství v srdci způsobuje, že slova odsud vycházející jsou laskavá a chování blahosklonné, a to i vůči těm, co jsou v tom nejnižším postavení. Chvástavý, vyčítavý a neomalený člověk není křesťanem, neboť být křesťanem znamená být podoben Kristu.

... OHC 238.2

Ten, kdo v sobě má Kristova Ducha, jej kolem sebe šíří laskavými slovy a dobrotivým chováním. Cíl v podobě spásy člověka změkčuje veškerou tvrdost a hrubost povahy a uhlazuje veškerou drsnost a ostrost chování. Vnější změna svědčí o změně vnitřní. Tím, co posvěcuje a zušlechťuje, je pravda. Přijata srdcem, působí skrytou silou, proměňující svého vyznavače. Ale ti, kdož vyznávají pravdu a zároveň jsou hrubí, zatrpklí a jejichž chování a vyjadřování je nevlídné, se neučili od Ježíše. Všechny tyto jejich projevy ukazují, že jsou stále služebníky ďábla. Žádný člověk nemůže být křesťanem, pokud nemá Kristova Ducha a neprojevuje skromnost, vlídnost a vybroušené chování. ... OHC 238.3

Příjemní, laskaví a dobře vychovaní křesťané mají vliv ve prospěch Boha a jeho pravdy, jinak to ani být nemůže. Světlo vypůjčené z nebe skrze ně svítí svými zářivými paprsky na cestu ostatních. ... Slova, která říkáme a naše každodenní chování, to je ovoce rostoucí na stromě. Když je toto ovoce hořké a trpké, kořeny tohoto stromu nečerpají živiny z čistého zdroje. Budou-li naše city uvedeny v soulad s naším Spasitelem a bude-li naše povaha pokorná a skromná, budeme dokazovat, že náš život je „skryt s Kristem v Bohu“ a budeme za sebou zanechávat zářivou stopu. ... Ti, kteří nás budou sledovat, poznají, že jsme byli u Ježíše a učili se od něho.³⁷ OHC 238.4

Chovejme v sobě Kristova ducha

„Snášejíce jeden druhého, a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu. Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy.“ (Ko 3,13) OHC 239.1

Na tomto světě se setkáváme s lidmi rozdílného smýšlení a odlišných povah a musíte mít na paměti, že se od vás neliší o nic více než o co se lišíte vy od nich. ... Musíme v sobě chovat shovívavost, trpělivost, vlídnost, dobrotu a lásku a být navzájem spojeni pouty lidského bratrství. OHC 239.2

Kéž by drahý Spasitel byl vítaným hostem ve vašem srdci. Bude-li ve vašich srdcích přebývat Ježíš, bude se projevovat ve vašich slovech, z nichž bude vyzařovat laskavost a uvnitř vás bude pokoj. Pak bude pokoj i všude kolem vás a ve vašich srdcích se bude rozeznávat radostná píseň velebící Boha.³⁸ OHC 239.3

Na pokojných spočívá požehnání. ... Ó kéž by mne Hospodin naplnil svým Duchem svatým, abych byla navždy zařazena mezi ty, které Ježíš nazývá pokojnými! Nemám ráda ovzduší svárů a hádek. Chci být schopna v modlitbě Páně upřímně říkat: *„I odpust' nám hříchy naše, nebo i my odpouštíme všelikému vinníku svému.“* (L 11,4) Jak můžeme pronášet tuto modlitbu, a neodpouštět? ... OHC 239.4

Souzení našich bratrů a chování nepřátelských citů vůči nim, i když tušíme, že se k nám nezachovali úplně správně, nepřinese našim srdcím žádné požehnání a celé věci vůbec nepomůže. Neodvažuji se svým citům dovolit chytat se všech důvodů k rozhořčení, přetrásat je a působit v ovzduší nedůvěry, nepřátelství a rozkolu. ... OHC 239.5

Vidím světlo v následování Ježíše, mluvení o Ježíši, milování Ježíše a své mysli nedovolím přicházet s ošklivými myšlenkami a vkládat mi do úst ošklivá slova o mých bratrech. Ježíš řekl: *„Cožkoli jste činili jednomu z bratrů těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“* (Mt 25,40) Nebudu vůči nikomu cítit nepřátelství nebo zášť. Nebudu obviňovat své bratry. Dábel chce k tomu mou mysl dohnat, ale já to neudělám. Budu v sobě chovat odpouštějícího Kristova Ducha.³⁹ OHC 239.6

„Nevzpouzejme se“

„Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se, v nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nepouží se, neobmýšlí zlého.“ (1 K 13,4.5) OHC 240.1

Přecitlivělost a rozjitřená mysl mnohých lidí způsobuje, že jsou neustále na pozoru před nějakým slovem, pohledem nebo činem, který by si mohli vykládat jako nedostatek úcty nebo uznání. To vše je nutno překonat. Každý by měl jít kupředu v bázni Boží, vést si nejlépe jak může a nenechává se ovlivňovat chválou či výtkami, zaníceně sloužit Bohu a učit se příkládat všemu, co se na ostatních může zdát nepřístojné, ten nejpříznivější výklad.⁴⁰ OHC 240.2

Můžeme asi očekávat, že o nás budou kolovat různé lživé řeči, ale když se dáme přímou a poctivou cestou, když si těchto věcí nebudeme všímat, nebudou si jich všímat ani ostatní. Ponechme péči o svou pověst Bohu. ... Pomluvy můžeme vyvrátit svým způsobem života, nevyvrátíme je rozhořčenými slovy. Necht' naše velká horlivost působí v bázni Boží ukazující na našem jednání, že tyto řeči jsou lživé. Nikdo nemůže našemu charakteru ublížit více než my sami. Náš charakter je jako slabý strom nebo dům se slabými základy, který potřebuje být neustále podpírán. Když projevujeme přílišnou horlivost při bránění své pověsti proti útokům zvenčí, působíme dojmem, že náš charakter není před Bohem bezúhonný a potřebuje proto neustálou obranu.⁴¹ OHC 240.3

Nesluší se, aby si ti, z nichž toho musí Ježíš tolik sejmout, při všech svých slabostech a při své pošetilsti stěžovali na urážky a skutečné nebo domnělé podceňování. ... Srdce naplněné tou láskou, která „neobmýšlí zlého,“ nečeká na to, aby zaznamenávalo nezdvořilost a stížnosti, jejichž předmětem může být. Boží vůle je, aby jeho láska zavřela oči, zacpala uši a ohradila srdce před všemi těmito podněty a obviněními, kterými by je chtěl satan zaplnit. V mlčení toho, kdo je vystaven zlovolnému podezírání a urážkám, je působivá vznešenost. Být pánem vlastního ducha znamená být mocnější než král nebo dobyvatel.⁴² OHC 240.4

Udělalo vás náboženství lepšími?

„Obcování své mezi pohany majíce dobré, aby místo toho, kdež utrhají vám jako zločincům, dobré skutky vaše spatřujíce, velebili Boha v den navštívení.“ (1 Pt 2,12) OHC 241.1

Vše, co máme v srdci, se projeví na našem charakteru a bude mít vliv na ty, s nimiž se stýkáme. Naše slova a naše skutky jsou „vůní života k životu nebo vůní smrti k smrti“. A při soudu budeme stát tváří v tvář těm, kterým jsme mohli pomoci dostat se na správnou cestu pečlivě volenými slovy a radou, kdybychom každý den žili ve spojení s Bohem a měli upřímný a stálý zájem o spásu jejich duší.⁴³ OHC 241.2

Křesťanovi by nemělo stačit být jen úspěšným při spravování svých světských záležitostí. Neměl by se jimi nechat pohlcovat tak, aby stěží nacházel chvilku času nebo myšlenku na oddech a přátele, na pomoc ostatním a na zušlechťování svého duševna. Usilovnost a píli v práci lze jen doporučit, ale neměla by nás vést k opomíjení lásky k Bohu a bližnímu, kterou žádá Bible. ... OHC 241.3

Naše chování uprostřed světských záležitostí a naše jednání s ostatními je přísně posuzováno. To, co říkáme v kostele, nemá tak závažné důsledky jako naše chování v rodinném kruhu a ve styku s bližními. Laskavá slova, ohleduplné jednání a upřímná zdvořilost a pohostinnost budou vždy vyvolávat příznivý dojem o křesťanském náboženství. OHC 241.4

Necht' se o nikom z nás nešíří takové svědectví jako: „Náboženství je neudělalo lepšími. Jsou stejně nestřídmí, stejně požitkářští, stejně hrubí v jednání jako ostatní.“ Všichni, kdož nesou takovéto ovoce, se Kristu vzdalují místo, aby se mu přibližovali. Kladou překážky do cesty těm, které by zásadovým jednáním mohli získat pro Ježíše. Naší povinností jako křesťanů je dokazovat světu, že se řídíme přikázáním *„Milovati budeš bližního svého jako sebe samého,“* což je to samé jako zlaté pravidlo našeho Spasitele pro naše chování: *„A protože všechno, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy činite jim.“*⁴⁴ OHC 241.5

24. srpna

Tajemství spokojenosti

„Jestli' pak zisk veliký pobožnost, s takovou myslí, kteráž na tom, což má, přestati umí.“ (1 Tm 6,6) OHC 242.1

Čistá víra přináší pokoj, štěstí a spokojenost. Pobožnost je blahodárná věc pro tento život a život, jež přijde.⁴⁵ OHC 242.2

Vnitřní neklid a nespokojenost, který vede k rozčilování se a stěžování si, je hříšný, ale nespokojenost s vlastním já, která pobízí ke svědomitějšímu úsilí o zdokonalování vlastní mysli, aby vlastní užitečnost mohla působit na širším poli, je chvályhodná. Tato nespokojenost nevede ke zklamání, nýbrž k nabírání síly pro užitečné působení na širším poli. Zachovávejte si vždy náležitou rovnováhu mezi důsledným dodržováním náboženských zásad a citlivým svědomím a to vás jistě vybaví pro užitečný život.⁴⁶ OHC 242.3

Měli bychom žít pro příští život. Je tak nízké žít v nahodilosti a bezcílně. Potřebujeme nějaký cíl, pro který bychom mohli žít. Bůh nám všem dopomáhej, abychom byli obětaví, mysleli méně na sebe a své sobecké zájmy a činili dobro, ne však pro pocty očekávané zde na tomto světě, ale protože je to cíl našeho života a také jeho završení. Nechť každý den stoupá k Bohu naše modlitba, aby nás zbavil sobeckosti. ... OHC 242.4

Poznala jsem, že těmi, kdo jsou na této zemi opravdu šťastni, jsou lidé, jež žijí pro správný cíl, snažíce se prospívat a obšťastňovat své bližní, přinášet čest svému Vykupiteli a velebit ho, zatímco člověk, jenž je neklidný a nespokojený a jenž doufá najít štěstí, pídí se za tím a tím a zkouší to a ono, stále mluví o svém zklamání. Stále mu něco chybí a nikdy není spokojen, neboť žije jen sám pro sebe. Vaším cílem budiž činit dobro a svědomitě zastávat svou úlohu v životě.⁴⁷ OHC 242.5

Bud'te odhodlaní růst v Boží milosti usilující o jasnější a uvážlivější chápání Boží vůle ve směru k vaší osobě a snažíce se o dosažení odměny, jež je před vámi. Jedině křesťanská dokonalost vám získá neposkvrněná roucha charakteru, která vás budou opravňovat stát před Božím trůnem v zástupu obmytých krví Beránkovou, nesouce palmovou ratolest věčného vítězství a věčné slávy.⁴⁸ OHC 242.6

Hlídejte si své kroky!

„Zvaž stezku noh svých, a všechny cesty tvé ať jsou spraveny.“ (Př 4,26) OHC 243.1

„A přímé kroky čiňte nohama svýma,“ říká apoštol, *„aby což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo.“* (Žd 12,13) Cesta, jež vede pryč od Boha, pryč od jeho dokonalé svaté spravedlnosti, je vždy křivolaká a nebezpečná. Přesto... se touto cestou hříchu ubírá mnoho lidí. V mnoha případech nevykročili správně v dětství a mládí a pak šli pořád jen touto nepoctivou křivolakou cestou. Nejenže sami sešli z pravé cesty, ale pod vlivem jejich příkladu byli také jiní lidé svedeni z poctivé přímé cesty a dopustili se osudných chyb. ... OHC 243.2

Sílu příkladu si často neuvědomujeme. Když se dostáváme do styku s ostatními lidmi, setkáváme i ty, kteří chybují, kteří činí zlo nejrůznějšími způsoby a bývají nepříjemní, prudcí, vznětliví a pánovití. Při jednání s nimi musíme být trpěliví, shovívaví, laskaví a vlídní. Dábel skrze ně působí, aby nás dráždil a znepokojoval tak, abychom neprojevovali příjemnou a milou povahu. Čekají na nás zkoušky a složité situace, jelikož jsme ve světě starostí, obav a zklamání. Ale těmto neustálým mrzutostem musíme čelit v Kristově Duchu. Vlastní laskavostí se můžeme povznést nad své okolí a zachovat si uprostřed starostí a trápení všedních dnů klid a nevzrušenost. Tak bychom měli ztělesňovat Ježíše před světem. ... OHC 243.3

Oddání se Bohu musí být věc projevující se v praktickém životě; ne slovně rozebíraná teorie, ale soustava skutečně uplatňovaných zásad. Měli bychom své světlo nechat svítit před ostatními, aby, vidouce naše skutky, velebili našeho Otce, který je v nebesích. Měli byste *„zvěstovat ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své“*. Budeme-li mít v duši nebeské světlo, bude se odrážet ke všem kolem nás. Přála bych si, aby tato důležitá věc byla všemi správně chápána. Pak by se u tolika lidí neprojevovala taková bezmyšlenkovitost v jejich slovech a činech a taková bezstarostnost, lhostejnost a bezbožnost v celém jejich životě.⁴⁹ OHC 243.4

Vytváření zvyků a budování charakteru

„Na stezku bezbožných nevcházej, a nekrácej cestou zlostníků.“ (Př 4,14) OHC 244.1

Jen nemnozí si uvědomují sílu zvyku. Je psáno: *„Může-li změnití Mouřenín kůži svou, aneb pardus peřestost svou, také vy budete moci dobře činiti, naučivše se zle činiti.“ (Jr 13,23)* V tomto tvrzení je hluboká pravda. ... V úvaze, že jestliže špatné zvyky mohou nabýt takové síly, že se zdá téměř nemožné dát se opět správným směrem, pak síla dobrých zvyků má stejnou moc, je velká útěcha a povzbuzení. Výsledky každodenních skutků, a to ať směřují k našemu vzestupu na měřítku mravních hodnot nebo k věčnému zatracení, závisejí na dnech předcházejících. Dnešní porážka připravuje půdu pro ještě větší porážku zítra, dnešní vítězství zajišťuje snadnější vítězství pro zítřek. Jak pečlivě bychom tedy měli hledět na to, abychom při vytváření svých zvyků a budování svého charakteru zachovávali čestnost a poctivost! ... OHC 244.2

Mladí přátelé, střežte svůj krok před všemi cestami zla. ... Lidé se mohou naučit činit dobro. Jako Daniel mohou mít ve svých srdcích v nebi zrozený cíl, že neposkvrní svou duši ani své tělo přes veškerou zkaženost a úpadek světa. Bůh Daniela obdařil *„povědomostí a rozumností ve všelikém literním umění a moudrostí“ (Da 1,17)*. Daniel dostal jeho dar jako člověk, který vynakládal lidské úsilí v souladu s Božskou vůlí. Stejná pomoc bude vždy poskytována všem, kdož jdou stejnou cestou a s Boží slávou na mysli uplatňují ve svém životě zdrženlivost a sebeovládání. Mezi nimi a lidmi hovícími sobě samým je vidět stejný rozdíl jako mezi Danielem s jeho druhy a ostatními mladými na královském dvoře. Mají vyhraněné názory a způsob myšlení, pevný krok a citlivé vnímání duchovní pravdy.⁵⁰ OHC 244.3

Pamatujme, že charakter není výsledkem náhody, nýbrž že si jej den za dnem vytváříme řídíce se při tom buď dobrem či zlem. Toto budování charakteru má velkou důležitost, protože jeho výsledky sahají velmi daleko. Budujeme jej pro tento svět i pro věčnost.⁵¹ OHC 244.4

Požehnání a dary šířící se jako sluneční svit

„Abyste byli synové Otce svého, kterýž jest v nebesích; nebo slunci svému velí vzchoditi na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé.“ (Mt 5,45) OHC 245.1

Ve všech Božích skutečích vidím velkou prozíravost. ... Mraky a déšť stejně jako zářivý sluneční svit mají své poslání jako dary pro člověka. Bůh přírody ví přesně co potřebujeme a posílá dary spravedlivým i nespravedlivým. Jsem tak vděčná, že smrtelníci nemohou určovat řád všech věcí! Jaká protismyslnost by se pak ukazovala! ...52 OHC 245.2

V lidském myšlení je úzkoprsost, která tupí Boha. Necht' si ten, kdo prohlašuje Krista za svého Spasitele, nemyslí, že Boží milost je omezena na něho a ty nemnohé, kteří ho zajímají. Boží milost a láska je pro všechny. Chopme se vznešených znamení jeho přízně a chválou a děkovnými modlitbami mu oplácejme jeho dobrotu, jíž jsme zahrnováni ne proto, abychom ji hromadili jen pro sebe, ale abychom ji rozdávali ostatním. ... Bůh očekává od každého, kdo se těší jeho milosti, že ji bude rozdávat stejně štědře jako Ježíš rozdává své dary. Stejně jako slunce svítí na spravedlivé i nespravedlivé, tak i Slunce spravedlnosti vysílá světlo na celý svět.53 OHC 245.3

Svět dostává Boží požehnání, slunce a mraky, teplo a zimu a všechny přírodní dary. Žádný člověk nemůže být nijakým způsobem výlučný. *„Já jsem světlo světa“* (J 8, 12), řekl Ježíš. Světlo je požehnání, všeobjímající dar, jenž svými poklady zaplavuje nevďěčný, zkažený a prohnitý svět. Pán Ježíš přišel, aby zbořil každou hradbu výlučnosti a otevřel všechny hradby před chrámem, kde vládne Bůh, aby každé ucho mohlo slyšet a aby každé oko mohlo vidět, že každá žíznivá duše může bez zábran pít vodu života.54 OHC 245.4

Bůh rozsévá své dary po celé naší cestě. ... Na každém kroku můžeme plakat, sténat, truchlit a klopýtat, pokud se tak rozhodneme nebo můžeme sbírat vzácné voňavé květy a radovat se v Hospodinu nad jeho dobrotou, s níž nám takto zpřijemňuje naši cestu do nebe.55 OHC 245.5

Poznávejme Kristovu povahu

„Tehdážť nebudu zahanben, když budu patřiti na všecka přikázání tvá.“ (Ž 119,6) OHC 246.1

Na tomto světě můžeme být beznadějně zmateni tak, jak si to přeje ďábel, pokud se budeme stále dívat na věci, které jsou matoucí, neboť stálým zabýváním se jimi a mluvením o nich se stáváme malomyslnými. Kritizováním ostatních za to, že neprojevují lásku, zadusíme vzácnou rostlinu lásky ve vlastním srdci. Vážíme si a pocítujeme teplo lásky, kterou svým životem ztělesňoval Ježíš? Pak je naší povinností projevovat tuto lásku před světem. Bojme se zabývat se velkými chybami, kterých se dopouštějí ostatní, dívat se na ně a mluvit o nich. ... OHC 246.2

Ve vlastní mysli si můžete vytvořit neskutečný svět a představovat si ideální církev, kde ďáblovu pokušení již nenabádá ke zlu, ale tato dokonalost existuje pouze ve vaší představivosti. Tento svět je hříšný a církev je jako pole, kde roste koukol a pšenice. Musejí růst společně až do sklizně. Naším úkolem není vytrhávat tento koukol používaje přitom lidský rozum, protože pod vlivem satanova našeptávání bychom mohli vytrhat i pšenici. ... OHC 246.3

Nikdo nemusí ztrácet drahocenné okamžiky svého krátkého života snahou o zdůrazňování nedostatků těch, kteří se prohlašují za křesťany. Nikdo z nás nemá čas, aby to mohl dělat. Jestliže je nám jasné jaký typ charakteru by si měli křesťané budovat, a přesto na ostatních vidíme to, co je s tímto typem neslučitelné, rozhodněme se, že budeme pevně odolávat nepřítelovým pokusům přimět nás jednat nevhodným způsobem a řekněme si: „Nezavdám příčinu, aby se za mne musel Ježíš stydět. Budu ještě svědomitěji poznávat povahu Toho, jenž neměl žádné nedostatky, v němž nebylo žádné sobectví, na němž nebyla žádná skvrna, žádná stopa zla, jenž žil ne proto, aby oslavoval a velebil sebe, ale aby velebil Boha a spasil hříšné lidstvo. Nebudu napodobovat špatný charakter některých křesťanů a nebudu se dopouštět chyb, které dělají, abych nebyla jako oni. Uteču se k vzácnému Spasiteli, abych mohla být jako on.“ 56 OHC 246.4

Nedobytná pevnost pravdy

„Jimžto Bůh ráčil známo učiniti, kteraké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest Kristus v vás, ta naděje slávy.“ (Ko 1,27) OHC 247.1

Cítím neustávající touhu po tom, aby se ve mně byl živ Kristus, ta naděje slávy. Toužím být každý den zkrášlována Kristovou pokorou a vlídností a vyrůstat v milosti a v známosti Ježíše Krista v dokonalého člověka v Ježíši Kristu. Skrze milost danou mi Ježíšem Kristem si musím udržovat zdravou duši, aby mohla sloužit jako Božská brána, přes niž bude svět zahrnován jeho milostí, jeho láskou, jeho trpělivostí a jeho pokorou. To je můj úkol a úkol každého člena církve, který o sobě tvrdí, že je Božím synem nebo dcerou. OHC 247.2

Pán Ježíš učinil svou církev místem uchovávání svaté pravdy. Svěřil jí úkol uskutečňovat jeho cíle a plány zachraňovat duše pro Toho, za něhož prokázal takovou starost o lidstvo a nesmírnou lásku. Vystupuje z mravní temnoty jako slunce pro náš svět – Slunce spravedlnosti. Řekl o sobě: *„Já jsem světlo světa.“* (J 8,12) Svým následovníkům pak řekl: *„Vy jste světlo světa.“* (Mt 5,14) ... Odrážením obrazu Ježíše Krista, krásou a svatostí svého charakteru, stálým odřikáním a zřikáním se všech model, ať velkých či malých, členové církve prokazují, že se učili v Kristově škole. Neustále v sobě pěstují ducha lásky a shovívavosti, pokory a vlídnosti a stojí jako Kristovi zástupci, jako vzor pro anděly i lidi. ... OHC 247.3

Chodíce a působíce na tomto světě, ne však pro tento svět, naplňují Kristovu modlitbu: *„Ne-prosímť, abys je vzal z světa, ale abys je zachoval od toho zlého.“* (J 17,15) Měli by stát jako nedobytná pevnost pravdy a jejich světlo by mělo svítit daleko do mravní temnoty světa. Pro strážné na hradbách Sionu má Hospodin poselství, jež musí být zvěstováno. *„Trouba nesmí vydáti nejistého hlasu.“* 57 OHC 247.4

Jak pohlížet na věci

„Dále pak, bratří, kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jestli která ctnost, a jestli která chvála, o těch věcech přemýšľujte.“ (Fp 4,8) OHC 248.1

Dokud bude ďábel mít sílu působit na lidskou mysl, jež není zaštitěna Duchem svatým, bude zde tvrdý a nesmiřitelný boj mezi dobrem a zlem a zlo se bude projevovat i mezi těmi, kdož o sobě tvrdí, že jsou Božími dětmi. ... OHC 248.2

Nemáme důvod poutat svůj zrak ke hříchu, rmoutit se, stěžovat si a ztrácet drahocenný čas a příležitosti bédováním nad chybami ostatních. ... Nebylo by pro Boha více potěšující, kdybychom měli nezaujatý pohled a dívali se kolik duší slouží Bohu, odolává pokušení, velebí ho a dělá mu čest svým správně uplatňovaným nadáním? Nebylo by lepší myslet na úžasnou, zázraky způsobující Boží moc, projevující se při proměnách bídných hříšníků zbavených důstojnosti, kteří byli plni mravní nečistoty a kteří se proměnili tak, že se svým charakterem podobají Kristu? ... OHC 248.3

Odvrátme svůj zrak od nedostatků těch, kteří jsou v církvi, ale přitom se nepodobají Kristu. My za to, že ti, kdo zdůrazňují své náboženské vyznání, nemají odpovídající ctnosti, nebudeme bráni k zodpovědnosti. Děkujme Bohu, že naší výsadou je odvrátit svůj zrak od těchto špatných křesťanů a dívat se na ty, kteří jsou Bohu opravdu oddáni, jednají podle jeho Slova a ve svém životě nesou Kristův obraz. Děkujme Bohu nadevše, že je naší výsadou pohlížet ke Kristu, dokonalému vzoru. ... OHC 248.4

Vše, co nás dovádí k tomu, že vidíme lidskou slabost, je v souladu s Hospodinovým záměrem pomáhat nám pohlížet k němu a uvědomovat si, že v žádném případě nesmíme vkládat důvěru v člověka nebo spoléhat na jeho rámě. ... Měníme se k obrazu toho, na něhož soustředíme svou pozornost. Jak je proto důležité otevřít své srdce věcem, jež jsou „pravé, milé a dobropověstné“! 58 OHC 248.5

Držte korouhev vysoko

„Vejdětež, vejdětež branami, spravte cestu lidu, vyrovnejte, vyrovnejte silnici, vyberte kamení, vyzdvihněte korouhev k národům.“ (Iz 62,10) OHC 249.1

Slovo Boží nejen stanoví vznešené zásady pravdy a povinnosti, jež by měly řídit náš život, ale pro naše povzbuzení také popisuje život mnoha lidí, kteří byli příkladem naplňování těchto zásad. ... Kromě jediného dokonalého Vzorů není v Písmu svatém popsán nikdo, kdo by si více zaslouhoval, aby jeho charakter byl napodobován, než prorok Daniel. Přestože byl v mládí vystaven působení všech lákadel královského dvora, stal se z něho muž s neochvějnou bezúhonností a vroucí oddaností Bohu. Byl nelítostně pokoušen satanem, a přesto jeho charakter nikdy nezakolísal a jeho chování bylo vždy neměnně zásadové. Stál si na svém tam, kde by jiní ustupovali, byl poctivý tam, kde by jiní byli nepoctiví, byl silný tam, kde by jiní byli slabí. Daniel byl majestátný cedr Libánu. ... Kdyby tak víra, bezúhonnost a oddanost proroka Daniela žila v srdcích dnešních Božích lidí! Nikdy nebyly tyto ušlechtilé vlastnosti potřebnější než dnes. ... OHC 249.2

V záznamech o těch, kdo toho učinili hodně a trpěli pro Ježíše, není žádné jméno, jež by zářilo jasnějším nebo průzračnějším leskem než jméno Pavla, apoštola pohanů. Láska k Ježíši planoucí v jeho srdci ho činila nesobeckým a odříkavým. Viděl zmrtvýchvstalého Krista a obraz Spasitele se vtiskl do jeho duše a svítil mu na cestu vpřed celým jeho životem. S vírou, odvahou a mravní silou, jež nemohla být oslabena žádným nebezpečím nebo omezena překážkami, si hledal svou cestu z jedné země do druhé, aby šířil známost kříže. ... OHC 249.3

Jsou tedy ti, kdož se prohlašují za Kristovy následovníky, příkladem naplňování zásad jejich víry? Kde jsou hluboké, stále živé a svaté zkušenosti, o nichž byli Boží lidé zvyklí vyprávět? Byla úroveň křesťanství snížena? ... Ne, tato úroveň je přesně tam, kde ji položil Bůh. Svatí muži minulých věků se museli pro Ježíše vzdát všeho, chovat v srdci jeho ducha a napodobovat jeho příklad. A Bůh ani nyní nepřijme nic menšího než toto. ... Až budeme vyzváni vzdát se všeho pro Ježíše, kdo v této zkoušce obstojí?59 OHC 249.4

Věci připomínající nám náš nebeský domov

„Ty jsi, Hospodine, sám ten jediný, ty jsi učinil nebesa, nebesa nebes i všechno vojsko jejich, zemi i všechno, což jest na ní, moře i všechno, což jest v nich, obživuješ také všechno, ano i vojska nebeská před tebou se sklánějí.“ (Neh 9,6) OHC 250.1

Na světě jsou nádherná majestátní údolí, impozantní rozeklané skály, velkolepé vysoké hory, které vypadají jakoby se dotýkaly nebes. Jsou zde statné stromy s půvabně tvarovanými listy, krásná stébla trávy, hluboké lesy, rozvíjející se poupata, kvetoucí květiny. To vše a každá živá věc poutá naši mysl ke vznešenému a živému Bohu. Každá naše schopnost svědčí o existenci živého Boha a z otevřené knihy přírody můžeme čerpat ty nejvzácnější poznatky o Pánu nebes. OHC 250.2

Při tomto poznávání se rozšiřují obzory naší mysli, naše mysl se povznáší a lační po více znalostech o Bohu a jeho velebnosti. V našich srdcích se probouzejí nejen pocity úcty a bázně, ale také lásky, víry, důvěry a naprosté závislosti na Tom, od něhož pochází všechno dobro. A když se dívám na jeho úžasné skutky a vidím důkazy jeho moci, musím se ptát: *„Co jest člověk, že jsi naň pamětliv, a syn člověka, že jej navštěvuješ?“ (Ž 8,5) OHC 250.3*

Všechnu velikost a slávu těchto nádherných věcí v Božím domově? si je možno uvědomit pouze, když jsou v mysli spojeny s Bohem a budoucím rajským domovem, který Bůh připravuje pro ty, kdož ho milují. ... Když běžně mluvíme o jiných zemích, proč bychom měli mlčet o nebeské zemi a domě, který není postaven lidskýma rukama, který je však postaven na věčnost? Tato nebeská země je pro nás důležitější než kterákoli jiná země nebo město na světě, proto bychom na tuto lepší zem měli myslet a mluvit o ní. A proč bychom neměli hovořit zaníceněji a s myslí zaměřenou na nebe o Božích darech v přírodě? Bůh všechny tyto věci v přírodě stvořil proto, abychom ho v nich viděli. Tyto věci mají stále uchovávat Boha v naší mysli a povznést naše srdce nad zemské věci a připoutat je pouty lásky a vděčnosti k našemu Stvořiteli.¹ OHC 250.4

Příroda vypráví o Bohu

„Rozpomíná se na dny předešlé, a rozvažuje všechny skutky tvé, a dílo rukou tvých rozjímá, vztahují ruce své k tobě, duše má jako země vyprahlá žádá tebe.“ (Ž 143,5.6) OHC 251.1

Viděli jsme do výše se tyčící hory v jejich majestátní kráse, se skalnatými výstupky připomínajícími obdivuhodné staré hrady. Tyto hory nám vyprávějí o bezútěšném hněvu Boha nad porušováním jeho zákona, neboť byly vyzdviženy divokými proudy potopy světa. Jsou jako mohutné vlny, jež se na Boží povel zastavily, jako znehybněné dmoucí se vlny zaražené ve svém nejbujnějším vzduchu. Tyto do nebe čnící hory patří Bohu a on vládne nad jejich skalnatými pevnostmi. Jeho je i bohatství jejich zdrojů a všech hlubin země. OHC 251.2

Chcete-li vidět důkazy, že existuje Bůh, dívejte se kolem sebe, ať vás osud zavál kamkoli. Bůh mluví k vašim smyslům a působí na vaši duši skrze věci, které stvořil. Nechejte toto působení vcházet do svého srdce a příroda vám bude otevřenou knihou a bude vás na běžných věcech učit věčnou pravdu. Košaté stromy pak již nebudete míjet bez povšimnutí. Každá kvetoucí květina a každý list se svými jemnými žilkami bude vypovídat o nekonečné dovednosti velkého Umělce. Velkolepé skály a do nebe sahající hory čnící v dálí nejsou výsledkem náhody. Tiše a výmluvně vyprávějí o Tom, jenž sedí povznesen na vysokém trůnu všehomíra. „Známy jsou Bohu všechny jeho skutky od počátku světa.“ Všechny jeho záměry jsou dokonalé. Jakou bázeň a úctu by mělo vzbuzovat jeho jméno!... OHC 251.3

Bůh je Skála věků, útočiště pro jeho lid, úkryt před bouří, ochrana před sálajícím žárem. Dal nám své sliby, jež jsou pevnější a neochvějnější než skály vysokých hor. Hory budou odstraněny, ale jeho laskavost nepomine a s těmi, kdož v něho ve víře vkládají svou důvěru, nebude zrušena jeho smlouva pokoje. Když budeme se svými prosbami o pomoc mířit k Bohu tak neochvějně jako tyto skalnaté pusté hory míří k nebi nad sebou, naše víra v něho a věrnost jeho svatému zákonu nebude nikdy zviklána.2 OHC 251.4

Škola pro mysl a mravy

„A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu, řkouce: Velicí a předivní jsou skutkové tvoji, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi svatých.“ (Zj 15,3) OHC 252.1

Velký Architekt vytvořil a upravil přírodní scenérii tak, aby významně ovlivňovala mysl a mravní citění člověka. Má to být Boží škola, kde má být vzdělávána lidská mysl a mravy. Tváří v tvář velkolepým výsledkům skutků Nekonečného Boha má mysl obrovské pole pro studium. Mezi drahocenné věci na zemi patří skály obsahující poklady moudrosti a znalostí. Ve skalách a v horách se zračí to, že Bůh smetl hříšné ze země potopou.³ OHC 252.2

Lidé se považovali za moudřejší než Bůh a vlastně příliš moudré na to, aby poslouchali... jeho zákony a přikázání. Nádherné věci na zemi, které jim dal, je nevedly k poslušnosti, ale naopak k neposlušnosti, neboť nádherné projevy přízně nebes zneužívali a z darů, které dostali od Boha, udělali věci, jež je od něho oddělovaly. A jelikož se jejich povaha přiblížila více ďáblu než Bohu, Hospodin poslal na starý svět potopu.⁴ OHC 252.3

Bůh je plný lásky a oplývá milostí, ale za žádnou cenu nezpřestí viny ty, kdo si nevšímají šlechtné spásy, kterou nabízí. Dlouhověcí předpotopní lidé byli smeteni ze země, protože neposlouchali Boží zákon. Bůh již znovu nepošle na zem z nebes nad ní a z jejich hlubin vodu jako svou zbraň pro zničení světa, ale až se příště jeho hněv vychrlí na ty, kteří pohrdají jeho vládou, budou zničení ohněm skrytým v útrobach země, probuzeným k prudkému výstupu na povrch ohněm z nebes. Z očištěné země pak bude stoupat píseň chvály: *„Sedícimu na trůnu a Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků.“* (Zj 5,13) *„Velicí a předivní jsou skutkové tvoji, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi svatých.“* (Zj 15,3) A každý, kdo nebeskému pokladu přikládal nejvyšší důležitost, ... se připojí k tomuto radostnému vítěznému zpěvu.⁵ OHC 252.4

Velké Boží zásobárny

„Prvé než hory stvořeny byly, nežlis sformoval zemi, a okršlek světa, ano hned od věků a až na věky, ty jsi Bůh silný.“ (Ž 90,2) OHC 253.1

Náš nebeský Otec nám dal důkazy své síly a velebnosti. Ty se projevují obzvláště nádherným způsobem v těchto hornatých oblastech (psáno v Evropě). ... Rozmanitá scenérie nebetyčných hor a skalnatých vrcholů, hluboké horské rokle s hlučnými proudy vody valícími se do údolí, ... voda tříštící se v nárazech o skály a rozstříkující se do tříště připomínající závoj přináší této krajině nepřekonatelnou krásu a velkolepost. ... OHC 253.2

Hory obsahují poklady darů, kterým Stvořitel zahrnuje obyvatele země. Rozmanitost zemského povrchu – pohoří, údolí a nížiny – odhaluje moudrost a sílu velkého Mistra dělníka. Smysly těch, kteří by chtěli z naší země odstranit skály a hory, divoké rokle, hlučné řítící se proudy vody a prudké srázy, jsou příliš omezené na to, aby si uvědomili vznešenost a velkolepost Boha. ... OHC 253.3

Bůh, velký Architekt vztyčil tyto majestátní hory a jejich vliv na podnebí je pro náš svět požehnaním. Čerpají z mraků životodárnou vláhu. Řetězce hor jsou velké Boží zásobárny, jež dodávají vodu oceánům. Jsou to zdroje bystřin, potůčků, potoků, i řek. V podobě deště a sněhu přijímají vodní páry nacházející se v ovzduší a vedou je do vyprahlých nížin. OHC 253.4

Na rozeklané hory na zemi bychom měli pohlížet jako na Boží zásobárny, z nichž proudí voda pro potřeby všech živých bytostí. Kdykoli vidím hory, cítím vděčnost k Bohu. ... OHC 253.5

Vše kolem nás nás každý den poučuje o lásce našeho Otce, o jeho síle a o jeho zákonech řídících přírodu a tvořících základy veškeré vlády na nebi a na zemi.⁶ OHC 253.6

Vůně ve skutcích našeho života

„A o oděv proč se staráte? Považte kvítí polního, kterak roste, nepracuje ani přede. Pravímť pak vám, že ani Šalomoun ve vši slávě své tak odín nebyl, jako jedno z nich.“ (Mt 6,28.29) OHC 254.1

Velký Umělec poutá naši pozornost k obyčejnému polnímu kvítí poukazující na překrásné zbarvení a nádhernou rozmanitost barevných odstínů, kterou můžeme vidět na jediném květu. Tím Bůh odhaluje svou dovednost a péči. Tím chce ukázat obrovskou lásku, kterou má ke každé lidské bytosti.⁷ OHC 254.2

Náš Stvořitel věnuje péči o každou drobnou květinu stejně tolik moudrosti a času jako péči o významné velké věci, které stvořil. Na nejdrobnějších květinách je vidět krása a dokonalost, jakou nemůže napodobit žádné lidské umění. Jemné ornamenty barevně bohaté růže stejně jako hvězdy na nebi nesou stopy tahů štetce velkého Umělce.⁸ OHC 254.3

Půvabné květiny... ukazují výhody šlechtěného charakteru. Učí nás, že naší výsadou je zdokonalovat se. Bůh si přeje, abychom do skutků svého života vnesli vůni. Měli bychom být Hospodinovými rostlinami sloužícími mu k tomu, k čemu potřebuje. Dělejme vše, co je v našich silách pro zkrášlování svého charakteru. ... Choulostivým rostlinám je nutno věnovat láskyplnou péči. Neužitečné výhonky musejí být odstraňovány. Poraněné části musejí být pečlivě ovazovány. A podobně ti, kdož mají slabou víru, potřebují opatrovnickou péči. Slabé rostliny v Boží zahradě musíme přivázat ke svým pevnějším cílům a poskytnout jim tak oporu. OHC 254.4

Z nekonečné rozmanitosti květů a ostatních rostlin si můžeme odnést důležité poučení. Všechny květy nemají stejný tvar nebo barvu. Některé mají léčivé účinky. Některé jsou vždy voňavé. Jsou lidé prohlašující se za křesťany, kteří si myslí, že jejich úkolem je působit na všechny ostatní křesťany, aby byli takoví jako oni. To je však záměr člověka, ne Boha. V Boží církvi je místo pro lidi s charakterem tak rozmanitým, jak rozmanité jsou květiny v zahradě. V jeho duchovní zahradě je mnoho druhů květů.⁹ OHC 254.5

Hospodin se o své květiny pečlivě stará. Dává jim krásu a vůni. Nebude nám mnohem více dávat vůni ochotné povahy?¹⁰ OHC 254.6

Mravně čisté ovzduší

„Abys chodil po cestě dobrých, a stezek spravedlivých abys ostříhal.“ (Př 2,20) OHC 255.1

Abychom byli zdraví, krev kolující v našich žilách musí být čistá a aby byla čistá, musíme mít čistý vzduch a čistou potravu. Přijímání nevhodné stravy a dýchání nečistého vzduchu způsobuje nemoci, které se objevují v různé podobě. OHC 255.2

Čistota a zdravotnost našeho náboženského života závisí nejen na pravdě, kterou přijímáme, ale i na společnosti, v níž se zdržujeme a mravním ovzduší, které dýcháme. Víra, životní síla a svěžest, radost, veselost, pochyby a obavy, lenost, hloupost, závist, žárlivost, nedůvěra, sobectví, vrtošivost a směřování na scestí, to vše je výsledkem vlivu přátelských svazků, jaké si vytváříme, společnosti, v níž se zdržujeme a ovzduší, jaké dýcháme. OHC 255.3

Udržování nevhodných přátelských svazků má na člověka velmi neblahé důsledky. ... Člověk pak může číst Bibli a modlit se, ale dokud je ovzduší, jež dýchá, špatné, jeho duchovní zdraví se nelepší a jeho duše neroste. ... Věřící by měli co nejpečlivěji dbát na to, aby byli v těsném spojení s Bohem a těmi, kdož se od něho učili. Je bolestné vidět ty, kdož věřili přítomné pravdě, směřovat do satanových sítí. ... OHC 255.4

Pozvedáváme svůj hlas a nabádáme každého, kdo věří v přítomnou pravdu: „Chceš-li mít zdravou duši, hled' na své plíce. Hled' na svou duševní potravu. Chceš-li v sobě mít Krista dávajícího život tvé duši, pěstuj v sobě lásku k církevnímu společenství těch, kdož jsou čisté a dobří. Zdraví duše vyžaduje dýchání dobrého mravního ovzduší.11 OHC 255.5

Ježíš, velký Lékař, vydal recept pro všechny věřící. Tito musejí jíst potravu poskytovanou Slovem Božím. A víra, jež působí skrze lásku k Bohu a člověku, nezávisí pouze na potravě, kterou jíme, ale také na vzduchu, který dýcháme. Když se spolčujeme s těmi, kdož jsou zlí, dýcháme ovzduší nakažené bacilem hříchu. Dbejte, abyste se stýkali s pokornými a skromnými následovníky Ježíše a dýchali proto čistý a svatý vzduch.12 OHC 255.6

Bud'te vybíraví!

„A neobcujte s skutky neužitečnými tmy, ale raději je tescete.“ (Ef 5,11) OHC 256.1

Křesťan by měl opustit společnost těch, kteří jsou jako past na jeho duši. Když se dostanete do styku s těmi, které nedokážete pozvednout k čistotě a svatosti, protože jejich mravní návyky jsou úplně zvrácené, musíte se jejich společnosti vyhýbat. Lidé tohoto druhu mají většinou silnou vůli a sebejisté vystupování a když na ně působí ďábel, stávají se jeho účinnými pomocníky při svádění duší ze stezek spravedlnosti na stezky, jež jsou zrádné a nebezpečné. Mravní ovzduší obklopující jejich duše je nakaženo zlem a má pouze znesvěcující vliv.¹³ OHC 256.2

Od svých přátel asi nemůžete očekávat, že budou zbaveni všech nedostatků a hříchů. Při jejich výběru byste si ovšem měli laťku položit co nejvýše, protože ovlivňují vaše mravy. Neměli byste uzavírat důvěrná přátelství s těmi, jejichž příklad byste nechtěli napodobovat. ... OHC 256.3

Za své společníky si vybírejte ty, kdož mají v hluboké úctě náboženství a jeho praktické uplatňování v životě. Mějte stále na mysli budoucí život. Nenechávejte své společníky vypuzovat tyto myšlenky ze své mysli. Nic nerozptyluje zbožné myšlenky účinněji než styk s prázdnými, lehkomyšlnými a bezbožnými lidmi. I kdyby tito lidé měli sebevětší rozumové schopnosti, jestliže k náboženství přistupují s nedostatkem vážnosti nebo dokonce s nezájmem, neměli by být mezi těmi, které jste si vybrali za přátele. Čím větší podmanivost má jejich vystupování v ostatních ohledech tím větší obavy byste měli mít z jejich vlivu jako svých společníků, protože by jejich bezbožné, nemravné a lehkomyšlné působení na vás bylo spojeno s tolika lákadly, že by rozhodně bylo velkým nebezpečím pro vaše mravy.¹⁴ OHC 256.4

Troufejte si být Danielelem. Troufejte si stát osamoceně. ... Zbabělá tichá zdrženlivost před hříšnými společníky a naslouchání jejich plánům vás s nimi pevně spojuje. ... Mějte odvahu činit dobro.¹⁵ OHC 256.5

Chraňte si své city

„Netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi?“ (2 K 6,14) OHC 257.1

Chtěla bych Vás upozornit (rady mladé ženě), abyste si dávala pozor komu věnujete své city. ... Pamatujte, že Váš život náleží Ježíši a že byste neměla žít pouze sama pro sebe. Neměla byste vstupovat do manželského svazku s nevěřícím, neboť toto činíte, dopouštíte se přesně opaku toho, co přikázal Ježíš. Straňte se neuctivých. Straňte se milovníků zahálky. Straňte se těch, kteří se vysmívají posvátným věcem. Vyhýbejte se společnosti těch, kdo mluví hrubě nebo si nedokáží odpustit třebas i jen jednu skleničku alkoholu. Nedoprávejte sluchu návrhům lidí, kteří si vůbec neuvědomují svou zodpovědnost před Bohem. OHC 257.2

Neposkvrněná pravda, jež posvěcuje duši, vám dá odvahu oprostit se od těch nejpříjemnějších známých, o nichž víte, že nemilují a nebojí se Boha a neví nic o zásadách skutečné spravedlnosti. Vždy můžeme snášet přítelovy nedostatky a neznalosti, ale nikdy jeho neřesti. Nikdy si neberte nevěřícího. OHC 257.3

Pouze Vám tlumočím Boží slova, neboť Bůh prohlašuje, že takovýto svazek má za následek odvádění Vašeho srdce od lásky k němu a službě pro něho. ... Jako Božímu dítěti je Vám povoleno uzavřít sňatek pouze v Hospodinu. ... Jestliže byste svolila ke spojení svého života s životem nevěřícího, znevážila byste Slovo Boží a uvedla svou duši v nebezpečí. ... OHC 257.4

Váš život je příliš drahocenný na to, aby s ním bylo zacházeno jako s věcí nízké hodnoty. O hodnotě Vaší duše vypovídá kříž.16 OHC 257.5

Budiž každý krok k manželskému svazku provázen zdrženlivostí, bezelstností, upřímností a opravdovým záměrem potěšit a uctít Boha. Manželství ovlivňuje další život na tomto světě i na světě, který přijde. Opravdový křesťan neplánuje nic, co Bůh nemůže schválit. ... Učiňte Ježíše svým rádcem. Přemýšlejte nad jeho slovy a modlete se.17 OHC 257.6

Svou společnost si musíte vybrat

„A protože vyjděte z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás.“ (2 K 6,17) OHC 258.1

Opravdový křesťan si nevybírá společnost neobrácených. Je-li uvnitř v nás Ježíš, ta naděje slávy, nemůžeme dýchat zkažené duchovní ovzduší, jež obklopuje duše bezbožných. ... OHC 258.2

Vaši známí, kteří mají naprostý odpor k duchovním věcem, nejsou oduševnění, zušlechtění a povznesení životem v pravdě. Nejsou vedeni Kristem; vlaje nad nimi černá korouhev knížete temnot. Stýkání se s těmi, kdož nemilují ani se nebojí Boha, pokud to není za tím účelem, abyste je získali pro Ježíše, přináší újmu vašemu duchovnímu životu. Pokud je nedokážete povznést, jejich vliv se na vás bude projevovat narušováním a poskvřňováním vaší víry. Je správné chovat se k nim vlídně, ale není pro vás dobré oblíbit si a vyhledávat jejich společnost, neboť jestliže budete v ovzduší, jež obklopuje jejich duše, přijdete o společnost Ježíše. Snažte se všemi prostředky, jež máte ve své moci, potlačit hřích a nikdy ani na okamžik mu nedávejte prostor svými skutky, slovy, svým mlčením nebo svou přítomností. Pokaždé když je hřích trpěn tím, kdo se prohlašuje za Kristova následovníka, jeho vnímání hříchu se oslabuje a jeho úsudek se tak převrátí. ... OHC 258.3

Pán Ježíš si nemůže ponechat duši, která se staví na stranu nepřítele a obklopuje se společností těch, kteří dávají přednost mluvě a chování, jež je urážkou toho, co Bůh chová v úctě a miluje. ... OHC 258.4

Držte se těch, kdo mají snahu povznést se a jejichž duše jsou obklopeny neposkvrněným a svatým ovzduším. ... Pak bude Bůh blíže vašemu srdci a více ve vašich myšlenkách, protože jste se odloučili od světa a od vlivů, jež by vás odváděly od pravdy a budete méně obklíčeni satanovými léčkami.¹⁸ OHC 258.5

Přítel pro osamocené

„Mast a kadění obveseluje srdce; tak sladkost přítele víc než rada vlastní.“ (Př 27,9) OHC 259.1

Ve svém srdci bychom měli mít takovou lásku ke Kristu, aby náš zájem o ostatní byl nestranný a upřímný. Naše city by měly mít velké rozpětí a neměly by být soustředěny jednoduše na pár lidí, kteří nám lichotí prokazováním zvláštní důvěry. Tato přátelství nás vedou k přehlížení těch, kteří potřebují více lásky než ti, kterým věnujeme svou pozornost. OHC 259.2

Okruh svých přátel bychom neměli zužovat na pár oblíbenců, protože tito nás rozmazlují a lichotí nám svými předstíranými city. Straníci pozornost, kterou lidé tak často věnují a které se jim tak často dostává, neslouží zrovna nejlépe pro dobro těch, kdož chtějí sloužit Bohu. Člověk se upíná k jiným lidem, aby od nich získal sílu, a chvála, lichocením a náklonností, kterou od nich přijímá, zaplňuje místo, které by mělo být zaplněno Boží milostí. Jeho přátelé tak zabírají city, jež patří Ježíši. ... Důvěrní přátelé a společníci tak dostávají lásku a důvěru, jež by měla být věnována pouze Bohu.

... OHC 259.3

Místo toho, abyste se snažili být oblíbení a místo lichocením vysoce váženým lidem se porozhlédněte kolem sebe, zda neuvídíte ubohé dítě, které není oblíbené, jemuž není prokazována žádná úcta a věnujte mu svou nesobeckou pozornost. Těm, kdož jsou velmi přitažliví, přátelé nechybí, ale ti, kdož jsou svým zevnějškem méně příjemní, nesmělí a nesnadno navazují přátelství, mohou mít vzácné charakterové rysy a jsou vykoupeni Kristovou krví.¹⁹ OHC 259.4

Pocity vnitřního neklidu, stesku a osamělosti mohou být pro vaše dobro. Váš nebeský Otec si přeje, abyste se v něm naučili nacházet přátelství, lásku a útěchu, která splní vaše nejvroucnější naděje a tužby. ... Vaše jediná jistota a štěstí spočívá v učinění Krista svým stálým rádcem. V něm můžete být šťastni, i kdybyste v celém širém světě neměli jediného přítele.²⁰ OHC 259.5

Přednosti zvětšované jejich uplatňováním

„Ve všech věcech sebe samého vydávaje za příklad dobrých skutků, maje v učení celost, vážnost, slovo zdravé, bez úhony, aby ten, kterýž by se protivil, zastyděti se musil, nemaje co zlého mluviti o vás.“ (Tt 2,7.8) OHC 260.1

Zdravý, ve víře rostoucí křesťan nemůže žít nečinně mezi svými bližními a jen přijímat. Stejně jako přijímat musí i dávat. Naše přednosti se zvětšují jejich uplatňováním. Křesťanské společenství nám poskytuje čistý vzduch a při jeho dýchání musíme projevovat snahu přispívat svým dílem. Naše křesťanské skutky, soucit, povzbuzení a rady těm, kteří je potřebují, sebeovládání, láska, trpělivost a shovívavost potřebná při uskutečňování křesťanského díla nám dává víru, poslušnost, naději a lásku k Bohu. ... Pro duševní sílu je nezbytné, aby duše byla stále v činnosti. Duševní schopnosti je nutno uplatňovat při využívání příležitostí činit dobro. ... Čím svědomitější je člověk při plnění svých křesťanských povinností tím silnější je jeho duše. ... OHC 260.2

Slabost a váhavost křesťanskému náboženství nikdy nezajistí úctu. Není možné působit na lidi a povznést je, když v nich nevyvoláte důvěru svou upřímností a zbožností. Nikdy na ně nemůžete zapůsobit ustoupením z cesty pravdy a nápravy, ale jedině jejich zavedením na tuto cestu, kterou vám ukázalo Boží Slovo. Když lidé, kteří se brání naší víře, uvidí, že vy, kdož ji vyznáváte, jste svědomití, nezlomní a nezkažení v každé době a za všech okolností, že zůstáváte v Kristu, živém vinném kmeni a jste neochvějnými stoupenci pravdy a nápravy, budete pro ně odrazem Kristova ducha a charakteru. Ve svém zaměstnání, ve styku s věřícími i nevěřícími, ve svatostánku, doma a kdekoli jinde se na vás bude projevovat Spasitelova láska, která bude mít podmanivý vliv na nevěřící. OHC 260.3

Schopnosti, nadání ani peníze nejsou pro tento vliv vůbec důležité, avšak důležité je, abyste zůstávali v Kristu a aby on zůstával ve vás, neboť tak vaše ovoce bude ke spravedlnosti.²¹ OHC 260.4

Najděte si své místo ve světě

„Nižádný mladostí tvou nepohrdej, ale buď příkladem věrných v řeči, v obcování, v lásce, v duchu, u víře, v čistotě.“ (1 Tm 4,12) OHC 261.1

Období dětství a mladosti – jak jsou tato léta přípravy na život důležitá! Milí mladí přátelé, Bůh si přeje, abyste tuto dobu využívali k tomu, abyste se učili pracovat. Potřebujete-li vzdělání, dejte se do práce s odhodláním získat je. Nečekejte na možnost, ale sami si ji vytvořte. Chápejte se každé sebemenší příležitosti, která se před vámi otevře. Buďte důkladní a svědomití ve všem, do čeho se dáte, ať jde o sebemenší věc. OHC 261.2

Někteří naši mladí jsou tak váhaví, že nemohou ničeho dosáhnout. Často uplyne polovina jejich života než se rozhodnou, co budou dělat a čím budou. Své schopnosti pohřbívají pod spoustou zbytečných věcí. Takovým chci říci: „Buďte hospodární.“ Neutrácejte své prostředky na ukájení svých choutek nebo pídění se za rozkošemi. Najděte si své místo ve světě. Dejte si před sebe cíl stát se tak užitečnými a prospěšnými, jak žádá Bůh. Budete-li využívat získané znalosti, budete schopni nabývat znalosti nové. Uplatňování vašich znalostí a vědomostí a užitečná práce ve spojení s opravdovou křesťanskou zbožností a věrností Bohu z vás učiní muže a ženy v nejvyšším smyslu. Opravdová oddanost Bohu a současné studium přírodních věd dává mládeži vzdělání, jež z nich dělá laskavé a pokorné milovníky Boha plné soucitu a dobrého ovoce bez předpojatosti a pokrytectví. Takové duše vonící láskou k Bohu a ke svým bližním může Bůh použít jako nádobu ke cti.22 OHC 261.3

Ježíš zemřel, milí mladí přátelé, ne aby vás spasil ve vašich hříších, nýbrž od vašich hříchů. Přeje si, abyste následovali příkladu, který vám dal – abyste popírali vlastní já, každý den zvedali svůj kříž a následovali ho. Žádá vaši službu, nejlepší a nejsvětější city vašeho srdce. Budete-li chodit v poslušnosti jeho vůli radostně a pilně se poučující z jeho prozřetelnosti, přijde čas, kdy vám řekne: „Dítě mé, pojď vzhůru do nebeských příbytků, které jsem pro tebe připravil.“ 23 OHC 261.4

Příprava v rodině

„Dej, ať chodím cestou přikázání tvých; nebo v tom svou rozkoš skládám.“ (Ž 119,35) OHC 262.1

Lidé učili, že Boží zákon byl odstraněn. Kdyby tomu tak bylo, neměli bychom žádný vzor pro svůj charakter a neměli bychom nic, co by nám mohlo ukázat oprávněné Boží požadavky. Byli bychom unášeni proudem nejistoty a neměli žádné vodítko jak se vypořádat se závažnými povinnostmi rodinného života. Právě v rodinném kruhu se připravujeme na to, jak jednat se svými bližními. Kdyby Bůh neměl žádný zákon pro řízení lidských bytostí, nic, z čeho by jako vzor vystupoval jeho charakter, jemuž lidská rodina může přizpůsobovat svou povahu, na čem bychom pak vůbec mohli svým dětem ukázat, co je čestný a poctivý život a dokonalý charakter? ... OHC 262.2

Páté přikázání ukládá dětem poslušnost vůči rodičům a rodiče mají svým dětem pomáhat toto přikázání dodržovat tím, že na ně budou působit společně s Bohem a vyžadovat od nich v dětství a mládí poslušnost. Ovšem samotní rodiče musejí být také podřízeni Bohu. Musejí na nich být vidět vzácné charakterové rysy a musejí svým dětem sloužit jako vzor, projevující trpělivost a shovívavost společně s přísností a tak učit své děti poslouchat jejich nebeského Otce. ... Dábel se raduje, když vidí rozhárané a špatně vedené rodiny, neboť jeho úspěch závisí značnou měrou na vládě, jakou dokáže získat nad rodinami na zemi. ... Nechce dopustit, aby spravedlnost byla vzorem pro utváření charakteru. ... OHC 262.3

Desatero přikázání pochází od Boha nebes, jehož srdce je plné lásky, jenž je nekonečný v moudrosti, jenž nikdy nechybuje. Je příliš moudrý na to, aby se dopouštěl chyb, příliš dobrotivý na to, aby ublížil někomu, kdo je poslušen jeho přikázání. Požehnáno bude těm, kdož dodržují a šíří Boží zákon. ... Rodiče a děti si v tomto životě zajistí štěstí, pokoj a nejvyšší možné blaho, pokud budou chodit cestou Božích přikázání, neboť takto činíce, budou v jednotě s Bohem nebes.²⁴ OHC 262.4

Naučte své děti co je zdroj opravdového štěstí

„Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i zstará, neuchýlí se od ní.“ (Př 22,6)

OHC 263.1

Mnozí rodiče svým dětem velmi škodí tím, že jim příliš povolují. Mládež, jež je ponechána, aby neustále hledala potěšení v zábavě nebo sobeckém ukájení svých vášní, není šťastná a dokud se takto chová, šťastná nikdy být nemůže. Otcové a matky, uče své děti, že jedinou možností jak být opravdu šťasten, je milovat a bát se Boha a podporujte tuto výuku vlastním příkladem. Ukazujte jim, že ve vašem srdci vládne Kristův pokoj a že jeho láska je prostoupěna vašim životem.²⁵ OHC

263.2

Zasvětíte své srdce Bohu, abyste mohli na své děti působit posvěcujícím vlivem? Oddělíte je od hříchu a hříšníků a spojíte je pevnou vírou s Bohem? Úkolem každého rodiče by mělo být pěstovat ve svých dětech vše, co je dobré, opravdové a vznešené a odstraňovat jejich nedostatky a krotit jejich vzpurnost. ... OHC 263.3

Při vychovávání svých dětí se řiďte Slovem Božím a vždy přitom zvažujte, co v budoucnu nejlépe poslouží k jejich dobru. ... Matka může dát svým dcerám neocenitelnou výchovu tím, že je naučí řádně vykonávat jejich povinnosti v rodině. Otec může svým synům dát bohatství, jež je cennější než zlato nebo majetky, tím, že je naučí nacházet zalíbení v užitečné práci namísto prázdné zábavy nebo nezřízeného života. Rodiče, je čas, abyste ve své děti naučili pracovitosti, sebedůvěře a sebeovládání. Je čas, abyste je naučili ohleduplnosti a shovívavosti k bližním a úctě a lásce k Bohu. ... Domov by měl být nejšťastnějším a nejkrásnějším místem na zemi a takovým jej můžeme učinit příjemnými slovy a laskavými činy a především ničím neotřesitelnou oddaností pravdě. ... OHC 263.4

Neodpírejme nic Tomu, jenž za nás obětoval svůj drahocenný život. Otcové a matky, přiveďte k němu své děti v květu a svěžesti mládí a zasvěťte je službě pro něho.²⁶ OHC 263.5

Poslušnost jako základ vznešenosti

„Dítky poslouchejte rodičů svých v Pánu, neboť jest to spravedlivé.“ (Ef 6,1) OHC 264.1

Ježíš dal dětem a mládeži dokonalý příklad. Poznávejte svůj Vzor, Ježíše Krista a napodobujte ho, pokud chcete být jako on – neposkvrnění, svatí a bez hříchu. Učte se o jeho dětství. Byl Synem Božím, i když nám Bible říká, že se vrátil z Jeruzaléma a byl poddán svým rodičům. ... OHC 264.2

Ježíš, Spasitel světa, dělal co mu bylo řečeno i tehdy, když to nebylo v souladu s jeho citěním. Poslušnost je základem skutečné vznešenosti. Nikdo, kdo se nenaučí ochotně poslouchat, nemůže být opravdu vznešený. ... OHC 264.3

Až ucítíte pokušení zachovat se podle sebe místo podle přání svých rodičů, řekněte si: „Ne, Ježíš byl poddán svým rodičům.“ Požádejte Ježíše o pomoc, neboť on ví o pokušeních každého dítěte a každého mladého člověka, protože on sám byl pokoušen, zná všechny vaše slabé stránky a pomůže vám je překonat. ... OHC 264.4

Snažte se být užiteční, pomáhejte svým rodičům, buďte ochotní a pozorní. Můžete jim pomoci v mnoha různých věcech. ... Budete-li dělat to, co je ve vašich silách ochotně, rychle a s tváří rozjasněnou radostí, že můžete udělat něco pro své rodiče, abyste ulehčili jejich břemenům, budete požehnáním pro svou rodinu. ... OHC 264.5

Všechny tyto svědomitě prováděné malé skutky jsou zaznamenávány do nebeské knihy. ... Bůh neudělá žádné chyby. Zapiše přesně všechny vaše životní skutky učiněné k jeho slávě. Proto nikdy nevraťte čelo a mějte vždy spokojený a šťastný obličej, připravenou pomocnou ruku, uši ochotné slyšet prosby, srdce svolné poslouchat a pochopení pro ty, kteří potřebují pomoc. ... OHC 264.6

Pamatujte, že utváření vašeho charakteru není hotovo. Svůj charakter si budujete každý den. Vetkávejte do něj všechnu laskavost, poslušnost, ohleduplnost, snaživost a lásku, jakou můžete. Budujte jej podle Božského vzoru. Zdokonalujte se, abyste mohli vlastnit ozdobu mírné a rozvážné duše, jež má v Božích očích obrovskou cenu. K tomu, abyste svým životem učinili svět lepším, stačí, když budete dělat pouze to, co je ve vašich silách.²⁷ OHC 264.7

Svatý chrám těla

„Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého v vás? Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji. Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.“ (1 K 6,19.20) OHC 265.1

Zdokonalování charakteru, které požaduje Hospodin, je uzpůsobování celé bytosti jako chrámu, v němž může přebývat Duch svatý. Bůh nepřijme nic menšího než službu celého lidského organismu. Nestačí uvádět v činnost jen některé jeho části. Všechny části musejí fungovat v dokonalém souladu, jinak bude výsledek nedostatečný. Člověk je vybaven k tomu, aby Bohu pomáhal ztělesňováním Krista před světem. Proto Bůh chce, aby lidé byli připraveni stát před ním čistí a svatí, aby je mohl uvést do společnosti nebeských andělů.²⁸ OHC 265.2

Bylo nám svěřeno nejzávažnější poselství, jaké kdy náš svět dostal a cílem, který musíme mít stále na paměti, je Boží sláva. Dbejme, abychom nedělali nic, co by nám ubíralo naši fyzickou, duševní a duchovní sílu, protože Bůh nepřijme poskvrněnou a nakaženou oběť. Je nutno zachovávat obezřetnost při jídle, pití, oblékání a práci, abychom nic neubírali ze své užitečnosti a abychom své nejušlechtlejší skutky nepřestávali konat tím nejlepším způsobem a to vše proto, aby výsledky našich skutků přetrvaly na věčnost. OHC 265.3

Naším úkolem je cvičit své tělo tak, abychom Bohu sloužili v nejvyšší možné míře. Naše světské sklony nás nesmějí ovládat. Neměli bychom se oddávat svým vášním a hovět tomu, co neslouží pro naše dobro jednoduše proto, že to uspokojuje naše chutě, ani bychom se neměli snažit hladovět s myšlenkou, že tím zduchovníme a potěšíme Boha. Své myšlenkové schopnosti dané nám Bohem pro to, abychom mohli dosáhnout dokonalosti ve svém těle, duši a duchu, musíme používat k tomu, abychom dospěli k vyváženému charakteru, vyrovnané mysli a dělali dokonalou práci pro Boha.²⁹ OHC 265.4

Svatý chrám těla musí být udržován neposkvrněn a neznescen, aby v něm mohl přebývat Duch svatý.³⁰ OHC 265.5

Jistý trest za nestřídmost

„Jestližeť kdo chrámu Božího poškrvňuje, tohoť zatratí Bůh; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy.“ (1 K 3,17) OHC 266.1

Dokonalosti charakteru není možno dosáhnout, pokud jsou znevažovány zákony přírody, neboť to je přestupování Božího zákona. Jeho zákon je vepsán jeho prstem do každého nervu, každého svalu, každé žilky naší bytosti a v každé schopnosti, která byla člověku svěřena. Tyto dary byly věnovány ne proto, aby byly zneužívány, nýbrž aby byly používány k jeho cti a slávě při povznášení lidstva. ... OHC 266.2

Spojítost, která existuje mezi myslí a tělem, je velmi úzká; působí-li něco na mysl, je víceméně ovlivněno i tělo a naopak. Dokud jsou lidé v moci hříšných, zdraví ničících zvyků, nemohou být vnímaví vůči svatým pravdám. Když je rozum zatemněn, mravní síla je oslabena a hřích nevypadá hříšně. I ty nejvíce povznášející, ušlechtilé a nádherné myšlenky Božího Slova se zdají být jen prázdnými pověstmi. Dábel pak může snadno vyrýt dobré semeno, jež bylo zaseto v srdci, neboť duše není ve stavu poznat a pochopit jejich skutečnou hodnotu. Sobecké a zdraví ničící požitkářství maří vliv poselství, které má lidi připravit na velký Boží den. OHC 266.3

Žijeme ve velebném a hrozném okamžiku historie této země. Žádná duše, jejíž život je životem bezstarostného sebeničení vlivem porušování fyzických zákonů, nebude ve velkém dni zkoušky stát přímo před námi. Ti, kdo berou jen malý ohled na lidské tělo a zacházejí s ním necitelně, budou muset Bohu předložit hrozný účet. ... Právě náboženství a zákony zdraví jdou ruku v ruce.³¹ OHC 266.4

I nejmenší odchýlení od naprosté bezúhonnosti za okolností, kdy je to výhodné, znecitlivuje svědomí a připravuje cestu pro porušování mravních povinností jinými způsoby. Jestliže zacházíme se svým tělesným zdravím, což je náš nejvyšší světský zájem, bez náležitého rozmyslu, připravujeme cestu pro pokušení a porušování vyšších požadavků.³² OHC 266.5

Světlo zdravotní reformy

„Nejmilejší, žádamť obzvláštně, abys se dobře měl, a zdráv byl, tak jako duše tvá dobře se má.“ (3 J 2) OHC 267.1

Světlo, které Bůh seslal na zdravotní reformu, slouží pro naši spásu a spásu světa. Muži a ženy by si měli být vědomi, že náš Stvořitel vybavuje lidské tělo jako svůj příbytek a přeje si, abychom byli jeho svědomitými šafáři. ... Naše těla mají nádhernou stavbu a Hospodin nás žádá, abychom je udržovali v pořádku. Všichni mají vůči němu povinnost uchovávat svou tělesnou schránku v řádném stavu a ve zdraví, aby každý sval a každý orgán mohl být používán ke službě Bohu. ... Bůh, jenž vytvořil nádhernou stavbu lidského těla, se pečlivě stará o to, aby ji udržoval v pořádku, pokud mu lidé pomáhají místo toho, aby se proti němu stavěli. OHC 267.2

Tyto vznešené pravdy musejí být sděleny světu. Musíme se přiblížit lidem tam, kde jsou a svým příkladem a zásadami je dovést k tomu, aby poznali krásy lepší cesty. Svět velmi potřebuje poučení v těchto věcech. Přišla doba, kdy každá duše musí horlivě a upřímně přijímat každý paprsek světla, které dává Bůh a začít toto evangelium zdraví předávat ostatním. Sílu a schopnosti k tomu budeme mít, budeme-li se těmito pravdami řídit ve vlastním životě. ... OHC 267.3

Ti, kdož se těší vzácnými dary, jež získávají skrze svou poslušnost vůči tomuto poselství milosti, dělají vše, co je v jejich silách, aby s nimi stejné dary mohli sdílet i ostatní. Můžeme si ale být jisti, že ďábel udělá v dnešní době vše, co je v jeho silách, aby všemu takovému jako poselství nápravy zabránil v cestě k lidem. Mají být Boží lidé na straně nepřítele buď tím, že na něj sami nebudou dbát nebo tím, že jej nebudou předávat ostatním? *„Kdož není se mnou, proti mně jest; a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje.“* (Mt 12,30) Chceme-li být v bezpečí, musíme vědět, na čí straně stojíme.³³ OHC 267.4

Bůh si přeje, aby nositele jeho světla měli svou korouhev vždy vysoko před sebou. Svými zásadami a příkladem musejí tuto korouhev dokonalosti třímat vysoko nad satanovou korouhví falše.³⁴ OHC 267.5

Lidé, kteří získali dokonalost

„Protož bud' že jíte, neb pijete, aneb cožkoli činíte, všecko k slávě Boží činite.“ (1 K 10,31) OHC

268.1

S myslí zaměřenou na šíření Boží slávy bychom měli věnovat pozornost svému jídlu a pití a důkladně se nad ním zamýšlet. I ve svých nejobyčejnějších činnostech každodenního života potřebujeme Božské vedení, abychom se nedopouštěli žádných malých případů plýtvání znamenajících zbytečnou spotřebu věcí prostě jen pro uspokojení svých nemírných chutí. V Novém zákoně není oslabena závaznost ani jednoho Božího požadavku. ... Boží požadavky nejsou v Novém zákoně zmírněny, obsah těchto myšlenek je naopak více přiblížen člověku a povinnosti jsou popsány jasněji. Apoštol říká: *„Cožkoli činíte,“* i při jídle a pití, *„všecko k slávě Boží činite.“* Možná si řeknete: „Mám dělat něco jiného než to, co chci já sám? Nemám nikdy jednat podle sebe? Mé tělo mi nepatří?“ Můžete jednat podle sebe, ale bude to za cenu ztráty vaší duše anebo můžete jednat podle Boha a žít na tomto světě pro správný cíl a na světě, který přijde, mít život věčný.³⁵ OHC 268.2

Ti, kdož přijali poučení o škodlivosti masité stravy, čaje a kávy a připravování těžkých a nezdravých pokrmů a jsou odhodláni uzavřít „smlouvu s Bohem při obětech,“ se již neoddávají svým chutím k pokrmům, o nichž vědí, že jsou nezdravé. Bůh žádá, aby chuť byla očištěna a aby u věcí, jež jsou nevhodné, bylo uplatňováno odříkání. To musí jeho lidé učinit než před ním mohou stát jako ti, kdo získali dokonalost. ... Ti, kdo prohlašují, že věří ve zdravotní reformu a přesto v každodenním praktickém životě jednají proti jejím zásadám, zraňují vlastní duše a zanechávají špatný dojem v myslích věřících i nevěřících.³⁶ OHC 268.3

Nepoužívejte nic ze svých Bohem daných fyzických, myšlenkových a mravních sil nesprávně a nezneužívejte je. Všechny vaše návyky by měly být podřízeny mysli, která je podřízena Bohu.³⁷

OHC 268.4

Odměna za střídmost

„Ale Daniel uložil v srdci svém, aby se nepoškrňoval pokrmem z stolu královského, a vínem, kteréž král pil.“ (Da 1,8) OHC 269.1

Inspirace zaznamenala příběh Daniela a jeho druhů jako zářný příklad pro mládež všech následujících věků. ... Ti, kdož chtějí, aby jejich síly nebyly ničím oslabovány a mohli plně sloužit Bohu, musejí přísně dodržovat střídmost při užívání všech jeho darů a také si zásadně odpírat veškeré oddávání se škodlivým a nečistým věcem. OHC 269.2

Mládež je obklopena lákadly zaměřenými na lidské choutky. ... Ti, kdož se jako Daniel nenechají poskvřnit, sklídí odměnu za svou střídmost. S větší fyzickou odolností a vytrvalostí mají zásobu sil, z níž mohou čerpat v případě nouze. OHC 269.3

Správné návyky těla napomáhají duševní síle. Duševní schopnosti, fyzická síla a dlouhověkost, to vše je určováno neměnnými zákony. V této oblasti neplatí žádné kdyby a žádné náhody. Vyšší síly nezasahují, aby lidi chránily před důsledky porušování přírodních zákonů.³⁸ OHC 269.4

Každý mladý člověk... by si měl položit otázku: „Měl bych brát ohled na své sklony a oddávat se svým chutím nebo se mám řídit příkazy svého svědomí a zachovávat si čistou mysl a uchovávat si fyzické síly zdržováním se všech věcí, které by je oslabovaly? Mám se stát obětí světských zvyků... nebo se mám osvobodit od všech zvyků, jež jsou ve svém důsledku znesvěcující? Nemám raději ctít Boha než se líbit světu?“ ... OHC 269.5

Daniel a jeho druhové si uvědomovali, že jde o princip a že si nemohou dovolit žádné ústupky vůči pokušiteli. Světlo a pravda přicházející z Božího trůnu jim byly dražší než jakákoli pocta, která může přijít od lidí. Výsadou dnešních mladých lidí je, že mohou být tak pevní a spravedliví, tak skromní a úspěšní jako židovští mládenci v babylónském království. ... Bůh odměnil Daniela a odmění každého mladého člověka, jenž ctí Boha tak jako Daniel.³⁹ OHC 269.6

Ve zdravém těle zdravý duch

„Ale podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.“
(1 K 9,27) OHC 270.1

Vše, co ubírá fyzické síly, zároveň oslabuje duševní schopnosti. Proto je nutno se rozhodně vyhýbat všem věcem neprospívajícím tělesnému zdraví. ... Nemůžeme být oddáni Bohu a přitom škodit svému zdraví úmyslným pěstováním špatných zvyků. Odříkání je jednou z podmínek nejen přijetí do služby Kristu, ale i setrvávání v ní. ... OHC 270.2

A přesto, kolik těch, kteří si říkají křesťané, není ochotno žít v odříkání dokonce ani pro Krista. Jak často je zalíbení v nějakém škodlivém požitku silnější než touha po zdravém duchu ve zdravém těle! Drahocenným časem zkoušky se mrhá a Bohem dané prostředky se rozhazují na ukájení lidských choutek. ... OHC 270.3

Při sebepřemáhání nemusí nikdo selhávat. Bůh poskytne pomoc každému, kdo se horlivě snaží. ... Budeme-li upřímně hledat jeho milost, náš život bude ve shodě s našim vyznáním víry. ... On ví, zda jsou naše srdce plně zasvěcena službě jemu anebo oddána světským věcem. Můžeme sice tvrdit, že věříme, ale dokud s tímto tvrzením není v souladu náš život, naše víra je mrtvá. Pravidlo dané apoštolem Pavlem je jediným pravidlem pro naše bezpečné vedení ve všech věcech života. *„Protož buď že jíte, neb pijete, aneb cožkoli činíte, všechno k slávě Boží činite.“* (1 K 10,31) Při výběru svého jídla bychom neměli hledat pouhé uspokojení chuti, ale měli bychom si vybírat to, co je nejzdravější. V oblékání bychom měli hledat to, co je jednoduché, pohodlné, příjemné a vhodné.⁴⁰
OHC 270.4

Ten, kdo ve všech svých zvycích zachovává umírněnost, omezuje své chutě a vášně, si může své duševní schopnosti udržovat v plné síle, svěžesti a činorodosti, je schopen rychle rozeznávat vše, co si žádá myšlenku nebo čin, je připraven se zaujetím rozlišovat mezi svatým a nesvatým a odhodlán zapojovat se do všeho, co vede k Boží slávě a prospěchu lidstva.⁴¹ OHC 270.5

Rozdíl v oblékání

„Takž také i ženy aby se oděvem slušným s stydlivostí a s středmostí ozdobovaly, ne křtálováním sobě vlasů, neb zlatem, aneb perlami, aneb drahým rouchem, ale (tak, jakž sluší ženám, kteréž dokazují při sobě pobožnosti,) dobrými skutky.“ (1 Tm 2,9.10) OHC 271.1

Dětem Izraele... bylo řečeno, aby měli své oděvy označeny jednoduchou modrou šňůrkou, aby se odlišili od národů kolem sebe a dávali najevo, že jsou lidem Bohu vzácným (viz Nu 15,37-39). Nyní Boží lidé nejsou žádáni, aby na svých oděvech měli nějaké zvláštní označení. V Novém zákoně jsme však často odkazováni na příklady ze starého Izraele. Jestliže Bůh dal svému starozákonnímu lidu tak výslovné požadavky týkající se jeho oblečení, nebude si všímat také oblékání svých lidí v této době? Neměl by v jejich oblékání být rozdíl oproti oblékání světských lidí? Neměli by se Boží lidé, kteří jsou jeho vzácným pokladem, snažit velebit ho i svým oblékáním? A neměli by být ve věci oblékání příkladem a jednoduchostí tohoto oblékání odsuzovat pýchu, marnivost a výstřednost vyznavačů světských radovánek? Bůh to od svého lidu vyžaduje. Jeho Slovo odsuzuje pýchu.⁴² OHC 271.2

Musíme se učit více o Ježíši a jeho lásce než o zvycích tohoto světa. Ve jménu svého Mistra vyzývám mladé lidi, aby se učili na Kristově příkladu. Chcete-li pronést řeč nebo napsat stat', pečlivě studujte svůj Vzor, abyste ho mohli co nejvěrněji napodobit. Dejte se do práce a napodobujte Božský příklad. ... Nemůžete být jako Ježíš a přitom ve svém srdci chovat pýchu. ... OHC 271.3

Och, jak nicotné hodnoty jsou zlato, perly nebo drahé roucho ve srovnání s Kristovou skromností a krásou. Přirozená краса spočívá ve vyváženosti a vzájemném souladu jednotlivých částí a duševní краса spočívá v souladu našich duší s Ježíšem a jejich podobnosti Ježíši. To činí toho, kdo má tuto krásu, dražším než zlato čisté, dražším než zlato z Ofír. Kristova milost je skutečně dražší a cennější ozdoba. Svého majitele povznáší a zušlechťuje a odráží paprsky slávy na ostatní, přitahující i je ke Zdroji světla a požehnání.⁴³ OHC 271.4

Půvab jednoduchosti

„Nebo všechno, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest z světa.“ (1 J 2,16) OHC 272.1

Pýcha v oblékání není žádná malá věc; je to vážný hřích. Způsobuje plýtvání časem, myšlenkami a penězi na zdobení těla, zatímco zušlechťování duše je opomíjeno. Drahocenný čas, který by podle nabádání našeho Spasitele měl být věnován modlitbě a studiu Písma svatého, je tráven zbytečnou úpravou zevnějšku sloužící k předvádění se.⁴⁴ OHC 272.2

Đábel stojí v pozadí a vymýšlí módu, jež vede k nepředloženostem při utrácení peněz. Při vytváření módy má pevný cíl. Ví, že čas a peníze vynaložené na plnění nároků módy nebudou použity na vyšší svaté cíle. Drahocenný čas je marněn při držení tempa se stále se měnící a nikdy neuspokojenou módou. Sotva je zaveden jeden módní směr, již jsou vymyšleny nové směry a tak aby lidé udrželi krok, musí neustále měnit své oblečení. Lidé prohlašující se za křesťany pak s rozděleným srdcem plýtvají svým časem a odevzdávají světu téměř všechny své síly. ... OHC 272.3

Správný vkus v oblékání ale neznamená, že člověka musí stihnout odsuzování a opovrhování. ... Snahou šetřit kupováním levných látek člověk nic nezíská. Šaty by měly být prosté a vkusně upravené, bez výstřednosti a okázalosti. OHC 272.4

Mladé ženy, které se osvobozují z otroctví módy, jsou ozdobou společnosti. Žena, jež je skromná a svým oblékáním i svými způsoby nic nepředstírá, ukazuje, že chápe, že opravdová žena nosí prosté oblečení, jehož půvab může být srovnáván s polním kvítím! ... OHC 272.5

Ti, kdož se prostě oblékají, mají čas pomáhat trpícím a jsou lépe připraveni modlit se s nimi a pro ně. Na každém křesťanovi spočívá velká povinnost usměřňovat a omezovat své osobní výdaje, aby takto činíce mohli pomáhat ubohým, krmit hladové a přiodívat nahé.⁴⁵ OHC 272.6

Znak křesťanských žen

„Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v zpletání vlasů, a províjení zlatem, aneb v odívání plášťů, ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýž před obličejem Božím velmi drahý jest.“ (1 Pt 3,3.4) OHC 273.1

Milovníci módy mohou tvrdit, že jsou Kristovými následovníky, ale jejich šat a mluva ukazuje, co zaměstnává jejich mysl a poutá jejich city. Vnější vzhled je ukazatelem stavu srdce. Opravdu ušlechtilý člověk nenachází uspokojení ve zdobení těla na odívání. Skromná zbožná žena se obléká skromně. Jednoduchost v odívání přináší moudré ženě vždy ten nejlepší vzhled. Oduševnělá a zušlechtěná mysl se projevuje v jednoduchém a vhodném oděvu. V posvěceném srdci není místo pro myšlenky na zbytečné zdobení se.⁴⁶ OHC 273.2

Existuje ozdoba, jež nikdy nezanikne, jež přináší štěstí všem kolem nás v tomto životě a bude vydávat nikdy nepohasínající záři v nesmrtelné budoucnosti. Je to ozdoba krotkého a pokojného ducha. Bůh nás vyzývá, abychom na duši nosili nejvzácnější šat.⁴⁷ OHC 273.3

Hodnota vnitřní ozdoby krotkého a pokojného ducha je nevýslovná. V životě opravdového křesťana je vnější ozdoba vždy v souladu s vnitřním pokojem a svatostí. ... Život křesťana je poznamenán odpíráním a obětováním. Na oblečení všech, kdo jdou stezkou vyznačenou pro Hospodiny vykoupené, je vidět důkaz, že jejich vkus je proměněn. OHC 273.4

Je správné milovat krásu a toužit po ní, leč Bůh si přeje, abychom nejprve milovali a hledali nejvyšší krásu, jež je nepomíjející. Hodnota a půvab žádné vnější ozdoby se nevyrovná tomuto „krotkému a pokojnému duchu“ a „*kmentu bílému a čistému*“, (Zj 19,14) jímž se odívají všichni svatí na zemi. Toto roucho je zde činí krásnými a milovanými a později bude jejich znakem přijetí do královského paláce. Boží slib zní: „*...budouť se se mnou procházeti v bílém rouše; nebo jsou hodni.*“ (Zj 3,4) ⁴⁸ OHC 273.5

Krása podobnosti Kristu

„Neokrádajíce, ale ve všem věrnosti pravé dokazujíce, aby učení Spasitele našeho Boha ve všem ozdobovali.“ (Tt 2, 10. OHC 274.1

Každý, kdo vyslovuje Kristovo jméno, by měl „ozdobovat učení“ našeho Krista Spasitele uspořádaným životem a mluvením o zbožných věcech stejně jako krotkým a pokorným duchem. ... S těmito vlastnostmi budete mít přízeň Boha i lidí. OHC 274.2

Vznětlivá slova zraňují duše ostatních, ale nejhlubší rána přitom vzniká na duši toho, kdo je pronáší. Ten, který se nemůže mýlit, prohlašuje Kristův dar, ozdobu krotkého a pokojného ducha za věc obrovské hodnoty. Každý sám musíme zjistit jeho hodnotu pro sebe u Boha. Ať nás lidé hodnotí jakkoli, pokud nosíme tuto ozdobu, máme na sobě znak učednictví u Krista. Váží si nás Nejvyšší, neboť člověk, jenž nosí tuto ozdobu, „před obličejem Božím velmi drahý jest.“ Proto je třeba usilovat o získání tohoto vzácného drahokamu. ... OHC 274.3

Na každou duši přicházejí věci, které ji chtějí vydráždit a dohnat ke hněvu a pokud nejste plně v moci Boha, necháte se těmito věcmi vyprovokovat. Ale Kristova trpělivost uklidňuje rozrušenou duši, ovládá jazyk a přivádí celou bytost do podřízenosti Bohu. Tak se naučíme snášet výtky ostatních. Budeme nesprávně hodnoceni, ale vzácná ozdoba krotkého a pokojného ducha nás naučí jak to snášet, jak mít slitování s těmi, kdo pronášejí vznětlivá a neuvážená slova. Každý projev podrážděného ducha probouzí v nechráněných srdcích vždy démona hněvu. Zlý hněv se nemusí rozrůst; je možno jej udržet na uzdě. Je to jiskra, jež zažehává v nezkrocené lidské povaze zlost. Neříkejte slova, jež mohou vyvolat požár. Raději křivdy snášejte než byste je činili. Bůh všechny své následovníky žádá, aby žili v míru se všemi lidmi. ... OHC 274.4

Musíme se podobat Kristovi. Snažme se, aby náš život byl takový, jaký by si jej přál Kristus – plný vůně lásky k Bohu a bližním, plný Kristova Božského ducha, plný svatých tužeb k Bohu a bohatý krásou podobnosti Kristu.⁴⁹ OHC 274.5

Oči zasvěcené pravdě

„Srdce rozumného hledá umění, ale ústa bláznů pasou se bláznovstvím.“ (Př 15,14) OHC 275.1

Hodně lidí se nesnaží upřímně pochopit poučení nalézající se v Božím Slově. Odkládají Bibli a dovolují své mysli nechat se strhnout lacinou četbou různých románů, novin a časopisů.⁵⁰ OHC 275.2

Škodlivá četba vzrušujících příběhů je jedním z nástrojů používaných satanem k ničení lidských duší. Mysl zaměstnaná těmito příběhy ztrácí veškerou chuť na vážnou četbu. ... Je mi známo mnoho smutných případů zhoubného vlivu těchto škodlivých zvyků. ... Čím více lidé uspokojovali svou chuť na tento druh duševní potravy tím více ji potřebovali. Představivost se neustále dožadovала popudů, na které si zvykla, stejně jako alkoholik touží po alkoholu nebo kuřák po tabáku. Jejich duševní a morální síly byly oslabeny a používány scestným způsobem. Ztratili zájem o Písmo svaté a chuť k modlitbě. Stala se z nich taková troska, a to duševně i duchovně, jaká se stává ze silných pijáků a kuřáků. Čtenáři románů jsou na nich závislí jako na droze. Měli by se zavázat k naprosté abstinenci stejně jako to dělají oběti alkoholu.⁵¹ OHC 275.3

Bůh dal svému lidu nejvybranější téma ke čtení. Necht' si Boží Slovo najde místo v každém pokoji vašeho domu. Mějte Bibli, chléb života na dobře viditelném místě. ... Mějte tuto vybranou povznášející četbu stále na takovém místě, aby byla na očích členům vaší rodiny.⁵² OHC 275.4

Čtení Božího Slova nestrhává představivost a nerozněcuje vášně tak jako knihy se smyšlenými příběhy, ale změkčuje a uklidňuje srdce a povznáší a posvěcuje city.⁵³ OHC 275.5

Výsadou mladých je možnost říci si: „Hospodin mi dal zrak a sluch, abych mohl šířit jeho slávu. Zacpu si uši před tím, co je pošetilé a nízké. Budu číst Slovo Boží, jež mě vybaví pro místo v domově, který Ježíš připravuje pro ty, kdož své duše posvětili poslušností vůči pravdě. Můj hlas bude šířit Boží slávu a veškerá síla mé bytosti bude zasvěcena Bohu.“⁵⁴ OHC 275.6

Dávejte si pozor co čtete

„Nebo Hospodin dává moudrost, z úst jeho umění a opatrnost. Chová upřímným dlouhověkosti, pavézou jest chodícím v sprostnosti.“ (Př 2,6.7) OHC 276.1

Věk za věkem jsou lidé vedeni svou zvědavostí ke hledání stromu poznání a často si myslí, že trhají nejdokonalejší ovoce, když tu zjišťují stejně jako Šalomoun ve svém zkoumání, že je to skrz naskrz nicotné a marné ve srovnání s uměním opravdové svatosti.⁵⁵ OHC 276.2

Knihy z pera nevěřících by neměly mít místo v knihovnách těch, kdož chtějí sloužit Bohu. Buďte z nich lepší podpal do vašich kamen než potrava pro duši. Tyto knihy již přinesly úpadek mnoha duším. Lidé čtoucí tyto knihy se satanovými myšlenkami přestávají rozeznávat, co je pravda. U toho, kdo otevírá takovouto knihu, stojí satan a na mysl, která se zabývá touto četbou, působí tak, že okouzluje duši. Zaslepení, jež je toho výsledkem, je téměř nemožné odstranit. Ať si žádný věřící nenamlouvá, že jeho základ stojí pevně a že nikdy nebude pohnut ze svého místa víry.⁵⁶ OHC 276.3

Jsme obklopeni nevírou. Zdá se, že je jí nasáklé veškeré ovzduší. Její síle můžeme odolat jedi- ně neutuchajícím úsilím. Ti, kdož si váží spásy své duše, by se měli knihám nevěřících vyhýbat tak, jak by se vyhýbali malomocenství. OHC 276.4

Mladým bych chtěla říci: Dávejte si pozor, co čtete. Dokud je vaše mysl zaměřena na nevhodné věci vlivem špatného výběru vaší četby, nemůžete Boží pravdu učinit stálým předmětem svého rozjímání. Ještě nikdy nebyla znalost Písma svatého tak důležitá jako v dnešní době. Naléhám na mladé i staré: Učiňte z Bible svou učebnici. V ní naleznete úroveň dokonalosti charakteru. ...⁵⁷ OHC 276.5

Nenamáhejte svůj vzácný smysl zraku čtením toho, co... vám neprospívá. ... Schopnosti mysli, duše i těla by měly být zasvěceny Pánu Ježíši, který vás vykoupil svou krví.⁵⁸ OHC 276.6

Pšenice nebo plevy?

„Synu můj, slov mých pozoruj, k řečem mým nakloň ucha svého. Nechat' neodcházejí od očí tvých, ostříhej jich u prostřed srdce svého. Nebo životem jsou těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím.“ (Př 4,20-22) OHC 277.1

Světlo a pravda jsou v dosahu všech lidí, ... ale pokud lidé svou mysl nenavyknou zabývat se Božím Slovem, ďábel ji vyplní plevami a neponechá místo pro růst vzácného semene pravdy. ... Jsme obklopeni pokušeními tak rafinovanými, že nás vábí a přitom poskvřňují a kazí duši.⁵⁹ OHC 277.2

Mládež našich měst dýchá zkažené ovzduší zamořené zločinem. ... Učí se zločinu čtením příběhů zaplňujících dnešní populární tiskoviny. Nemaje žádnou úctu ke spravedlnosti, jsou četbou příběhů o krádežích, vraždách a všech ostatních druzích zločinu vedeni k vymýšlení plánů jak by mohli vylepšit zločinné metody tak, aby unikli vypátrání. Tak tyto pokleslé příběhy učí mládež tomu, co vede k věčnému ztracení.⁶⁰ OHC 277.3

Nosit tyto laciné časopisy domů znamená velké zlo, a přesto řada rodičů je vůči tomuto nebezpečí slepá. Nevědí jaký druh duševní potravy přijímají jejich děti. Potrava podávaná duši by měla být čistá a prospěšná. Bůh vyzývá své lidi, aby se odvrátili od nechutných vod údolí a pili z čistých potoků Libánu. Četba Božího slova, která pro čtenáře znamená věčný život, povzbuzuje a posiluje mysl, ale Kristově milosti stojí často v cestě spousta zbytečností, kterým bylo dovoleno nahromadit se v mysli a ta pak nepocítuje hlad po duševní potravě v podobě požehnaného Slova, která musí být přijímána, aby myšlenky byly čisté a svaté. ...⁶¹ OHC 277.4

--- OHC 277.5

Chodíme s Bohem po zkaženém světě

„A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více vidín; neb vzal ho Bůh.“ (Gn 5,24) OHC 278.1

Život a charakter Enocha, který byl tak bohobojný, že byl vzat na nebesa, aniž uviděl smrt, ukazuje jak musí žít každý člověk a jaký musí mít charakter, má-li být tak jako Enoch vzat na nebesa až přijde Kristus. Život každého člověka, který vejde v těsné spojení s Bohem, může být jako život Enochův. Měli bychom mít na paměti, že Enoch byl obklopen takovou mravní pokleslostí, že Bůh poslal na svět potopu, aby jeho obyvatele za jejich zkaženost zahubil. ... OHC 278.2

Až přijde Kristus, naše bídná těla musejí být proměněna a stvořena jako jeho nádherné tělo. Tím ale nebude proměněn náš nečistý charakter. Před jeho příchodem musí dojít k proměně charakteru. Naše povaha musí být čistá a svatá, musíme mít jeho myšlenky, aby mohl s potěšením hledět na svůj obraz zračící se v našich duších. ... OHC 278.3

Josef si uchoval bezúhonnost jsa v Egyptě obklopen modloslužebníky, uprostřed hříchu, rouhání a zhoubných vlivů. Když byl pokoušen, aby sešel z cesty ctnosti, odpověděl: *„Jak bych tedy učinil takovou nešlechtnost, a hřešil i proti Bohu?“* (Gn 39,9) Enoch, Josef a Daniel se spoléhali na sílu, jež byla nekonečná. A to je jediná bezpečná cesta, kterou se dnes křesťané mohou dát. ... OHC 278.4

Život těchto význačných mužů byl „skrýt s Kristem v Bohu.“ Byli věrni Bohu uprostřed nevěry, čistí uprostřed mravní zkaženosti a oddaní a zanícení pro věc, když měli co do činění s bezbožností a modloslužebnictvím. Vírou získávali jen ty vlastnosti, jež jsou příznivé pro rozvoj čistého a bohobojného charakteru. Tak to může být i s námi, ať jsme jakéhokoli postavení, ať je naše okolí jakkoli všední nebo okouzlující, víra nás může nad toto vše pozvednout a pomoci nám nalézt Ducha svatého. OHC 278.5

Můžeme mít stejného ducha, jakého měli Enoch, Josef a Daniel. Můžeme čerpat ze stejného zdroje síly a mít stejnou sílu sebeovládání a z našeho života mohou vyzařovat stejné ctnosti.⁶² OHC 278.6

Mládež musí stát za Kristem

„Nebo kdož by se za mne styděl a za mé řeči, za tohoť se Syn člověka stydět bude, když přijde v slávě své a Otcově i svatých andělů.“ (L 9,26) OHC 279.1

Vždy stůjte za Kristem. Buďte jeho svědky slovy, duchem i činy. On vás miluje a chce na vás přenést svou nádhernou milost, abyste ji mohli přenášet na ostatní. ... Kristus vás vykoupil vlastní krví. Proto všude, vždy a za všech okolností stůjte za Ježíšem. Pamatujte na to, že tak budete působit tím nejlepším vlivem na všechny, s nimiž se stýkáte. ... OHC 279.2

Vaši výsadou je stále růst v milosti, postupovat vpřed ve známosti Boha a lásce k němu a radovat se z osvěžujícího společenství s Kristem. V jednoduchosti prosté víry žádejte Hospodina, aby osvětlil vaše chápání a mohli jste rozeznávat vzácné věci sdělené v jeho Slovu a vážit si jich. Tak můžete růst v milosti, vyrůstat v prosté doufající víře. Pak bude vaše světlo svítit všem, s nimiž se stýkáte. Mějte svou mysl upjatou ke Spasiteli. ... OHC 279.3

Hleďte, aby se váš duchovní život nestal chudý, chabý a prázdný. Je mnoho lidí, kteří potřebují slovo a příklad křesťana. Slabost a nerozhodnost podněcují nepříteli k útokům a každý, kdo si nezdokonaluje své duševní schopnosti a neroste ve známosti pravdy a spravedlnosti, je často přemožen nepřítelem.⁶³ OHC 279.4

Necht' se ve vaší tváři zračí Hospodinova radost. Mluvte o jeho dobrotě, vyprávějte o jeho moci. Pak bude vaše světlo svítit stále jasněji. Nad vašimi zkouškami a zklamáními se bude objevovat odlesk čistého a zdravého náboženského života.⁶⁴ OHC 279.5

Vliv Kristova lidského pomocníka, jež s ním nese jeho jho, nemá žádná omezení. Každý den studuje Kristův život a přizpůsobuje svůj život Božskému vzoru. ... Na projevech Kristova Ducha v našich slovech a skutcích se svět dovídá, že jsme byli s Kristem a že jsme Boží děti. Pravá podstata našeho náboženství spočívá... v našich projevech vlídného ducha, laskavosti a pokoje.⁶⁵ OHC 279.6

Nenechávejte svou duši hladovět!

„Však pečování tohoto světa a oklamání zboží, a jiné žádosti přistupující, udušují slovo, tak že bez užitku bývá.“ (Mk 4,19) OHC 280.1

Musíme si dávat pozor, abychom se věcmi, které se zdají být nezbytnými životními úkoly, nepřetěžovali tak, abychom nebyli schopni dělat tu nejhlavnější a nejpodstatnější práci. ... Největší díl myšlenek a činnosti, která zaměstnává naše ruce a srdce, je věnován osobním sobeckým a světským zájmům. Těm je dovoleno strhávat na sebe tolik pozornosti, že nezbývá místo na vyšší nepomíjivé věci. Duše je nechávána hladovět, neboť nemá dostatek potravy. Mysl a tělo se vyčerpávají stálým přijímáním světských věcí. A přesně tak to naplánoval satan. Veškerá svěžest a síla mysli, všechno nadšené myšlení je věnováno světu a pro Boha zbývají slabé pokulhávající myšlenky, ovoce vyčerpané a ustarané mysli. Věci nejvyšší důležitosti, jež se týkají věčného pokoje, jsou podřizovány obyčejným záležitostem všedního dne a Bohu je každý den upírána služba, která posiluje duševno, upínající myšlenky k nebi a uvádějící duši do společenství s Bohem a svatými anděly.¹ OHC 280.2

Neměli bychom věcem tohoto světa dovolit upoutávat svou pozornost tak, aby jimi byla úplně zaujata naše mysl i tělo, neboť takto jsou lidé kolem nás oloupeni o laskavá slova a skutky, které by jim pomohly na cestě vzhůru. Dráha světla je pak zahrazena světskými věcmi a Ježíš nás nemůže zahrnovat svou milostí, i když po tom touží. Mnozí mají stále méně a méně síly, kterou mohou přenášet na ostatní, jelikož nepřijímají sílu od Zdroje veškeré síly. Bůh je vyzývá, aby se oprostili od věcí, jež rozrušují mysl a ničí náboženskou zkušenost.² OHC 280.3

Na všechny doléhají neodbytné starosti, břemena a povinnosti, ale čím větší je nápor na vás tím těžší břemena musíte nést a tím více potřebujete Boží pomoc. Ježíš bude vaším pomocníkem. Potřebujete, aby světlo života neustále osvětlovalo a ulehčovalo vaši cestu a pak se budou jeho Božské paprsky odrážet i na ostatní.³ OHC 280.4

Lepší stránka

„A odpověděv, řekl jí Ježíš: Marta, Marta, pečlivá jsi, a rmoutíš se při mnohých věcech. Ale jednohoť jest potřebí. Mariat' dobrou stránku vyvolila, kteráž nebude odjata od ní.“ (L 10,41.42)

OHC 281.1

Tato Kristova výtku je jako stvořená pro mnohé Marty dnešní doby, které svou překotnou snahou prostřednictvím světských věcí zahrnovat přízní ty, které milují, přicházejí o mnoho duchovních a náboženských zkušeností, které by je učinily „moudrými ke spasení“. Kdyby si zachovávaly ve všech svých skutcích jednoduchost, využívaly vzácné příležitosti nabývat hlubší znalosti o Boží vůli a naplňovaly Boží slova, ušetřily by si hodně podrážděnosti a pily by z nikdy nevysychajícího pramene života. ... OHC 281.2

Marta... byla tak horlivá prokazovat Kristu všechny náležité pocty, že při činnorodé práci se zajišťováním jídla ztrácela ten nejvzácnější čas, kdy mohla poslouchat učení z jeho Božských rtů. Maria seděla u jeho nohou, aby zaslechla každé jeho slovo. To považovala za nejdůležitější. To se nelíbilo Martě, která se Pána Ježíše zeptala, zda mu nevadí, že slouží sama a Maria se těmto povinnostem vyhýbá. Ježíš řekl Martě: *„Mariat' dobrou stránku vyvolila, kteráž nebude odjata od ní.“* Co byla ta lepší stránka? Učit se od Ježíše, být vnímavá k jeho slovům a vážit si jich. Věnováním pozornosti slovům vycházejícím z jeho rtů Maria projevovala lásku ke svému Spasiteli. ... OHC 281.3

Každé slovo z Ježíšových rtů bylo vzácné. Bylo pro něho potěšením vidět Mariu vážit si jeho učení. Čím častěji člověk slyší Kristova slova tím hlouběji ovlivňují jeho mysl, tím lépe je člověk chápe a tím ochotněji a samozřejměji je člověk poslouchá. OHC 281.4

Duch, který je vždy připraven předvádět se před přáteli, je nástrojem nepřítele. ... OHC 281.5

Ježíš své následovníky vykoupené vlastní krví žádá, aby všechny vrtochy, malichernosti a zkaženost světa vynechali ze svého života. ... Necht' dojem „Aj, Bůh je zde“ posvěcuje každou mysl a činí radostnou každou duši.4 OHC 281.6

Potřeba mladistvé horlivosti a odvahy

„Piši vám, mládenci, že silní jste, a slovo Boží v vás zůstává, a že jste svítěžili nad tím zlostníkem.“ (1 J 2,14) OHC 282.1

Boží dílo potřebuje mladistvé zanícení, horlivost a odvahu. Základem pro šíření Božího díla je duševní a fyzická svěžest a síla. Plánování s jasnou myslí a uskutečňování pevnou rukou si žádá zdravé a ničím neoslabované lidi. Aby jeho dílo mohlo být naplňováno ve všech svých částech, Bůh volá po mladistvém zanícení. Vyzývá mladé muže a ženy, aby mu dali sílu svého mládí a aby uplatňováním jím daných schopností, bohatostí myšlenek a činorodostí přinášeli slávu Bohu a spásu lidem. Bůh vás vyzývá, milí mladí lidé, abyste co nejlépe využívali schopnosti, které vám svěřil. Zvykejte si počínat si jak jste nejlépe schopni ve všem, do čeho se pouštíte. Bůh je váš Pán a vy jste jeho služebníci. ... OHC 282.2

Měli byste se stále učit v Kristově škole. Měli byste do svých skutků vnášet veškerou fyzickou a duševní sílu, která vám byla svěřena. ... Když si dáte za úkol učit se chápat hluboké Boží věci, vaše myšlení bude jasnější a jeho výsledky vás budou více uspokojovat. ... OHC 282.3

Soustředíte-li nejlepší schopnosti své mysli a se smyslem pro zodpovědnost vůči Bohu budete dělat co je ve vašich silách, pak budete nepřetržitě postupovat kupředu a zdolávat všechny obtíže. Nezvykejte si na lenost a bezstarostnost bez nějaké zvláštní snahy vykonávat to, co vám přísluší. Vyberte si určitou část v rozlehlé vinici našeho Pána a dělejte práci, která bude vyžadovat vkus a nadání.⁵ OHC 282.4

Vyzývám mladé Kristovy učedníky, aby se vzchopili, aby se již neoddávali honbě za světskými radovánkami, sebelásce a bezstarostnosti, aby se již nenechávali ovládat svými chutěmi a žádostmi pozemského srdce. ... OHC 282.5

Modlím se k Bohu, aby proměňující moc jeho Ducha svatého přišla na naše mladé, aby se stali jeho pracujícími pomocníky, kteří budou získávat pro Ježíše Krista stovky dalších mladých lidí, aby byli mezi těmi, kdož budou pokládáni za moudré, kdož *„stkvíti se budou jako blesk oblohy“* a *„jako hvězdy na věčné věky“* (Da 12,3) 6 OHC 282.6

Jsme vinni?

„Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Miluje-liť kdo svět, neníť lásky Otcovy v něm.“ (1 J 2,15) OHC 283.1

Je velmi znepokojivé, že v myslích mladých lidí převažuje láska ke světu. Jsou rozhodnutí milovat svět a věci, *„kteréž na světě jsou“* a láska k Bohu proto v jejich srdcích nenachází místo. Své potěšení nalézají ve světě a ve světských věcech a nevšímají si Otce a darů jeho Ducha. Pro život dnešní mládeže je příznačná lehkomyšlnost, povrchnost, prázdné a povrchní řeči a smích. To vše tupí Boha. ... OHC 283.2

Đábel se raduje, když se mu daří přitahovat pozornost mladých lidí a odvracet jejich mysl od Boha. ... Ti si neuvědomují, že nebeský Umělec vnímá každý skutek, každé slovo ... a že dokonce i myšlenky a úmysly srdce před ním stojí věrně vykresleny. ... Všechna prázdná a povrchní slova jsou zapsána v knize. Jsou zde zapsána i všechna falešná slova. Všechny nepoctivé skutky s pohnutkami skrytými před lidským zrakem, ale odhalenými před vševidoucím zrakem Boha, jsou zapsány ve stále doplňovaných životopisech. Každý sobecký čin je odhalen. Mladí se chovají jakoby drahocenný čas zkoušky, kdy milosrdenství ještě trvá, znamenal jedny velké prázdniny a jakoby na tomto světě byli prostě jen pro vlastní zábavu.⁷ OHC 283.3

Na slovech a skutečích se jasně ukazuje co je v srdci. Když srdce zaplňuje domýšlivost a pýcha, sebeláska a parádivost, ústa hovoří pouze o módě, oblékání a zevnějšku, a ne o Kristu nebo nebeském království. Když v srdci přebývá závistivost, projevuje se to na slovech a činech. ... OHC 283.4

Někteří lidé se zabývají pouze tím, co budou jíst, co budou pít a čím se budou odívat. Jejich srdce je zaplněno těmito myšlenkami a oni hojnost těchto věcí považují za svůj velký životní cíl, za nejvyšší věc, které mohou dosáhnout. Zapomínají na Kristova slova: *„Hledejte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.“* (Mt 6,33) ⁸ OHC 283.5

Jediná bezpečná zábava

„Tučností domu tvého rozvlažování bývají, a potokem rozkoší svých napájíš je.“ (Ž 36,9) OHC 284.1

Nepřítel se snaží naši mysl nejrůznějšími způsoby odpoutat od studia Božího Slova. Mnoho lidí vede ke hledání uspokojení v zábavách a radovánkách, po nichž je pozemské srdce žádostivé. Ale právě Boží děti své štěstí nehledají na tomto světě. Hledají nikdy nekončící radosti domova ve věčném městě, kde přebývá Ježíš a kde vykoupený člověk dostane odměnu za poslušnost vůči Božím požadavkům. Netouží po pomíjivé laciné zábavě v tomto životě, ale po nikdy nekončící milosti nebes. *OHC 284.2*

Bůh svěřil mužům a ženám velké schopnosti a přeje si, aby tyto schopnosti byly věnovány službě jemu. Každému, kdo oddaně používá své nadání pro šíření Boží slávy, svítí vzácné světlo. Měli bychom usilovat o to, abychom uvedli svou mysl do stavu, v němž na nás může působit Duch svatý. Ti však, kdo dovolují svým myšlenkám neustále zabíhat k povrchním věcem, nemohou přijímat nové světlo. Mysl by měla být zaplněna nebeským pokladem a duše by měla přijímat potravu, která jí umožní růst v přípravě na svatá nebesa. ... *OHC 284.3*

Je mnoho způsobů jak pomáhat svým bližním, pokud tomu věnujeme svou mysl. Naplňuje mne ale smutkem to, když vidím zaměření na zábavu a ukájení vlastních chutí. Když toto uchvacuje lidskou mysl, vzácná Boží pravda nemá možnost zmocnit se duše. Když se dívám na ty, jejichž zájmy jsou oddány zábavám tohoto světa, jak jen si přeji, aby byli proměněni! Pak by viděli kde mohou pomáhat ostatním místo toho, aby svůj čas věnovali ukájení vlastních chutí. Hledali by příležitosti pronášet slova, která povzbuzují a přinášeli by světlo a radost duším, jež potřebují pomoc.⁹ *OHC 284.4*

Jediná bezpečná zábava je ta, která nezahání vážné a zbožné myšlenky a jediné bezpečné útočiště je to, kam sebou můžeme vzít Ježíše.¹⁰ *OHC 284.5*

Zlomte okouzlení světem

„Svět pak hyne i žádost jeho, ale kdož činí vůli Boží, tenť trvá na věky.“ (1 J 2,17) OHC 285.1

Kristovo učení nám má ukazovat důležitost nebe v porovnání s důležitostí země. Ukazuje zraku naší mysli, že požadavky nebe mají nejvyšší důležitost. Boží požadavky jsou nade vším. Bůh žádá celé srdce, celou mysl, veškerou sílu a všechny schopnosti. Pozemským věcem určuje jejich místo v podřízenosti tomu, co je věčnost. OHC 285.2

Đábel při svém pokoušení podsouvá světské věci, činíce z nich poutavá a přitažlivá lákadla, takže nebeské pravdy jsou zastiňovány a člověk má sklon lnout ke světu. Stala se z toto tak pevná síla, že ji může zviklat jedině Všemohoucí. Satan chce naše smysly přikovat k tomuto světu. Ježíš přišel, aby učinil přítrž satanskému okouzlení, zmařil satanovo dílo a přitáhl mysl zpět od pozemských věcí k věcem nebeským. Jedině on je schopen zlomit toto okouzlení. ... Ještě pár let a svět s celou svou slávou, jež se vlivem okouzlující moci velkého podvodníka stala předmětem nekritického uctívání, bude spálen i se všemi okrasami z rukou lidí. Čím pak bude moci být nahrazena ztráta lidské duše? OHC 285.3

Kníže života poutá vaši pozornost k věčnému světu. ... Chce, aby nekonečná nádhera budoucnosti plně přivábila lidskou mysl a aby dnešní svět zaujal své podřízené místo v lidských citech. Uvádí do pořádku věci, které ďábel přeházel. Sesazuje svět z trůnu, na němž se stal vládnoucí silou a kde byl uctíván jako bůh a přiděluje mu místo, jež mu patří. ... OHC 285.4

S věčnými pravdami před sebou v sobě přirozeně chováme myšlenky na Boží přítomnost. To je záštita proti tomu, aby do nás pronikl nepřítel. Dává nám to sílu a jistotu a pozvedává duši nad všechny strach a obavy. Dýchaje nebeské ovzduší, nemusíme dýchat zamořený vzduch světa. Nežůstaneme v potměnělém sklepě, ale vystoupíme do nejhornějších pater, kde je otevřené každé okno, které je nasměrováno k nebesům a zachycuje zářivé paprsky Slunce spravedlnosti. 11 OHC 285.5

Nejprve vyšší věci

„Nepečujtež tedy, říkajíce: Co budeme jísti? aneb co budeme píti? aneb čím se budeme odívati?“ (Mt 6,31) OHC 286.1

Hospodin nechce, abychom byli troufalí, nedbali na své zdraví a nestarali se o své živobytí, ale když vidí, jak svět pohlcuje všechny lidské myšlenky a získává všechny lidské city, vidí, že lidé ztrácejí ze zřetele věčné pravdy. Chce napravit toto zlo, jež je dílem satana. Mysl, jež by měla být cvičena povznášejícími úvahami nad věčnými pravdami, se stává prostoduchou a nese obraz svět-ských věcí. Ježíš přichází, aby ukázal přednosti a překrásné obrazy nebeských věcí, aby se naše mysl mohla seznámit s nebeskými půvaby a aby sině naší paměti mohly být vyzdobeny věcmi Božské a věčné krásy. OHC 286.2

Vidí, že lidská mysl je naplněna věcmi, jež poskvřňují. Staví před ni Boha jako ústřední bod, na nějž se má zaměřit. ... Chodí po tržištích, kde vládne hemžení a chvat a jsou slyšet hlasy trhovců. Poučení, která dává hustému davu, který se shromažďuje, aby vyslechl jeho slova, znamenají varování z nebes jako Boží trouba, která má ukončit lidskou zaslepenost. *„Nebo co prospěje člověku, by všecken svět získal, a své duši škodu učinil?“ (Mk 8,36) OHC 286.3*

Velký Učitel umožňuje člověku vidět obraz budoucího světa. Přibližuje mu jej tak, aby jej mohla postihnout jeho představivost. ... Předkládá požadavky Boha a nebes. Když dokáže upnout lidskou mysl na budoucí život a jeho blaženost ve srovnání s časnými starostmi tohoto světa, vý-sledný obrovský rozdíl se do této mysli hluboce vtiskne a upoutá také srdce a celou bytost. Takto odstraňuje časné a zemské věci z lidských citů, kde měly nadvládu a určuje jim jejich místo v pod-řízenosti věčným pravdám. Svěřuje životu nejvyšší zodpovědnost. Ukazuje člověku, že musí žít pro správný cíl a oprostit se od všech malicherností života.¹² OHC 286.4

Poddání božímu volání

„I pravil všechněm: Chce-li kdo přijíti za mnou, zapři sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj mne.“ (L 9,23) OHC 287.1

Všichni, kdož následují Krista, musejí žít v opravdovém odpírání. Jidáš se rozhodl následovat Krista a zároveň uskutečňovat své sobecké a chamtivé plány. Měl stejné výsady jako ostatní učedníci. Mohl poslouchat Kristovo učení, které jasně a prostě vysvětlovalo uplatňování zbožnosti v životě. On ale byl s touto jednoduchou pravdou často nespokojen. Přičila se mu a místo aby začal něco dělat sám se sebou, hledal chyby na Kristových slovech a skutcích a kritizoval jeho prosté učení. Místo aby změnil svou povahu, choval v sobě sebelásku, samolibost a lásku k penězům.¹³ OHC 287.2

Život pro sebe sama znamená záhubu. Chamtivost a touha po vlastním prospěchu vzdaluje duši od věčného života. Brát a uctívat vlastní já je duch d'ábla. Dávat a obětovat vlastní já pro dobro ostatních je Kristův duch.¹⁴ OHC 287.3

V životě toho, kdo následuje Krista, nemůže být žádná sebeláska. Opravdový křesťan vyhání ze svého srdce všechno sobectví. Jak by mohl žít sám pro sebe, když myslí na Ježíše přibitého na kříži, který obětoval svůj život za život světa? Ježíš za vás zemřel potupnou smrtí. Jste rozhodnutí zasvětit se službě pro něho a být připraveni být čímkoliv, co bude žádat nebo dělat cokoli, o co požádá? Jste rozhodnutí odložit vlastní já a promlouvat varovnými slovy k bližnímu, jehož uvidíte podléhat d'ábovým pokušením? Jste rozhodnutí obětovat některé své plány pro to, abyste se ho mohli pokusit přivést na bezpečnou cestu? Mnoho mladých, kteří jsou v nebezpečí, by mohlo být zachráněno, kdyby o ně křesťané projevovali láskyplný nesobecký zájem. ... OHC 287.4

Opravdový křesťan pracuje nesobecky a neúnavně pro Místra. Nehledá pohodlí a bezstarostnost, nýbrž zachovává vše, dokonce i vlastní život v poddání se Božímu přání. A jemu jsou určena slova: *„Kdo by ztratil duši svou pro mne, nalezne ji.“ (Mt 10,39) 15* OHC 287.5

Nebe je laciné za jakoukoli cenu

„A kdožkoli nenese kříže svého, a jde za mnou, nemůž býti mým učedníkem.“ (L 14,27) OHC 288.1

Je bohužel pravda, že většina těch, kdo mají schopnosti a nadání, se nedává křesťanskou cestou. Jsou tyto jejich schopnosti a nadání příliš vzácné na to, aby je věnovali Dárci, Pánu nebes a země? ... OHC 288.2

Mnozí by se stali Kristovými následovníky, kdyby sestoupil z kříže a zjevil se jim tak, jak si přejí. Kdyby přišel s bohatstvím a potěšeními, mnozí by ho ochotně přijali a spěchali by korunovat ho Pánem všeho. Kdyby pouze odložil svou pokoru, utrpení a volal: „Chce-li za mnou někdo jít, nechť si dopřává potěšení a užívá si světa a pak bude můj učedník,“ věřily by v něho spousty lidí. OHC 288.3

Ale požehnaný Ježíš k nám nepřijde jinak než v podobě skromného a pokorného Ukřižovaného. Musíme být účastni jeho odpírání a utrpení zde na zemi, pokud chceme mít korunu na věčnosti. ... OHC 288.4

Slovo Boží naši úzkou stezku nerozšiřuje a jestliže takové spousty lidí nacházejí cestu, kde mohou uplatňovat určitou podobu zbožnosti a nenést kříž nebo se vyhýbat utrpení, je to cesta, po níž náš Spasitel nešel a následují jiný příklad než před nás dal Ježíš. To, že Ježíš opustil blaženost a slávu nebes, smířil se s životem v chudobě a velkém utrpení a zemřel krutou potupnou smrtí, aby nám umožnil získat potěšení ze svatosti a nebes, nestačí? A je možné, abychom my, tak bezcenné předměty tak velké blahosklonnosti a lásky hledali lepší úděl v tomto životě než byl přiřknut našemu Vykupiteli?16 OHC 288.5

Jak snadná by byla cesta do nebe, kdyby neexistovalo žádné odpírání a kříž! Ihned by se na ni vrhli světáci a dali by se jí všichni farizejové. Díky Bohu za kříž a za odpírání. Potupa a hanba, kterou za nás náš Spasitel snášel, není nijak ponižující pro ty, kdož byli spaseni výkupným v podobě jeho krve. Nebe bude vlastně docela laciné.17 OHC 288.6

Hřivny pro každého

„Nebo jako člověk vycházeje na cestu, povolal služebníků svých, a poručil jim statek svůj. I dal jednomu pět hřiven, jinému pak dvě, a jinému jednu, každému podle možnosti jeho, i odšel hned na cestu.“ (Mt 25,14.15) OHC 289.1

Bůh nedal své hřivny pouze pár vyvoleným. Má je každý, komu svěřil nějaký vzácný dar, aby jej užíval ve službě pro něho. Mnozí, jimž Hospodin daroval vzácné schopnosti, je odmítli využívat ke zdokonalování Božího království, přesto však před ním mají zodpovědnost za používání jeho darů. Každý, ať slouží Bohu či hová sám sobě, je majitelem věcí, které mu byly svěřeny. Jejich správné používání přináší Bohu slávu a jejich zvrácené používání Dárce olupuje. ... OHC 289.2

Každý člen lidské rodiny má mravní zodpovědnost před Bohem a všem od těch největších a nejnadanějších až po ty nejmenší a nejnenápadnější byly svěřeny nebeské statky. Například čas je dar věnovaný Bohem a má být svědomitě využíván ve službě Kristu. Také vliv na ostatní je Boží dar a má být používán k prosazování nejvyšších a nejušlechtlejších cílů. ... I rozum je svěřená vlastnost. Soucit a pochopení jsou pak vlastnosti, které musejí být pečlivě stráženy a zdokonalovány, abychom mohli sloužit Tomu, jenž nás vykoupil do svého vlastnictví. OHC 289.3

Vše, co jsme nebo můžeme být, patří Bohu. Vzdělání, znalosti a dovednosti ve všech oblastech by měly být používány pro něho. Kapitál je jeho a proto mu plným právem patří i to, co získáme. Ať nám toho svěřil hodně či málo, žádá, abychom jako jeho šafáři dělali co je v našich silách. Tím, co člověku přináší souhlas nebes, není svěřené množství nebo dosažené zlepšení, leč věrnost a oddanost Bohu a služba prokazovaná mu s láskou. *„To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejděž v radost pána svého.“ (Mt 25,23)* Tato odměna v podobě radosti nečeká až na náš vstup do Božího města; věrný služebník má její předtuchu už v tomto životě.¹⁸ OHC 289.4

Jak zacházíte se svými hřivnami?

„Odšed pak ten, kterýž vzal pět hřiven, těžel jimi, i vydělal jiných pět hřiven. Též i ten, kterýž dvě, získal i on jiné dvě. Ale ten, kterýž vzal jednu, odšed, zakopal ji v zemi, a skryl peníze pána svého.“ (Mt 25,16-18) OHC 290.1

Znalost pravdy je příliš vzácná na to, aby byla pouze hromaděna, spoutávána a skrývána v zemi. Každou schopnost svěřenou Bohem je nutno svědomitě využívat. ... OHC 290.2

Bůh uděluje své požehnání nesobecké neúnavné pílí a i když máme třeba jen jedinou schopnost, Bůh dá našemu úsilí úspěšnost. Člověk, který činí své skutky ve víře, si uvědomuje, že jeho rozum, city a všechna jeho síla náleží Bohu a snaží se pilně využívat své vlohy a nadání a zlepšovat své schopnosti. Ale kolik lidí místo toho, aby si uvědomili, že všechny jejich schopnosti náležejí Bohu, jedná bezmyšlenkovitě, nedělajíce si starosti s tím, že jejich vliv, jejich laciná a lehkovážná slova utvářejí charakter těch, s nimiž se stýkají a srážejí jejich mysl na nízkou úroveň. ...

OHC 290.3

Ovzduší obklopující duši je prostoupeno buď dobrým nebo špatným vlivem. ... Může být plné zhoubné náказы nebo voňavé, čisté a ozdravující. Tento mravní vliv závisí na tom, zda jsme spojeni s Kristem, jenž je světlo a život, nebo jsme od něho odloučeni. Ti, kdož žijí v jednotě s Kristem, si uvědomují, že jim světil své dary každému podle jeho možností a ať je jejich okolí jakékoli, považují je za nejvhodnější pro rozvoj lidského charakteru. Měli bychom co nejvíce využívat každou výhodu a příležitost. ... Svě schopnosti musíme neustále uplatňovat a zlepšovat, abychom nezklamali svého Mistra, dosáhli co nejvyšší úrovně a mohli působit na ostatní, aby následovali šlépěje našeho Příkladu. Měli bychom si říci: „Ani blízcí přátelé ani celé mé okolí si nesmí vlivem mého způsobu jednání kazit názor na charakter křesťana.“ ... OHC 290.4

Co děláte se svými hřivnami? Dáváte je penězoměncům? 19 OHC 290.5

Řeč jako vzácná hřivna

„Nebo z slov svých spravedliv budeš, a z řečí svých budeš odsouzen.“ (Mt 12,37) OHC 291.1

Bůh dal každému mladému člověku schopnost mluvit, aby ji pro něho využíval. Je to nejdůležitější věc, kterou nám svěřil. ... Budiž vaše slova povzbuzující a životodárná a necht' upozornují lidi kolem vás na Spasitele. Necht' přinášejí světlo a radost místo temnoty a stísněnosti a soulad místo rozporů. Neříkejte nic, co byste nechtěli říci i v přítomnosti Ježíše a andělů. Nepronášejte slova, jež vyvolávají neklid v srdcích ostatních. Ať se cítíte sebevíce rozzlobeni, potlačte v sobě vznětlivá slova. Budete-li svými slovy a skutky podobni Kristu, vaše přítomnost bude pro ostatní požehnáním. Poctivé skutky a slova mají větší moc přinášet dobro než dlouhá kázání.²⁰ OHC 291.2

Dávejme si pozor, abychom neříkali slova, jež berou odvahu. Dejme si předsevzetí nikdy se nepouštět do tupení druhých a pomlouvání. Odmítněme sloužit ďáblu zaséváním semen pochybnosti. Sřežme se nevíry a jejího projevování před ostatními. Často, velmi často jsem si přála, aby si lidé mohli předávat závazek obsahující slavnostní slib říkat jen to, co dělá Bohu radost. Potřeba takového závazku je tak veliká jako potřeba závazku nepít alkohol. Začneme cvičit svůj jazyk a pamatujme vždy, že to můžeme dělat jedině na základě cvičení mysli, neboť *„z hojnosti srdce ústa mluví“* (Mt 12,34). OHC 291.3

S pomocí, kterou nám může poskytnout Ježíš, budeme schopni udržet jazyk na uzdě. Přestože byl tvrdě zkoušen, zda bude mluvit vznětlivě a rozzlobeně, nikdy svými rty ani jednou nezhřešil. S trpělivým klidem odpovídal na pošklebky a výsměch svých spolupracovníků u tesařského stolu. Místo zlostného odsekávání se dal do zpěvu jednoho z Davidových žalmů a jeho spolupracovníci, než si uvědomili co dělají, připojili se k jeho chvalo zpěvu. Jaká proměna by nastala na tomto světě, kdyby muži a ženy začali následovat Kristova příkladu při používání svého jazyka! ²¹ OHC 291.4

Ukazatel charakteru

„A mrzkost, ani bláznové mluvení, ani šprymování, kteréžto věci jsou nenáležitě, ale raději díků činění.“ (Ef 5,4) OHC 292.1

Charakter člověka je možno posoudit celkem přesně podle povahy jeho mluvy. ... Ti, kteří žertují, šprýmují a libují si v laciných rozmluvách dávají sami sebe na úroveň, kde si k nim může najít přístup satan. ... Když se ve společnosti s ostatními navzájem obklopíte Božským vlivem, budete jeden pro druhého znamenat pomocnou ruku a požehnání. Je ale hodně lidí, kteří mají závažné nedostatky a slabosti, jež se jich zmocňují stále hlouběji a které, pokud nebudou překonány, vypudí Ducha Božího z jejich srdce. ... Žertování a šprymování může uspokojovat jen lidi s přízemní myslí, nicméně tento druh chování má všeobecně zhoubný vliv na lidské duševno. Říkám vám: Dávejte si pozor na svá slova. Necht' je pro vaši mluvu příznačná střízlivost a zdravý rozum. Nezahrávejte si s čistotou a ušlechtilostí své duše snižováním se k otřepaným žertům a plytkým rozmluvám. OHC 292.2

Boží požadavek je v této oblasti jednoznačný a přináší vám povinnosti, jež na vás spočívají jako na Božích dětech. Boží Slovo říká: *„A všechno, cožkoli činíte v slovu neb v skutku, všechno činite ve jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otci skrze něho.“ (Ko 3,17) 22 OHC 292.3*

Ó kdyby si tak každý z našich mladých chtěl uvědomit zlo pocházející z hloupé mluvy a zanechal zvyku pronášet prázdná slova! Necht' se každý, kdo se oddává tomuto hříchu, kaje, vyzná se z něj před Bohem a zažene jej daleko od sebe. Při pronášení hloupých slov tupíte Kristovo jméno, neboť jste klamným obrazem jeho charakteru. Z jeho rtů nevzešlo žádné lstivé slovo, žádné slovo vytáček nebo falše. Sto čtyřicet čtyři tisíc lidí stojících s Beránkem na hoře Sion mělo *„jméno Otce jeho napsané na čelích svých“* a je o nich řečeno: *„A v ústech jejich není nalezena lest; neboť jsou bez úhony před trůnem Božím.“ (Zj 14,5.23) OHC 292.4*

Když mlčení je výmluvné

„Kdo přikrývá přestoupení, hledá lásky; ale kdo obnovuje věc, rozlučuje přátely.“ (Př 17,9)
OHC 293.1

Žalmista se ptá: *„Hospodine, kdo bude přebývati v stánku tvém? Kdo bydliti bude na hoře svaté tvé? Ten, kdož chodí v upřímnosti, a činí spravedlnost, a mluví pravdu z srdce svého. Kdož neutrhá jazykem svým, bližnímu svému nečiní zlého, a potupy neuvodí na bližního svého.“* Když k vám někdo přijde s pomluvou o vašem bližním, měli byste ji odmítnout poslouchat. Měli byste mu říci: „Mluvil jsi o této věci s tím, jehož se to týká?“ ... Řekněte mu, že by se měl řídit biblickým pravidlem a jít nejprve za svým bratrem a osobně a s láskou mu sdělit jeho nedostatek. Kdyby byly dodržovány Boží pokyny, stavidla pomluv by zůstala zavřena. OHC 293.2

Když vás přijdou navštívit vaši bratři a bližní, vyprávějte o nádherné Ježíšově lásce. Radujte se z jeho přimlouvání za chybujiícího člověka. Vyprávějte svým přátelům o své lásce k jejich duším, protože jsou vykoupeny za cenu Kristovy krve. Bůh nám nedovol, abychom ztěžovali cestu ostatním znaveným poutníkům zveličováním jejich chyb a odsuzováním jejich činů. Bůh nám dopomáhej, abychom pronášeli slova útěchy, naděje a odvahy a přinášeli potěchu do života osamělých, malomyslných a chybujiících.24 OHC 293.3

Když jste v pokušení mluvit nepředloženě, hlídejte se. Když se na vás obrací někdo se slovy kritiky vůči některému Božímu dítěti, odmítněte takováto slova poslouchat. Mluví-li se na vás příliš hrubě, nikdy neoplácejte stejnou mincí. Nevyřkňte ani slovo. Když jste provokováni, pamatujte, že „mlčení je výmluvné“. Mlčení je snad nejlepší způsob jak někomu vytknout jeho rýpalství nebo popuzování.25 OHC 293.4

Naším cílem by mělo být vnášet do života co nejvíce radosti a chovat se k lidem kolem sebe co nejlaskavěji. Laskavá slova se nikdy neztratí. Ježíš je zaznamenává jako kdyby byla říkána jemu samotnému. Zasívejte semena laskavosti a něžnosti, aby z nich vyrostly stromy nesoucí hojné ovoce.26 OHC 293.5

Slova, která přinášejí světlo a radost

„Řeč vaše vždycky budiž příjemná, ozdobená solí, tak abyste věděli, kterak byste měli jednomu každému odpověditi.“ (Ko 4,6) OHC 294.1

Schopnost mluvit byla člověku dána, aby ji využíval pro blaho všech lidí. Příjemná a milá slova nestojí o nic více než slova nepříjemná a rozladěná. Ostrá slova zraňují duši. V tomto životě má každý potíže, s nimiž musí bojovat. Každého potkává zármutek a zklamání. Neměli bychom do života těch, s nimiž přicházíme do styku, vnášet světlo místo temnoty? Neměli bychom říkat slova, která přinášejí pomoc a požehnání? Taková slova jsou stejně opravdovým požehnáním pro nás jako pro ty, jimž je říkáme. OHC 294.2

Rodiče, nedovolte doma žádné hledání chyb na druhých. Učte své děti říkat příjemná slova, slova, jež přinášejí světlo a radost. Anděly nepřitahuje domov, kde panuje nesvár. Uplatňujte doma zbožnost. Připravujte sebe a své děti na vstup do Božího města. Andělé při tom budou vašimi pomocníky. Dábel vás bude pokoušet, ale nepodléhejte mu. Nevyřkněte ani jediné slovo, které by mohl využít nepřítel.²⁷ OHC 294.3

Každý den zaséváme semena pro budoucí sklizeň. Na semena, která sejeme svými slovy, si ale musíme dávat velký pozor. Slova jsou často pronášena neopatrně a lehkomyšlně, ale ať jsou dobrá či zlá, vždy dávají sklizeň. Když zasejete jediné nevlídné a hrubé slovo, toto semeno si najde půdu v mysli posluchačů, vyrostе a přinese své špatné ovoce. Když zasejete semeno láskyplnými a vlídnými slovy podobnými slovům Ježíšovým, přinese vám bohatý výnos. Hlídejme se, abychom nepoužívali slova, jež nejsou požehnáním, ale kletbou. Když zasejeme pšenici, sklídíme pšenici, když zasejeme koukol, sklídíme koukol a sklizeň bude v obou případech jistá a bohatá. OHC 294.4

„Nemylte se, Bůhť nebude oklamán; nebo cožkoli rozsíval by člověk, toť bude i žíti.“ (Ga 6,7) Sklizeň je jistá. Nespálí ji žádný mráz a nesežerou ji žádní červi. OHC 294.5

Bůh žádá své děti, aby si hlídaly svá slova.²⁸ OHC 294.6

Slova jako zlatá jablka

„Jablka zlatá s řezbami stříbrnými jest slovo propověděné případně.“ (Př 25,11) OHC 295.1

Na některých lidech je vidět, že je jejich každodenní společenství s Kristem odívá jeho pokorou. Z jejich rtů... přicházejí sladká slova. Rozsévají semena lásky a laskavosti po celé své cestě, ... protože v jejich srdcích žije Kristus.²⁹ OHC 295.2

Jazyk je nutno cvičit tak, aby mluvil o nebeské slávě a vyprávěl o Ježíšově lásce, jíž se nic nevyrovná.³⁰ OHC 295.3

Jsou duše, které chybují, uvědomují si svou nerozumnost a stydí se. Hladoví po slovech povzbuzení. Dívají se na své chyby a omyly a přivádí je to téměř k zoufalství. Místo... odmítání, odsuzování a odstraňování posledního paprsku naděje, které do jejich srdce vyzařuje Slunce spravedlnosti, nechte na jejich raněnou duši působit jako hojivý balzám svá slova. Nebuďte jako bezútěšné krupobití ubíjející a ničící křehkou naději rašící v srdci. Nenechávejte hladovějící duši hynout v její bezmocnosti a najděte si pro ni něžná a povzbuzující slova.³¹ OHC 295.4

Nejpřesvědčivější a nejvýmluvnější je slovo, které je vyslovováno s láskou a soucitem. Taková slova přinášejí světlo zmateným myslím a naději všem malomyslným, rozjasňují jejich vyhlídky do budoucna. Doba, v níž žijeme, žádá odhodlanou posvěcenou činnost, horlivé úsilí, nadšení a nejnežnější soucit a lásku, slova, jež nezvyšují utrpení, ale podněcují k víře a vzbuzují naději. Táhne nás domov, hledáme lepší zemi, zemi nebeskou. Neměli bychom místo slov, jež hryžou v duši těch, jimž jsou určena, mluvit o lásce, kterou nás miloval Bůh? Neměli bychom se pokoušet srdce lidí kolem nás zalévat světlem Kristova soucitu?³² OHC 295.5

Ti, kdož milují Ježíše Krista, přemítají o jeho charakteru, rozjímají nad jeho slovy, žijí podle jeho přikázání a stávají se žijícími misionáři. Slova, která pronášejí, jsou jako *„jablka zlatá s řezbami stříbrnými“*.³³ OHC 295.6

Křesťané jako sluneční svit

„Povstaniž, zastkvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou.“ (Iz 60,1) OHC 296.1

Výsadou křesťanů je spojit se se Zdrojem světla a skrze toto živé spojení se stát světlem světa. Opravdoví Kristovi následovníci chodí v jeho světle a proto neputují nejistou cestou a neklopýtají, protože nejdou v temnotě. Velký Učitel svým posluchačům sděluje jakým požehnáním mohou být pro svět jako slunce vycházející na východě a rozptylující mlžný opar a stíny temnoty. Rozbřesk přináší den. Slunce zbarvující nebesa dozlatova a dodávající jim vznešenosti svým oslnivým světlem je symbolem křesťanského života. Podobně jako sluneční svit je světlo, život a požehnání pro vše, co žije, měli by křesťané dobrými skutky, radostným výrazem a odvahou být světlem světa. Podobně jako sluneční svit zahání stíny noci a zahrnuje svou nádhernou září hory i údolí, měli by křesťané odrážet Slunce spravedlnosti, které na ně svítí. OHC 296.2

Zásadový život opravdových Kristových následovníků zahání nevědomost, modlářství a temnotu stejně jako slunce rozptyluje hluboký stín noci. Stejně tak Ježíšovi učedníci chodí na temná místa na zemi, šíříce světlo pravdy, dokud není stezka lidí žijících v temnotě osvětlena světlem pravdy. Jak odlišný je proti tomu život těch, kdo se pouze prohlašují za Boží děti a jsou jako sůl bez chuti. ... Tito falešní vyznavači pravdy jsou stínem temnoty. ... Všichni, kdo se spojí se Zdrojem světla, mohou být jeho nositeli. Ve svých slovech mohou předávat světu jeho zářivé paprsky. Nikdo nemusí posilovat nevíru temnotou ve svých slovech. Každý projev pochybností posiluje nevíru. Každá myšlenka a každé slovo vyprávějící o naději, odvaze, světle a lásce posiluje víru a opevňuje duši, aby mohla odolávat mravní temnotě, která existuje ve světě.³⁴ OHC 296.3

Opravdoví křesťané jsou jako „vůně života k životu,“ neboť v jejich srdcích přebývá Ježíš. Odrážejíce jeho obraz, jsou dětmi světla.³⁵ OHC 296.4

„Tak svět' světlo vaše“

„Tak svět' světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.“ (Mt 5,16) OHC 297.1

Každé duši narozené pro Kristovo království byl dán důležitý úkol: *„Tak svět' světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.“* Zahrnujte své bližní bohatými paprsky světla, které vám dává Slunce spravedlnosti, odrážejte na své přátele ve světě lesk klenotů světla a pravdy věnovaných vám hojně z nebeského trůnu. To je „těžení se svěřenými hřivnami“. Jděte od světla k většímu světlu, zachycujte více a více zářivých paprsků Slunce spravedlnosti a svíťte více a více až ke dni dokonalosti.³⁶ OHC 297.2

Ježíš nežádá křesťany, aby se snažili svítit, ale pouze nechali své světlo svítit světu jasnými a dobře rozeznatelnými paprsky. Nezastiňujte své světlo. Nebraňte hříšně v jeho svitu. Nedovolte, aby vaše světlo bylo zhášeno mlhou a nákazou tohoto světa. Neschovávejte jej pod postel nebo pod kbelec, ale dejte jej na svícen, aby mohlo svítit všem, kteří jsou v domě. ... Bůh vás žádá, abyste svítili a pronikali mravní temnotou světa.³⁷ OHC 297.3

Mnozí nevědí, co se s nimi děje. Chtějí světlo a nevidí žádné paprsky. Volají o pomoc a neslyší žádnou odpověď. Má být navěky zachována nevíra a pochybnosti, protože nezachycují Božské paprsky světla od Ježíše Krista a nenechávají je svítit dále na ostatní? ... OHC 297.4

Vnitřní boj mé duše proti pokušení a vroucí touha mé mysli a mého srdce poznat Boha a Ježíše Krista jako svého Spasitele a mít jistotu, pokoj a spočinutí v jejich lásce mne vede ke každodenní tužbě být tam, kde na mne mohou svítit paprsky Slunce spravedlnosti. Bez této zkušenosti zakusím skutečně velkou ztrátu a všichni, s nimiž se stýkám, budou postiženi ztrátou světla, které bych měla přijímat od Zdroje všeho světla a útěchy a odrážet na jejich stezku. Mám být skutečným světlem pro svět nebo stínem temnoty?³⁸ OHC 297.5

Věrní tam, kde jste

„A řekl jim: Jdouce po všem světě, kaďte evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16,15) OHC 298.1

Hlásání evangelia sebou nese něco více než jen kázání a tento úkol není omezen pouze na duchovenstvo. Zahálí tisíce lidí, kteří by měli různými způsoby působit pro spásu duší.³⁹ OHC 298.2

Mnozí mají velkou ctižádost pečovat o ostatní. Necht' se učí chodit pokorně s Bohem a být vykonavateli jeho Slova tam, kde jsou. Necht' se učí být poslušnými a sloužit podle svých nejlepších schopností. Necht' se učí dělat tu nejobyčejnější práci a uvědomovat si, že slouží Kristu, ať jsou jejich poměry jakékoli. Při vykonávání obyčejné fyzické práce se vám může odhalit ta skutečnost, že Bůh je s vámi a že „těžíte s jeho hřivnami“, které vám svěřil. Přímo tam, kde jste, budou před vámi vyvstávat vaše možnosti a výsady a pokud se budete snažit sloužit Kristu, uvidíte je a také je využijete. V nejobyčejnějších situacích budete nacházet příležitosti k projevování neochvějné bezúhonnosti a spolehlivosti a budete-li věrní ve službě Bohu v nejprostších věcech, budou vám svěřeny vznešenější úkoly. Budete-li věrní v několika věcech, vaše věrnost bude svědčit o tom, že jste žáky Kristovy školy a že v sobě rozvíjíte schopnost sloužit mu na širším poli.⁴⁰ OHC 298.3

Blížíme se ke konci historie této země. Brzy budeme stát před velkým bílým trůnem. Vaše možnosti pracovat budou brzy tytam. Proto pracujte dokud jste žádáni. S Boží pomocí může každý skutečný věřící poznat, kde je třeba pracovat. Když lidská vůle působí společně s Boží vůlí, stává se všemocnou a člověk sám nachází příležitosti. Navazujte styk s lidmi. Vyhledávejte příležitosti promluvit s nimi v příhodnou chvíli. Snažte se zachraňovat duše spějící k záhubě a nečekejte na představení nebo až vás s nimi někdo seznámí. Dáte-li se odhodlaně do práce, otevrou se před vámi cesty k jejímu úspěšnému provádění. Opřete se o Boží rameno a bude vám dána moudrost, síla a dovednost pro práci, kterou vám dal Bůh.⁴¹ OHC 298.4

Charakter Kristových vyslanců

„Protož my na místě Kristově poselství dějice, jako by Bůh skrze nás žádal, prosíme na místě Kristově, smiřte se s Bohem.“ (2 K 5,20) OHC 299.1

Každý opravdový křesťan cítí, že musí dělat něco pro spásu lidských duší.⁴² OHC 299.2

Když oslovujete cizího člověka, když stojíte tváří v tvář zatvrzelým, sklíčeným a bezduchým, Hospodin je po vašem boku, pokud jste se mu skutečně oddali. On vtiskne svou pečeť do lidského srdce a vy můžete být nástrojem používaným při jeho šlechetné práci. ... OHC 299.3

Zastánci pravdy se musejí skrýt v Ježíši. On je jejich velikost, jejich síla a působivost. Musejí milovat Ježíše tak jako on miloval je, být poslušni tak jako byl on, být zdvořilí a plní soucitu. Měli by bojovat veškerou svou silou i proti tomu nejmenšímu nedostatku svého charakteru. Musejí být ztělesněním Ježíše. Musejí ho připomínat každým svým skutkem.⁴³ OHC 299.4

Ten, jenž dokáže číst lidská srdce, ... zná ovzduší obklopující každou duši. Ví kolik lítých bojů musí lidská duše podstoupit, aby přemohla přirozené zděděné sklony a hříchy, jež se stal běžným svým stálým opakováním. ... Tisíce lidí... jsou vystaveny ďáblovým mistrným pokušením a neví nic o Bohu a Ježíši Kristu jím poslaném na tento svět pro spásu největších hříšníků. Och, proč nerozpoznáváme svou úlohu ve vznešeném plánu vykoupení? ... OHC 299.5

V každé duši opravdu obrácené na víru je upřímný posvěcený soucit s Ježíšovým utrpením, které podstoupil, aby zachránil hříšné. Budou-li tyto působit v jednotě s ním, překonají sobeckou lehkovážnost a sobecké ukájení vlastních vášní a požitkářství a skrze uplatňování schopností daných jim Bohem budou růst v dušení síle, aby mohli získávat duše pro Ježíše Krista. Toto dílo určené nebem má za cíl dát půdu pod nohama a oporu křesťanské zkušenosti a charakteru a dostat Kristovy následovníky na vyšší a mravně čistší úroveň, kde jejich láska k němu bude stále sílit a jejich láska k bližním bude stále hojnější a hojnější.⁴⁴ OHC 299.6

Jsem ztělesněním svého Hospodina?

300.1 „*Vy svědkové moji jste, praví Hospodin, a služebník můj, kteréhož jsem vyvolil.*“ (Iz 43,10) OHC

Když se věřící stýkají s nevěřícími proto, aby je získali pro Krista, jsou Kristovými svědky a po splnění svého poslání odcházejí, aby se mohli opět pohybovat v čistém a svatém ovzduší. Přibližují se k Bohu a obracejí se na Krista s vroucnými prosbami za své přátele a druhy, vědouce, že je schopen „*dokonale spasiti*“ všechny, „*kteříž přistupují skrze něho k Bohu*“. OHC 300.2

Ve společnosti nevěřících vždy mějte na paměti, že svým charakterem máte být ztělesněním Ježíše Krista, proto nenechejte ze svých rtů vycházet žádná nerozumná a lehkovážná slova a nepouštějte se do laciných rozmluv. Myslete na hodnotu duše a pamatujte, že vaší výsadou a zároveň povinností je být všemi možnými způsoby Božím pomocníkem. Nesmíte se snižovat na úroveň nevěřících, žertovat a vést laciné řeči. Takto činíce... jste stejní jako hříšníci. Tento způsob chování z vás dělá pouze kámen úrazu na cestě hříšníků. ... OHC 300.3

Když Duch svatý vstoupí do našeho srdce, měli bychom napomáhat jeho vlivu utvářejícímu náš charakter. Pak máme ušlechtilé cíle, jasnou představu o pravdě, trpělivost, jsme učenliví a s pokorou plníme své úkoly. Toto je způsob jak lépe poznat Boha, protože známost Boha je výsadou křesťana. Pak můžeme pomáhat těm, kteří nejsou obráceni na víru a společnost nevěřících nám nijak neublíží, neboť náš život je „skryt s Kristem v Bohu“ a společnost těch, kteří neslouží Kristu, vyhledáváme proto, abychom je získali do jeho služby. Spojení s Bohem dává člověku duševní sílu, aby mohl odolat všem jejich špatným vlivům. ... OHC 300.4

Dbejte, aby na vás svítilo Božské světlo a abyste svým životem byli skutečnými následovníky Toho, jenž chodil a činil dobro.⁴⁵ OHC 300.5

Setí semen pravdy

„Hned z jitra rozsívej símě své, a u večer nedávej odpočinutí ruce své; nebo ty nevíš, co jest lepšího, to-li či ono, čili obé jednoduše dobré jest.“ (Kaz 11,6) OHC 301.1

Jako Boží děti máme veledůležitou povinnost přibližovat se ke ztraceným a zachraňovat je. ... Bůh chce, abyste se stýkali jak s věřícími tak s nevěřícími a abyste dopomáhali všem k dokonalejší znalosti pravdy. Seznamte se s těmi, o nichž si myslíte, že jim můžete pomoci a pak při rozhovorech s nimi nemluvte o hloupostech a nicotnostech, ale vyprávějte o vzácných Božích věcech. ... Budete-li se v Kristově duchu snažit přiblížit k lidem a pomáhat jim, Boží andělé vtisknou svou pečeť do jejich mysli.⁴⁶ OHC 301.2

Ať jste kdekoli, hleďte, aby vaše světlo stále zářilo. Rozdávajte brožurky a knihy těm, s nimiž se stýkáte, když jedete autem, chodíte na návštěvy a mluvíte se sousedy a využívejte každou příležitost zapůsobit vhodně volenými slovy. ... OHC 301.3

Měli bychom v sobě pěstovat laskavost a zdvořilost při jednání s lidmi, které potkáváme. Snažme se... pravdu ukazovat vždy nenuceným způsobem. Pro toho, kdo ji přijímá, tato pravda znamená život, věčný život. Snažte se proto nenuceně a s citem přecházet od témat pomíjivé povahy k duchovním a věčným věcem. ... Když jdete po cestě nebo odpočíváte na jejím okraji, můžete přitom do některých duší zasít semena pravdy.⁴⁷ OHC 301.4

Čeká nás práce pro našeho Pána. Čekají na nás duše, které mohou být našim vlivem přivedeny ke Kristu. Kdo je připraven pustit se do této práce s celým srdcem? ... OHC 301.5

*„Tvá je doba setí; jen Bůh vidí
Co ze zasetého se sklídí;
Mimo naše chabé a omezené vidění,
V Něm je skryta doba žní.
A tak velkorysé oběti semeno,
Nezapomenuto tam, kde bylo vloženo,
Ač na poušti zaseto zdá se,
Vzejde, rozkvete a dá úrodu v plné kráse.“ 48*
OHC 301.6

Bděte, modlete se, pracujte

„Jáť musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal, dokudž den jest. Přicházíť noc, když žádný nebude moci dělati.“ (J 9,4) OHC 302.1

Kdyby před námi mohla být otevřena nebeská kniha, byli bychom velmi udiveni velkým podílem lidí prohlašujících se za křesťany, kteří ve skutečnosti k posilování Kristova království ničím nepřispívají a nevynakládají žádné úsilí pro spásu lidských duší. Jsou to zlí služebníci. Mnozí z těch, kteří nepocítují žádnou zvláštní potřebu činit dobro, si namlouvají, že když nestojí proti svědomitým a čínorodým služebníkům Božím, nikomu neškodí. Tento druh lidí však dělá velkou škodu svým příkladem. ... OHC 302.2

Zlý služebník byl zavržen ne za to, co udělal, ale za to, co neudělal. Boží dílo nemá nebezpečnějšího nepřítele než jakým je pohodlný a lhostejný křesťan. Otevřený znesvěcovatel dělá méně škody, neboť nikoho neklame. Největší překážkou jsou lenoši. Ti, kdož nechtějí nést břemena, kdož se straní všech nepříjemných povinností, bývají jako první lapeni do ďáblových osidel a jejich vliv je nejškodlivější. OHC 302.3

Bděte, modlete se, pracujte – to je křesťanova vůdčí zásada. Necht' se nikdo nevymlouvá z práce pro spásu lidských duší. Necht' si nikdo nenamlouvá, že se po něm nic nežadá. Po každém je žádáno nejméně to, co se čeká od člověka, který má jen jedinou schopnost.⁴⁹ OHC 302.4

V našich rodinách, v našem okolí – všude nás čeká práce pro Krista. Na ubohé, sklíčené a truchlící můžeme zapůsobit laskavostí a vlídností a otevřít Božské pravdě přístup do jejich srdcí. Příležitosti k tomu, abychom byli užiteční, jsou všude kolem nás. Všichni, kdo jsou prostoupeni Kristovým duchem, se ukazují jako ovoce nesoucí ratolesti živého Vinného kmene. ... OHC 302.5

Je na nás, abychom se postarali o takový zápis o sobě do nebeské knihy, s jakým se chceme později setkat. Chceme nechat její stránky vyplnit vyprávěním o upřímné práci pro Boha a lidstvo? Následujme šlépěje Toho, jenž prohlásil: *„Jáť musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal, dokudž den jest. Přicházíť noc, když žádný nebude moci dělati.“ (J 9,4) 50* OHC 302.6

„Jednomu každému práci jeho“

„Jako člověk, kterýž daleko odšel, opustiv dům svůj, a poručiv služebníkům svým vládařství, a jednomu každému práci jeho, vrátnému přikázal, aby bděl.“ (Mk 13,34) OHC 303.1

Každý máme svou vlastní práci, svou osobní zodpovědnost, účet, který musíme předkládat a musíme si zajistit svou vlastní spásu, neboť je to naše osobní věc. ... Zbožnost a poslušnost ostatních nás nespasí ani za nás nebude dělat naši práci. Jejich úsilí nebude nikdy zaznamenáno vedle našich jmen jako naše úsilí. ... OHC 303.2

Bůh dal každému z nás jeho práci, ne časnou práci jako setbu a sklizeň, leč budování jeho království, přivádění duší k poznání pravdy a chce, abychom to považovali za svou základní a nejdůležitější povinnost. Bůh má na nás požadavky. Obdařil nás schopnostmi a dal nám příležitosti a je na nás, abychom je rozpoznávali a využívali. Tyto povinnosti vůči Bohu nemůže splnit nikdo než my sami osobně. Nikdo se nebude moci vymlouvat, že následoval příklad jiných, kteří zanedbávali své povinnosti, ... protože Ježíš je vyvýšen jako jediný opravdový Vzor – bezúhonný, neposkvrněný, nezkažený. ... OHC 303.3

Jsou tací, jež se spolčují, aby činili zlo a zdá se, že si myslí, že nemají žádnou osobní zodpovědnost. Bůh je však bere k zodpovědnosti za každý dokonáný skutek, u něhož byl i ten nejnepatrnější záměr mařit Kristovo dílo. Ať jsou spolčeni s více či méně lidmi, jejich hřích je stejný. Máme osobní zodpovědnost. Měli bychom hledět především na to, abychom si plnili své úkoly. Budujeme všemi svými slovy a skutky Kristovo království nebo je boříme? Kristus říká každému z nás: *„Následuj mne.“* Buďme tedy následovníky Ježíše Krista.⁵¹ OHC 303.4

Nyní je doba, kdy musíme pracovat. V této době si musíme utvářet charakter podle Božského Vzoru. ... Budeme-li znát Krista, budeme ho odhalovat ostatním. *„Jakož jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět.“* (J 17,18) Kristus přišel na svět, aby zastupoval a ztělesňoval Otce a práci, kterou nám dal, je ztělesňovat jeho charakter. Tohoto úkolu nemůžeme být zproštěni.⁵² OHC 303.5

Malá církev u nás doma

„Ježíš pak nedopustil mu, ale řekl jemu: Jdi k svým do domu svého, a zvěstuj jim, kterak veliké věci učinil tobě Pán, a že slitoval se nad tebou.“ (Mk 5,19) OHC 304.1

Při vytváření si svého vztahu k Ježíši se proměněný člověk pouze vrací ke svému (původnímu) povolánímu vztahu k Bohu. Stává se ztělesněním Ježíše. ... Jeho úkoly se nacházejí všude kolem něho; nablízku i v dálce. Základní povinnosti má vůči svým dětem a nejbližším příbuzným. Nic ho nemůže omluvit za zanedbávání vlastního rodinného kruhu kvůli věnování pozornosti širšímu okruhu lidí mimo rodinu. Ve dni závěrečného účtování budou otcové a matky muset odpovídat na otázky o svých dětech. Budou tázáni co dělali a říkali pro to, aby zajistili spásu duší, u nichž na sebe vzali zodpovědnost za jejich přivedení na svět. ... OHC 304.2

Otcové a matky, dovolujete svým dětem vyrůstat v nečistotě a hříchu? Ani velké dobro činěné pro ostatní nezruší dluh, který máte vůči Bohu v péči o své děti. Na prvním místě je péče o duchovní blaho vaší rodiny. Berte ji sebou ke kříži a pečujte o ni jako ti, kteří musejí skládat účty.

OHC 304.3

Rodiče by se měli snažit získat spolupráci svých dětí. Pak se děti mohou stát Božími pomocníky. Některé domácnosti mají doma jakousi malou církev. Vzájemná láska zde váže srdce k srdci a jednota, jež panuje mezi členy těchto rodin, je nejúčinnějším kázáním, jaké je možno vést o uplatňování zbožnosti v životě. OHC 304.4

Když rodiče svědomitě plní svůj úkol v rodině, krotíce, kárajíce, radíce, doporučující a vedouce své děti – otec jako kněz domácnosti a matka jako domácí misionářka zaujímají přesně to místo, kde je chce mít Bůh. Svědomitým plněním svého úkolu doma rozmnožují své síly pro činění dobra i mimo domov. Stávají se lépe uzpůsobenými pro práci v církvi. Samostatným vychováváním svého stádečka a připoutáváním svých dětí k sobě a k Bohu se otcové a matky stávají Božími pomocníky. ... Členové jejich rodiny se stávají členy královské rodiny nad námi, dětmi nebeského Krále.⁵³ OHC 304.5

Žádná polovičatost ve službě bohu

„Kdož není se mnou, proti mně jest; a kdo neshromažďuje se mnou, rozptylujeť.“ (Mt 12,30)

OHC 305.1

Mí křesťanští spolupracovníci, zatím jsme daleko od dosažení Božské úrovně. Naše skutky neodpovídají našim výsadám a možnostem. ... OHC 305.2

Ve službě Bohu nemůže být žádná polovičatost. ... Ať nikdo nečeká, že bude ustupovat světu a přitom mít Hospodinovo požehnání. Necht' Boží lid vyjde z tohoto světa a odliší se. Snažme se ještě zaníceněji poznat a činit vůli našeho Otce v nebesích. Přijímejme světlo pravdy, jež na nás svítí, tak, aby se jeho zářivé paprsky od nás odrážely na svět. Ukazujme nevěřícím, že víra, na níž lpíme, z nás dělá lepší muže a ženy, že je to živá skutečnost posvěcující charakter a přinášející proměnu do života. ... Budiž naše slova zaměřena na nebeské věci. Obklopme se ovzduším radostné křesťanské zdvořilosti. Ukazujme, že naše náboženství může obstát ve zkoušce zkoušek. Dokazujme světu svou laskavostí, shovívavostí a láskou sílu naší víry. OHC 305.3

Mnozí z těch, kdo si vedli dobře v křesťanském životě, ztrácejí duchovní sílu a svou zálibou v prázdných a hloupých rozmluvách upadají do moci nepřitele. Nedokáží vzhlížet k Bohu se svatou důvěrou a žádat o potřebnou sílu. Svým bezbožným chováním stojí v cestě duším, které by se bývaly dostaly k Bohu. Necht' si tito nezodpovědní povrchní lidé pamatují, že každé slovo a skutek je zachycováno v nebeské knize. Ruka žádného člověka z ní nemůže vymazat ani jednu hanebnou skvrnu. ... OHC 305.4

Každý den se dostáváme do styku s těmi, kdo neznají Krista a pravdu. Budeme s nimi mluvit jen o svém zaměstnání či hospodářství a o svých ziscích a ztrátách anebo budeme mluvit o věcech, jež se týkají našeho budoucího života? Budeme se snažit získat jejich duše pro Ježíše? Och, jak ostudné zanedbávání povinností je v nebeské knize zaznamenáno u jmen mnoha těch, kdo se prohlašují za Kristovy následovníky! Zpytujeme upřímně sami sebe ve světle Božího Slova a snažme se objevit každý charakterový nedostatek, abychom *„umyli roucha svá a zbílili je ve krvi Beránkově“* (Zj 7,14). 54 OHC 305.5

Odměny za službu

„Dobré jest muži tomu, kterýž by nosil jho od dětinství svého.“ (Pl 3,27) OHC 306.1

Hospodin povolává mladé muže a ženy do své služby. Mladí jsou vnímaví a přístupní, nadšení, plní života a naděje. Jakmile jednou zažijí na vlastní kůži ducha sebeobětování, nebudou již spokojeni s ničím jiným než stálým učením se od Velkého Učitele. ... OHC 306.2

Při našem působení ve spojení s Velkým Učitelem získáváme stále cennější zkušenosti. Schopnosti naší mysli se rozšiřují a svědomí je pod Božským vedením. Ježíš získává do své moci celou naši bytost. V bezpečí jsme jedině, když mu to dovolíme, neboť nablízku je i někdo jiný, číhající na příležitost, aby do nás vstoupil a začal své ničivé dílo. Proto když vstupujeme do Boží služby, nechejme ho zmocnit se celé bytosti, těla, duše i ducha. ... OHC 306.3

Nikdo nemůže být opravdu spojen s Kristem, uplatňovat v životě jeho učení a poddávat se jeho jhu zdrženlivosti, aniž by pochopil to, co nemůže nikdy vyjádřit slovy. Napadají ho nové vzácné myšlenky. Rozum dostává světlo, vůle odhodlání, svědomí citlivost a představivost čistotu.⁵⁵ OHC 306.4

Mladí muži a ženy, kteří jsou skutečně proměněni, zanechávají všech nepravostí. ... Jestliže chápou škodlivost a ohavnost hříchu, nenávidí jej a přicházejí kající k Ježíši, očišťující svou duši podřízením se pravdě, pak jim může být svěřena určitá část velkého díla. ... OHC 306.5

Bůh čte lidská srdce, váží lidský charakter a zná skutky každého člověka. Svého Ducha dává úměrně podle projevů oddanosti a sebeobětování těch, kdož se podílejí na jeho díle.⁵⁶ OHC 306.6

Mládež je silná. Není znavena tíhou let a starostí. Její city jsou vřelé a když bude oprostěna od světa a přivedena před Krista a nebesa, pak vykonává Boží vůli, bude mít naději na lepší život, jenž nepomine. Pak zůstane navždy věrná Bohu, korunována nesmrtelnou slávou, ctí a věčným životem.⁵⁷ OHC 306.7

Vyvarujte se přehnaného sebevědomí

„Dí jemu Petr: Pane, proč bych nemohl nyní jíti za tebou? Duši svou za tebe položím. Odpověď jemu Ježíš: Duši svou za mne položíš? Amen, amen, pravím tobě: Nezapívat kohout, až mne třikrát zapříš.“ (J 13,37.38) OHC 307.1

Nedlouho před Petrovým pádem mu Ježíš řekl: *„Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici.“* (L 22,31) Jak opravdové bylo Spasitelovo přátelství k Petrovi! Jak soucitné bylo jeho varování! Toto varování mu však Petr zazlival. V přílišné sebejistotě přesvědčeně prohlásil, že by nikdy neudělal to, před čím ho Ježíš varoval. *„Pane,“* pravil: *„s tebou hotov jsem i do žaláře i na smrt jíti.“* Jeho přehnané sebevědomí ukazovalo na jeho pád. Pokoušel satana, aby ho pokoušel a podlehl trikům tohoto prohnaného nepřítele. Když ho Ježíš potřeboval nejvíce, postavil se na stranu nepřítele a otevřeně zapřel svého Pána. ... OHC 307.2

Mnoho lidí stojí nyní tam, kde stál Petr, když v přílišném sebevědomí prohlásil, že svého Pána nikdy nezapře. Kvůli své přehnané sebejistotě se stávají snadnou obětí satanových lstí. Ti, kdož si uvědomují svou slabost, věří ve vyšší sílu než mají sami. A když vzhlíží k Bohu, ďábel proti nim nic nezmůže. Ale ti, kteří věří ve vlastní já, jsou velmi snadno poraženi. Mějme na paměti, že pokud nebudeme dbát varování, která nám dává Bůh, je před námi pád. Ježíš neochrání před ranami toho, kdo se dobrovolně postaví na stranu nepřítele. Přehnaně sebevědomého člověka, jenž jedná jakoby věděl více než jeho Pán, nechá pokračovat v jeho spoléhání se na svou domnělou sílu. Pak však přijde utrpení, zmrzačený život nebo možná i porážka a smrt. OHC 307.3

Nepřítel v tomto boji využívá nejslabších míst v obraně těch, na něž útočí. Zde provádí ty nejnelitostnější výpady. Křesťan by ve své obraně neměl mít žádné slabé místo. Měl by být opevněn jistotou, kterou tomu, kdo vykonává Boží vůli, dává Písmo svaté. Když bude následovat příklad Toho, jenž pokušitele odbyl slovy: *„Psáno jest,“* odnese si pokoušená duše vítězství. Může stát v bezpečí pod ochranou slov: *„Tak pravil Hospodin.“* 58 OHC 307.4

Síla pro křesťanský závod

„Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží, všickni zajisté běží, ale jeden bere základ? Tak běžte, abyste dosáhli. A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdržlivý. A oni zajisté proto, aby porušitelnou korunu vzali, ale my neporušitelnou.“ (1 K 9,24.25) OHC 308.1

Abychom mohli Bohu prokazovat dokonalou službu, musíme mít jasnou představu o jeho vůli. To nás nutí jíst pouze zdravá jídla připravená jednoduchým způsobem, abychom neuškodili jemným nervům svého mozku a mohli si uvědomovat hodnotu Kristovy oběti a nesmírnou cenu jeho očišťující krve. ... OHC 308.2

Jestliže se lidé dokáží přinutit ve všech věcech ke zdrženlivosti pro tak světskou odměnu za své snažení jako je vavřínový věnec a pomíjivá koruna, oč více by tak měli činit ti, kdož prohlašují, že usilují nejen o „neporušitelnou“ korunu nesmrtelné slávy, ale i o život, jenž bude trvat tak dlouho jako Boží trůn, bohatství, jež jsou věčná, pocty, jež jsou nezničitelné a nepomíjivé bříme slávy. Nepovedou podněty kladené před ty, kdož běží křesťanský závod, tyto lidi k odpírání a zdrženlivosti ve všech věcech? ... OHC 308.3

Naše upřímná a silná touha vykonávat Boží vůli by měla způsobovat, že náš zápal pro věc bude vynikat nad úsilím těch, kteří mají jiné záměry, o tolik, oč je vyšší hodnota cíle, který se snažíme dosáhnout. Poklad, o jehož získání usilujeme, je nepomíjející, nesmrtelný a přenádherný, zatímco to, za čím se žene světák, vydrží stěží jeden den. ... OHC 308.4

Nechť úspěch na tomto světě není naší velkou starostí, nechť se však naše duše hluboce zabývá otázkou: „Jak se dostanu na lepší svět? Co musím dělat, abych byl spasen? ... Je nutno zaujmout takový postoj, kdy člověk „všecky věci pokládá škodou býti, aby Krista získal“. Oddanost musí být naprostá. Bůh nepřipustí žádnou výhradu, žádnou částečnou oběť, žádné uctívání model. Všichni musí zemřít pro své vlastní já a pro svět. Projevujme tedy každý den svou oddanost Bohu. Věčný život stojí za celoživotní, vytrvalé a neúnavné úsilí.⁵⁹ OHC 308.5

„Budiž sebe pilen“

„Budiž sebe pilen i učení, v tom trvej; nebo to čině, i samého sebe spasiš, i ty, kteříž tebe poslouchají.“ (1 Tm 4,16) OHC 309.1

Příkazu daného Timoteovi by mělo být dbáno v každé domácnosti a měla by se jím řídit výchova v každé rodině a škole. ... OHC 309.2

Nejvyšším cílem naší mládeže by nemělo být usilovat o něco nového a neobvyklého. O nic takového se Timoteus ve své mysli a při své práci nesnažil. Mladí by si měli pamatovat, že jedinou silou v ruce nepřítele všeho dobrého, kterou je může zničit, jsou vědomosti. Byl to velmi chytrý tvor, který měl vysoké postavení v andělském zástupu a nakonec se stal rebelem. Mnoho lidí s mimořádně vyvinutými rozumovými schopnostmi je jeho mocí vedeno do zajetí. Mladí by se měli nechat vést učením Písma svatého a vetkat je do svých myšlenek a praktického života. Pak budou mít přednosti pokládané v nebeských dvorech za nejvyšší. Skryjí se v Bohu a jejich život bude přispívat k jeho slávě.⁶⁰ OHC 309.3

„Budiž sebe pilen i učení.“ Člověk se musí především snažit, aby sám byl příkladem. Nejprve se oddejte Pánu a nechejte se zasvětit do jeho služby. Zbožný příklad doprovázený řádně uspořádaným životem toho řekne o pravdě a pro pravdu mnohem více než sebevětší výmluvnost. Vyčistěte lampu duše a naplňte ji olejem Ducha svatého. Hledejte u Krista přirozený půvab a chápavost, jež vám umožní dělat svou práci s úspěchem. Učte se od něho, co znamená pracovat pro ty, pro něž dal svůj život. I ten nejschopnější člověk toho může dosáhnout jen velmi málo dokud v něm není Ježíš, ta naděje a síla života.⁶¹ OHC 309.4

Ušlechtilost a všestrannost v dospělém věku nepřichází náhodou. Je výsledkem budování charakteru v raném mládí, výsledkem uplatňování Božího zákona doma v rodině.⁶² OHC 309.5

Bůh chce mládež naplnit silou shůry, aby všichni, kdo stojí pod krví potřísněnou korouhví Ježíše Krista, naléhali na lidské duše, varovali je a přiváděli na bezpečné stezky a stavěli nohy mnoha lidí na Skálu věků.⁶³ OHC 309.6

Boží pomocníci

„Božíť jsme zajisté pomocníci, Boží rolí, Boží vzdělání jste.“ (1 K 3,9) OHC 310.1

Člověk nemůže být na nebesa vytažen, nemůže se tam nechat nečinně zavést. Musí se sám chopit vesel a působit jako Boží pomocník.⁶⁴ OHC 310.2

Pokud se domníváte, že můžete vesla odložit a i pak se dostávat kupředu proti proudu, jste na omylu. Pouze s upřímným úsilím a opírajíce se do vesel veškerou svou silou můžete plout proti proudu. Kolik lidí je slabých jako moucha, a přitom mají nikdy neselhávající Zdroj síly! Nebesa jsou připravena obdarovávat nás, abychom byli silní v Bohu a „dosáhli plnosti postavy mužů a žen v Kristu.“ Ale kdo z vás v minulosti postupoval vpřed na cestě ke svatosti? ... Kdo dokázal dosahovat jeden vzácný výsledek za druhým, až byla závist, pýcha, zloba, žárlivost a každá zlá skvrna odstraněna a zůstaly jen přednosti Ducha svatého? ... OHC 310.3

Bůh nám pomůže, budeme-li připraveni jeho pomoc přijmout. Hospodin říká: *„Zdali sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj, aby, pravím, učinil se mnou pokoj.“* (Iz 27,5) To je požehnaný slib. Mnohokrát když jsem ztrácela odvahu a byla téměř zoufalá, obracela jsem se k Hospodinu s tímto jeho slibem. ... A když jsem se zmocnila jeho síly, nalezla jsem pokoj, *„kterýž převyšuje všeliký rozum“*.⁶⁵ OHC 310.4

Pro spásu lidské duše působí dvě hlavní síly. Je k tomu potřebné spolupůsobení člověka a Božských sil – Božských vlivů a pevné, živé a působivé víry. Pouze takto se může člověk stát Božím pomocníkem. Hospodin neschvaluje u žádného z nás slepou důvěřivost. Neodmítá lidské chápání, ale žádá, aby lidská vůle byla spojena s Božskou vůlí. Volá po horlivém uplatňování důvtipu lidské mysli a lidského vkusu a schopností při hledání pravdy, která je v Ježíši. ... Jste Boží pomocníci.⁶⁶ OHC 310.5

Rozvážili jste si všechno dobře?

„Na světě ssoužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.“ (J 16,33) OHC 311.1

Vykupitel světa předkládá svým následovníkům plán bitvy, v níž žádá jejich účast a vyzývá je, aby si všechno dobře rozvážili. Ujišťuje je, že v jeho vojsku jsou andělé, jež vynikají svou silou a umožní těm, kdo v něho věří, udatně bojovat. Jeden zažene tisíc a dva obrátí na útěk deset tisíc – ne svou vlastní silou, nýbrž skrze moc Všemohoucího. Je s nimi Velitel Hospodinova zástupu, který přebírá velení vojska a vede je k vítězství. *OHC 311.2*

Kvůli své lidské slabosti a kvůli své hříšnosti se možná chvějí strachy, když vidí ohromné houfy sil temnoty, ale mohou se radovat, když vzhlednou k Božím andělům připraveným pečovat o ty, kdož budou dědici spásy. Mohou se radovat, když si uvědomí, že Velitel Hospodinova zástupu je povede kupředu v každém střetu se světskými i nadpřirozenými nepřáteli. ... Váš Vůdce je vítěz. Postupujte vpřed k vítězství. ... *OHC 311.3*

Jak drahocenná jsou tato ujištění, že nebudeme nikdy ponecháni ani u jednoho kroku jen se svou vlastní omezenou silou, neboť On řekl: *„Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím.“* (Žd 13,5) Na naší straně jsou neviditelné zástupy. Nepozorované síly přehlíží celý šik zla a pomoc je nablízku. Bude nám dáno nejen to, co je nezbytné, ale dostaneme i výhodu. ... *OHC 311.4*

Každému křesťanovi jsou určena slova, jež byla řečena Petrovi: *„Satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby nezhynula víra tvá.“* (L 22,31.32) Díky Bohu nejsme ponecháni sami sobě. Bůh je naše jistota. Satan nemůže nikdy poznamenat věčným neštěstím toho, koho Ježíš svým včasným zákrokem připravil na jeho pokoušení, neboť v Kristu je milost pro každou duši a byla připravena cesta úniku před pokušením, aby nikdo nemusel umdlévat při útoku nepříteli.¹ *OHC 311.5*

Snesete oheň toho, jenž očisťuje?

„Aby zkoušení víry vaší, mnohem dražší nežli zlato, kteréž hyne, a však se v ohni zkušuje, nalezeno bylo vám k chvále, a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista.“ (1 Pt 1,7) OHC 312.1

Zlato „se v ohni zkušuje“, aby se „přečistilo“, ale víra, která je očisťována zkouškou, je dražší než čisté zlato. Dívejme se tedy na zkoušky rozumně. Nepodstupujme je s reptáním a nespokojeností. Nedopouštějme se chyb utíkáním z nich. V dobách zkoušek musíme lpět na Ježíši a jeho slibech.

OHC 312.2

Někdo se mne zeptal: „Nemalomyslníte v dobách, kdy jste zkoušena?“ Já jsem odpověděla: „Ano, pokud malomyslněním myslíte smutek nebo sklíčenost.“ „Nehovoříte s někým o svých pocitech?“ „Ne, je to doba mlčení, doba, kdy je třeba udržet jazyk na uzdě a jsem vždy rozhodnuta nevysslovit ani slovo pochybnosti nebo zloby, abych nevrhla žádný stín stísněnosti na ty, s nimiž se stýkám. Říkám si: Snesu oheň Toho, jenž očisťuje, nenechám se jím strávit. Když mluvím, mluvím o světle, mluvím o naději a víře v Boha, mluvím o spravedlnosti, o dobrotě, o lásce ke Kristu, svému Spasiteli, mluvím tak, abych nasměrovala mysl ostatních k nebesům a nebeským věcem, ke Kristovu působení na nebi pro nás a našemu působení na zemi pro něho.“² OHC 312.3

Oheň, kterým jsme zkoušeni, odstraňuje nečistotu. Když Vykupitel uvidí, že se ve vás dokonale odráží jeho obraz, zbaví vás tohoto ohně. Nebudete ponecháni, aby vás oheň strávil a zkoušku ohněm nebudete muset podstupovat déle než je nutno pro vaše očistění. Ale abyste odráželi Božský obraz, je třeba podvolit se tomu, co pro vás bylo vybráno, abyste mohli být očistěni a zbaveni každé skvrny a vady – aby na vašem křesťanském charakteru nezůstal sebemenší kaz. Kéž vám Hospodin pomůže... rozhodnout se plnit Boží vůli a uskutečňovat jeho dílo. ... Pohled'te vzhůru! Ježíš žije. Ježíš miluje. Ježíš se slitovává a přijme vás se všemi vašimi břemeny starostí a soužení, když k němu přijdete a složíte je na něho. Slíbil, že nikdy neopustí ty, kdož v něho vkládají svou důvěru.³ OHC

312.4

Radost skrze Kristova utrpení

„Nejmilejší, nebudiž vám divný ten příšlý na vás oheň, pro zkušení vás, jako by se vám něco nového přihodilo. Ale z toho, že jste účastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s veselím.“ (1 Pt 4,12.13) OHC 313.1

Ne vždy si uvědomujeme, že posvěcení, po němž tak vroucně toužíme a o něž tak vroucně prosíme, přichází skrze pravdu a Boží prozíratelnost způsobem, který nejméně očekáváme. Když hledáme radost, hle je zde žal. Když očekáváme pokoj a duševní vyrovnanost, přichází na nás nedůvěra a pochybnosti, protože se ocitáme pohroužení do zkoušek, kterým se nemůžeme vyhnout. V těchto zkouškách dostáváme odpovědi na své modlitby. Abychom byli očištěni, musí na nás vzplanout oheň soužení a naše vůle se musí podrobit Boží vůli. ... Bůh pokládá za nejlepší dát nám takovou výchovu, která nás učiní vhodnými pro požehnání, o něž tak snažně prosíme. OHC 313.2

Neměli bychom malomyslně, dávat průchod pochybnostem a myslet si, že naše prosby a modlitby nejsou vnímány. Měli bychom se s větší důvěrou spolehnout na Krista a nechat ho odpovědět na naše modlitby způsobem jemu vlastním. Bůh neslibil dávat nám své požehnání způsobem, který jsme vyznačili. ... Boží plány jsou vždy nejlepší, i když je někdy nechápeme. Dokonalost křesťanského charakteru je možno docílit pouze prací, střety a odpíráním. Na to někdy nejsme připraveni a nepočítáme s bolestným a často velmi zdoluhavým očišťováním, jež je pro nás nutné, abychom mohli být přizpůsobeni Kristovu obrazu. Bůh často na naše modlitby odpovídá způsobem, který nejméně očekáváme. Uvádí nás do situací, jež nás zkoušejí, aby odhalil, co je v našem srdci. Aby v nás podpořil rozvoj křesťanských předností, uvádí nás do situací, které po nás vyžadují zvýšené úsilí, abychom si udrželi víru a uplatňovali ji v praktickém životě. OHC 313.3

Mějme stále na paměti jak nevypověditelně vzácné jsou Boží dary – přednosti jeho Ducha – pak nikdy necouváme před jeho zkouškami, ať jsou pro nás sebevíce bolestné nebo ponižující.⁴
OHC 313.4

Znamení věčné smlouvy

„Nebo když bude duha ta na oblaku, popatřím na ni, abych se rozpomenul na smlouvu věčnou mezi Bohem a mezi všelikou duší živou v každém těle, kteréž jest na zemi.“ (Gn 9,16) OHC 314.1

Častokrát jsme navštívili umělecké galerie a obdivovali umění malířů obrazů ztvárnujících velkolepou duhu – Boží zaslíbení, ale před časem se nám naskytl pohled na nejnádhernější duhu, jakou jsme kdy viděli. Viděli jsme rozmanité barevné odstíny – karmínovou, nachovou, modrou, zelenou, stříbrnou a zlatou barvu, všechny dokonale sladěné Velkým Umělcem. Byli jsme uchvázeni krásou tohoto obrazu na nebesích. OHC 314.2

Když se díváme na duhu na nebi, znamení Božího slibu člověku, že bouře jeho hněvu již nezpustoší náš svět potopou, myslíme na to, že na tuto nádhernou podívanou hledí také jiné oči než oči smrtelníků, neboť i andělé se radují z pohledu na toto vzácné znamení Boží lásky ke člověku. Dívá se na ni i Vykupitel světa, protože tato duha byla na nebe uvedena skrze jeho prostřednictví jako znamení slibu člověku. Na duhu na oblacích se dívá též sám Bůh a myslí na věčnou smlouvu mezi sebou a člověkem. ... Tato duha ztělesňuje Ježíšovu lásku, která obepíná zemi a dosahuje do nebe, spojující člověka s Bohem a zemi s nebem. OHC 314.3

Když hledíme na tuto překrásnou podívanou, můžeme se radovat z jistoty, že sám Bůh se dívá na toto znamení svého slibu a že když se na něj dívá, myslí na děti země, kterým jej dal. Jejich utrpení, nebezpečí a zkoušky před ním nejsou skryty. Můžeme se radovat ze své naděje, neboť nad námi je duha Božího slibu a on nikdy nezapomene na děti, o které pečuje. Jak těžké je pro mysl smrtelníka pochopit vzácnou Boží lásku a něhu a jeho blahosklonnost, jež nemá obdoby, neboť řekl: „Popatřím na duhu na oblaku a rozpomenu se na tebe.“ OHC 314.4

Och, jak lehké je pro nás zapomenout na Boha, a přitom on na nás nezapomíná nikdy. Neustále na nás pamatuje svými dary.⁵ OHC 314.5

Bůh mluví skrze mlčení

„Já Jan, i bratr váš, i spoluúčastník v ssoužení, i v království, i v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově, kterýž slove Patmos, pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista.“ (Zj 1,9) OHC 315.1

Dovolením, aby byl Jan vyhnán na ostrov Patmos, Ježíš tomuto svému učedníkovi umožnil poznat nejvzácnější pravdu pro osvětlení věřících. Nechal ho v osamění, aby jeho ucho i srdce mohlo být posvěceno pro přijetí této pravdy. ... Pronásledování Janových nepřátel se stalo prostředkem milosti. Na Patmos byla seslána záře zmrtvýchvstalého Spasitele. ... Jaká sobota to byla pro osamělého vyhnance! ... Nikdy se nedozvěděl tolik o Ježíši. Nikdy nepoznal tak velebnou pravdu. OHC 315.2

Boží služebník často považuje světské záležitosti za základ pro svou službu. Jeho mysl je ovlivňována vším, co se říká a dělá. ... Považuje své vlastní já za nepostradatelné. Bůh říká: „Tato ubohá duše ztratila ze zřetele mne a mou dostatečnost. Musím do jeho srdce poslat své světlo a svou oživující sílu. Musím ho připravit na přijetí pravdy tím, že jeho oči pomažu nebeským kollyriem. Dívá se na příliš mnoho věcí. Jeho zrak není upnut na mne. ...“ OHC 315.3

Někdy si Hospodin dělá svou cestu k lidské duši způsobem pro lidstvo bolestným. Musí duši opevnit proti samolibosti a sebelásce, aby jeho služebník nepovažoval slabosti a poklesky své neposvěcené povahy za přednosti a nebyl zničen velebením sebe sama. OHC 315.4

Kdyby se ti, kdož tvrdí, že věří vznešeným pravdám platicím pro tuto dobu, připravovali studiem Písma svatého, vroucí modlitbou a uplatňováním víry v životě, byli by tam, kde by na ně svítilo světlo, po němž tak touží. ... Často je nutná výmluvnost mlčení před Bohem. Když je mysl udržována v neustálém vzrušení, uši nemohou slyšet pravdu, kterou Hospodin chce sdělit svým věřícím. Ježíš zbavuje své děti toho, co zaměstnává jejich pozornost, aby mohly vzhlížet k jeho slávě.⁶

OHC 315.5

Příprava potřebná pro nebe

„Nebo on zná cestu, kteráž jest při mně; bude-li mne zkušovati, jako zlato se ukáží.“ (Jb 23,10)

OHC 316.1

Hospodin pomáhá těm, kdo v něho vkládají svou důvěru. Věrní získávají vzácná vítězství. Dostává se jim vzácného poučení. Nabývají vzácné zkušenosti, jež jsou velkou výhodou v dobách zkoušek a pokušení. Těm, kdož přičítají všechnu slávu Bohu a nepřivlastňují si žádné zásluhy, bude svěřováno stále více Božích darů. Zkoušky, které snášejí s trpělivostí a kterými procházejí s věrností, dokazují, že jsou hodni toho, aby jim byla svěřena zodpovědnost a Bůh je činí vykonavateli své vůle. ... OHC 316.2

Pozemské rozpory poskytují přípravu potřebnou pro utváření charakteru vhodného pro nebeské dvory. Máme se stát členy královské rodiny a těm, kdo milují Boha a podřizují se jeho vůli, *„všecky věci napomáhají k dobrému“*. OHC 316.3

Bůh pro nás znamená pomoc vždy, když ji potřebujeme. Je dokonale seznámen s těmi nejniternějšími myšlenkami našeho srdce, se všemi záměry a cíli našich duší. Když jsme zmateni, pak ještě dříve než se mu otevřeme se svou úzkostí, dělá opatření pro naše vysvobození. Náš žal nezůstává nepovšimnut. Vždy ví mnohem lépe než my, co je třeba pro dobro jeho dětí a vede nás tak, jak bychom chtěli být vedeni, kdybychom se dokázali vyznat ve vlastním srdci a vidět své skutečné potřeby a svá nebezpečí tak, jak je vidí on. Leč smrtelníci jen zřídka znají sami sebe. Neuvědomují si vlastní nedostatky. ... Bůh je zná lépe než oni sami a ví, jak je vést. ... OHC 316.4

Budeme-li mu důvěřovat a svěříme-li svůj osud do jeho rukou, bude naše kroky vést pravou stezkou, která nás dovede k vítězství nad každou škodlivou vášní a každým charakterovým rysem, který je nepodobný charakteru našeho Božského Vzorů.⁷ OHC 316.5

Bůh ví, co je nejlepší

„Každé pak trestání, když přítomné jest, nezdá se býti potěšené, ale smutné, než potomť rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteříž by v něm pocvičeni byli.“ (Žd 12,11) OHC 317.1

Bůh ví, co je nejlepší pro naše dobro. Zvláštní pravidla, kterým nás podřizuje, v nás mají rozvíjet ne nejhorší a nejošklivější charakterové rysy, nýbrž Kristovu mírnost a příjemnost a všechny jeho vzácné přednosti. OHC 317.2

Potřebujete se učit v Kristově škole, abyste se mu stali podobni. Bůh svou milost přizpůsobuje zvláštním potřebám každého člověka. *„Dostí máš na mé milosti.“* (2 K 12,9) Vaše břemeno těžkne; vzhledněte tedy vzhůru a pomocí víry se chytňte pevněji Ježíšovy ruky, ruky svého mocného pomocníka. Obtíže jeho lidu nacházejícího se uprostřed nebezpečí posledních dní tohoto světa stále sílí a proto posílá své anděly, aby šli celou cestu po našem boku, přivádějíce nás blíže a blíže k jeho krvácejícímu boku. Přicházejí stále větší zkoušky a menší zkoušky upadají v zapomnění. ... OHC 317.3

Musíte zůstat čistí, spravedliví a pevní, pamatujte, že váš charakter se otiskává do nebeské knihy. ... Neexistuje okolnost, situace, potíže nebo strádání, která by nám mohla zabránit žít překrásný život v křesťanské věrnosti a chovat se podle křesťanských zásad. ... Vítězství nezískáváme vyhýbáním se zkouškám – zbavováním se jich – ale jejich hrdinným podstupováním a trpělivým snášením.⁸ OHC 317.4

Každý se setká se zkouškami. ... Budete-li vzhlížet k Ježíši, budete-li v něho věřit jako ve svého vlastního Spasitele, budete provedeni všemi zkouškami a jejich trpělivým snášením budete získávat sílu pro snášení dalších a dalších zkoušek.⁹ OHC 317.5

Omezenost našeho chápání nám neumožňuje rozeznat na pravidlech, kterým Bůh podřizuje svou církev a šlechetných darech, které poskytuje, jeho láskyplnou péči. Ve všech časech úzkosti a vnitřního zmatku je Bůh jistým útočištěm pro své lidi. V jeho ochranném stínu se mohou bezpečně držet jeho cesty. V utrpení určeném k tomu, aby je očistilo, musí být jejich útěchou síla Evangelia. Jeho jistá slova jsou pro ně pevností.¹⁰ OHC 317.6

8. listopadu

Všecky věci napomáhají k dobrému

„Vímět' pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podle uložení jeho povolání jsou.“ (Ř 8,28) OHC 318.1

Srdce podvolené moudrým Božím pravidlům plně důvěřuje všemu, co vychází najevo skrze jeho prozřetelnost. ... Kdyby Bůh nechal každého dělat, co se mu zlíbí, vzkvétala by pýcha a domýšlivost a v lidských srdcích by nebyla pěstována pokora. Správně se mohou chovat jen ti, kdo jsou opravdu pokorní. OHC 318.2

Až nás Bůh vyzkouší ve škole zkušeností, věci, jež jsme možná tak hodně toužili dělat, nabudou svou pravou podobu a mezi našimi největšími přednostmi budou považovány za to, k čemu nejsme oprávněni a co by nám bránilo dělat věci, které nás mají připravit na vyšší cíle. Věnování se obyčejným a nenápadným věcem praktického života nám má zabránit ve snaze dělat věci, pro které jsme nebyli vybaveni a které nepřinášejí žádný užitek. Naše plány často selhávají, aby mohly být plně úspěšné plány, které s námi má Bůh. V budoucím životě nám budou objasněny zmatky a záhady života, jež tak zklamávaly a mařily naše bláhové naděje. Pochopíme, že modlitby a naděje týkající se určitých věcí, které nám byly odepřeny, patřily mezi naše největší přednosti.¹¹ OHC 318.3

Na tomto světě nemůžeme očekávat pouze slunce. Budou se kolem nás honit mraky a bouře a my musíme být připraveni udržet svůj zrak upjatý tam, kde jsme viděli naposledy světlo. Jeho paprsky mohou být skryty, ale stále žijí, za mraky stále svítí. Nám přísluší čekat, bdít, modlit se a věřit. Až mraky zmizí, budeme si slunečního světla více vážit. Budeme-li věřit v Boha v temnotě stejně jako ve světle, dočkáme se jeho spásy.¹² OHC 318.4

Všechny zkoušky, všechno soužení, všechn pokoj i zdraví a naděje, všechn život a úspěch je v Božích rukou a on tím vším vládne pro dobro svých dětí. Naší výsadou je být pokornými prosebníky, žádat od Boha cokoli a vše, předkládající naše žádosti v podřízenosti jeho moudrým záměrům a nekonečné vůli.¹³ OHC 318.5

Vidět neviditelné

„Nebo toto nynější lehoučké ssoužení naše převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí, když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné.“ (2 K 4,17.18) OHC 319.1

Bude-li naše mysl upjata na věci, které jsou věčné, a ne na věci pozemské, uchopíme za ruku nekonečnou sílu a co nás pak může zarmoutit? ... OHC 319.2

Nemusíme být necháni na pospas satanově moci. ... Boží děti by neměly satanovi dovolit stavět se mezi ně a jejich Boha. Pokud mu to dovolíte, bude vám říkat, že vaše soužení je nejhorší a nejtěžší, jaké kdy smrtelníka postihlo. Bude před vaše oči dávat svá zvětšovací skla a ukazovat vám vše ve zveličené podobě, aby vás utopil ve sklíčenosti. ... Řiďte se Slovem Božím jako slovem svého rádce, pokorťte před ním svou pochybující duši a s kajícíností v srdci řekněte: „Zde skládám své břímě. Nedokážu jej unést. Je pro mne příliš těžké. Skládám jej u nohou svého soucitného Vykupitele.“ ... OHC 319.3

Když vás pokouší satan, nemluvte ani slovo pochybností nebo zloby. Můžete si vybrat, kdo bude ovládat vaše srdce a řídit vaši mysl. Jestliže se rozhodnete dopřávat sluchu návrhům satana, vaše mysl bude vyplněna nevírou a vzpurným zpochybňováním. Můžete mluvit o svých pocitech, ale každá pochybnost, kterou vyslovíte, je semenem, které vyklíčí a ponese ovoce v životě jiného člověka a vliv vašich slov nebude možné zastavit. Vy se možná dokážete vzpamatovat a překonat své období pokušení a satanovy nástrahy, ale ostatní, strženi vaším vlivem, nemusejí být schopni uniknout z nevíry, kterou jste vyvolali. Jak důležité je, abychom lidem kolem sebe říkali jen to, co jim přinese duchovní sílu a světlo do duše! Snažme se pozvedávat lidské duše k Ježíši, „kteréhož neviděvše, milujeme“ a budme naplněni „radostí nevymluvnou a oslavenou“.14 OHC 319.4

Žádná síla nás nemůže odloučit od Krista

„Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zarmoucení-li, aneb úzkost, neb protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečení, čili meč?“ (Ř 8,35) OHC 320.1

Jak vzácná je v době nouze jistota, že jsme ve spojení s Ježíšem! ... Můžeme si říci: „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zarmoucení-li?“ – Ne, neboť to způsobuje, že cítíme, že našim útočištěm je jedině Kristus a k němu se utíkáme pro ochranu. „Aneb úzkost?“ – Ne, neboť on je naše útěcha. *„Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, Otec milosrdenství, a Bůh všelikého potěšení, kterýž těší nás ve všelikém ssoužení našem...“ (2 K 1,3.4) OHC 320.2*

„Neb protivenství?“ – Ne, „Blahoslavení, kteříž protivenství trpí pro spravedlnost, nebo jejich jest království nebeské.“ (Mt 5,10) „Zdali hlad?“ – Ne, neboť máme Boží slib: ... „V hladu vykoupil by tě od smrti.“ (Jb 5,20) „...ve dnech hladu nasycení budou“ (Ž 37,19) Utečeme-li se k Ježíši, budeme plně nasyceni. „Čili nahota?“ – Slyšte Ježíšův hlas: „Radímť, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé.“ (Zj 3,18) ... „Kdo svítězí, tenť bude odín rouchem bílým.“ (Zj 3,5) ... OHC 320.3

„Zdali nebezpečení?“ – Ne, Pavel věděl ze své zkušenosti, co to je být v nebezpečení. ... „V nebezpečení na řekách, v nebezpečení od lotrů, v nebezpečení od svého pokolení, v nebezpečení od pohanů, v nebezpečení v městě, v nebezpečení na poušti, v nebezpečení na moři, v nebezpečení mezi falešnými bratřími.“ (2 K 11,26) „Ale řekl mi: Dosti máš na mé milosti.“ (2 K 12,9) ... „Čili meč?“ ... Meč nemůže zahubit duši, neboť život je „skryt s Kristem v Bohu“. OHC 320.4

Můžeme si tedy společně s Pavlem položit otázku: *„Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?“* Na ni si můžeme odpovědět: *„Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.“ (Ř 8,38.39) 15 OHC 320.5*

Zkouška ohněm soužení

„Ach, nebo veliký jest den tento, tak že nebylo žádného jemu podobného. Ale jakť koli čas jest ssoužení Jakóbova, předceť z něho vysvobozen bude.“ (Jr 30,7) OHC 321.1

Cesta k osvobození od hříchu vede skrze ukřižování vlastního já a střety se silami temnot. Necht' se nikdo nenechá odradit očekáváním těžkých zkoušek, jež je nutno podstoupit v čase soužení Jakóbova, který je teprve před ním a necht' dělá svou práci svědomitě a zaníceně ne pro ten čas, leč pro dnešek. To, co potřebujeme, je znát pravdu tak, jak je v této době v Kristu a mít osobní zkušenost z této doby. V této vzácné závěrečné době zkoušky musíme získat hlubokou a živou zkušenost. Tak si utvoříme charakter, který zajistí naše osvobození v čase soužení. OHC 321.2

Čas soužení je zkouška ohněm, která má ukázat náš charakter podobný Kristu. Je určena k tomu, aby Boží lidi přivedla ke zřeknutí se satana a odolávání jeho pokušením. Poslední střet jim odhalí jeho pravou povahu, a to povahu krutého tyrana a udělá pro ně to, co nemůže udělat nic jiného – vytrhne z nich i s kořeny náklonnost k němu. Neboť mít v lásce a pěstovat hřích znamená milovat a chovat v srdci jeho tvůrce, úhlavního Kristova nepřítele. Když omlouvají hřích a lnou ke zvrácenosti charakteru, věnují ďáblu svou náklonnost a vzdávají mu hold.16 OHC 321.3

Celá nebesa se zajímají o člověka a přejí si jeho spásu. To je hlavní cíl veškerého Božího zacházení s lidmi. ... Největší podiv u nebeského zástupu vzbuzuje to, že tak málo lidí se snaží být uvolněno z otroctví zlých vlivů, tak málo jich chce uplatňovat všechny své schopnosti v jednotě s Kristem ve velkém díle svého osvobození. Kdyby před lidmi mohl být sňat závoj ze skutků velkého podvodníka, aby se ukázala jejich ohavnost a hořkost, jak usilovně by se snažili vzdát se skutků temnoty, jak by si dávali pozor, aby nepodléhali pokušení, jak důkladní by byli při hledání a odstraňování každého nedostatku, který kazí Boží obraz v nich, jak by se horlivě hnuli na stranu Ježíše a jaké snažné prosby o to, aby mohli chodit s Bohem klidněji, šťastněji a blíže k němu, by stoupaly k nebi! 17 OHC 321.4

Klenot nebo kámen?

„V ten den, praví Hospodin zástupů, vezmu tebe, Zorobábeli synu Salatielův, služebníče můj, praví Hospodin, a učiním tě jako pečetní prsten; nebo jsem tě vyvolil, praví Hospodin zástupů.“
(Ag 2,24) OHC 322.1

Křesťané jsou Kristovy klenoty, které by se měly blyštět jeho slávou a vyzařovat světlo jeho krásy. Jejich lesk závisí na tom, jakého broušení se jim dostává. Mohou si vybrat, zda budou vybroušeni či zda zůstanou nevybroušeni. Ale každý, kdo chce být prohlášen za hodna místa v Božím chrámu, musí se podrobit vybrušování. Bez vybroušení, které nám dává Bůh, nemůže odrážet více světla než obyčejný kámen. OHC 322.2

Ježíš říká člověku: „Jsi můj. Koupil jsem tě. Nyní jsi jen hrubý kámen, ale pokud se oddáš do mých rukou, vybrousím tě a lesk, kterým budeš zářit, bude přinášet čest mému jménu. Nikdo vás z mých rukou nevytrhne. Učiním vás svým vzácným pokladem. V den mé korunovace budete klenotem v mé koruně radosti.“ OHC 322.3

Božský Dělník nepracuje s bezcenným materiálem. K podobě paláce vybrušuje pouze vzácné klenoty, obrušující všechny jejich hrubé hrany. Tento postup je bolestný a sužující; zraňuje lidskou pýchu. Ježíš při vybrušování zasahuje hluboko do zkušeností, které člověk ve svém přílišném sebevědomí považoval za úplné a odděluje z jeho povahy vyvyšování se. Odstraňuje z něho přebytečnou vnější slupku a přikládá ho na brusný kotouč, přitlačuje na něho, aby všechna jeho hrubost byla obroušena. Pak, držíce ho jako klenot proti světlu, vidí v něm odraz sebe sama a prohlašuje ho za hodna místa ve své pokladnici. „V ten den, praví Hospodin zástupů, vezmu tebe, ... a učiním tě jako pečetní prsten; nebo jsem tě vyvolil, praví Hospodin zástupů.“ Požehnaná budiž zkušenost, jakkoli těžká, jež dává kameni novou hodnotu a způsobuje, že vydává radostnou záři.¹⁸ OHC 322.4

Bůh nedopustí, aby některý jeho věrný služebník byl ponechán osamocen ve svém boji proti velké přesile a byl poražen. Jako vzácný klenot ochraňuje každého, jehož život „*skrýt jest s Kristem v Bohu*“. ¹⁹ OHC 322.5

Bůh měří a váží každou zkoušku

„Pokušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobíť s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snésti.“ (1 K 10,13) OHC 323.1

Každý má svůj vlastní zápas, který musí vybojovat, svou vlastní křesťanskou zkušenost, kterou musí získat, a to v některých ohledech nezávisle na ostatních duších. Bůh má pro každého poučení, která nemůže získat nikdo jiný. ... Náš nebeský Otec měří a váží každou zkoušku než dovolí, aby přišla na věřícího. Posuzuje životní poměry a sílu toho, kdo ji má podstoupit a nikdy nedovolí, aby pokušení byla větší než schopnost odolávat. Když je duše přemožena a člověk poražen, nemůže to být nikdy přičteno Bohu, ... ale je to tím, že pokoušený člověk nebyl bdělý a zbožný a nezískával vírou hojné dary, které Bůh má pro něho připraveny. Ježíš věřícího ve chvíli jeho zápasu nikdy nezklamal. Věřící musí žádat splnění Kristova slibu a ve jménu Hospodina se utkávat s nepřítelem. ...

OHC 323.2

Ach, jak hodně práce je před Božími lidmi než budou připraveni k nanebevzetí! Někteří musejí projít obzvláště silným ohněm zkoušek, aby se odhalily jejich nedostatky. Vlastní já je nutno ukřižovat. Když věřící podle svého nejlepšího vědomí a svědomí poslouchá Hospodina a přitom se snaží neposkytovat svému bližnímu žádný opodstatněný důvod k tomu, aby na něho útočil, nemusí se bát důsledků, ani kdyby jimi mělo být uvěznění a smrt. ...

OHC 323.3

Boží láskyplný soucit je určen jeho lidu. Víra, překrásná víra – ta vede Boží lid na přímou stezku. Je jisté, že bez této víry budeme nesprávně chápat jeho úmysly s námi a nebudeme věřit jeho lásce a spolehlivosti. Ať jsou naše zkoušky a utrpení jakékoli, ... necht' se u nás neobjevuje žádná zbabělost, mrzutost a nespokojenost. ...

OHC 323.4

Jediný paprsek důkazů nezasloužené Boží přízně svítící na naše srdce víc než vyváží všechny zkoušky jakékoli povahy a jakkoli těžké.²⁰

OHC 323.5

Víra musí proniknout temnotu

„By mne i zabil, což bych v něho nedoufal? ... Ont' sám jest spasení mé.“ (Jb 13,15.16) OHC 324.1

Opravdový křesťan nedovoluje, aby se mezi jeho duši a Boha dostávaly pozemské věci. ... OHC 324.2

Když na lidskou duši padne sklíčenost, neznamená to, že Bůh se změnil. Bůh *„...včera i dnes tentýž jest, i na věky“* (Žd 13,8). Boží přízní jste si jisti, když si uvědomujete paprsky Slunce spravedlnosti, ale když se kolem vaší duše nakupí mraky, nesmíte se cítit opuštěni. Vaše víra musí tuto temnotu proniknout. Když budete zaníceni pro věc, celá vaše bytost bude plná světla. Stále je nutno myslet na bohatství Kristovy milosti. Sbírejte poučení, která dává jeho láska. Budiž vaše víra stejná jako Jobova, abyste mohli prohlásit: *„By mne i zabil, což bych v něho nedoufal?“* ... OHC 324.3

Zkušenosti, které jsou v křesťanském životě nejtvrďší zkouškou, mohou být těmi nejpožehnanějšími zkušenostmi. Zvláštní prozřetelnosti temné doby mohou duši dodat odvahu při budoucích útocích satana a vybavit Božího služebníka k tomu, aby mohl obstát v ohnivých zkouškách. Zkouška vaší víry je dražší než zlato. Musíte mít trvalou víru v Boha, která nemůže být narušena pokušeními a návrhy velkého podvodníka. Vezměte Boha za slovo. Musíte se seznamovat s Božími sliby a dovolávat se jich, když potřebujete. *„Tedy víra z slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží.“* (Ř 10,17) OHC 324.4

Tím, co duši seznamuje s existencí a přítomností Boha, je víra. A když žijeme s myslí upjatou na jeho slávu, stále více si uvědomujeme krásu jeho charakteru. Získáváme velkou duševní sílu, neboť naše duše dýchá nebeské ovzduší a uvědomujíc si, že Bůh je po naší pravici, nebudeme vychýleni ze správné cesty. ... Měli bychom žít jako v přítomnosti Nekonečného. ... OHC 324.5

Kroky těch, kdož vkládají svou víru v Hospodina, řídí Božská moudrost. Obklopuje je Boží láska a uvědomují si přítomnost Utěšitele, Ducha svatého. 21 OHC 324.6

Okusil jsem boží dobrotivost

„Jestliže však okusili jste, kterak dobrotivý jest Pán.“ (1 Pt 2,3) OHC 325.1

Okusili jste, kterak dobrotivý jest Pán? Touží vaše duše po společenství s Pánem? Na to, že je dobrotivý, můžete přijít ne tím, že budete mít vše, po čem toužíte, ale tím, že projdete školou utrpení. Od svých devíti let jsem se učila ve škole utrpení. V dětství jsem nepoznala nic vzácnějšího, po čem bych mohla toužit, než Ježíšova slova. Jakmile jsem okusila nezaměnitelnou chuť Božího Slova, již nikdy jsem neztratila touhu okoušet jej více a více. OHC 325.2

Když jsem byla v Austrálii, postihlo mne revma a malárie. Jedenáct měsíců jsem nemohla volně pohybovat rukama. Po prvním týdnu obav, co to vše znamená, jsem usoudila, že bude nejlepší přestat lámat si hlavu a oddat se do rukou Pána. Jen nakrátko v noci ve spánku jsem mohla zapomenout na bolest. Přesto jsem okusila jeho dobrotivost. Vědomí jeho přítomnosti mne oddělilo od světa, takže se zdálo, že s ním mohu mluvit tváří v tvář stejně jako Mojžíš. Po celou dobu bolesti a utrpení jsem cítila, že u mne je nebeský společník. ... OHC 325.3

Kristus říká: „Jsem po tvé pravici, abych ti pomáhal.“ Co více bychom si mohli ve své slabosti přát? Měli bychom chodit se všemi svými souženími za ostatními a vyprávět lidským bytostem o svých pokušeních a jak jsme slabí? Spasitel stojí po naší pravici a nabízí, že nás pozvedne, aby nás *„posadil na nebesích v Kristu Ježíši“* (Ef 2,6). Přitom se ale od něho a jeho slibů tak často odvracíme a se svými souženími se svěřujeme těm, kteří jsou stejně jako my pouhými smrtelníky a naše soužení stejně jako jejich může unést pouze Ježíš. ... Nezneučiňme již Boha obracením se místo na něho na lidskou neschopnost. ... OHC 325.4

Obráťte se se svými souženími na Boha. Řekněte: „Zde jsem, Pane. Ty o mně víš vše a můžeš mi pomoci. Budu následovat ve tvých šlépějích a činit tvou vůli.“ Když se odevzdáte do rukou Božích, můžete si být jisti, že ve všech dobách utrpení budete mít právě tu pomoc, kterou budete potřebovat.²² OHC 325.5

Radujte se!

„Radujte se v Pánu vždycky; opět pravím, radujte se. ... O nic nebud'te pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díky činěním prosby vaše známy bud'te Bohu.“ (Fp 4,4-6)

OHC 326.1

Může se zdát těžké radovat se v Pánu, když jsme v nesnázích, ale když ustupujeme duchu nespokojenosti, hodně tím ztrácíme. Naší výsadou je mít v srdci za všech okolností Kristův pokoj. Neměli bychom se nechávat snadno vyvést z míry různými věcmi. Ty nám mají dokázat, že Bůh se postará, abychom prošli zkouškami a dostane nás z obtížných situací a když budeme při jeho zkoušení trpěliví a důvěřiví, očistí nás od všeho poskvrnění a vyvede nás z našeho boje s úspěchem a slávou. Pro ty, kdo se bez stěžování si podvolují jhu, jehož nošení po nich Bůh žádá, jsou připraveny šlechtné dary. ... OHC 326.2

Nechť z vašeho života září světlo pravdy. Říkáte: „Jak to mám udělat, aby zářilo?“ Jestliže jste před tím, než jste přijali pravdu, byli netrpěliví a popudliví, nechť váš život nyní lidem kolem vás ukazuje, že pravda měla na vaše srdce a váš charakter posvěcující vliv a že místo popudlivosti a netrpělivosti jste nyní příjemní a nestěžujete si. Tak budete odhalovat světu Krista. ... OHC 326.3

„Ze všeho díky číňte“ (1 Te 5,18) za pečující sílu Boha skrze Ježíše Krista. ... Ve chvíli, kdy se modlíte a prosíte o pomoc možná necítíte radost a požehnání, kterou byste chtěli cítit, ale když budete věřit, že Ježíš vaše prosby vnímá a vyslyší, přijde k vám jeho pokoj. ... OHC 326.4

Pokud se zmocníte síly mocného Pomocníka, nenecháte se ovlivňovat d'áblem a nikdy si nebudete stěžovat na Boha, jeho sliby budou splněny. Zkušenosti, jež dnes získáte svou vírou v něho, vám pomohou při vyrovnávání se s těžkostmi zítřka. Každý den byste se měli s důvěrou malého dítěte přibližovat více k Ježíši a nebesům. Podstupující každodenní zkoušky a těžkosti s neochvějnou důvěrou v Boha, budete znovu a znovu zkoušet sliby nebes a pokaždé to pro vás bude škola víry. Tak budete získávat sílu k odolávání pokušení a až přijdou obtížnější zkoušky, budete je schopni vydržet. 23 OHC 326.5

Pokoj v soužení

„A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.“ (Fp 4,7) OHC 327.1

Ježíš přišel na zem aby byl nejen Vykupitelem člověka, ale i jeho velkým Vzorem. Jeho život byl dokonalý, byl to život ve skromnosti, pokoře, čistotě a neomezené víře v Boha. ... Svým životem nám dával školu tiché, odhodlané a neochvějné víry v našeho nebeského Otce. Dovoluje však také, aby na jeho milované přicházela pokušení, zkoušky a utrpení. Je to jeho prozřetelnost, navštívení jeho milosti mající je přivést zpět, když se vzdalují od jeho boku a přimět je více vnímat jeho přítomnost a prozřetelnou péči. Pokoj, „kterýž převyšuje všeliký rozum,“ není pro ty, kdo utíkají ze zkoušek a z boje a brání se odpírání. ... OHC 327.2

Ježíš nás sleduje v každé chvíli. Boží prozřetelnost dovoluje vzniknout mrakům, jež se dostávají mezi lidskou duši a Slunce spravedlnosti, aby naše víra mohla být posílena a chopit se krásných nadějí a jistých slibů, jež neztlumeně září skrze temnotu každé bouře. Víra musí vyrůstat v boji a utrpení. Každý sám se musíme naučit trpět, být silný a neklesat na zem ve své slabosti. ... OHC 327.3

Náš nebeský Otec nám prokazuje velkou laskavost, když nám dovoluje ocítat se v situacích, které zmenšují pozemská lákadla a vedou nás k tomu, abychom své city upínali k věcem „vrchním“. Ztráta pozemských darů nás často poučí více než jejich vlastnictví. Když nás postihují zkoušky a soužení, neznamená to, že nás Ježíš nemiluje a nežehná nám. Smilovávající se Beránek Boží ztožňuje své zájmy se zájmy trpících. V každé chvíli je ochraňuje. Ví o každém zármutku, zná každé ďáblovo pokušení, každou pochybnost, jež mučí duši. ... Obhajuje pokoušené, chybující a nevěřící. Usiluje o jejich pozvednutí ke společenství se sebou. Jeho dílo spočívá v posvěcování jeho lidí, v jejich očišťování a zušlechťování a naplňování jejich srdcí pokojem. Takto je vybavuje pro slávu, čest a věčný život; pro dědictví bohatší a trvalejší než dědictví jakéhokoli pozemského vladaře.²⁴ OHC 327.4

18. listopadu

Kristův odkaz pokoje

„Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermuťte se srdce vaše, ani strachuj.“ (J 14,27) OHC 328.1

Nedlouho před svým ukřižováním Ježíš zanechal svým učedníkům odkaz pokoje. ... Není to pokoj, který přichází skrze přizpůsobení se světu. Je to pokoj spíše vnitřní než vnější. Bez něj musí člověk bojovat a zápasit se zapřísáhlými nepřáteli a s neupřímností a podezřívavostí těch, kdo se prohlašují za přátele. Kristův pokoj nemá odstranit spory, má přetrvávat uprostřed sporů a svárů.

OHC 328.2

I když Kristus nesl titul Kníže pokoje, řekl o sobě: *„Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj dáti na zemi. Nepřišel jsem, abych pokoj uvedl, ale meč.“ (Mt 10,34)* ... Přestože to byl Kníže pokoje, byl příčinou sporů.²⁵ OHC 328.3

Lidstvo musí být rozděleno, aby ti, kdož věří v Hospodina, mohli být spaseni. Pro všechny, kdož jeho nekonečnou lásku odmítají, bude křesťanství mečem a rušitelem jejich pokoje. ... OHC 328.4

Nikdo se nemůže stát skutečným následovníkem Ježíše Krista, aniž by se odlišil od ostatních nevěřících. Kdyby svět přijal Ježíše, nebyl by zde žádný rozkol a meč, neboť všichni by byli Kristovými učedníky, přátelili by se a jejich jednota by byla nezlomná. Ale tak to není. Lidští jedinci, kteří jednají podle toho, o čem je přesvědčuje jejich svědomí, jsou často nuceni zůstat sami. ... Zřetelně se rýsuje hranice mezi lidmi. Jeden se řídí Slovem Božím, ostatní pravidly a zvyky světa. ...

OHC 328.5

Pokoj, který Ježíš dal svým učedníkům a o který v modlitbách prosíme, je pokoj, který nesmí být zničen ve sporech. Bez něj musí člověk bojovat a zápasit, bez něj vládne žárlivost, závist, nenávist a svár, je to ale pokoj, který nám svět nemůže dát ani vzít.²⁶ OHC 328.6

Základ veškerého opravdového pokoje

„Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli.“ (J 16,33) OHC 329.1

„Abyste ve mně pokoj měli“ – pokoj v Kristu, pokoj skrze víru v pravdu. Utěšiteli se říká Duch pravdy, protože v pravdě je útěcha, naděje a pokoj. Lež nemůže přinést opravdový pokoj, ten lze získat jedinečně skrze pravdu. ... OHC 329.2

Ježíš se modlil, aby jeho následovníci byli jednotní, ale pro zajištění této jednoty nesmíme obětovat pravdu, neboť skrze pravdu bychom měli být posvěceni. To je základ veškerého opravdového pokoje. Lidský úsudek by to chtěl změnit a prohlásit tento základ za příliš úzký. Lidé by chtěli jednotu dosáhnout připojováním se ke všeobecně rozšířeným názorům, ustupováním světu a vzdáváním se zbožnosti. Ale Božím základem pro jednotu jeho lidu je pravda. OHC 329.3

Posvěcení, jednotu, pokoj – to vše bychom měli mít skrze pravdu. Víra v pravdu nečiní lidi zasmušilými a skleslými. Máte-li pokoj v Kristu, jeho drahocenná krev přináší vaši duši odpuštění a naději. Ba ještě více, také radost v Duchu svatém skrze přijímání jeho vzácných slibů. Ježíš říká: *„Na světě ssoužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.“ (J 16,33)* A proto, budete-li věřit ve mne, svět vás nepřemůže. Je to svět, který jsem dobyl. Jelikož jsem zvítězil, budete-li ve mne věřit, i vy zvítězíte. ... OHC 329.4

Vše, co Ježíš slíbil, splní a když o něm pochybujeme, velmi ho tím tupíme. Všechna jeho slova jsou duch a život. Pokud je člověk přijímá a poslouchá, navždy mu dávají pokoj, štěstí a jistotu. ... Ježíš prohlašuje, že nám dal pokoj a že nám tento pokoj patří. Tyto věci řekl, abychom v něm měli to, co pro nás koupil skrze nekonečnou oběť. Tento pokoj nemůžeme hledat ve světě, protože svět nám jej dát nemůže. Tento pokoj je v Kristu a on nám jej dá navzdory světu a nehledě na jeho hrozby a nařízení a lákavé klamné sliby.²⁷ OHC 329.5

Povrchní zkušenost nestačí

„Abyste byli bez úhony, a upřímní synové Boží, bez obvinění u prostřed národu zlého a převráceného. Mezi kterýmižto svěťte jako světla na světě.“ (Fp 2,15) OHC 330.1

Nebezpečí vlastního uspokojení s povrchní prací je všudypřítomné stejně jako nebezpečí, že duše se neupne k Bohu a nechá se unášet sem a zase tam jako hříčka satanových pokušení. ... Působení Božího Ducha v srdci dovádí člověka ke kajícínosti, která nekončí vyznáním, ale způsobuje výraznou proměnu každodenního života, v němž se projevuje svědomitost, vytrvalost a odhodlání. ...

OHC 330.2

To, že se tak hojně vyskytuje hřích, že jsme obklopeni nevěřícími a pochybovači nebo lidmi prohlašujícími se za křesťany, kteří „mají jméno, jsou živi, ale jsou mrtvi,“ není důvodem k tomu, aby se někdo z nás nechal strhnout proudem vedoucím k ztracení. Protože lidé dnes téměř všude opouštějí Boha, je velmi nutné, abychom byli pevní a věrní. ... Musíme zachycovat Božské paprsky Slunce spravedlnosti a odrážet je světu. Uprostřed zlého a převráceného pokolení musíte *„zvěstovat ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své“*. OHC 330.3

Jedině hluboká osobní zkušenost nám umožní obstát ve zkouškách a pokušeních, kterým budeme čelit v křesťanském zápase. Když jde všechno hladce, cítíme se dobře, ale když duši přepadnou pochybnosti a ďábel našeptává svá pokušení, naše obranná schopnost je ta tam, rychle podléháme trikům pokušitele a jen zřídka se mu snažíme odolávat a odvrhnout ho. Nestačí mít dobré úmysly. Duše musí být opevněna modlitbou a studiem Písma Svatého. Vyzbrojen těmito zbraněmi se Ježíš utkal na bojišti s našim prohnaným nepřítelem a porazil ho. V jeho síle můžeme zvítězit všichni. To ovšem neznamená, že si můžeme myslet, že se obejdeme bez jeho pomoci. Říká: *„Beze mne nic nemůžete učiniti.“* (J 15,5) Ale žádný opravdu pokorný člověk, jenž chodí ve světle jako Kristus je ve světle, nebude nikdy chycen do léčky ďáblými klamnými triky. 28 OHC 330.4

Zakořenění v Kristu

„Spravedlivý jako palma kvěsti bude, a jako cedr na Libánu rozloží se.“ (Ž 92,13) OHC 331.1

Křesťan je přirovnáván k libánskému cedru. Četla jsem, že tento strom nevyhání jen několik krátkých kořenů do poddajné půdy. Zapouští silné kořeny hluboko do země a proniká jimi stále hlouběji při hledání stále pevnější opory. I v divokých poryvech bouří stojí pevně, uchycen sítí „lan“ pod sebou. OHC 331.2

Stejně tak křesťan zapouští kořeny hluboko do Ježíše. Má víru ve svého Vykupitele. Dobře ví, v koho věří. Je plně přesvědčen, že Ježíš je Synem Božím a Spasitelem hříšníků. ... Kořeny víry vrůstají do velké hloubky. Kořeny opravdových křesťanů stejně jako kořeny libánských cedrů nerostou na měkké půdě, ale jsou zapuštěny hluboko v Bohu, zabořeny ve skalách vysokých hor.²⁹ OHC 331.3

Když křesťan rozvíjí svou osobnost a postupuje kupředu, musí tak činit uprostřed neznabožů jako terč posměchu a úšklebků. Musí stát vzpřímeně jako palma na poušti. Tou může cloumat bouře, může na ni narážet pouštní písek a hromadit se kolem jejího kmene, a přesto roste stále zelená, svěží a plná života uprostřed žhavého pouštního písku. Odhrňte písek až k jejím kořenům a objevíte tajemství jejího života. Vyhání kořeny hluboko pod povrch až k vodám skrytým hluboko v zemi.³⁰ OHC 331.4

Tak jako se palma čerpající život ze zdrojů živé vody zelená a vzkvétá uprostřed pouště, tak také křesťan může čerpat bohaté zásoby milosti ze zdroje Boží lásky a vést znavené duše, které jsou plné vnitřního nepokoje a hrozí jim záhuba na poušti hříchu, k vodám, z nichž se mohou napít a žít. Křesťan svému bližnímu vždy ukazuje Ježíše, který vyzývá: *„Žizní-li kdo, pod' ke mně, a napí se.“* (J 7,37) Tento zdroj nás nikdy nezklame, můžeme z něj znovu a znovu čerpat.³¹ OHC 331.5

Žádný hlavní kořen?

„Protož, bratří moji milí, stálí buďte a nepohnutelní, rozhojňující se v díle Páně vždycky, vědouce, že práce vaše není daremná v Pánu.“ (1 K 15,58) OHC 332.1

Abychom byli pevně upnuti k Bohu, musíme mít něco pevného, co nás bude držet. Dokud se však duše nezmocní Ježíš, nebudeme to mít. ... Mnozí, kteří se nyní zdají silní a vysvětlují pravdu, nejsou zakořeněni a pevně uchyceni v zemi. Nemají žádný hlavní kořen a když přijdou bouře proti-venství a pronásledování, jsou jako stromy vytržené poryvem bouře i s kořeny.³² OHC 332.2

Budeme všude napadáni, budeme zkoušeni až do krajnosti. Nechceme mít víru jednoduše proto, že nám byla předána našimi otci. Taková víra nevydrží těžkou zkoušku, kterou máme před sebou. Chceme vědět proč jsme Adventisté sedmého dne – jaký máme skutečný důvod k tomu, abychom vyšli ze světa a byli zvláštním lidem. ... OHC 332.3

Když si lidé přejí správně pochopit Boží věc, protože do ní vkládají svou víru a prostředky, Bůh jim pomůže. Pak mohou být ve své víře „stálí a nepohnutelní“. Ale když je pro ně víra pouhým dohadem, když mají pouze povrchní víru, kterou nedokáží pořádně vysvětlit, náhlé pokušení způsobí, že budou strženi proudem, který je odnese ke světu. ... OHC 332.4

Naše mysl musí být připravena podstoupit každou zkoušku a odolat každému pokušení, ať zvenčí či zevnitř. Musíme vědět proč věříme tak, jak věříme, proč jsme na straně Hospodina. Pravda musí držet stráž v našich srdcích, připravena spustit poplach a vyburcovat nás k obraně proti každému nepříteli. Síly temnoty proti nám použijí své zbraně a všichni, kdo jsou lhostejní a lehkomyšní, upjali své city na pozemské poklady a neměli zájem pochopit Boží úmysly s jeho lidem, budou snadnými obětmi. Žádná jiná síla než znalost pravdy, jež je v Ježíši, nás nikdy neučiní „stálými a nepohnutelnými“, ale s ní jeden může zahnat tisíc a dva obrátit na útěk deset tisíc. ³³ OHC 332.5

Životní síla pramenící z opravdového náboženství

„A bez přestání choditi na šírokosti, neboť jsem se dotázal rozkazů tvých.“ (Ž 119,45) OHC 333.1

Jsou tací, kteří mluví s lítostí o omezeních, která náboženství Bible ukládá těm, kdo se chtějí řídit jejím učením. Zdá se, že si myslí, že omezení je velká nevýhoda, ale ve skutečnosti máme důvod děkovat Bohu celým srdcem za to, že mezi nás a půdu nepřítele postavil nebeskou zavoru. Lidské srdce má určité přirozené sklony, o nichž se mnozí domnívají, že musejí být podporovány v zájmu správného rozvoje osobnosti, ale Bůh ví, že to, co člověk považuje za nepostradatelné, by pro lidstvo nebylo tím požehnáním, jaké si člověk představuje, neboť rozvíjení právě těchto charakterových rysů by znemožnilo jeho vybavení pro nebeské příbytky. Hospodin na lidi posílá zkoušky, aby mohlo být odděleno zrna od plev, avšak nikoho nenutí. Nesvazuje okovy, pouty a zábranami, neboť tyto zvyšují nedůvěru místo, aby ji snižovaly. ... Opravdové náboženství nemá omezující vliv. Tím, co omezuje schopnosti a přistřihuje křídla mysli, je nedostatek víry.³⁴ OHC 333.2

Náboženství je soubor účinných dobře fungujících zásad, který poskytuje životní sílu potřebnou pro tvrdou skutečnost života. ... Náboženství vždy dodává věřícímu sílu ovládat a udržovat v rovnováze charakter, rozum a city. Má moc člověka přesvědčovat a naléhat na něho a s Božským oprávněním řídit všechny jeho schopnosti a city. Náboženství – och, jak bych si přála, abychom všichni chápali jeho působení! Ukládá nám ty nejzávažnější povinnosti. Spojující se s Kristem slavnostně se zavazujeme chodit jako chodil on.³⁵ OHC 333.3

Vaší výsadou je „*zvěstovat ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své*“. ... Je nutno se držet Hospodinovy cesty a jeho cesta je vysoká ve spravedlnosti. Křesťané musejí svými způsoby, mluvou a charakterem prozrazovat svůj nebeský původ. Nikdy bychom se neměli světu omlouvat za to, že jsme křesťané a trůfáme si hlásat pravdu.³⁶ OHC 333.4

Opravdové náboženství přináší pokoj, štěstí a spokojenost. Zbožnost je blahodárná věc pro tento život a život, který přijde.³⁷ OHC 333.5

Čas být slepý a hluchý

„Kdo jest to slepý, jedině služebník můj? A hluchý, než posel můj, kteréhož posílám? Kdo slepý tak jako dokonalý? Slepý, pravím, jako služebník Hospodinův? Hledě na mnohé věci, však nesrozumívá; otevřené máje uši, však neslyší.“ (Iz 42,19.20) OHC 334.1

Co je to za slepotu? Je to slepota, která naším očím neumožňuje vidět zlo. Neumožňuje našemu zraku spočinout na nepravosti. Náš zrak si pak nevšímá důležitých věcí a ztrácí ze svého dohledu věčnost. ... Potřebujeme vidět správné věci, potřebujeme vidět to, co vidí Bůh, neboť ďábel se neustále pokouší převrátit věci, na nichž spočívá náš zrak, abychom je viděli přes jeho klamné sklo. ... OHC 334.2

Služebník živého Boha má před očima určitý cíl. Jeho oči jsou posvěceny stejně jako jeho uši. Ti, kdož zlu zamezí v přístupu ke svým očím a uším, budou proměněni. Ale ti, kdo budou naslouchat těm, kdo je budou oslovovat a pokoušet se odvádět jejich myšlenky od Boha a toho, co očekávají od věčnosti, se dočkají toho, že veškeré jejich smysly budou svedeny ke zlu tím, na čem bude spočívat jejich zrak. Ježíš říká: *„Jestliže by oko tvé sprostné bylo, všechno tělo tvé světlé bude. Pakliž by oko tvé bylo nešlechetné, všechno tělo tvé tmavé bude.“ (Mt 6,22.23) OHC 334.3*

Je svrchovaně důležité jakou duševní potravu dáváme své mysli. Můžeme nechat svou mysl zabývat se sněním a fantazírováním, avšak co nám to přinese? Zničí nás to, jak duši tak tělo. ... Potřebujeme mít sílu, která nám umožní zavírat oči před věcmi, jež nejsou pozvedávající, zušlechťující a jež nás neočistí a neoduševní a zacpávat si uši před vším, co je v Božím Slově zakázáno. Bůh nám zakazuje vymýšlet si zlo, mluvit zle a také i myslet zle. ... OHC 334.4

V Ježíši vidím všechno, co je krásné, všechno, co je svaté, všechno, co je povznášející a čisté. Proč bych pak měla chtít otvírat své oči doširoka, abych viděla všechno, co je nepříjemné? Skrze vzhlížení ke Kristu budeme proměněni. Dívejme se tedy na něho, prohlížejme si nádheru jeho charakteru a budeme proměněni do stejné podoby.³⁸ OHC 334.5

Nechejte Boží ruku tvarovat hlínu

„Ale již, ó Hospodine, ty jsi otec náš, my hlina, ty pak učinitel náš, a tak jsme všickni dílo ruky tvé.“ (Iz 64,8) OHC 335.1

Nevíme co s námi Bůh udělá, když nás budou tvarovat jeho ruce, ale on dobře ví, co může z člověka udělat. Jsou možnosti, které naše chabá víra nedokáže rozeznat. *„Boží roli, Boží vzdělání jste.“* (1 K 3,9) Bůh vidí všechny nepřívětivé charakterové rysy člověka a ví, že když se lidé budou učit u Krista jeho skromnosti a pokoře, bude moci přetvořit jejich bojovného ducha a nepřívětivou povahu a uvést všechnu sílu skrývající se v lidských bytostech do stavu, kdy bude budovat jeho království. Velmi si přeje oduševňovat, povznášet a zušlechťovat celý lidský život. ... Skrze moc Ducha svatého může z lidí s tím nejhorším charakterem učinit muže a ženy příležitosti. OHC 335.2

Blahoslavený je člověk, jenž se svou vírou dokáže dopracovat k pochopení Kristovy víry. ... Pak se může svým charakterem připodobnit Kristu. ... Člověk je osvětlen nádherným světlem a vidí výsady, jež mu náleží. Vidí jaké s ním má Bůh plány a nechává umřít své vlastní já. ... Nechává se Bohem utvářet. ... Když se člověk nechává utvářet jako hlína v rukou svého Tvůrce, pak je z něho vyrobena nádoba ke cti.³⁹ OHC 335.3

Hlína v rukou Hrnčíře... je tvarována tak dlouho dokud do nádoby není vryta jeho vůle. Milost a pravda dávají práci na tvarování lidské hlíny dokonalost a sláva našeho Tvůrce se projevuje v krásně tvarované nádobě, vypilované a uhlazené tak, aby mohla řádně sloužit.⁴⁰ OHC 335.4

Hrnčíř nemůže přetvořit a vytvarovat ke cti to, co nebylo nikdy dáno do jeho rukou. Křesťanský život je životem každodenního podvolování se, pokory a neustálého vítězení. Dennodenně člověk získává nová vítězství. Vlastní já musí být zapomenuto a v srdci musí být stále pěstována láska k Bohu. Tak rosteme v Kristu. Tak je život přetvářen podle Božského vzoru.⁴¹ OHC 335.5

Nechejte Boží ruku tvarovat hlínu pro jeho potřeby. On ví, jaké nádoby potřebuje.⁴² OHC 335.6

Sami sebe zkušujte

„Sami sebe zkušujte, jste-li u víře; sami sebe ohledujte. Čili sami sebe neznáte, že Ježíš Kristus jest v vás? Leč jste snad zavrženi.“ (2 K 13,5) OHC 336.1

„Sami sebe zkušujte, jste-li u víře.“ Mnozí... ihned odpoví: „Proč? Ano, já věřím, věřím v celou pravdu.“ Ale žijete podle toho, v co věříte? Jste usmíření s Bohem a svými bratry? Dokážete se upřímně modlit: *„I odpusť nám hříchy naše, nebo i my odpouštíme všelikému vinníku svému?“* (L 11,4) ... Je vaše srdce prosto jakékoli hořkosti, závisti, žárlivosti a podezírání? ... Je zbaveno veškeré touhy po soupeření, zvláštních pozornostech a poctách a přání mít nadvládu? ... OHC 336.2

Je třeba, abychom „sami sebe zkušovali,“ abychom viděli, jakého ducha v sobě chováme. Učme se mluvit vlídně a nevzrušeně i v nejnepříjemnějších situacích. Ovládejme nejen svá slova, ale i své myšlenky a představy. Buďme laskaví a zdvořilí.⁴³ OHC 336.3

Mnozí si jsou vědomi své velké nedokonalosti a čtou, modlí se a dávají si předsevzetí a přesto nedosahují žádného pokroku. Zdá se, že jsou proti pokušení bezmocní. Důvodem ale je, že nejdou dostatečně do hloubky. Neusilují o důkladnou proměnu duše, aby prameny, které z ní vyvěrají, byly čisté a jejich chování prokazovalo, že v nich vládne Ježíš. Všechny nedostatky charakteru mají původ v srdci. Pýcha, ješitnost, podrážděnost a chamtivost pocházejí z pozemského srdce nezměněného Kristovou milostí. Když je srdce oduševněno, změkčeno a zušlechtěno, dosvědčují to slova a skutky. Když je duše plně podřízena Bohu, člověk se s důvěrou spoléhá na jeho sliby, vroucně se modlí a odhodlaně usiluje o vládu nad svými slovy a skutky.⁴⁴ OHC 336.4

Vyznáváme velkou a svatou víru a náš charakter musí být v souladu s touto vírou a vznešenými Božími požadavky na mravní úroveň. ... OHC 336.5

„Zkušujme“ svá srdce ve světle ušlechtilých pravidel Božího zákona tak, jak žádá Ježíš: *„Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého a ze vsí duše své, a ze vsí síly své, i ze vsí mysli své, a bližního svého jako sebe samého.“* (L 10,27) ⁴⁵ OHC 336.6

„Sebe samého ostříhej v čistotě“

„Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou.“ (Mt 5,8) OHC 337.1

Vědět, co tvoří čistotu mysli, duše a těla, je nejvyšší stupeň vzdělání. Apoštol Pavel ve svém listu Timoteovi shrnuje výsledky, kterých může dosáhnout, slovy: „Sebe samého ostříhej v čistotě.“

46 *OHC 337.2*

Satan se zvláště v těchto posledních dnech zaměřuje na to, aby se zmocnil mysli mladých lidí, aby převrátil jejich myšlenky a roznítil jejich vášně. Všichni se o svých mravech mohou volně rozhodovat, měli by ovšem své myšlenky nechat proudit správným směrem. ... Jestliže se ďábel snaží svést vaši mysl k nízkým a živočišným věcem, zaveďte ji zpět a zaměřte ji na věčné věci. Když Hospodin uvidí vaše odhodlané úsilí vynakládané k tomu, abyste si zachovali pouze čisté myšlenky, přitáhne vaši mysl jako magnet a očistí vaše myšlenky. ... Prvním úkolem pro ty, kdo se chtějí proměnit, je očistit svou představivost. Když byla mysl vedena špatným směrem, musí být přinucena, aby se zabývala pouze čistými a povznesenými věcmi. Jste-li pokoušeni podlehnout zvrácené představivosti, pak se utečte k trůnu milosti a prostě o sílu z nebes. V Boží síle je možno představivost vycvičit, aby se zabývala věcmi, které jsou čisté a nebeské. ... *OHC 337.3*

Aby zmoudřeli, musejí se ti, kdo chtějí mít moudrost, jež je od Boha, stát hloupými co do znalostí hříšných věcí této doby. Měli by zavřít oči, aby neviděli žádné zlo a neučili se mu. Měli by si zacpat uši, aby neslyšeli to, co je zlé a nezískávali poznání, které by poskvřovalo čistotu jejich myšlenek a činů. Měli by si také hlídat svůj jazyk, aby nepoužívali zlá slova a aby z jejich úst nevycházely lstivé návrhy. Všichni zodpovídají za své skutky v době zkoušky na tomto světě. Všichni mají sílu své skutky kontrolovat. Jsou-li lidé slabí na to, aby si zachovali počestnost a čistotu svých myšlenek a činů, mohou dostat pomoc od Přítele všech bezmocných. Ježíš ví o všech slabostech lidské povahy a když ho lidé poprosí, dává jim sílu překonávat i ta nejsilnější pokušení. Tuto sílu mohou získat všichni, pokud ji budou hledat v pokoře.⁴⁷ *OHC 337.4*

„Až k dokonalosti“

„Až bychom se sběhli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.“ (Ef 4,13) OHC 338.1

Získávat mravní způsobilost pro přebývání ve společnosti čistých a blahoslavených je ušlechtilé a slavnostní dílo. ... Pouze při životě podle Slova Božího můžeme doufat, že vyrosteme „v míru postavy plného věku Kristova“. Musíme toho ale dosáhnout, jinak nikdy nevstoupíme na nebesa. Bez čistoty a svatosti srdce nemůžeme získat korunu nesmrtelné slávy.⁴⁸ OHC 338.2

Duše může být udržena při životě pouze připoutáme-li své city k nebi, Kristu a Bohu. Kajícnost a víra v Ježíše a odpuštění našich hříchů jsou nezbytné, ale není to vše, co se po nás žádá. ... Křesťanův život právě pouze začal. Musí, jak ho nabádá apoštol, „nést se až k dokonalosti“. Musí všechny myšlenky přinutit k poslušnosti vůči Kristu. Budeme-li věřit v Ježíše, budeme na něho myslet s láskou, mluvit o něm s láskou a modlit se k němu s láskou. On je pro naše city to nejdražší, co mají. Milujeme to, co miluje on a nenávidíme to, co on nenávidí. ... OHC 338.3

Křesťanský život se nikdy nedostává do mrtvého bodu. Musí postupovat stále kupředu a naše láska ke Kristu by měla být stále silnější a silnější. ... OHC 338.4

Mí bratři a mé sestry, miluje vaše duše Boha? Mnozí z vás máte jen mlhavou představu o Kristově dokonalosti a i tak se vaše srdce chvěje radostí. Toužíte po celistvějším a hlubším vnímání Spasitelovy lásky. Toužíte k němu těsněji přivínout své city. Jste neuspokojeni. Ale nezapoufejte. Věnujte Ježíši nejlepší a nejsvatější city svého srdce. Opatrujte každý paprsek světla. Uchovávejte si s láskou touhu duše po Bohu. Buďte v duchovním styku s nebesy. ... Zrajte a dospívejte rychle pro nebesa. ... OHC 338.5

Nabytí křesťanské zkušenosti a získání ryzího a šlechetného charakteru nás bude něco stát. ... Ale v bílých rouchách oděný zástup vykoupených tvoří ti, kdo *„umyli roucha svá a zbílili je ve krvi Beránkově“*.⁴⁹ OHC 338.6

Vidíme neviditelného

„Věrou Mojžíš, byv již dorostlý, odepřel slouti synem dcery Faraonovy, ... Věrou opustil Egypt, neboje se hněvu královského; nebo jako by viděl neviditelného, tak se utvrdil.“ (Žd 11,24-27)

OHC 339.1

Mojžíš... žil „jako by viděl neviditelného“ a dokázal proto považovat Ježíšovy výtky za větší bohatství než všechny poklady Egypta. Kdyby lidé dokázali žít tímto způsobem, jejich tváře by planuly Boží slávou, neboť by viděli slávu věčných věcí a vzhlížením k nim by byli proměněni v obraz Ježíše Krista.⁵⁰ *OHC 339.2*

Naše mysl přebírá úroveň věcí, jimiž se zabývají naše myšlenky a když myslíme na zemské věci, nezískáme otisk toho, co je nebeské. Přemítání o Boží milosti, dobrotě a lásce by nám přineslo velký prospěch, ale zabýváním se věcmi, které jsou zemské a časné, si způsobujeme velkou ztrátu. Dovolujeme zármutku, starostem a vnitřním zmatkům přitahovat svou mysl k zemi a děláme z komára velblouda. ... Časné věci nesmí... strhávat na sebe naši mysl tak, aby naše myšlenky patřily plně světu a světákům. Musíme svou mysl cvičit, vzdělávat a ukáznit tak, aby naše myšlenky patřily nebi, abychom se zabývali věcmi neviditelnými a věčnými, které budeme rozeznávat duchovním zrakem. Uvidíme-li neviditelného, získáme potřebnou sílu mysli a ducha. ... *OHC 339.3*

Bez ohledu na to, kam nás Boží prozřetelnost povolala, můžeme s důvěrou očekávat, že Bůh bude naším pomocníkem. Nesmíme se nechat ovládat okolnostmi, musíme být nad nimi. ... Když se dostáváme do těžkých situací a máme kolem sebe věci, které nemáme rádi, které zkoušejí naši trpělivost a naši víru, nesmíme klesat na mysli, ale ještě pevněji se chytit Boha a dokázat, že „o svrchní věci pečujeme, ne o zemské“, že vzhlížíme k Ježíši, tvůrci a završiteli naší víry. Ježíš musí být začátek i konec, první i poslední. Musí být naše síla v každé době zkoušek.⁵¹ *OHC 339.4*

Okouzlení Boží láskou

„Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí. O svrchní věci pečujte, ne o zemské.“ (Ko 3,1.2) OHC 340.1

Když jsme pokoušeni „pečovat“ o nějakou zemskou věc, která na sebe chce upoutat naši lásku, musíme hledat milost, abychom se od ní odvrátili a nedovolili jí vstoupit mezi nás a Boha. Stále bychom měli před očima své mysli mít nebeské příbytky, které pro nás Ježíš připravuje. Nesmíme dovolit, aby naše domy a pozemky, naše pracovní záležitosti a světské zájmy stály mezi námi a Bohem. Stále bychom před sebou měli mít jeho štědré sliby, které zanechal zaznamenány. OHC 340.2

Měli bychom studovat milníky, které ukazují dobu, v níž žijeme. ... Měli bychom se modlit vroucněji, abychom byli připraveni na boj velkého dne, který Bůh chystá. Měli bychom se radovat v očekávání toho, že již brzy budeme s Ježíšem v příbytcích, které pro nás připravuje. ... Ježíš dokáže uspokojit každou vaši potřebu. ... Budete-li k němu vzhlížet, budete okouzlení bohatstvím slávy jeho Božské lásky. Modlářská láska k věcem, které jsou viditelné, bude vytlačena a nahrazena vyšší a lepší láskou k věcem, které jsou nepomíjející a vzácné. Můžete rozjímat o věčných bohatstvích a „pečovat o věci svrchní“. Můžete být nástrojem při vedení ostatních k „pečování“ o nebeské poklady. ... OHC 340.3

Správný názor na peníze mají ti, kdo vidí jejich užitečnost ve stavění pravdy před ty, kdo ji nikdy neslyšeli a jejich vytrhávání z moci nepřítele tímto způsobem. Když duše člověka přijme pravdu, jeho láska k zemským věcem je tím vypuzena. Tento člověk vidí vše převyšující slávu nebeských věcí a váží si dokonalosti všeho toho, co souvisí s věčným životem. Je okouzlen tím, co je neviditelné a věčné. Přestává se vázat na zemské věci. Svůj zrak s obdivem upíná na nepřekonatelnou slávu jiného světa. Uvědomuje si, že jeho zkoušky mu připravují slávu s daleko větším a věčným významem a ve srovnání s bohatstvími, které jsou jeho a z nichž se může radovat, je považuje za pouze malá soužení, která trvají jen krátkou chvílí.⁵² OHC 340.4

1. prosince

Ukažte svou barvu!

„Oči tvé ať k dobrým věcem patří, a víčka tvá ať přímě hledí před tebou.“ (Př 4,25) OHC 341.1

V Cestě křesťana je postava zvaná Pliable (ohebný). Mladí lidé, vyhýbejte se takovým lidem. Jsou velmi přizpůsobiví, ale jsou jako rákos třesoucí se ve větru. Nemají žádnou sílu vůle. Každý mladý člověk by v sobě měl pěstovat rozhodnost. Vůle rozštěpená mezi různé cíle je pastí, která způsobuje pád mnoha mladých lidí. Buďte pevní, jinak bude mít váš dům neboli charakter základy z písku. ... Projevujte rozhodnost za každou cenu. ... Ti, kdož chtějí jít stezkou zbudovanou pro Hospodinovy vyvolené, se nesmějí ve věcech svého svědomí nechat ovlivňovat lidmi, kteří jsou často nadšeni pro zlo. Musejí ukazovat mravní nezávislost a nesmějí se bát odlišovat se od ostatních. ... OHC 341.2

Mnozí se nechávají ovlivňovat každým módním proudem. Čekají, co někdo jiný řekne a jeho názor přijímají jako naprosto správný. Kdyby se plně spoléhali na Boha, sílili by v jeho síle. Leč neříkají Bohu: „Nemohu učinit žádné rozhodnutí dokud neznám tvou vůli.“ Mají přirozený sklon dovolovat někomu jinému, aby byl jejich svědomím a mluví až promluvil on, říkají to, co říká on a jednají tak jak jedná on. Když se tito lidé ocitnou v situaci, kdy musejí myslet a jednat sami za sebe, neodvážejí se vyjádřit žádný vyhraněný názor. Přitom mají často tak jako Aron velké schopnosti. Bůh se smiluj nad těmito slabochy. ... OHC 341.3

Musíme se zbavit zvyků a pout okolní společnosti, abychom v případech, kdy jde o zásady naší víry, neváhali ukázat svou barvu, třebaže za to budeme prohlašováni za zvláštní. Mějte citlivé svědomí, abyste dokázali slyšet i ten nejslabší šepot hlasu, jenž mluví tak jako žádný člověk. Necht' všichni, kdo chtějí nosit Kristovo jho, prokazují neochvějné odhodlání činit dobro, protože je to správné. Mějte zrak upřený na Ježíše, na každém kroku se ptejte: „Je toto cesta Hospodinova?“ Hospodin nenechá nikoho, kdo si takto počíná, stát se bezmocnou hříčkou satanových pokušení. ...

OHC 341.4

Nenapodobujte lidi. Čtete Bibli a napodobujte Krista.¹ OHC 341.5

2. prosince

Žádné vyspravovávané náboženství!

„Ale kdož by setrval až do konce, ten spasen bude.“ (Mt 24,13) OHC 342.1

Náboženství, jež je postaveno na vlastním „já“, je k ničemu, neboť Bůh nedělá žádné ústupky před sobectvím. ... OHC 342.2

Kristovo náboženství je pevná látka tvořená vlákny utkanými dohromady vkusem a citem. Tu-to látku může utkat jedině moudrost, kterou dává Bůh. Věříme-li sami sobě, vkládáme do ní vlákna sobectví a vzor se zkazí. OHC 342.3

Je mnoho druhů látek, které mají zprvu krásný vzhled, ale nevydrží zkoušku. Barvy nejsou stálé. Smývají se. V letním vedru blednou a ztrácejí se. Taková látka nevydrží hrubé zacházení a má velmi malou cenu. OHC 342.4

Stejně je to s náboženstvím. Když tkanina náboženství neobstojí ve zkoušce, je materiál, jímž je tvořena, bezcenný. Snaha záplatovávat a vyspravovat starou látku novými kusy nezlepšuje její vlastnosti, protože obnošený a chatrný materiál se od nového trhá a zůstává pak mnohem větší díra než předtím. Záplatování a vyspravování nestačí. Jedinou možností je odložit starý oděv a opatřit si nový. Náboženství postavené na vlastním já tvořené vlákny, která se třepí a povolují pod tlakem pokušení, musí být zavrženo a nahrazeno náboženstvím utkaným Tím, v jehož životě si nenašlo místo žádné sobectví. OHC 342.5

Jediný bezpečný plán je Kristův. Kristus prohlašuje: *„Aj, nové činím všecko.“* (Zj 21,5) *„Protož jestli kdož v Kristu, nové stvoření jest.“* (2 K 5,17) Spasitel nedává nikomu žádný důvod, aby si mohl myslet, že přijme vyspravovávané náboženství. Taková církev nemá v jeho očích žádnou cenu. Zprvu se může zdát, že v ní jsou někteří spoléhající na vlastní já a někteří spoléhající na Krista, ale brzy se ukáže, že v ní není nikdo z této druhé skupiny. Záplaty ze sobectví přibývají až je jimi pokryt celý oděv. ... OHC 342.6

Jediné náboženství, které může přetrvat, je náboženství tvořené podle Božského vzoru. Jedině snahou žít Kristův život zde na tomto světě se můžeme připravit na život s ním po věky věků.² OHC 342.7

Zvláštní Boží znamení

„Já jsem Hospodin Bůh váš, v ustanoveních svých chodíte, a soudů svých ostříhejte, a činite je. Též soboty mé svěťte, i budou na znamení mezi mnou a vámi, aby známé bylo, že já jsem Hospodin Bůh váš.“ (Ez 20,19.20) OHC 343.1

Sobota byla dána všemu lidstvu za účelem připomínky a oslavy díla Stvoření. Když vznešený Bůh položil základy země, oděl celý svět hávem krásy a stvořil všechny divy souše a moře, ustavil sobotu a učinil ji svatou. *„Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plésali všickni synové Boží“*, sobota byla oddělena jako Boží památník. Bůh dal posvěcení a požehnání dni, v němž si odpočinul od své obdivuhodné práce. ... OHC 343.2

Stejně jako byl strom poznání umístěn doprostřed rajské zahrady, tak i přikázání o svěcení soboty je umístěno doprostřed Desatera. Pro ovoce stromu poznání byl vydán zákaz znějící: *„Nebude te ho jísti, ... abyste nezemřeli.“* (Gn 3,3) O sobotě Bůh řekl: *„Pomni na den sobotní, abys jej světil.“* (Ex 20,8) Tak jako byl strom poznání zkouškou Adamovy poslušnosti, tak je také čtvrté přikázání zkouškou, kterou Bůh určil k prověřování věrnosti svého lidu.³ OHC 343.3

Sobota je znamení mezi Bohem a jeho lidem. Je to svatý den daný Stvořitelem člověku jako den, v němž má odpočívat a rozjímat o svatých věcech. Bůh určil, aby byla po všechny věky svěcená „smlouvou věčnou“. Byla nám svěřena a má být považována za vzácný poklad, který má být pečlivě opatrován. OHC 343.4

Pamatujme při svěcení soboty na to, že je to znamení, které nebesa dala člověku, že je *„učiněn vzácným v tom nejmilejším“*, že když bude poslušný, bude moci vstoupit do Božího města a jíst ovoce stromu života. Tím, že v sedmý den nepracujeme, dokazujeme světu, že jsme na Boží straně a snažíme se žít v dokonalém souladu s jeho přikázáními. Tak dáváme najevo, že jako svého pána uznáváme Boha, jenž v šesti dnech učinil svět a *„odpočinul dne sedmého“*. OHC 343.5

Sobota spojuje Boha s jeho lidem.⁴ OHC 343.6

V době zkoušky

„I zviš, že Hospodin Bůh tvůj jest Bůh, Bůh silný a pravdomluvný, ostříhající smlouvy a milosrdenství těm, kteříž ho milují a ostříhají přikázání jeho, až do tisícího kolena.“ (Dt 7,9) OHC 344.1

Kde budeme v době tohoto v Písmu svatém zmiňovaného tisícího kolena? Náš osud bude rozhodnut na věčnost. Buď budeme prohlášeni za hodna domova ve věčném Božím království nebo budeme stíženi rozsudkem věčného zatracení.⁵ OHC 344.2

Bůh svůj lid zkouší, aby zjistil, kdo bude věrný zásadám jeho pravdy. Naším úkolem je oznamovat světu poselství prvního, druhého a třetího anděla. Při plnění svého úkolu nesmíme opovrhovat svými nepřáteli ani se jich obávat. ... OHC 344.3

Pravá sobota má být znamení, které odlišuje ty, kdož slouží Bohu od těch, kdož tak nečiní. Necht' se ti, kteří se stali lhostejnými a dřímají, probudí a uvědomí si jací jsou. Jsme povoláni ke svatosti a proto bychom se měli pečlivě vystříhávat toho, abychom působili dojmem, že není příliš důležité, zda si uchováme vzácné osobité znaky naší víry. Spočívá na nás vážná povinnost zaujmout rozhodnější postoj při obhajování pravdy než v minulosti. Hranice mezi těmi, kdo dodržují a nedodržují Boží přikázání, musí být ukazována s naprostou zřetelností. Musíme se chovat svědomitě tak, abychom ctili Boha a horlivě využívali všechny možnosti, které nám dává slavnostní úmluva s ním a mohli proto dostávat jeho požehnání a dary – dary tak nezbytné pro lidi, kteří jsou tak těžce zkoušeni. Působit dojmem, že naše víra, naše náboženství není rozhodující silou v našem životě, znamená velkou neúctu k Bohu.⁶ OHC 344.4

Vkládající svou víru v Boha, musíme postupovat vytrvale kupředu, obětavě naplňující jeho dílo v pokorné závislosti na něm, svěřující sebe sama a svou současnost i budoucnost jeho moudré prozřetelnosti, zachovávající si čisté svědomí od počátku až do konce a pamatující na to, že nebeské dary nedostáváme díky svým zásluhám, ale díky zásluhám Krista a protože skrze víru v něho přijímáme hojnou Boží milost.⁷ OHC 344.5

5. prosince

Lid odlišný a zvláštní

„Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy.“ (Zj 14,12) OHC 345.1

Boží lid se musí odlišovat od ostatních tím, že mu slouží plně, celým srdcem, nepřipisující si žádné pocty a pamatující, že se tou nejvelebnější smlouvou zavázal sloužit Hospodinu a nikomu jinému. ... OHC 345.2

Děti Izraele měly *„ostříhati... soboty, tak aby světili sobotu po rodech svých smlouvou věčnou“* (Ex 31,16) Sobota neztratila nic ze svého významu. Stále je to znamení mezi Bohem a jeho lidem a bude tomu tak navěky. Nyní i kdykoli jindy bychom měli vystupovat jako lidé odlišní a zvláštní, oproštění od světského způsobu jednání, nezatížení svazkem s těmi, jejichž rozum jim nedovoluje rozeznat Boží požadavky tak jednoduše vyložené v jeho zákoně. OHC 345.3

Měli bychom ukazovat, že se snažíme pracovat v jednotě s nebesy na přípravě Hospodinovy cesty. Měli bychom nést svědectví lidem všech národů a jazyků, že jsme lidem, jenž miluje Boha a bojí se ho, lidem, jenž má sedmý den čili sobotu za svatý a měli bychom prokazovat, že pevně věříme, že Hospodin brzy přijde na nebeském oblaku. ... OHC 345.4

„A ničeho zlořečeného již více nebude, ale trůn Boží a Beránkův bude v něm, a služebníci jeho sloužiti jemu budou. A tvář jeho viděti budou, a jméno jeho bude na čelích jejich.“ (Zj 22,3.4) OHC 345.5

O kom se zde mluví? Jsou to Bohem označení lidé; ti kdož mu na této zemi prokazují svou věrnost. Kdo jsou tito lidé? Jsou to ti, kteří dodržují Boží přikázání a uchovávají si víru v Ježíše, ti, kteří se přihlásili k Ukřižovanému jako ke svému Spasiteli. OHC 345.6

„A noci tam nebude, aniž budou potřebovati svíce, ani světla slunečního; nebo Pán Bůh je osvěcuje, a kralovati budou na věky věků.“ (Zj 22,5) „Blahoslavení, kteříž zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k dřevu života, a aby branami vešli do města.“ (Zj 22,14) 8 OHC 345.7

6. prosince

Nejvyšší čas probudit se

„A zvláště pak vidouce takovou příhodnost, žeť jest se nám již čas ze sna probuditi. Nynít' zajiště blíže nás jest spasení, nežli když jsme uvěřili.“ (Ř 13,11) OHC 346.1

Velký spor se blíží ke svému konci. Každá zpráva o pohromě na moři nebo zemi je svědectvím skutečnosti, že konec všech věcí je blízko. Napovídají tomu také války a zvěsti o nich. Najde se křesťan, jehož puls se nezrychluje v tušení velkých událostí rýsujících se před námi? Hospodin přichází. Slyšíme kroky přibližujícího se Boha.⁹ OHC 346.2

Neměli bychom dovolit, aby naše vědomí blízkosti Kristova příchodu ztrácelo na síle a abychom se stali lhostejnými a netečnými a upadli do dřímoty – do nevnímavosti a nezájmu o pravý stav věcí. V takovéto dřímotě jsme v neskutečném světě a nevnímáme věci, které se kolem nás dějí.

... OHC 346.3

Jsou tací, kteří mají planoucí světlo pravdy všude kolem sebe, a přesto jej nevnímají. Jsou očarováni nepřítelem, uhranuti jeho kouzelnou mocí. Nepřipravují se na velký den, který brzy přijde na náš svět. Zdají se naprosto nevnímaví vůči náboženské pravdě. OHC 346.4

Dost mladých lidí je probuzených. Jsou to ti, kteří vidí, že sice přichází noc, avšak také ráno a tito by se měli s neúnavným úsilím snažit probudit své spící vrstevníky. Měli by si uvědomovat jejich nebezpečí, modlit se za ně a na vlastním životě a charakteru jim ukazovat, že oni sami věří, že Kristus brzy přijde. ... Skutečnost jak rychle se zkracuje doba mezi námi a věčností by nás měla zasahovat mnohem hlouběji. Každý uplynulý den znamená, že nám zbývá o jeden den méně k završení našeho úsilí o dosažení dokonalého charakteru. ... OHC 346.5

Dokud zde bude stále tolik spících lidí, stále tolik lidí mrhajících drahocenným časem v bezstarostné lhostejnosti, musejí ti, kdož opravdu věří, být třeba až na pokraj věčného světa střídmí, os-
tražití, svědomití a horliví a musejí bdít a modlit se. ... OHC 346.6

Milí mladí přátelé, jsou vaše lampy vyčištěné a hořící? 10 OHC 346.7

Kde začíná odpadlictví

„Vy tedy, nejmilejší, to prvé vědouce, strážtež se, abyste bludem těch nešlechetných nebyli pojati, a nevypadli od své pevnosti.“ (2 Pt 3,17) OHC 347.1

V těchto posledních dnech, kdy bují nepravosti a láska mnoha lidí chladne, Bůh má svůj lid, který velebí jeho jméno a odsuzuje nespravedlnost. Tito lidé musejí být „lidem vzácným“ a být věrni Božímu zákonu, jehož zásady se svět snaží zneplatnit. Když Boží proměňující síla působí skrze jeho služebníky, zástupy temnot se rozhořčeně seskupují k odhodlanému odporu. Dábel působí *„se vší mocí a divy i zázraky lživými, a se všelikým podvodem nepravosti“*. Používá všechny podvodné triky, aby oklamal lidské duše. ... OHC 347.2

Odpadlictví začíná skrytou vnitřní vzpourou srdce proti požadavkům Božího zákona. Jsou pěstovány hříšné touhy a vznikají zavrženíhodná přání a nevíra a temnota odděluje duši od Boha. Když tato zla nepřemůžeme, přemohou ony nás. OHC 347.3

Lidé, kteří dlouho šli kupředu po cestě pravdy, budou zkoušeni a pokoušeni. Ti, kdo naslouchají satanovým návrhům a ustupují od své bezúhonnosti, dávají se na cestu dolů, kdy na ně přichází další mocné pokušení, které urychluje jejich cestu odpadlictví a jejich úpadek je brzy velmi výrazný a rychlý. Ti, kdo ze sebe setřásli bázeň Boží a vzdali se věrnosti jeho zákonu, pak vítají a provádějí hříchy, jež se jim kdysi zdály přímo nejodpornější. Nyní jsou však pro ně přitažlivé. Ale prohřešky přinášející největší světskou rozkoš končí utrpením, úpadkem a zmarem. OHC 347.4

Musíme se neustále hlídat, bdít a modlit se, abychom neupadli v pokušení. Pěstování pýchy, zavrženíhodných tužeb, hříšných myšlenek a čehokoli, co nás vytrhává z důvěrného a posvátného společenství s Ježíšem uvádí naši duši ve velké nebezpečí. Musíme mít pevnou víru v Boha. ... Když vás tíží myšlenka odpadlictví a nechcete se stát nepřáteli pravdy, ... pak *„v ošklivosti mějte zlé, připojení jsouce k dobrému“* (Ř 12,9). 11 OHC 347.5

Jsem laodicenský?

„Vímť skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký. A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých.“ (Zj 3,15.16) OHC 348.1

Postoj mnoha těch, kteří tvrdí, že jsou Božími dětmi, je přesně vystižen poselstvím Laodicenské církvi. Těm, kdo slouží Bohu, jsou přístupny pravdy neocenitelné hodnoty, které při uplatňování v praktickém životě ukazují rozdíl mezi těmi, kdo slouží Bohu a těmi, kdo tak nečiní. ... OHC 348.2

Bible je pokladnice „nevystihlých“ bohatství Božích. Ale ti, kdo znají pravdu, ji nechápou tak plně jak by mohli. Nevnášejí lásku ke Kristu do svého srdce a života. Čtenář Božího Slova se shýbá k prameni živé vody. Církev ale potřebuje, aby zhluboka pil a vstřebával do sebe duchovní odkaz Bible. Jeho služba Bohu by měla být výrazně odlišná od náboženské zkušenosti, jež postrádá cit, je bezduchá a jakoby bez života a která mnoha věřícím přináší jen malou odlišnost od těch, kdo nevěří.¹² OHC 348.3

Polovičatí křesťané jsou horší než nevěřící, neboť jejich klamavá slova a lhostejný přístup svádí mnoho lidí z pravé cesty. Nevěřící „přiznává barvu.“ Vlažný křesťan však klame obě strany. Není ani dobrý světák ani dobrý křesťan. Dábel ho používá k tomu, co by nemohl udělat nikdo jiný.¹³ OHC 348.4

Láska k vlastnímu já nepouští do srdce lásku ke Kristu. Ti, kdo žijí jen pro sebe sama, jsou jako členové Laodicenské církve, kteří jsou vlažní; ani studení ani horcí. Vřelost původní lásky pak přechází do sobectví a samolibosti. Láska v srdci ke Kristu se projevuje ve skutcích. Je-li láska ke Kristu nevýrazná, pak láska k těm, pro něž Kristus obětoval svůj život, odumírá. Někteří lidé budí zdání obrovské horlivosti a zanícení pro slavnostní obřady, ale to je pouze znak jejich nadutosti v náboženských věcech. Ježíš o nich mluví jako o těch, kteří se oškliví jeho vkusu.¹⁴ OHC 348.5

Děkujeme Bohu, že i když je tento druh lidí tak početný, je stále čas na pokání.¹⁵ OHC 348.6

Ohyzdné roucho farizejství

„Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídny, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý.“ (Zj 3,17) OHC 349.1

Jak prostě a jasně je zde popsána situace těch, kdo si myslí, že mají veškerou pravdu, kdo jsou pyšní na své znalosti Slova Božího, přičemž jeho posvěcující sílu ve svém životě vůbec nepocítí. Vroucnost lásky k Bohu v jejich srdcích chybí.¹⁶ OHC 349.2

Mnozí jsou jako Laodiceňští, žijící v duchovním sebeklamu. Odívají se rouchem své vlastní spravedlnosti, představují si, že jsou „*bohatí, zbohatli a žádného nepotřebují*,“ a přitom by se potřebovali dennodenně učit od Ježíše; učit se jeho pokoře a skromnosti.¹⁷ OHC 349.3

Co způsobuje tuto bídnot a nahotu těch, kteří se cítí „bohatí a zbohatlí“? Příčinou je nedostatek Kristovy spravedlnosti. Zahaleni svou vlastní spravedlností jsou jako v „rouchu ohyzdném“, a přesto i v tomto stavu si namlouvají, že jsou oděni Kristovou spravedlností. ... Volají: „Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jsme,“ zatímco jejich srdce jsou plna nečestného handlování a zavrženíhodného čachrování. Dvory jejich chrámu duše jsou rejdištěm závisti, pýchy, škodlivých vášní, zlovolné podezřívavosti, zloby a prázdné úzkoprsosti. Ježíš se pak musí smutně dívat na ty, kdo se prohlašují za jeho lidi, cítí se „bohatí a zbohatlí“ ve znalosti pravdy, a přitom v jejich životě a charakteru pravda naprosto chybí.¹⁸ OHC 349.4

Ježíš říká: „Já, Vykupitel tvůj, znám skutky tvé. Jsou mi známy pohnutky, jež tě ponoukají chvástavě prohlašovat o svém stavu duše: ‚Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji.‘ Ty ‚nevíš, že jsi bídny, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý.‘“ ... V jaké situaci se to někteří nacházejí! Zde stojí ve vlastním světle. OHC 349.5

Ale i přes jejich záměrnou přehlíživost je Hospodin neoponechává napospas bez varování a rad.¹⁹ OHC 349.6

10. prosince

Neposkvrněné roucho Kristovy spravedlnosti

„Radímť, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaz kollyrium, abys viděl.“ (Zj 3,18) OHC 350.1

Vznešený Vykupitel se představuje jako nebeský obchodník oplývající bohatstvím, chodící od domu k domu a nabízející své zboží, jež se penězi nedá zaplatit.²⁰ OHC 350.2

Musíme ze svého chrámu duše vymést prodavače a kupce, aby si v nás mohl Ježíš zřídit svůj příbytek. Nyní stojí u dveří srdce jako nebeský obchodník a říká: ... „Otevři mi a kup ode mne nebeské zboží, kup ode mne zlata ohněm zprubovaného. Kup víru a lásku, vzácné a překrásné přednosti našeho Vykupitele.“ ... Vyzývá nás, abychom si koupili bílé roucho, což je jeho nádherná spravedlnost a kollyrium, abychom rozpoznávali duchovní věci. Ach, neotevřeme tomuto nebeskému hostu dveře svého srdce?²¹ OHC 350.3

Roucho spravedlnosti si nemůžeme zaopatřit sami, neboť prorok říká: *„Jako roucho ohyzdné všechny spravedlnosti naše.“* (Iz 64,6) Není v nás nic, čím bychom mohli obléci svou duši, aby se neukazovala její nahota. Měli bychom přijmout roucho spravedlnosti utkané na nebeském tkalcovském stavu, a to neposkvrněné roucho Kristovy spravedlnosti.²² OHC 350.4

Oči jsou citlivé svědomí naší mysli a její vnitřní světlo. Na jejich správném nazírání na věci závisí síla naší duše i celé bytosti. „Kollyrium“ neboli Slovo Boží nechává svědomí prohlédnout, neboť usvědčuje z hříchu. A toto prohlédnutí je nezbytné k tomu, aby léčba mohla pokračovat a oči byly upřeny ke slávě Boží. ... Kristus říká: „Za zřeknutí se přehnané sebejistoty a vzdání se všech jakkoli pro vás drahých věcí, si můžete koupit zlato, roucho a kollyrium, abyste viděli.“²³ OHC 350.5

Spasitel přichází s nejvzácnějšími a nejvzácnějšími drahokamy pravdy zdůrazňující rozdíl oproti všem padělkům a všemu, co je falešné. Přichází ke každému domu, ke každým dveřím. Tluče na ně, nabízí své poklady, jež se penězi nedají zaplatit a naléhá: „Kupte ode mne.“²⁴ OHC 350.6

11. prosince

Poselství plné povzbuzení

„Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorlil se tedy, a čin pokání.“ (Zj 3,19) OHC 351.1

Tato rada pravého Svědka má za účel vyjádřit, že ti, kterým je určena, nejsou beznadějně vlažní, ale že stále existuje možnost vyléčit je. Poselství Laodicenským je plné povzbuzení. ... I ti, kteří jsou polovičatí a snaží se sloužit Bohu i mamonu, se mohou vyznačovat čistotou srdce a čistotou pohnutek. I oni mohou umýt roucha svého charakteru a „zbílit je ve krvi Beránkově“. 25 OHC 351.2

Zlato víry a lásky, bílé roucho neposkvrněného charakteru a kollyrium neboli schopnost jasně rozeznávat mezi dobrem a zlem – to vše musíme získat než budeme moci doufat ve vstup do Božího království. Ale tyto vzácné poklady nám nepadnou do klína bez jakéhokoli úsilí na naší straně. Musíme kupovat – musíme „se rozhorlit a kát se“ ze svého vlažného postoje. Musíme být probuzeni, abychom viděli své nedostatky, pátrali po svých hříších a zbavovali se jich. ... OHC 351.3

Musí nás zachránit Kristovy zásluhy, musí nás očistit jeho krev. Ale my se musíme především snažit. Musíme dělat, co umíme, „rozhorlit se a činit pokání“ a věřit, že nás Bůh přijme. ... OHC 351.4

Celému nebi záleží na naší spáse. A co my? Budeme lhostejní? Budeme bezstarostní jakoby to byla nedůležitá věc, zda jsme spaseni či ztraceni? Budeme přehlížet oběť, jež pro nás byla učiněna?

... OHC 351.5

V nebezpečné době, která je před námi, budou zkoušeni všichni, kdo se prohlašují za Kristovy následovníky. Schopni obstát budou jen ti, kdož získali hluboké a opravdové zkušenosti v Božích věcech. Bude vyzkoušeno dílo každého člověka a bude-li ze zlata, stříbra nebo drahých kamenů, bude bezpečně ukryto jako v skrýši Hospodinova stanu. ... OHC 351.6

Věčný život budou mít pouze ti, kdo jsou ochotni pro něj obětovat vše. Pro něj však stojí za to trpět, ukřižovat vlastní já a obětovat každou modlu. Tato věčná sláva s daleko větším významem než jakýkoli pozemský poklad zastíní všechna pozemská lákadla. 26 OHC 351.7

Otevřete dveře?

„Aj, stojímť u dveří, a tluku. Jestližeť by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvěře, vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.“ (Zj 3,20) OHC 352.1

Ježíš říká: „Aj, stojímť u dveří, a tluku.“ Vpusťme ho dovnitř? Nechce nás nechat v této době, uprostřed nebezpečí posledních dní této země osamocené pouze s naší omezenou silou. ... Naší výsadou je chodit ve světle jeho přítomnosti a do charakteru, jež si vytváříme, vetkat zlaté nitě příjemnosti, vděčnosti, shovívavosti a lásky. Tak můžeme ukazovat sílu Božské milosti a uprostřed všech trápení a soužení každý den na nás přicházejících odrážet světlo z nebes. ... Proč tedy stále klopýtáme beze světla?²⁷ OHC 352.2

Každé varování, výčitka a naléhavá prosba ve Slově Božím nebo prostřednictvím jeho pověřených poslů je zaklepání na dveře srdce, je to hlas Ježíše, žádající o vpuštění dovnitř. S každým nepovšimnutým zaklepáním je vaše odhodlání otevřít slabší a slabší. Jestliže Ježíšův hlas není ihned uposlechnut, mísí se v mysli se spoustou jiných hlasů, pozornost na sebe strhávají starosti o světské záležitosti a přesvědčení pohasíná. Srdce se stává méně citlivé a vnímavé a upadá do nebezpečného stavu, kdy si neuvědomuje jak krátkost času, který zbývá na tomto světě, tak věčnost po něm.²⁸ OHC 352.3

Mnozí mají u dveří svého srdce nahromaděno tolik smetí, že Ježíše nemohou vpustit dovnitř. Někteří musejí odstranit překážky mezi sebou a svými bratry, jiní jsou podráždění, pyšní a chamtiví, zatímco u ostatních zahrazuje vstup láska ke světu. Než budou moci otevřít dveře a uvítat uvnitř Spasitele, toto vše musí být odstraněno. OHC 352.4

Jak vzácný je slib: „Vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.“ Ó, ta láska, ta nádherná Boží láska! Po všech našich vlažných skutcích a hříších Bůh říká: „Navraťte se ke mně, a navrátím se k vám, a uzdravím odvrácení vaše.“²⁹ OHC 352.5

Naším úkolem je otevřít dveře svého srdce a vpustit dovnitř Ježíše. Ten tluče a žádá o vstup. ... Ježíš stojí u dveří vašeho srdce. Otevřete mu? Vpusťte dovnitř tohoto nebeského hosta.³⁰ OHC 352.6

13. prosince

Vítězství je zajištěno

„Kdož svítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já svítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.“ (Zj 3,21) OHC 353.1

Pravý Svědek povzbuzuje všechny, kdo se snaží jít po stezce pokorné poslušnosti skrze víru v jeho jméno. Prohlašuje: „Kdož svítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já svítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.“ To jsou slova našeho zástupce a ručitele. Ten, jenž je Božská hlava církve, nejmocnější ze všech dobyvatelů, chce obrátit pozornost svých následovníků ke svému životu, ke svému úsilí, svému odpírání, svým zápasům a utrpením na cestě opovržením, odmítáním, výsměchem, pohrdáním, urážkami, předstíráním a falší na lebečním pahorku (kalvárie) na místo ukřižování, abychom „úsilně chvátaje“ běželi k cíli, kterým je odměna pro vítěze, přičemž vítězství zajišťuje víra a poslušnost. OHC 353.2

Použijme Kristova slova na vlastním příkladě. Jsme chudí, slepí, znavení a nešťastní? Pak hledejme zlato a bílé roucho, které Kristus nabízí. Překonávání a vítězení není omezeno na věk mučedníků. V těchto dnech musíme vítězit nad zákeřným pokušením ke světáctví, bezstarostnosti, opájení se pýchou, chamtivosti, zálibě ve falešných učeních a k víře v nesmrtelný život.³¹ OHC 353.3

Můžeme zvítězit. Ano, úplně a naprosto. Ježíš zemřel, aby nám připravil únikovou cestu, abychom mohli zvítězit nad každým svým nedostatkem, odolat každému pokušení a nakonec s ním sedět na jeho trůnu.³² OHC 353.4

Nemáme žádné poselství, které by pro církev bylo odrazující. I když dostáváme výstrahy, výtky a pokárání, církev stále působí jako Boží prostředek k šíření světla. Boží lidé dodržující jeho přikázání zvěstují světu varování. ... Boží církev je živý svědek, stálé svědectví, přesvědčující lidi, pokud je přijato nebo odsuzující je k věčnému zatracení, pokud je odmítnuto.³³ OHC 353.5

Církev musí a bude svítit „*krásná jako měsíc, čistá jako slunce, hrozná jako vojsko s praporty*“ (Pís 6,9). ³⁴ OHC 353.6

Nepohnuti v roztřeseném světě

„Představuji Hospodina před obličej svůj vždycky, a kdyžť jest mi po pravici, nikoli se nepohnu.“ (Ž 16,8) OHC 354.1

Žijeme v nebezpečné době, kdy bezbožnost je zcela běžná. Dokonce ani ti, kdo se prohlašují za křesťany, nevěří svým Biblím. Pravda Slova Božího je pro ně příliš obyčejná a zdůrazňovaná. ... Převládají nekřesťanské myšlenky, zvyky a způsoby, které jsou dokonce vykládány jako křesťanské, ale s tím, co má největší hodnotu, čeho si Bůh nejvíce váží, je zacházeno s pohrdáním. Bohabojní se tedy mohou ptát: „Jaký konec vezmou tyto věci, když láska k Ježíši a jednoho k druhému v lidských srdcích tak rychle vyhasíná?“ ... OHC 354.2

Hříšnost převládá všude kolem, neboť satan přišel s velkým hněvem, vědouce, že má jen málo času. Je vytrvalý a neúnavný a lidé ještě nikdy nepotřebovali Krista po pravici více než nyní. ... Potřebujeme, aby Vůdce našeho spasení byl neustále po našem boku. OHC 354.3

Všude kolem nás je a stále bude vzruch, protože království světa nechtějí být v klidu. V žádné jiné době nebylo pokušení popírat Krista jak v mysli tak v činech silnější a s tím, jak se blížíme ke konci, síla tohoto pokušení se bude zvyšovat. Na lidstvo přijdou silná a velmi těžko odolatelná pokušení. Falešná učení a výmysly budou podávány jako biblické pravdy, aby je lidé přijali a kdyby to bylo možné, „svedly by i vyvolené“. Avšak je toto doba v níž má naše láska chladnout, když nepravost je tak hojná? Je toto doba, v níž máme být klidní? Je toto doba, kdy se máme oddělit od Boha, svého rádce? OHC 354.4

Konec všech věcí je přede dveřmi. Boží den se kvapem blíží. Svět je plný zločinu, skličivosti a žalu. Dochází k pohromám na souši i na moři. Vichřice a bouře způsobují, že pro nás není bezpečné odlučovat se od Boha ani na okamžik. Jedině ti, kdož žijí v tomto životě, který nás má vyzkoušet, ve víře, dokáží obstát ve dni zkoušky, kdy vším, čím může být otřeseno, také otřeseno opravdu bude. Oni však budou dlít v bezpečí a zůstanou nepohnuti.³⁵ OHC 354.5

15. prosince

Rozhodující okamžik před námi

„Ano i před vladaře i před krále vedeni budete pro mne, na svědectví proti nim, i národům.“
(Mt 10,18) OHC 355.1

Není daleko doba, kdy Boží lidé budou povoláni, aby přednesli své svědectví před vládci země. Ani jeden z dvaceti si neuvědomuje jak rychlými a dlouhými kroky se blížíme k velkému rozhodujícímu okamžiku v naší historii. ... Není čas na nicotnosti a malichernosti, na zabývání se nedůležitými věcmi.³⁶ OHC 355.2

Králové, vladaři a velcí mužové o vás uslyší z vyprávění vašich nepřátel a vaše víra a charakter bude před nimi překrucována. Ale ti, kdo budou falešně obviněni, budou mít příležitost vystoupit tváří v tvář svým žalobcům a přednést svou odpověď. Budou mít možnost přinést světlo před ty, kteří jsou nazýváni velcí mužové této země a pokud jste studovali Bibli, pokud budete připraveni odpovědět s pokorou a bázní Boží každému, kdo se vás zeptá na naději, jež je ve vás, vaši nepřátelé nebudou schopni vaší moudrosti odporovat. OHC 355.3

Nyní máte příležitost studiem Slova Božího získat ty nejlepší rozumové schopnosti. Ale jestliže budete lhostejní a nebudete kopat hluboko v dolech na pravdu, nebudete připraveni na rozhodující okamžik, jež na nás brzy přijde. Kéž byste si dokázali uvědomit, že každý okamžik je vzácný jako zlato. Budete-li žít podle každého slova, jež vychází z Božích úst, nebudete zastiženi nepřipravení.³⁷ OHC 355.4

Nevíte kde můžete být povoláni, abyste podali své svědectví pravdy. Mnoho lidí bude muset stát před zákonodárnými dvory a někteří budou muset stát před králi a před učenými této země, aby se zodpovídali ze své víry. Ti, kteří pravdu chápou jen povrchně, nebudou schopni jasně vyložit Písmo svaté a uvést přesvědčivé důvody pro svou víru. Budou zmateni a nebudou služebníky Božími, kteří se nemusejí stydět. Necht' si nikdo nepředstavuje, že nemusí studovat Bibli, protože nemusí kázat jako duchovní. Nevíte, co po vás může Bůh požadovat.³⁸ OHC 355.5

16. prosince

Jste připraveni na zkoušky?

„Když pak vás vydadí, nebud'tež pečliví, kterak aneb co byste mluvili; dánoť bude zajisté vám v tu hodinu, co budete míti mluviti.“ (Mt 10,19) OHC 356.1

Kristovi služebníci by si pro chvíli, kdy budou předvedeni ke zkoušce své víry, neměli předem připravovat žádný proslov. Jejich příprava by měla spočívat v každodenním shromažďování vzácných pravd Božího slova v srdci, v používání Kristova učení jako potravy pro duši a v posilování víry prostřednictvím modlitby. Pak až budou předvedeni ke zkoušce, Duch svatý jim připomene pravdy, které zapůsobí na srdce těch, kteří přijdou poslouchat. Bůh vtiskne znalosti získané pečlivým zkoumáním Pisma svatého do jejich paměti přesně v ten den, kdy to bude třeba.³⁹ OHC 356.2

Nyní byste se měli připravit na dobu zkoušky. Nyní byste měli vědět, zda vaše nohy stojí na Skále věků. Musíte mít svou vlastní zkušenost a nezáviset na ostatních, pokud jde o světlo. Víte-li, že až budete předvedeni ke zkoušce, nebudete sami a budete mít na své straně pozemské přátele? Dokážete si pak uvědomit, že Ježíš je vaše opora? Dokážete se pak upamatovat na slib: „A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa?“ Všude kolem vás budou neviditelní usilující o vaši zkázu. Dábel a jeho pomahači se budou každý den snažit zviklat vás ve vaší neotřesitelné věrnosti Bohu a jeho pravdě. Ale když bude váš zrak upřen na jeho slávu, nebudete muset přemýšlet jak budete svědčit pro jeho pravdu.⁴⁰ OHC 356.3

Mladí muži a ženy, „rostete v plnost postavy mužů a žen v Kristu,“ abyste nemohli být oddělení od Zdroje své síly až přijde rozhodující okamžik? Chceme-li obstát v době zkoušky, musíme nyní v době pokoje získávat praktické zkušenosti ve věcech Božích. Kristus musí být naším vším ve všem, alfou i omegou, prvním i posledním, počátkem i koncem.⁴¹ OHC 356.4

Zavřené lví tlamy

„A nebojte se těch, kteří mordují tělo, ale duše nemohou zamordovati; než raději se bojte toho, kterýž může i duši i tělo zatratiti v pekelném ohni.“ (Mt 10,28) OHC 357.1

Daniel je příkladem pro věřící v tom, co znamená vyznávat Krista. Měl důležitou funkci ministerského předsedy v babylónském království a někteří významní muži pobývající na královském dvoře mu záviděli a chtěli proti němu něco najít, aby vůči němu mohli vznést obvinění u krále. Daniel byl ale věrný státník a na jeho charakteru nebo životě nemohli najít žádnou vadu. ... Dohodli se tedy společně, že požádají krále, aby vydal nařízení, že nikdo nesmí vložit *„žádost na kteréhokoli boha neb člověka do třidcítí dnů“* (Da 6,7) kromě krále a kdyby někdo toto nařízení neposlechl, bude uvržen do jámy lvové. OHC 357.2

Ale přestal se tehdy Daniel modlit, protože toto nařízení mělo vstoupit v platnost? Ne, protože byla právě doba, kdy se modlit potřeboval. ... Daniel se nesnažil svou oddanost Bohu skrývat. Nemodlil se ve svém srdci, leč svým hlasem. Modlil se nahlas a maje otevřená okna směrem k Jeruzalému, vysílal své žádosti k nebesům. Jeho nepřátelé pak na něho žalovali u krále a Daniel byl hozen do jámy lvové. Byl tam ale Boží Syn. ... Když král hned ráno přišel k jámě a zavolal: *„Danieli, služebníče Boha živého, Bůh tvůj, kterémuž ty sloužíš ustavičně, mohl-liž tě vysvoboditi od lvů? Tehdy Daniel mluvil s králem, řka: Králi, na věky buď živ. Bůh můj poslal anděla svého, kterýž zavřel ústa lvů, aby mi neuškodili.“* (Da 6, 20-22) ... OHC 357.3

Měli bychom vědět, že když bude náš život „skryt s Kristem v Bohu“, pak až budeme předvedeni ke zkoušce naší víry, bude s námi Ježíš. Až budeme předvoláni před vládce a hodnostáře, abychom se zodpovídali ze své víry, Hospodinův Duch osvítí naší schopnost chápat a uvažovat a my dokážeme nést svědectví o Boží slávě. A budeme-li povoláni trpět pro Krista, dokážeme jít i do vězení, důvěřující mu tak jako malé dítě důvěřuje svým rodičům. Je čas pěstovat v sobě víru v Boha.42 OHC 357.4

18. prosince

Uprostřed ohně

„Kdožkoli tedy vyzná mne před lidmi, vyznámt' i já jej před Otcem svým, kterýž jest v nebesích.“ (Mt 10,32) OHC 358.1

Vyznávat Krista znamená něco více než jen nést svědectví při společném shromáždění (k modlitbě).⁴³ OHC 358.2

Z vyznání, které jsme učinili, musíme učinit další a budeme jej muset učinit za jiných okolností. Tři Hebrejové byli vyzváni, aby vyznávali Krista tváří v tvář „peci ohnivé rozpálené.“ Král jim přikázal, aby „padli a klaněli se obrazu zlatému, kterýž postavil“ a vyhrožoval jim, že pokud tak neučiní, „uvržení“ budou „do prostřed peci ohnivé rozpálené“. Oni však odpověděli: „*My se nestaráme o to, ó Nabuchodonozore, co bychom měli odpovědět tobě. Nebo aj, buďto že Bůh, jehož my ctíme, (kterýž mocen jest vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó králi,) vytrhne nás, buď že nevytrhne, známo buď tobě, ó králi, žeť bohů tvých ctíti a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, klanět se nebudeme.*“ (Da 3,16-18) Přiznání se ke Kristu je tedy stálo hodně, neboť v sázce byly jejich životy. OHC 358.3

Pak král „rozkázal rozpáliti pec sedmkrát více, než obyčej měli ji rozpalovati“ a věrné Boží děti do ní byly uvrženy. „*Tedy Nabuchodonozor král zděsil se, a vstal s chvátáním, a promluviv, řekl hejtmanům svým: Zdaliž jsme neuvrhli tři mužů do prostřed peci svázaných? Odpověděli a řekli králi: Pravda jest, králi. On pak odpovídaje, řekl: Aj, vidím čtyři muže rozvázané, procházející se u prostřed ohně, a není žádného porušení při nich, a čtvrtý na pohledění podobný jest synu Božímu.*“ (Da 3,24.25) ... Pak Nabuchodonozor zavolal služebníky Boží a ti na sobě neměli ani pach ohně. Budete-li žádáni projít pro Krista ohnivou pecí, on bude po vašem boku. „*Když půjdeš přes vody, s tebou budu, pakli přes řeky, nepřikvačí tě; půjdeš-li přes oheň, nespálíš se, aniž plamen chytí tebe.*“ (Iz 43,2) ⁴⁴ OHC 358.4

Boj proti větru a proudům

„Blahoslavení budete, když vám zlořečiti budou, a protivenství činiti, a mluvíti všecko zlé o vás, lhouce, pro mne. Radujte se a veselte se, nebo odplata vaše hojná jest v nebesích. Takť zajisté protivili se prorokům, kteříž byli před vámi.“ (Mt 5,11.12) OHC 359.1

Náš laskavý Vykupitel se díval skrze běh času a viděl nebezpečí, která v posledních dnech obklopi jeho vyvolené. ... OHC 359.2

Když budou členové církve svědomitě pracovat na posilování věci pravdy, neuniknou pomluvám, urážkám a lžím namířeným proti nim. *„A tak i všickni, kteříž chtějí pobožně živi býti v Kristu Ježíši, protivenství míti budou.“* (2 Tm 3,12) Jejich zásadový a neochvějný postoj je stálou výčitkou vůči každému pokryteckému domnělému křesťanovi vlastnickému nevíru, pýchu a sobectví. OHC 359.3

Jejich prosby a výtky se stavějí do cesty jeho světským cílům a on se je jako věrné Kristovy následovníky snaží hanit. Překrucuje a zkresluje skutečnosti ve stejném duchu, jaký pudil farizeje k odporování Kristovi. OHC 359.4

Ježíš nepřestává hledět na své lidi, kteří se musejí utkávat s tolika překážkami. Nechat se unášet všeobecně rozšířeným proudem stojí jen málo úsilí, ale ti, kdož se chtějí dostat až ke břehům nesmrtelnosti, musejí bojovat proti větru a proudům. Existuje i taková forma křesťanství, jakási předstíraná víra, která nemá žádnou proměňující sílu. Její vlastníci s oblibou napadají a halasně odsuzují víru ostatních. Jejich víra se neprojevuje na tržištích, v rodině nebo v zaměstnání. Jejich náboženská zkušenost je unášena zkaženými proudy tohoto světa. OHC 359.5

Věrný Kristův následovník by se neměl nechat vyvést z rovnováhy výtkami pocházejícími od tohoto druhu lidí. Nejmilejší apoštol řekl: *„Nedivtež se, bratří moji, jestliže vás svět nenávidí.“* (1 J 3,13) A nás Spasitel sděluje svým učedníkům: *„Jestližeť vás svět nenávidí, víte, žeť mne prvé než vás v nenávisti měl.“* (J 15,18) Těm, kdož jsou věrni Bohu, nemohou ublížit výtky nebo napadání. Naopak se tím rozvíjejí jejich ctnosti, které nerostou na slunci blahobytu, ale v podobě víry, trpělivosti, pokory a lásky pučí a kvetou uprostřed mraků a temnoty.⁴⁵ OHC 359.6

Nepřátelé z nejnebezpečnějších

„Duch pak světle praví, že v posledních časech odvrátí se někteří od víry poslouchající duchů bludných a učení d'ábelských.“ (1 Tm 4,1) OHC 360.1

Protivník lidských duší se neustále snaží svést naši mysl k podružným věcem. Nenechávejme se oklamat. Nechejte nepřátele zacházet s vaším jménem a mým jak chtějí. Nechejte je překrucovat a zkreslovat naše slova a skutky. Nechejte je vymýšlet lži jak se jim jen zlíbí. Nemůžeme dovolit, aby naše mysl byla odvrácena od Ježíše a přípravy naší duše nutné k tomu, abychom se s ním mohli setkat v pokoji. ... Naléhám na vás ve jménu Krista, abyste se modlili tak, jak zatím nikdy předtím a abyste horlivě hledali víru a lásku, kteréžto jakoby byly ze světa téměř úplně vypuzeny. Žijte každý den jako před Božími zraky. ... OHC 360.2

Nenechávejte falešné učitele mást svou mysl a zviklávat svou víru haněním těch, které k vám Bůh poslal s poselstvími obsahujícími poučení a varování. Pamatujte, že nemusíte bojovat jen s pouhými lidmi, ale i proti „knížatstvu, proti mocnostem“ a „proti duchovním zlostem vysoko.“ Nyní je doba, kdy d'ábel působí „se všelikým podvodem nepravosti.“ OHC 360.3

Mnozí ve skutečnosti bojují jeho boj, přičemž tvrdí, že slouží pod praporcem Krista. Tito zrádci možná ani nejsou podezříváni, ale výsledkem jejich působení je nevíra, svár a spory. Jsou to nepřátelé z nejnebezpečnějších. Vtírají se do naší přízně a získávají naši důvěru a náklonnost, a přitom dělají vše pro to, aby vyvolávali pochybnosti a nedůvěru. Působí stejně jako d'ábel v nebi, když klamal anděly svými lstivými tvrzeními, vydávající temnotu za světlo a způsobující, že Boží shovívavost a milost vypadala jako nelítostnost a přísnost. A tak jak d'ábel působil na počátku, působí i na konci, jenže ještě dokonaleji skrývá své záměry. ... OHC 360.4

Nestačí mít jen teorii pravdy; její zásady musejí být vetkány do duše a náš život musí být příkladem jejich naplňování, jinak se staneme obětí podvodů připravených pro poslední dobu.⁴⁶ OHC 360.5

21. prosince

Kříž před korunou

„A takž i všickni, kteříž chtějí pobožně živi býti v Kristu Ježíši, protivenství míti budou.“ (2 Tm 3,12) OHC 361.1

Svou víru můžeme oživit a lásku posílit tím, že budeme často chodit k úpatí kříže a rozjímat zde o pokoření našeho Spasitele. Vzhlížejte k Majestátu nebes trpícímu jako hříšník! Ani neposkvrněná čistota a dokonalá spravedlnost ho neochránila před osočováním a haněním. Pokorně snášel odpor hříšníků proti své osobě a dal svůj život za to, aby nám mohlo být odpuštěno a abychom mohli žít věčným životem. Jsme ochotni následovat v jeho šlépějích? Jediným důvodem proč nyní nemáme větší protivenství je to, že svým životem neztělesňujeme více Kristův život. Ujist'uji vás, bratři a sestry, že když budete chodit tak, jak chodil on, poznáte co je to mít kvůli něho protivenství a být pronásledováni a haněni. OHC 361.2

Doufáme-li, že budeme nosit korunu, musíme být smířeni s tím, že budeme muset snášet kříž. Největší zkoušky na nás přijdou ze strany těch, kdo se vydávají za zbožné. Bylo tomu tak u Spasitele světa, bude tomu tak i u jeho následovníků. ... Ty, kdo to myslí se získáním koruny věčného života vážně, nemůže překvapit nebo odradit, když je na každém kroku směrem k nebeskému Kanaánu budou čekat překážky a zkoušky. ... OHC 361.3

Spasitel ví, co je nejlepší. Víra roste ve střetech s pochybnostmi a potížemi a ve zkouškách. Ctnost nabývá na síle odoláváním pokušení. Život věrného vojáka je bitva a pochod. Žádný odpočinek, milí spolupoutníci na této straně nebeského Kanaánu. ... Ale Jan ve svatém zjevení spatřuje věrné duše, jež prošly velkým utrpením a obklopily Boží trůn, oděny v bílých rouchách a korunovány nesmrtelnou slávou. Co na tom, že tito lidé byli pokládáni za vyvrhele lidstva? Jejich život a charakter je předložen k přezkoumání Bohu a jeho slavný soudní dvůr ruší rozhodnutí jejich nepřátel. Ukazuje se jejich věrnost Bohu a jeho Slovu a jsou jim uděleny vysoké nebeské pocty jako vítězům v boji se hříchem a ďáblem.⁴⁷ OHC 361.4

V každém okamžiku ve střehu

„Zlí pak lidé a svědcové půjdou v horší, i ti, kteříž v blud uvodí, i ti, kteříž jsou bludem pojati.“
(2 Tm 3,13) *OHC 362.1*

Nepřítel se snaží všemi možnými triky narušit naši bdělost. Nejprve se zpravidla pokouší oklamat nás úlisnými slovy a lstivým našeptáváním a pokud to selže, přechází k otevřenému násilí. Má mnoho chytře vymyšlených pastí na neopatrné lidi a ti, kdo se do nich jednou zapletou, zjišťují, že vyprostit se je skoro nemožné. Zatímco některým lichotí a pochlebuje, po jiných vrhá své ohnivé šípy. V každém okamžiku musíme být ve střehu. Před námi jsou dny zvláštních zkoušek, nesnází a nebezpečí. ... *OHC 362.2*

Musíme se připravit na to, že místo aby se věci vyvíjely příznivěji, *„zlí pak lidé a svědcové půjdou v horší, i ti, kteříž v blud uvodí, i ti, kteříž jsou bludem pojati“*. Můžeme očekávat odpor jaký zde zatím ještě nebyl. ... Musíme z Krista učinit své útočiště, jinak bude naše duše ve dnech, které jsou před námi, zaplavena temnotou a zoufalstvím. Lidská pomoc může jít jen do určitého bodu. Každý musí žít ve víře, neboť musí jít do ostrého a zdánlivě smrtelného střetu se silami temnot. Každý musí obstát nebo padnout sám za sebe. Šípy ničitele jsou připraveny k vystřelení na věrné a žádná pozemská síla nemůže změnit jejich směr. Ale kdyby naše oči mohly být otevřené, viděli bychom Boží anděly tvořící ochranný kruh kolem spravedlivých, aby jim nemohlo nic ublížit. ... *OHC 362.3*

Musíme vzhlížet k Ježíši, číst jeho slova, modlit se za jeho Ducha. Měli bychom být častěji sami s Bohem a rozjímat a modlit se. Více se modleme a méně mluvm. Nemůžeme věřit vlastnímu úsudku, vlastním zkušenostem a vlastním znalostem pravdy. Každý den se musíme učit od našeho nebeského Učitele a hledat u něj rady a pak bez ohledu na vlastní pohodlí, přání nebo výhody musíme jít kupředu s vědomím, že *„věrnýť jest ten, kterýž povolal vás“*. ... *OHC 362.4*

Uvědomujce si svou slabost, spolehněme se na jeho sílu a vítězme milostí, kterou na nás přenáší.⁴⁸ *OHC 362.5*

Koruna pro věrné

„Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují to slavné přístí jeho.“ (2 Tm 4,8) OHC 363.1

Učinil velký apoštol pohanů nějakou skutečnou obět, když vyměnil farizejství za Kristovo Evangelium? Odpovídáme ne! S pevným cílem se odvrátil od bohatství, od přátel a společenského postavení, od veřejných poct a od příbuzných, které upřímně a vroucně miloval. Rozhodl se spojit své jméno a osud s lidmi, které považoval za vyvrhele a pro Krista strpěl ztrátu všech pozemských věcí. OHC 363.2

Jeho úsilí převyšovalo úsilí všech ostatních učedníků, rány, které utrpěl, neměly obdoby. Byl mrskán, kamenován, na moři tonul, ve dne i v noci v hlubokosti byl. Byl v nebezpečí na souši i na moři, ve městě i na poušti, mezi lotry i falešnými bratřími. Plnil své poslání přes neustálé neduhy, bolesti a únavu, v postech častokrát, na zimě a v nahotě. ... Když se zodpovídal krvežíznivému Neronovi, nikdo se ho nezastal. ... OHC 363.3

Ale věnoval Pavel svůj drahocenný čas líčení bolestného tupení své osoby? Ne, obracel pozornost od sebe k Ježíši. Nežil pro vlastní štěstí, přesto však šťastný byl. ... *„Rozhojňujit' se v radosti ve všelikém ssoužení našem.“ (2 K 7,4)* V posledních dnech svého života pak s jasnou představou o mučednické smrti s uspokojením prohlašuje: *„Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonale, víru jsem zachoval.“ (2 Tm 4,7)* A upínaje zrak na nesmrtelnou budoucnost, která byla hlavní nadějí a silu přinášející myšlenkou celé jeho životní dráhy, dodává v naprosté jistotě o své víře: *„Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce“* – a tehdy tento člověk, který žil pro ostatní, přestává myslet na sebe – *„a netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují to slavné přístí jeho.“* Ó jak šlechetný muž víry!49 OHC 363.4

Pavel byl dokonalým příkladem toho, jaký by měl být každý opravdový křesťan. Žil pro Boží slávu. ... *„Mně zajisté živu býti jest Kristus.“ (Fp 1,21) 50 OHC 363.5*

24. prosince

Miřte vysoko!

„Nebo v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně. A v něm jste doplnění, kterýž jest hlava všeho knížatstva i mocnosti.“ (Ko 2,9.10) OHC 364.1

Miříme příliš nízko. Cíl je mnohem výše. Naše mysl potřebuje rozlet, abychom pochopili význam Božích opatření. Měly by se na nás projevovat nejvyšší přednosti Božího charakteru. ... Boží zákon představuje vysokou úroveň, jíž bychom měli dosáhnout skrze spravedlnost, kterou nám udělil Ježíš.⁵¹ OHC 364.2

Jedině při správném chápání Kristova poslání a díla se nám naskytne možnost být „v něm doplnění“ a „učinění vzácnými v tom nejmilejším“. ... Lidská věda není osvícena Bohem. Božská věda je prokázání Ducha Božího vyvolávající bezvýhradnou víru v něho. Světáci pokládají tuto víru za nehodnou pozornosti své skvělé a moudré mysli, za něco příliš prostého na to, aby si toho všimli. Tím se ale dopouštějí veliké chyby. Tato víra je totiž ve skutečnosti příliš vysoko na to, aby se k ní dostal jejich lidský rozum. OHC 364.3

Poselství Evangelia má daleko k tomu, aby se stavělo proti skutečnému poznání a rozumovým schopnostem. Samo o sobě je skutečnou vědou, skutečným rozumovým poznáním. Skutečná moudrost je nekonečně vysoko nad chápáním moudrých světských lidí. Skrytá moudrost, v níž je živ Kristus, „ta naděje slávy“, je vysoko jako nebesa. Hluboké zásady zbožnosti jsou posvátné a věčné. Jedině křesťanská zkušenost nám může pomoci pochopit tuto věc a získat poklady poznání skrytého v Božích radách, které se odhalují všem, kdo jsou v živém spojení s Kristem.⁵² OHC 364.4

V Kristu „přebývá všechna plnost Božství tělesně“. Proto přestože byl pokoušen ve všech směrech stejně jako my, stál před světem od svého prvního vstupu na něj neposkvrněný jeho zkažeností, ačkoli jí byl obklopen. Neměli bychom být také účastni této plnosti a není to tak a pouze tak, že můžeme zvítězit stejně jako on?⁵³ OHC 364.5

Skrze jeho oběti mohou lidské bytosti dosáhnout vysokého cíle před ně postaveného a nakonec slyšet slova: „V něm jste doplnění.“⁵⁴ OHC 364.6

25. prosince

„Nevystihlá“ bohatství Krista

„Aby vám dal, podlé bohatství slávy své, mocí posilněnu býti skrze Ducha svého na vnitřním člověku.“ (Ef 3,16) OHC 365.1

Otázky vykoupení jsou velice důležité náměty k přemýšlení a jejich hloubku a význam mohou pochopit jen ti, jejichž mysl se zabývá duchovními věcmi. Soustředování pozornosti na pravdy plánu spasení nám přináší pocit bezpečí a radost. Abychom mohli hledět ke hlubokým věcem našeho Boha, potřebujeme víru a modlitbu. Naše mysl je tak svázaná přízemními myšlenkami, že máme jen velmi omezené představy o zkušenostech, jejichž získání je naší výsadou. ... OHC 365.2

Proč je tomu tak, že mnozí ti, kteří tvrdí, že věří v Krista, nemají žádnou sílu stavět se na odpor pokušení nepřítele? Důvodem je, že nejsou posilněni mocí skrze jeho Ducha „na vnitřním člověku.“ Apoštol se modlí: *„Abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli stihnouti se všechněmi svatými, která by byla šířkost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost, a poznati přenesmírnou lásku Kristovu, abyste naplnění byli ve všelikou plnost Boží.“* (Ef 3,18.19) Kdybychom měli tuto zkušenost, věděli bychom něco o kříži. Věděli bychom, co znamená být účastni Kristových utrpení. Kristova láska by nás pudila a přestože bychom nebyli schopni vysvětlit jak jeho láska hřeje naše srdce, projevovali bychom ji vroucí oddaností jeho věci. OHC 365.3

Pavel před členy efezské církve odhaluje tím nejpřístupnějším jazykem úžasné schopnosti a vědomosti, jež mohou mít jako synové a dcery Nejvyššího. Měli možnost být „mocí posilnění ...“, být „v lásce vkořenění a založení“, ... „poznati přenesmírnou lásku Kristovu“. ... OHC 365.4

Dostat se do přízně knížete Emanuela, toho, v němž jsou skryty všechny poklady moudrosti a vědění, vlastnit ho, když se srdce otevírá stále více, aby přijalo jeho ctnosti, poznat jeho lásku a moc, vlastnit „nevystihlá“ bohatství Krista, ... to je *„dědictví služebníků Hospodinových, a spravedlnost jejich ode mne, praví Hospodin“* (Iz 54,17). 55 OHC 365.5

26. prosince

„Naplnění ve všelikou plnost Boží“

„A poznati přenesmírnou lásku Kristovu, abyste naplnění byli ve všelikou plnost Boží.“ (Ef 3,19) OHC 366.1

Zde je odhalena výška úrovně, jaké můžeme dosáhnout skrze víru ve sliby našeho nebeského Otce a plnice jeho požadavky. Skrze Kristovy přednosti máme přístup ke trůnu nekonečné síly. *„Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?“ (Ř 8, 32) ... OHC 366.2*

Srdce, jež jednou okusilo Kristovu lásku, ustavičně volá po hlubším doušku a když budete dávat, budete dostávat bohatší a hojnější měrou. Každé zjevení Boha duši zvyšuje schopnost poznávat a milovat. Srdce pak ustavičně volá: „Více tebe“ a Duch vždy odpovídá: „Mnohem více.“ ... OHC 366.3

Kristův život byl prosycen poselstvím Boží lásky a Kristus silně toužil dávat tuto lásku v bohaté míře ostatním. Z jeho tváře vyzařoval soucit a jeho chování se vyznačovalo laskavostí a pokorou a byla pro něj příznačná láska a pravda. Každý člen jeho bojující církve musí projevovat stejné vlastnosti, pokud chce, aby tato církev byla vítězná. Kristova láska je tak štědrá, tak plná slávy, že ve srovnání s ní se vše, čeho si člověk tak vysoce považuje, stává úplně bezvýznamné. Jakmile o ní člověk získá představu, zvolá: „Ó ta hloubka bohatství lásky, kterou nám Bůh věnoval darem svého jednorozeného Syna!“ ... OHC 366.4

Je to tajemství Boha v těle, Boha v Kristu, Božství v lidskosti. Ježíš se sklonil v lidskosti nemající obdoby, aby při svém vyzdvižení na Boží trůn mohl pozvednout také ty, kdož v něho věří, na místo vedle sebe na svém trůnu. ... *„Přenesmírně a v hojnosti nad pomyslení“ nám bude dán „Duch moudrosti a zjevení ku poznání jeho“ (Ef 1,17), abychom „mohli stihnouti se všechněmi svatými, kteraká by byla šírokost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost, a poznati přenesmírnou lásku Kristovu,“ abychom „naplnění byli ve všelikou plnost Boží.“⁵⁶ OHC 366.5*

27. prosince

Téměř doma!

„A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.“ (J 14,3) OHC 367.1

Od doby, kdy Spasitel dal slib svého příchodu, uplynulo více než osmnáct set let. Po všechna tato staletí jeho slova naplňovala srdce jeho věrných odvahou. Jeho slib se dosud nevyplnil, ... nicméně slova, která vyřkl, jsou pravdivá.⁵⁷ OHC 367.2

Ježíš přijde ve své slávě, ve slávě svého Otce a ve slávě svatých andělů. Na jeho cestě ho bude doprovázet tisíckrát deset tisíc a tisíce tisíců andělů, vítězných Božích synů se vše převyšující krásou a slávou. Namísto trnové koruny ponese korunu slávy, korunu korun. Namísto starého purpurového roucha bude oděn v roucho *„stkvoucí a bílé velmi jako sníh, ještě tak bílého bělič na zemi učiniti nemůže“* (Mk 9,3). A *„na rouchu a na bedrách svých“* bude mít *„napsané jméno: Král králů a Pán pánů“* (Zj 19,16). ... OHC 367.3

Svým věrným následovníkům je Kristus každodenním společníkem a blízkým přítelem. Tito lidé žijí ve stálém důvěrném společenství s Bohem. Na nich se ukazuje Hospodinova sláva. V nich se zrcadlí světlo známosti Boží slávy ve tváři Ježíše Krista. Nyní se radují v ničím neztlumených paprscích nádhery a slávy „Krále v jeho okrase.“ Jsou připraveni na nebeské společenství, neboť mají nebe ve svém srdci. OHC 367.4

Se zvednutými hlavami, se zářivými paprsky Slunce spravedlnosti dopadajícími na jejich tváře a s radostí, že jejich spása se blíží, jdou kupředu, aby se setkali s Ženichem řkouce: *„Aj, tot' Bůh náš, na kteréhož jsme očekávali, a onť spasí nás.“* ... OHC 367.5

Naše očekávání je téměř u konce. Poutníci a cizinci, kteří tak dlouho hledali lepší zemi, jsou téměř doma. Chce se mi hlasitě volat: „Domovský přístav se blíží!“ ... *„Protož, nejmilejší, takových věcí čekající, snažtež se, abyste bez poškrvny a bez úhony před ním nalezení byli v pokoji.“* (2 Pt 3,14) ⁵⁸ OHC 367.6

Obklopeni anděly

„Kdo zvítězí, tent' bude odín rouchem bílým; a nikoliť nevymaží jména jeho z knihy života, ale vyznámt' jméno jeho před obličejem Otce svého, i před anděly jeho.“ (Zj 3,5) OHC 368.1

Milí mladí přátelé, očekáváte s radostnou nadějí dobu, kdy Hospodin, váš spravedlivý Soudce vyzná vaše jméno před Otcem a před svatými anděly? Nejlepší způsob jak se připravit na druhé Kristovo zjevení se, je spočívat s pevnou vírou v plánu spasení, který nám přinesl při svém prvním příchodu. Musíme věřit v Krista jako svého vlastního Spasitele.⁵⁹ OHC 368.2

Mnozí z nás si neuvědomují smluvní vztah, v němž stojíme před Bohem jako jeho lid. Je na nás ta nejzávažnější povinnost zastupovat Boha a Krista. Musíme se vystříhat zostuzování Boha tím, že se budeme prohlašovat za jeho lidi a pak jednat přímo proti jeho vůli. Připravujeme se na přenesení. Chovejme se tedy jako bychom již byli přeneseni. Chystejme se na příbytky, které Ježíš připravuje pro ty, kdož ho milují.⁶⁰ OHC 368.3

Dokud se ti, kdo dnes tvrdí, že věří v pravdu, nepodvolí Boží výchově na zemi pro budoucí život, nikdy neuvidí Krále v jeho kráse. ... Musejí v sobě pěstovat trpělivost, laskavost, pokoru, dobrotu a něžný soucit jeden s druhým. Musejí se zbavit veškerého hrubého, nezdvořilého a Kristu nepodobného chování, neboť žádná z těchto škaredých vlastností nenáleží Kristu, nýbrž §§jsou pekelné povahy. Čistší nebeské přednosti jsou přijímány a kvetou v mysli, srdci a charakteru pouze, když je člověk účasten Božské přirozenosti. ... Pro každou duši, jež chce vstoupit do nebeských příbytků nad námi, musí nebe začínat na zemi.⁶¹ OHC 368.4

Celá nebesa si váží boj těch, kteří bojují za korunu věčného života, aby mohli bydlet s Kristem v Božím městě. ... Chce vás tam Bůh, chce vás tam Ježíš, chce vás tam nebeský zástup. Andělé chtějí stát kolem nás a ty, kdo byli vykoupeni krví Ježíše, nechávají stát uvnitř. ... Koruna slávy čeká na všechny, kdo bojují „ten dobrý boj víry“.⁶² OHC 368.5

Udělejme si inventuru

„Dej mi znáti, Hospodine, konec života mého, a odměření dnů mých jaké jest, abych věděl, jak dlouho trvati mám.“ (Ž 39,5) OHC 369.1

Další rok již téměř uplynul do nenávratna. ... Podívejme se zpět na své výsledky v roce, který bude již tak brzy minulostí. Jakého pokroku jsme dosáhli v křesťanské zkušenosti? Činili jsme své dílo tak, aby sneslo kontrolu Mistra, jenž každému určil úkoly podle jeho schopností? Shoří jako seno, dřevo a strniště nestojící za ochranu? Anebo obstojí ve zkoušce ohněm? ... OHC 369.2

Byla učiněna všechna opatření, abychom mohli dosáhnout takové výšky „postavy v Kristu Ježíši“, která bude odpovídat Božské úrovni. Bůh není spokojen se svými zástupci, kteří se spokojují s tím, že jsou trpaslíky, když by mohli dosáhnout „plnosti postavy mužů a žen v Kristu.“ Chce, aby vaše křesťanská zkušenost byla hluboká a široká. Chce, abyste měli šlechetné myšlenky, vznesené cíle, jasné představy o pravdě a ušlechtilé záměry. Každý uplynulý rok by měl zvyšovat touhu duše po čistotě a dokonalosti křesťanského charakteru. A když bude toto poznání den po dni, měsíc po měsíci a rok po roce narůstat, nebude to dílo, jež shoří jako seno, dřevo a strniště, ale bude spočívat na „základním kameni“ ze zlata, stříbra a drahých kamenů, bude to dílo, jež nepomíjí a vydrží oheň posledního dne. OHC 369.3

Je naše pozemské časné dílo činěno s důkladností a věrností, která snese kontrolu? Jsou tací, kterým jsme ublížili a kteří proti nám budou v Božím dni svědčit? Pokud ano, záznam o tom se dostal do nebe a znovu se s tím setkáme. Musíme se snažit tak, abychom uspokojili velkého Mistra bez ohledu na to, zda naše horlivé úsilí vidí a oceňují lidé. Žádný muž, žena ani dítě nemůže uspokojivě sloužit Bohu nedbalou, náhodnou nebo jen předstíranou prací, ať jde o světskou či náboženskou činnost. Opravdový křesťan má ve všech věcech zrak upřený k Boží slávě, povzbuzující se k plnění svých cílů a utvrzující se ve svých zásadách myšlenkou: „Činím tak pro Krista.“⁶³ OHC

369.4

30. prosince

Pohřbete všechnu zlobu

„Dnové moji rychlejší byli nežli člunek tkadlce.“ (Jb 7,6) OHC 370.1

Jelikož máme již jen málo času, využijme toto málo svědomitě. Bible nás ujišťuje, že jsme ve velkém dni smíření. Předobrazný den smíření byl den, kdy všichni lidé Izraele trápili svou duši před Bohem, vyznávali se ze svých hříchů a přicházeli před Hospodina s kajícími v duši, výčitkami svědomí za své hříchy, upřímným pokáním a pevnou vírou ve smírnou oběť. OHC 370.2

Jestliže jste měli potíže, ... jestliže jste se nevyhli závisti, zášti, zlobě a zlovolné podezřívavosti, vyznejte se z těchto hříchů, a to ne všeobecně, ale jděte přímo za svými bratry a sestrami. Pokud jste se dopustili jediné špatnosti a oni dvacetí, přiznejte tuto jedinou jako byste byli hlavním viníkem. Vezměte je za ruku, nechejte své srdce změkknout vlivem Ducha Božího a řekněte: „Odpustíš mi? Smýšlel jsem o tobě nesprávně. Chci napravit každou křivdu, které jsem se dopustil, aby v nebeských knihách nemohl zůstat žádný zápis proti mně. Musím mít čistý záznam.“ Kdo myslíte, že by odolal takovému počinu jako je tento? OHC 370.3

Mezi těmi, kdo se prohlašují za Kristovy následovníky, je příliš hodně chladu a lhostejnosti, příliš hodně ducha „Nestarám se.“ Všichni by měli mít starost jeden o druhého a každý by měl pečlivě chránit zájmy ostatních. „Milujte jeden druhého.“ Pak budeme tvořit pevnou hradbu proti nepříteli. Uprostřed útoků a pronásledování se nepřidáme ke mstivým lidem, nespojíme se s následovníky velkého rebela, jehož oblíbeným dílem je obviňovat bratry, pomlouvát je a házet špinu na jejich charakter. OHC 370.4

Zničte na konec tohoto roku všechna vlákna kořenů zloby a pohřbete je do hrobu se starým rokem. Začněte nový rok s citlivějším vztahem a hlubší láskou ke každému členu Hospodinovy rodiny. Snažte se společně. „Spojení obстоjíme, rozdělení selžeme.“ Zaujměte vyšší a vznešenější místo než na jakém jste byli kdykoli dříve.64 OHC 370.5

Odplata našeho vysokého povolání

„Jáť nemám za to, že bych již dosáhl. Ale to jedno činím, na ty věci, kteréž jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, kteréž jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.“ (Fp 3,13.14) OHC 371.1

Ten, kdo si chce vybudovat silný a vyvážený charakter a být po všech stránkách vyrovnaným křesťanem, musí Kristu dávat vše a dělat pro něho vše. ... Pavel dělal mnoho věcí. Od doby, kdy se stal Kristovým věrným, byl jeho život plný neúnavné služby. Cestoval od města ke městu, ze země do země a vyprávěl příběh o kříži, získáváje obrácené Evangelium a zakládaje sbory. ... Čas od času se vrátil ke svému řemeslu, aby si vydělal na chléb vezdejší. Ale při žádné ze svých mnoha činností neztratil ze zřetele jeden velký záměr – běžet k cíli, k odplatě svého svrchovaného povolání. Stále si před sebe rozhodně kladl jeden úkol – být věrný Tomu, jenž se mu zjevil u damašské brány. Nic nemělo sílu odvrátit ho od plnění tohoto úkolu. ... OHC 371.2

Velký cíl, jenž pudil Pavla jít stále kupředu tváří v tvář útrapám a nesnázím, by měl každého křesťana vést k plnému zasvěcení se službě Bohu. Budou mu předkládána světská lákadla, aby strhla jeho pozornost od Spasitele, ale on musí běžet k cíli, ukazující světu, andělům a lidem, že naděje, že spatří Boží tvář, stojí za všechnu námahu a všechny oběti, potřebné k jejímu splnění.⁶⁵ OHC 371.3

I ten nejobyčejnější Kristův učedník se může stát obyvatelem nebes, Božím dědicem „neporušitelného a neuvadlého“ dědictví. Ó kdyby si tak každý mohl vybrat nebeský dar, stát se Božím dědicem dědictví, jež je zajištěno před každým ničitelem na věky věků. OHC 371.4

Brzy budeme svědky korunovace našeho Krále. Z těch, jejichž život je „skryt s Kristem v Bohu,“ a kdož na této zemi bojují „ten dobrý boj víry,“ bude zářit Vykupitelova sláva v Božím království.⁶⁷ OHC 371.5